

วิธีการตัดเถลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม
ของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว
ในกรุงเทพมหานคร

สมบูรณ์ จิตชาญวิชัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม)
คณะพัฒนาสังคม
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
พ.ศ.2546

วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม
ของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว
ในกรุงเทพมหานคร
สมบูรณ์ จิตชาญวิชัย
คณะพัฒนาสังคม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม)

รองศาสตราจารย์.....ประธานกรรมการ
(ดร.สุพรรณิ ไชยอำพร)

ศาสตราจารย์.....กรรมการ
(ดร.สนิท สัมภักการ)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์.....กรรมการ
(สินี กมลนาวัน)

ศาสตราจารย์.....รองอธิการบดีรักษาราชการแทนคณบดี
(ดร.ชาติชาย ณ เชียงใหม่)

วันที่.../8...กันยายน พ.ศ.2546

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์ : วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม
ของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว ในกรุงเทพมหานคร
ชื่อผู้เขียน : นายสมบุญ จิตชาญวิชัย
ชื่อปริญญา : ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาลังคม)
ปีการศึกษา : 2546

การวิจัยเรื่องนี้กำหนดวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาวิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว 2) เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร 3) เพื่อศึกษาแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศ และความต้องการเพื่ออบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น โดยเก็บข้อมูลจากนักเรียนวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน เพื่อทำการสัมภาษณ์เจาะลึก การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนาประกอบ

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

1) ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่อบรมสั่งสอนเรื่องการแต่งกาย กิริยาวาจา และการแสดงอารมณ์ ทั้งในยามปกติและเมื่ออยู่กับเพื่อนต่างเพศ โดยใช้วิธีการตักเตือนก่อนหรือหลังแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ ยังใช้วิธีการบอกถึงผลดี - ผลเสียที่เกิดขึ้นหากมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ในขณะที่เรื่องกิริยาท่าทาง พ่อแม่ส่วนใหญ่มักใช้วิธีการบอกถึงผลดี ผลเสีย แต่ในเรื่องการร่วมประเวณี ส่วนใหญ่ใช้วิธีการตักเตือนก่อนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม รองลงมาคือการบอกถึงผลดี ผลเสีย และยกตัวอย่างจากสื่อมวลชนให้เห็นชัดเจน ตามลำดับ

2) ส่วนใหญ่นักเรียนวัยรุ่นชายมีแต่งกายเรียบร้อย ผู้หญิงแต่งกายโชว์สัดส่วนและตามแฟชั่น ส่วนกิริยาวาจากับบิดามารดาพูดด้วยความเคารพ กับกลุ่มเพื่อนมักใช้ถ้อยคำไม่สุภาพและมีคำศัพท์เฉพาะกลุ่ม แต่กับคู่รักพูดด้วยความไพเราะ ส่วนกิริยาท่าทางกับผู้ใหญ่จะเรียบร้อย หากอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่สนิทสนม กิริยาท่าทางไม่สุภาพ และไม่ระมัดระวังตัว นอกจากนี้ นักเรียนวัยรุ่นเคยจับมือโอบกอดหอมแก้มกับคู่รัก สำหรับเรื่องการแสดงอารมณ์ ส่วนใหญ่แสดงออกอย่างไรก็ตาม ในเรื่องการร่วมประเวณี พบว่า อายุครั้งแรกของการร่วมประเวณี คือ 12 ปีและ 14 ปี

โดยรวมกับคู่รัก สาเหตุเกิดจากอารมณ์ ความรัก ความอยากรู้ อยากเห็นและโดนบังคับ และในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา มีการร่วมประเวณีกับคู่รัก ผู้หญิงเที่ยวกลางคืน โดยส่วนใหญ่ใช้บ้านคู่รัก บ้านตนเอง เป็นสถานที่ร่วมประเวณี หลังจากนั้น ต่างทำตัวตามปกติ ส่วนการป้องกัน ใช้วิธีกินยาคุมกำเนิด มีเพียงวัยรุ่นชายที่ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย แต่ไม่เคยมีโรคติดต่อจากการร่วมเพศ

3) มุมมองผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ กล่าวถึงแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ดังนี้ การแต่งกายไม่เรียบร้อย โชว์สัดส่วน ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ กริยาท่าทางไม่เรียบร้อย ไม่ให้เกียรติกับเพศตรงข้าม และขาดการควบคุมอารมณ์ของตนเอง ส่วนเรื่องการร่วมประเวณีในวัยรุ่น แนวโน้มมีปริมาณเพิ่มขึ้นและอายุครั้งแรกของการร่วมประเวณีลดลงกว่าเดิม

ผู้วิจัยเสนอแนะในเรื่องนี้ ที่สำคัญคือ การอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน วัยรุ่นควรใช้วิธีการบอกเหตุผล ไม่ควรใช้อารมณ์ หรือบ่น ดุด่า ลงโทษ อีกทั้งไม่ควรเข้มงวดหรือตามใจเกินไป และควรใช้วิธีการตักเตือนลูกก่อนหรือหลังแสดงพฤติกรรมตามความเหมาะสม

ABSTRACT

Title of Thesis : Socialization Methods for Adolescents in Desirable Sexual Behavior by Family in Bangkok Metropolitan Area

Author : Mr.Somboon Jitchanwichai

Degree : Master of Arts (Social Development)

Year : 2003

This research comprises 3 objectives, i.e. , 1) to study the appropriate socialization methods regarding sex relations and behavior among adolescents imposed by the family, 2) to study student's perception and behavior in sexual relations in a Bangkok secondary school, 3) to study trends of adolescent's sexual behavior and their needs for appropriate socialization method in sexual relations. 15 students from a secondary school in Bangkok are voluntarily interviewed in-depth as key-informants about the matter ; data analysis is done with the help of descriptive statistics.

Findings of the study can be summarized as follows :

1. Most of the students' families studied socialize their children about manners, dressing and emotional expression, both in normal circumstance or when among friends of opposite sex ; warning is normally used when inappropriate behavior occurs. However, parents tell them of the advantages or disadvantages in showing bad manners but in having sexual intercourse, parents always warn them before followed by results after the affairs by citing cases in the mass media.

2. The majority of male students dress properly ; female students follow fashion with inclination showing attractive body parts. When talking with parents, they use polite words but among friends, they are vulgarism and using group slangs. However, they talk sweet with lovers. Their expressed warmers are refined when in front of elder people ; but among close friends, they express themselves freely using vulgar words ; some of

them have lovers who share intimate moments. Emotional expression is typically hot temper showing clearly on their faces and movement. However, they are more careful when presenting with lovers.

In having sexual intercourse, however, the first time was reported at the ages of 12 and 14 years with lovers both by freewill and by forces. There was a sexual intercourse among the students interviewed within the last 3 months ; some of them have sex with prostitutes ; if have sex with lovers, they use their home for it. They know how to use condom or preventive medicines. No diseases reported after having sex.

3. The key-informants' view of the future of the adolescents' behavior and sexual relations is negative in the sense that they will be more rude, let-away by materials and fashions and sexual intercourse among adolescents tend to increase.

The researcher recommends, among other things, that an appropriate socialization method should be more rational ; not too severe and not too loose but using rationality explaining advantages and disadvantages following appropriate or inappropriate sexual behavior.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ รศ.ดร.สุพรรณิ ไชยอำพร ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้เสียสละเวลาให้คำอธิบาย ให้คำแนะนำ เสนอข้อเสนอนะตรวจ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง รวมทั้งกราบขอบพระคุณ ศ.ดร.สนิท สมักรการ และผศ.สินี กมลนาวิน กรรมการที่ปรึกษาที่ให้ความช่วยเหลือแนะนำ ตลอดจนให้ข้อวิจารณ์ ข้อเสนอแนะ ตรวจสอบแก้ไขให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้เสร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ คุณสุตริยา คัมภีระ คุณวนิดา อิมสำราญ คุณเต็มศิริ ภัคดี คุณนรินทร์ รมโพธิ์ คุณเกศรา ศรีไทรจันทร์ และเพื่อน ๆ ในกลุ่มทุกคน ที่คอยช่วยเหลือในการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณท่านคณาจารย์ในโรงเรียนที่ผู้เขียนเก็บข้อมูล ที่คอยอำนวยความสะดวกและเป็นที่ปรึกษาในช่วงเวลาของการลงภาคสนาม

ขอขอบคุณน้อง ๆ ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้วิทยานิพนธ์ของผู้เขียนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่เพ็ญ จิตชาญวิชัย ที่ช่วยสนับสนุนทางด้านการศึกษาตลอดมา รวมทั้ง ครอบครัว รัตนขวัญ ทุก ๆ คน ที่ให้กำลังใจ ผลักดัน และเป็นแรงจูงใจให้ผู้เขียนเกิดความเพียรพยายามในการจัดทำวิทยานิพนธ์

สมบุญ จิตชาญวิชัย

สิงหาคม 2546

คำนำ

วัยรุ่นเป็นทรัพยากรของชาติที่สำคัญ การอบรมเลี้ยงดูลูกวัยรุ่นอย่างเหมาะสมถูกต้อง จึงเป็นเรื่องสำคัญที่พ่อแม่ผู้ปกครอง หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้ความสนใจเอาใจใส่เป็นอย่างดี ด้วยเหตุที่ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านสรีระ จิตใจ อารมณ์และสังคม

ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองจึงควรเข้าใจและปฏิบัติต่อลูกวัยรุ่นอย่างเหมาะสม อีกทั้งต้องศึกษาในลักษณะธรรมชาติและความต้องการของวัยรุ่น ตลอดจนศึกษาเนื้อหา วิธีการในการขัดเกลาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เพื่อให้ลูกวัยรุ่นเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุขต่อไป

สมบูรณ์ จิตชาณวิชัย

สารบัญ

	หน้า
<u>บทคัดย่อ</u>	(3)
ABSTRACT	(5)
กิตติกรรมประกาศ	(7)
คำนำ	(8)
<u>สารบัญ</u>	(9)
สารบัญตาราง	(11)
สารบัญแผนภูมิ	(13)
สารบัญแผนผัง	(14)
 <u>บทที่ 1 บทนำ</u>	 c1 1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	4
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา	5
 <u>บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง</u>	 c2-1 9
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	9
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับทักษะ	20
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยม	25
<u>2.4 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการขัดเกลาทางสังคม</u>	c2-2 33
<u>2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง</u>	c2-3 54
2.6 แนวคิดนำที่ใช้ในการศึกษา	76
 <u>บทที่ 3 วิธีการศึกษาและการรวบรวมข้อมูล</u>	 c3 79
3.1 แนวทางการศึกษา	79

		หน้า
3.2	กลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ	81
3.3	แนวทางการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก	82
3.4	การตรวจสอบคุณภาพของประเด็นการสัมภาษณ์	84
3.5	วิธีการสร้างสัมพันธ	84
3.6	การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอ	85
<u>บทที่ 4</u>	<u>ผลการศึกษา</u>	c4-1 86
4.1	บริบทของโรงเรียน	86
<u>4.2</u>	<u>ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ</u>	c4-2 103
4.3	กรณีตัวอย่างจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก	112
<u>4.4</u>	<u>ทัศนะต่อพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ</u>	c4-3 144
<u>4.5</u>	<u>พฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ</u>	c4-4 179
4.6	วิธีการขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว	192
<u>4.7</u>	<u>ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ</u>	c4-5 209
4.8	ข้อเสนอแนะของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ	216
<u>บทที่ 5</u>	<u>สรุปผลการศึกษา</u>	c5 223
5.1	สรุปผลการศึกษา	223
5.2	ข้อเสนอแนะ	226
<u>บรรณานุกรม</u>		bi 229
ภาคผนวก		
<u>ภาคผนวก ก</u>		ap-1 241
<u>ภาคผนวก ข</u>		ap-2 248
<u>ภาคผนวก ค</u>		ap-3 272
<u>ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์</u>		v 315

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 แสดงการจำแนกความหมายของค่านิยม	28
2.2 แสดงการจำแนกความหมายของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม	36
2.3 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	61
2.4 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลาเลี้ยงดูเด็กในครอบครัว	72
4.1 แสดงกฎระเบียบของโรงเรียนแยกตามประเภทการกระทำผิดและโทษ	96
4.2 แสดงข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ	105
4.3 แสดงข้อมูลของผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ	108
4.4 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ	111
4.5 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศด้านการวางตัวทางเพศ	150
4.6 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ	154
4.7 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศด้านการร่วมประเวณี	160
4.8 แสดงทัศนคติต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนา	163
4.9 แสดงทัศนคติต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ	164
4.10 แสดงทัศนคติต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ	167
4.11 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา	172
4.12 แสดงทัศนคติต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ	175
4.13 แสดงแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	177
4.14 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญด้านการวางตัวทางเพศ	183
4.15 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลด้านความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม	188
4.16 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลด้านการร่วมประเวณี	190
4.17 แสดงวิธีอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัวด้านการวางตัวทางเพศ	195
4.18 แสดงวิธีอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัวด้านความสัมพันธ์เพื่อนต่างเพศ	202
4.19 แสดงวิธีอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัวด้านการร่วมประเวณี	208
4.20 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศด้านการวางตัวทางเพศ	210

ตารางที่	หน้า
4.21 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ	212
4.22 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศด้านการร่วมประเวณี	213
4.23 แสดงข้อเสนอแนะ	217
4.24 แสดงวิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล	219
4.25 แสดงความต้องการวิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล	220

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
4.1 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล	221
4.2 แสดงการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล	222

สารบัญแผนผัง

แผนผังที่	หน้า
4.1 แสดงลักษณะโรงเรียนและบริเวณใกล้เคียง	88
4.2 แสดงพื้นที่ทางกายภาพของโรงเรียน	90
4.3 แสดงสายงานการบริหารของโรงเรียน	92

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ครอบครัวถือเป็นหน่วยพื้นฐานทางสังคมที่สำคัญ ด้วยหน้าที่ของครอบครัว คือการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของสมาชิกทุกคน ทั้งด้านร่างกายจิตใจและสังคม การกำเนิดสมาชิกใหม่และการมีส่วนร่วมกำหนดความอยู่รอดปลอดภัย และเติบโตขึ้นอย่างมีคุณภาพชีวิตและบุคลิกภาพเช่นไรจะเป็นคนดีมีความสุขและทำประโยชน์แก่สังคม หรือจะเป็นคนด้อยสมรรถนะสร้างปัญหาแก่ตนเองและสังคม ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพครอบครัวและวิธีการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนจากพ่อแม่และคนในครอบครัวเป็นสำคัญ เพราะนอกจากครอบครัวจะถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมโดยสายเลือดแล้ว ยังเลี้ยงดูอุปถัมภ์เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนเติบโตพึ่งตนเองได้ พ่อแม่และคนในครอบครัวที่อยู่ใกล้ชิดสร้างความสัมพันธ์เป็นแบบอย่างทีหล่อหลอมความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรม ตลอดจนจิตสำนึกของความเป็นมนุษย์ ปลุกฝังให้เกิดความรักและรู้คุณค่าของชีวิต ครอบครัวยังเป็นแหล่งในการเรียนรู้ภาษาพัฒนาทักษะการดำรงชีวิต ค่านิยม ความเชื่อ คุณภาพ ตลอดจนการปฏิบัติตามความเชื่อทางศาสนา ประเพณีและวัฒนธรรมอีกด้วย (นิตยา คชภักดี, ม.ป.ป: 89)

ปัจจุบันสถาบันครอบครัวเริ่มเสื่อมลง และมีการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตของครอบครัว เนื่องจากการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่ผ่านมา มุ่งเน้นทางด้านเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียวโดยละเลยทางด้านสังคม ทำให้ระบบเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยมของไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงในเชิงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามมาอย่างมาก ทั้งในระบบสังคม ระดับครอบครัว และระดับปัจเจกบุคคล สิ่งที่เห็นได้ชัดคือ การเปลี่ยนแปลงทั้งในเชิงโครงสร้าง และความสัมพันธ์ในครอบครัวเริ่มสั่นคลอน

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ได้ส่งผลกระทบในความสามารถในการดำรงชีวิตของประชากรทุกกลุ่ม ประชากรกลุ่มวัยรุ่นเป็นประชากรกลุ่มหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาดังกล่าวเป็นอย่างมาก ปัญหาต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาที่วัยรุ่นเป็นผู้ก่อเอง หรือเป็นปัญหาที่เกิดจากสาเหตุอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นนั้นมีมากมายและเพิ่มจำนวนมากขึ้น ทั้งปริมาณและ

ประเภทของปัญหา อาทิเช่น ปัญหาวัตถุนิยม บริโภคนิยม ปัญหายาเสพติด การแก้ไขปัญหาด้วย ความรุนแรง และปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

วัลลภ ตังคณานุรักษ์ เขียนบทความ เรื่อง “ปีแห่งการพัฒนาเยาวชน” (วัลลภ ตังคณา - นุรักษ์, 2546: 6) ได้สะท้อนถึง ปัญหาของวัยรุ่นที่ปรากฏผ่านสื่อมวลชนในรอบปี 2545 หนึ่งใน ปัญหานั้นคือ “ส่วนที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์ทั้งที่ค้นพบในงานวิจัยหรือรูปธรรมการมีวสุมทางเพศ ในโรงแรม ห้องเช่า เกสต์เฮ้าส์ ที่ถูกเปิดเผยขึ้น รวมทั้งการบุกจับแหล่งสถานที่ทำแท้ง ก็จะมี เยาวชนจำนวนมาก รอทำแท้งอยู่ที่โน่นนั่น” ปัญหาดังกล่าวนี้นี้ได้สอดคล้องกับการสำรวจของผู้วิจัยที่ พยายามค้นหาค่านิยมของวัยรุ่นไทย โดยอาศัยวิธีการหาข่าวพาดหัวตามหน้าหนังสือพิมพ์ที่มี ลักษณะประชาานิยม (ยอดจำหน่ายสูง) และสามารถสะท้อนปัญหาสังคมได้ ตลอดทั้งปี 2545 พบว่า ข่าวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศสัมพันธ์ / ผู้สาว / ชายบริการ / ช่มชู้ มีจำนวนของการนำเสนอ มากกว่าข่าวที่สะท้อนถึงค่านิยมของวัยรุ่นในเรื่องอื่น ๆ

สำนักวิจัยเอแบคโพล มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ได้เปิดเผยผลการวิจัยภาคสนาม (2545: 18) เรื่อง “สำรวจกิจกรรมของเยาวชนที่กระทำในช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อน และศึกษาปัจจัยที่ส่งผล ต่อความโน้มเอียงในการขายบริการทางเพศของเยาวชน” กรณีศึกษาวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล จำนวน 2,268 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบ 1 ใน 3 หรือร้อยละ 31 ระบุว่าเคยมีเพศ สัมพันธ์แล้ว อายุเฉลี่ยตอนมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ 17.12 ปี กลุ่มตัวอย่างชายที่ระบุว่าเคยมีเพศ สัมพันธ์ครั้งแรกอายุน้อยที่สุดคือ 10 ปี กับเพื่อนในโรงเรียนเดียวกัน เยาวชนหญิงมีเพศสัมพันธ์ ครั้งแรก เพียง 11 ปีเท่านั้น บุคคลในกลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ส่วนใหญ่ตอบมีเพศ สัมพันธ์กับแฟน ส่วนแรงผลักดันหรือสถานการณ์ที่ทำให้เกิดมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่ระบุ เพราะความใกล้ชิด และพบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 82.3 ของกลุ่มเยาวชนชายและร้อยละ 91.7 ของ กลุ่มเยาวชนหญิงระบุว่าเคยมีเพศสัมพันธ์กับแฟนในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา โดยบุคคลในกลุ่มตัวอย่าง ระบุว่าเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมาคือ เพื่อนร่วมโรงเรียน / สถาบัน / เพื่อนต่าง โรงเรียน / ต่างสถาบัน คนที่พบตามสถานบันเทิง และคนที่รู้จักทั่ว ๆ ไป สำหรับพฤติกรรมการใช้ ฤุณยางอนามัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพียงหนึ่งในสามระบุ ไม่ใช้ฤุณยางอนามัยเลย ผลการวิจัยยังค้น พบ จำนวนเยาวชนที่มีแนวโน้มในการขายบริการทางเพศในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลสูง ถึง 41,083 คน โดยมีปัจจัยที่มีผลต่อความโน้มเอียงในการขายบริการทางเพศ อาทิ การใช้และติด โคเคน ยาเลิฟ ยาอี กัญชา ยาเค ยาบ้า ยานอนหลับ ความจำเป็นต้องใช้เงิน อาทิค่าใช้จ่ายในการ เทียวสถานบันเทิง ค่าบริการโทรศัพท์มือถือ ค่าแต่งกายและเครื่องประดับ

จากข้อมูลของ ส่วนอนามัยเด็กวัยเรียนและเยาวชน สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข (กรมอนามัย, 2546) ได้สรุปสถานการณ์ด้านสุขภาพของกลุ่มเด็กวัยเรียน และเยาวชนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ / HIV / เอดส์ ดังนี้

ผู้ป่วยเอดส์ อายุ 20 - 24 ปี ร้อยละ 3.9 ส่วนใหญ่มีปัจจัยเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์

เด็กและวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 25 ปี ไปรับการตรวจจากโรค ร้อยละ 37 ของผู้ไปรับการตรวจทั่วประเทศ

เด็กและวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 25 ปี ป่วยเป็นโรคทางโรค ร้อยละ 29 ของผู้ป่วยทั้งหมดทั่วประเทศ (ข้อมูลตั้งแต่ ตุลาคม 2543 - กันยายน 2544)

เด็กและวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 25 ปี ติดเชื้อเอดส์ที่มีอาการ จำนวน 23,521 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ของผู้ติดเชื้อที่มีอาการทั้งหมด (ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2545)

การทำแท้งประมาณร้อยละ 46 ของการทำแท้งทั้งหมดเป็นสตรีมีอายุต่ำกว่า 25 ปี และร้อยละ 30 เป็นสตรีวัยรุ่นต่ำกว่า 20 ปี

วัยรุ่นในระบบโรงเรียนร้อยละ 10.9 ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงในเรื่องเพศ และสารเสพติด ร้อยละ 81.9 มีพฤติกรรมเสี่ยงอยู่ในระดับน้อย

วัยรุ่นในระบบโรงเรียนร้อยละ 22.6 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว (ผู้ชาย ร้อยละ 30.5 ผู้หญิง ร้อยละ 12.8) ช่วงอายุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด คือ 15 - 17 ปี (ผู้ชายส่วนใหญ่อายุ 15 ปี ผู้หญิง 16 ปี) อายุน้อยที่สุดของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ 10 ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 69 ตอบว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคูรักร รองลงมาคือเพื่อนและหญิงขายบริการตามลำดับ วัยรุ่นชายร้อยละ 69 ตอบว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกด้วยความสมัครใจ ส่วนวัยรุ่นหญิง ร้อยละ 52.7 ตอบว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่ได้ตั้งใจ และร้อยละ 45.3 ตอบว่าด้วยความสมัครใจ

จากสถานการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ในปัจจุบันสังคมไทยกำลังเผชิญกับปัญหาจากการที่เยาวชนของชาติมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ซึ่งปัญหาเหล่านี้ไม่เพียงส่งผลกระทบต่อทางด้านสุขภาพเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อด้านการศึกษา การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง การทอดทิ้งทารกแรกเกิด ความเสี่ยงที่จะเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และอาจส่งผลต่อการเสียชีวิตของวัยรุ่นในลำดับต่อมา สิ่งเหล่านี้มิใช่เพียงแต่เป็นปัญหาเฉพาะตัววัยรุ่นเท่านั้น หากยังเป็นปัญหาของสังคมอันใหญ่หลวงที่จะก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา

ในการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาถึง การอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่นโดยสถาบันครอบครัว ด้วยมีความเชื่อว่า ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลตั้งแต่ในระดับปฐมวัย ทั้งมีความต่อเนื่องของช่วงเวลาในการอบรม

สั่งสอน ปลุกฝังในเรื่องพฤติกรรมทางเพศยาวนานมากกว่าหน่วยอื่น ๆ ทางสังคม และครอบครัว ยังมีบทบาทในแง่ของความผูกพันทางจิตใจของสมาชิกอีกด้วย ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ครอบครัวจะเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญ ในการหล่อหลอมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมหรือไม่ โดยเฉพาะครอบครัวที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร อันเป็นศูนย์กลางของความเจริญทางด้านต่าง ๆ มีโครงสร้างทางสังคมแบบสังคมเมือง วัยรุ่นและครอบครัวจึงได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวโดยตรงและชัดเจน ผู้ศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ตอนปลายเป็นกลุ่มที่น่าสนใจทำการศึกษา เพราะเป็นช่วงวัยที่กำลังอยากรู้อยากเห็น อยากทดลองในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ทั้งยังเป็นกลุ่มเยาวชนที่มีความพร้อมในระดับหนึ่งที่จะมีโอกาสปลุกฝัง ความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาวิธีการขจัดเกลารากสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว

1.2.2 เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

1.2.3 เพื่อศึกษาแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศ และความต้องการเพื่ออบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนสหศึกษา ที่มีผู้ปกครองจากหลากหลายอาชีพ ฐานะทางเศรษฐกิจ และเขตพื้นที่อยู่อาศัยของกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้แก่ โรงเรียนสายลมหนาว* เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมของวัยรุ่น ตลอดจนวิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่นโดยสถาบันครอบครัว

* นามสมมุติ

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.4.1 ทำให้ทราบถึงวิธีการจัดการทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม ของวัยรุ่นโดยสถาบันครอบครัว
- 1.4.2 ทำให้ทราบถึงทักษะและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
- 1.4.3 ทำให้ทราบถึงแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นรวมถึงทราบความต้องการเพื่ออบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่นให้เหมาะสมต่อไปในอนาคต
- 1.4.4 เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงาน สถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้ตระหนักถึงการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่เหมาะสม

1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

วัยรุ่น หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนสหศึกษา ซึ่งในที่นี้หมายถึง โรงเรียนสายลมหนาว* เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร

สถาบันครอบครัว หมายถึง หน่วยทางสังคมซึ่งมีหน้าที่ในการเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนปลูกฝังพฤติกรรมทางเพศให้แก่วัยรุ่น ซึ่งภายในครอบครัวมีความผูกพันทางสายเลือด และหรือสายแต่งงานอันประกอบไปด้วย พ่อ แม่ ผู้ปกครอง และญาติพี่น้อง

ทักษะ หมายถึง ความคิดเห็นที่ผ่านการไตร่ตรองและใช้เหตุผลของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ มูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา วัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ บทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ ผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ การกระทำพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา และแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรม การวางตัวทางเพศ การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม และการร่วมประเวณี

ทักษะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อบทบาทในการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งประกอบไปด้วย โรงเรียน กลุ่มเพื่อนและสื่อมวลชน (หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์)

ทัศนคติต่อการกระทำพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อการแสดงออกหรือการกระทำที่ไม่พึงปรารถนาของนักเรียนวัยรุ่น ในเรื่องการมีแฟนหรือการเปลี่ยนแฟน การใช้เวลา / เงินทองไปกับกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้าม มากจนกระทบต่อการเรียนและสุขภาพ รวมถึงการอยู่ในสถานที่เป็นส่วนตัวกับเพศตรงข้ามเป็นเวลานาน / ประจำ

พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนวัยรุ่นที่สามารถสังเกตเห็นได้ง่าย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวางตัวทางเพศ การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม และการร่วมประเวณี

พฤติกรรมการวางตัวทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนวัยรุ่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการแต่งกาย กริยาวาจา กริยาท่าทาง และการแสดงออกทางอารมณ์ที่สอดคล้องกับเพศ

พฤติกรรมการมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อเพศตรงข้าม ในเรื่อง การแต่งกาย กริยาท่าทาง กริยาวาจาและการแสดงออกทางอารมณ์

พฤติกรรมร่วมประเวณี หมายถึง การกระทำหรือประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

การแต่งกายที่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะของการแต่งกายที่สอดคล้องกับความเชื่อด้านวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของสังคมไทย กล่าวคือ การใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวอันสะอาดและแต่งโดยเรียบร้อย นุ่งห่มให้สมส่วน สำหรับผู้หญิงเมื่อออกสู่สาธารณะไม่ควรจะเปิดเผย โดยเฉพาะการนุ่งกางเกงหรือกระโปรงควรจะให้คลุมถึงเข่าไม่เปิดรูป เสื้อมิดชิดมีปกมีแขน ทั้งเมื่อเวลาไปงานอะไรก็ต้องแต่งให้เหมาะสมแก่งานนั้น ไม่ปล่อยให้มิดชิดเกินไปจนน่ารังเกียจ เช่น เปราะเปื้อน สกปรก หรือผิดระเบียบต้องแต่งกายให้เรียบร้อยตามโอกาสนั้น ๆ

กริยาวาจาที่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะของกริยาวาจาที่สอดคล้องกับความเชื่อด้านวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของสังคมไทย กล่าวคือ มีการพูดจาให้เรียบร้อย ไม่ควรพูดสอดแทรกหรือแย้งชิงพูด ไม่พูดด้วยเสียงอันดังจนเกินไป ไม่ใช้เสียงตวาดหรือพูดจากระโชกกระชาก ไม่ใช้วาจาหักหาญดั่งต้นเอาแต่ใจตน รวมถึงไม่ใช้ถ้อยคำอันหยาบคาย ไม่ว่าจะพูดกับใคร ในเวลาใดสถานที่ใด ด้วยเรื่องอะไร

กริยาท่าทางที่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะของกริยาท่าทางที่สอดคล้องกับความเชื่อด้านวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของสังคมไทย กล่าวคือ ไม่ใช้กริยาท่าทางที่ไม่สุภาพต่อผู้อื่น เช่น ไม่

ยกมือยกเท้ากระทบใคร ทั้งการมีกิริยาท่าทางที่ไม่อาจเอื้อมในที่ต่ำสูง เช่น เมื่อผู้ใหญ่นั่ง จะทำอะไรในที่สูงกว่าต้องขอประทานโทษ นอกจากนี้ ไม่ล่วงเกินถูกต้องผู้อื่นซึ่งไม่ใช่หยอกกันฐานเพื่อน ไม่เสียดสีกระทบกระทั่งกายผู้อื่น ไม่ลุกนั่งเดินเหินพรวดพราด โดนผู้คนหรือสิ่งของแตกเสียหาย ไม่ส่งของให้ผู้อื่นด้วยกิริยาอันเลือกใโสผลักโยน และไม่ผ่านหน้า หรือบังตาผู้อื่นเมื่อเขาดูสิ่งใดอยู่ เว้นแต่เป็นที่เฉพาะไป

การแสดงออกทางอารมณ์ที่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะของการแสดงออกทางอารมณ์ที่สอดคล้องกับความเชื่อวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของสังคมไทย กล่าวคือ รู้อารมณ์และความต้องการของตน สามารถควบคุมอารมณ์และความต้องการได้ รวมถึงการแสดงออกได้อย่างเหมาะสม

วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง แนวทางการปฏิบัติของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ใช้ในการปลูกฝัง สอนสั่งบุตรหลานของตนที่เป็นนักเรียนวัยรุ่น ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ชุดวิธีการ ดังนี้

1. วิธีแบบให้เหตุผล ประกอบไปด้วย เตือนทันทีเมื่อแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ บอกกฎเกณฑ์ให้เด็กอย่างแน่นนอน และลงโทษอย่างยุติธรรมและสมเหตุสมผลพอสมควร บิดามารดามีความอดทน ไม่ตามใจจนเกินไปและไม่เข้มงวดจนเกินไป ให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล รู้จักยอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก ตลอดจนให้ความร่วมมือตามโอกาสอันสมควร เด็กรู้สึกว่าได้ตนเองได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม นอกจากนี้ ครอบครัวเป็นเสมือนหลักยึดเหนี่ยวที่สำคัญของเด็ก เน้นการให้รางวัลและการทำโทษในรูปแบบที่เป็นธรรม เน้นการให้ความเป็นอิสระแก่เด็ก ติดต่อสื่อสารด้วยวาจา ให้เด็กสามารถแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้ง จุดศูนย์กลางของการอบรมบ่มนิสัยอยู่ที่เด็กเป็นหลัก ให้เด็กมองเห็นหรือรับรู้ความต้องการของตัวเองเป็นสำคัญ

2. วิธีแบบใช้อำนาจเด็ดขาด บังคับ ลงโทษ ประกอบไปด้วย ตักเตือนพร้อมวางเงื่อนไข ตักเตือนพร้อมกับหยิกและตีด้วยมือ บางครั้งก็ตีด้วยไม้ ตักเตือนแล้ว ถ้าเด็กยังทำแล้วเกิดผลร้ายก็ซ้ำเติมด้วยการดุด่า แต่ก็ช่วยรักษา ดุด่าหรือชู้ หยิก เขี่ยตีด้วยไม้ ตีด้วยมือที่กำ ที่แขนขา ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้คิดหรือทำในสิ่งที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ เลี่ยงดูตามที่ต้องการ และคาดหวังให้เด็กเชื่อฟังตนเองอย่างเคร่งครัด ถ้าเด็กไม่ทำตามจะถูกลงโทษ บังคับและลงโทษ เด็กไม่ได้รับอนุญาตให้ทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ทำโทษเมื่อเด็กทำผิด เน้นการให้รางวัลที่เป็นสิ่งของ และการลงโทษ เขี่ยตี เน้นการให้เด็กต้องเชื่อฟัง การติดต่อกับเด็กออกมาในรูปของคำสั่งเป็นสำคัญ (เด็กเป็นเพียงผู้รับ) จุดศูนย์กลางของการอบรมบ่มนิสัยอยู่ที่บิดามารดาเป็นหลัก

3. วิธีแบบปล่อยตามใจ ประกอบไปด้วย ตักเตือนแล้วไม่สนใจถ้าเด็กไม่เชื่อก็ปล่อยให้ทำต่อไป ยอมลูกทุกอย่าง เด็กได้รับความรักและการตามใจอย่างมาก ไม่บังคับเด็ก ทุกครั้งที่พยายามบังคับเด็กเด็กจะหาวิธีหลีกเลี่ยงหรือชนะจนได้ทุกครั้ง ไม่ได้มอบหมายความรับผิดชอบ หรือหน้าที่ที่ตนต้องปฏิบัติ สอดส่องดูแลมิให้เด็กต้องเสี่ยง พ่อแม่เป็นผู้ทำให้ลูกมักจะโตและทำสิ่งนั้นได้เอง ไม่ได้เอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร เปิดโอกาสให้เด็กทำอะไรตามใจชอบ อีกทั้งไม่ได้รับการสนับสนุนและคำแนะนำ

4. วิธีแบบเสริมแรง ประกอบไปด้วย ชมเชย เสริมแรงโดยมีเงื่อนไข เสริมแรงเพื่อให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง ปล่อยปละ โยน มักให้ของแก่เด็กหรือพาไปเที่ยวสวนสนุกนานบ่อย ๆ ให้รางวัลเมื่อเด็กทำดี

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว ในกรุงเทพมหานคร” ผู้ศึกษาได้ประมวลแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัย ตลอดจนเอกสารบทความทางวิชาการต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา ดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนะ
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยม
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการขัดเกลาทางสังคม
- 2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นนั้น ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของพฤติกรรมของมนุษย์และแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยเสนอตามลำดับดังนี้

2.1.1 พฤติกรรมของมนุษย์

2.1.1.1 ความหมายของพฤติกรรม (Behavior)

นักวิชาการหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของพฤติกรรม ไว้ดังนี้

อุทัย หิรัญโต (2522 : 39) ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า คือ กริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกิริยาโต้ตอบที่เกิดขึ้นเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้า ซึ่งจะมาจากภายนอกหรือภายในร่างกายก็ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่คนกระทำหรือรู้สึก คนอื่นจะเห็นหรือไม่ก็ตาม ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น

อุษณา เจริญไวย (2536 : 320 - 321) กล่าวว่า พฤติกรรม คือ กิจกรรมทุกประเภทที่แสดงออก และสามารถสังเกตได้ เช่น การเดิน การพูด การกิน เป็นต้น เพราะฉะนั้นการกระทำทุกชนิดจึงถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น

ประทีป จินฉัตร (2540 : 5) ให้คำจำกัดความพฤติกรรมว่า คือ สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออก หรือสนองตอบต่อสิ่งเร้า ที่สามารถสังเกตเห็นได้

เรียม ศรีทอง (2542 : 6) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมมนุษย์ เป็นการแสดงออกของมนุษย์ ที่มองเห็นได้ง่ายและมองเห็นได้ยาก มีทั้งกายกรรม วาจกรรม และมโนกรรม ลักษณะพฤติกรรมโดยทั่วไปจะมีเป้าหมาย มีความพร้อม มีสถานการณ์ การตีความ การตอบสนอง ผลที่เกิดขึ้น และปฏิกิริยาต่อผลที่เกิดขึ้นไม่สมความคาดหวัง

สุภัททา ปิณฑะแพทย์ (2542 : 2) กล่าวว่า พฤติกรรม คือ การกระทำทุก ๆ อย่างของมนุษย์ เริ่มตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกทางร่างกาย เช่น การเดิน การกิน การแสดงท่าทาง และการพูด เป็นต้น และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เช่น การคิด การจำ เจตคติ และอารมณ์ เป็นต้น

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2543 : 5) ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรมมนุษย์ เป็นการกระทำของมนุษย์ทั้งด้านกายกรรม วาจกรรม และมโนกรรม โดยรู้สึกสำนึกหรือไม่รู้สำนึก ทั้งที่สังเกตได้และไม่สามารถสังเกตได้

เมธาวี อุดมธรรมานุภาพ และคณะ (2544 : 5) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรมมนุษย์ คือ กิจกรรมของบุคคลทั้งที่เป็นรูปธรรม เช่น การกระทำ การตอบโต้กับสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมภายในจิตใจที่เป็นนามธรรม เช่น ความคิด ความรู้สึก

ราตรี พัฒนรังสรรค์ (2544 : 6) กล่าวว่า พฤติกรรม คือ การกระทำหรือ กิจกรรมของอินทรีย์ ทั้งที่สังเกตได้ง่าย เช่น การนั่ง การเล่น การพูด การยกมือ และที่สังเกตได้ยาก หรือส่วนที่เจ้าของพฤติกรรมเองเท่านั้นที่รู้ เช่น การคิด การจดจำ การรับรู้ และความรู้สึก เป็นต้น

รัตนา พุ่มสวรรค์ (2544 : 19) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำ ความประพฤติ อาการ การตอบสนองทางจิตวิทยาของบุคคล ทั้งภายนอก และภายใน ซึ่งสามารถแสดงได้ด้วยประสาทสัมผัส หรือไม่สามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน ต้องอาศัยเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมนั้น ๆ

จากความหมายของพฤติกรรมที่นักวิชาการให้ความหมายนั้น มีลักษณะที่ออกไปในแนวทางเดียวกัน นั่นคือ พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของมนุษย์ ที่เกิดจากการตอบสนองสิ่งเร้า ซึ่งเป็นการกระทำทั้งที่สามารถสังเกตเห็นได้ง่าย เช่น การพูด การเดิน การเล่น

และพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ยากหรือเป็นพฤติกรรมเกิดขึ้นภายในจิตใจ ที่เจ้าของพฤติกรรมเองเท่านั้นที่รู้ เช่น ความคิด ความอารมณ์รู้สึกต่าง ๆ

2.1.1.2 องค์ประกอบของพฤติกรรม

Cronbach (1963 อ้างถึงใน ภาตรี พัฒนรังสรรค์, 2544 : 6 - 7) ได้กล่าวถึง ลักษณะของพฤติกรรมมนุษย์ว่ามีองค์ประกอบ 7 ประการ ดังนี้

- 1) มีเป้าหมายหรือความต้องการ
- 2) มีความพร้อม (Readiness) เป็นระดับความสามารถในการกระทำ เพื่อสนองความต้องการของตน
- 3) สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ หรือโอกาสในการกระทำกิจการใด ๆ
- 4) การตีความ (Interpretation) เป็นการพิจารณาเพื่อหาวิธีการตอบสนองความต้องการ
- 5) การตอบสนอง (Response) เป็นการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่พิจารณาตัดสินใจ
- 6) ผลที่สืบเนื่อง (Consequence) สิ่งที่ประจักษ์อาจสอดคล้อง (Confirm) หรือไม่สอดคล้อง (Contradict) กับการคาดหวังได้
- 7) ปฏิกริยาต่อการผิดหวัง (Reaction to Thwarting) เป็นกิริยาที่เกิดขึ้นหลังจากไม่สอดคล้องกับความต้องการ ทำให้ต้องกลับไปตีความใหม่ เพื่อเลือกวิธีการตอบสนองความต้องการให้ประสบผลสำเร็จ พฤติกรรมจะสมบูรณ์และสิ้นสุดเมื่อมนุษย์ได้รับผลตามความคาดหวัง ถ้ายังไม่สมหวังก็จะมีปฏิกริยาต่อไปอีก

จากองค์ประกอบของพฤติกรรมมนุษย์ อาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมของมนุษย์โดยทั่วไป มักจะมีเป้าหมาย มีความพร้อม มีสถานการณ์ มีการตีความ การตอบสนอง มีผลที่ตามมาและปฏิกริยาต่อผลที่เกิดไม่สมหวัง ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 7 ประการนั้น ล้วนมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการทำงานทางจิตของมนุษย์ อันที่จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ในแต่ละประเภทต่อไป

2.1.1.3 ประเภทของพฤติกรรม

พฤติกรรมของมนุษย์สามารถแบ่งประเภทของพฤติกรรมได้หลายแนวทาง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ที่จะใช้ในการจัดประเภท ซึ่งประทีป จินี (2540 : 5 - 6) ได้อธิบาย ดังนี้

1) การใช้หลักการสังเกต เป็นเกณฑ์ในการจัดประเภท โดยจะแบ่งพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1) พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ผู้อื่นสังเกต เห็นได้ เช่น การวิ่ง การเดิน หัวเราะ เป็นต้น พฤติกรรมนี้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

ลักษณะที่หนึ่ง พฤติกรรมโมลาร์ (Molar Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ผู้อื่นสังเกตเห็นได้โดยตรง ไม่ต้องอาศัยเครื่องมือใด ๆ ช่วย เช่น ยิ้ม พุด ยกมือ เป็นต้น

ลักษณะที่สอง พฤติกรรมโมเลกุล (Molecular Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ต้องอาศัยเครื่องมือช่วยจึงจะสังเกตเห็นได้ เช่น ความดันโลหิต กระแสประสาท

(2) พฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ผู้อื่นไม่สามารถ สังเกตเห็นการเกิดพฤติกรรมได้ เป็นพฤติกรรมที่บุคคลเกิดการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เช่น เจตคติ ความคิด ความสนใจ เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายใน จะรู้ได้เฉพาะตัวเองเท่านั้น คนอื่นจะรู้ได้ก็ต่อเมื่อเจ้าตัวบอกออกมา หรือแสดงออกมาด้วยการทำให้ทราบแต่ถ้าเจ้าตัวไม่บอกให้ทราบ เราต้องใช้วิธีการสันนิษฐานจากการกระทำแทน

2) การใช้หลักการรู้ตัว เป็นเกณฑ์ในการจัดประเภท โดยแบ่งพฤติกรรม 2 ประเภท คือ

(1) พฤติกรรมจิตสำนึก (Conscious Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ผู้กระทำรู้ตัวและตั้งใจ กระทำ เช่น การยิ้ม

(2) พฤติกรรมจิตใต้สำนึก (Unconscious Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ผู้กระทำทำไปโดยไม่รู้ตัว เช่น ความฝัน

3) การใช้หลักการยอมรับทางสังคม เป็นเกณฑ์ในการจัดประเภท แบ่งพฤติกรรม

(1) พฤติกรรมที่พึงประสงค์ (Desirable Behavior) เป็นพฤติกรรมที่สังคมยกย่องว่าดี ถูก ควรกระทำ เช่น ทำตามกฎหมาย

(2) พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Undesirable Behavior) เป็นพฤติกรรมที่กระทำแล้วสังคมประณามว่า เลว ผิด ไม่ควรกระทำ เช่น เกเร ลักขโมย

จากการแบ่งพฤติกรรมออกเป็นประเภทต่าง ๆ จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของมนุษย์นั้นเราสามารถใช้อนุศาสตร์ที่หลากหลายในการจัดแบ่งประเภทของพฤติกรรม ทั้งนี้การใช้เกณฑ์ใดเป็นเครื่องมือ อาจขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการศึกษาพฤติกรรมนั้น ๆ อย่างไรก็ตาม การศึกษา

ประเภทของพฤติกรรม จะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกของมนุษย์เพิ่มมากขึ้น และจะเป็นพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ต่อไป

2.1.1.4 วิธีศึกษาพฤติกรรม

วิธีการศึกษาพฤติกรรม คือวิธีการที่ถูกนำมาใช้เพื่อแสวงหา “ข้อความรู้” (Knowledge) ต่าง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรม ทั้งนี้วิชาใด ๆ ก็ตามที่มีลักษณะของความเป็นศาสตร์ (Science) ล้วนแต่นำวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Method) มาใช้ในการแสวงหาความรู้ วิธีการที่ว่านี้ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน คือ การกำหนดปัญหา ตั้งสมมุติฐาน รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลตามลำดับ ขั้นตอนดังกล่าวนี้เป็นแนวทางสำหรับวิธีการศึกษาพฤติกรรม ทุก ๆ วิธีที่ต้องดำเนินการตาม แม้ว่าแต่ละวิธีจะมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันก็ตาม วิธีการศึกษาพฤติกรรมที่สำคัญ กระทำได้ดังนี้ (จรรยา สุวรรณทัต, 2538 อ้างถึงใน ประสิทธิ์ ทองอุ่น, 2542: 7-9) ได้แบ่งวิธีการศึกษาพฤติกรรม เป็น 4 วิธี ดังนี้

1) การทดลอง (Experimental Method) เป็นวิธีการศึกษาที่มีความเป็นวิทยาศาสตร์สูงมาก เพราะมุ่งศึกษาความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างเหตุการณ์สองเหตุการณ์ เหตุการณ์ที่เป็นเหตุเรียกว่า ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ส่วนเหตุการณ์ที่เป็นผลเรียกว่า ตัวแปรตาม (Dependent Variables) การปฏิบัติของผู้ทดลองต่อตัวแปรอิสระเรียกว่า การจัดการกระทำ (Treatment) การทดลองครั้งหนึ่ง ๆ จะต้องมีตัวแปรอย่างน้อย 2 ตัวแปรขึ้นไป แต่การทดลองก็มีข้อจำกัดอยู่มาก เพราะการควบคุมตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งนั้น อาจจะมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาแทรกจนเกิดความล้มเหลวได้ ในการทดลองส่วนใหญ่มักมีการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลอง คือกลุ่มที่ผู้ทดลองจัดการกระทำกับตัวแปรกลุ่มควบคุม คือกลุ่มที่ผู้ทดลองมิได้จัดการกระทำกับตัวแปร

2) การสำรวจ (Survey Method) วิธีนี้เป็นการศึกษาตัวแปรเหมือนการทดลอง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจะเป็นเหตุเป็นผลกันไม่ได้ และผู้ศึกษาไม่มีการจัดการกระทำต่อตัวแปร กระทำแค่ศึกษาตัวแปรอย่างมีระบบในสถานการณ์ที่พบ การสำรวจจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือ (Instrument) ที่มีความเชื่อถือได้ (Reliability) และความเที่ยงตรง (Validity) รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) ด้วยวิธีที่เหมาะสม เพื่อให้เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร (Population)

3) วิธีการทางคลินิก (Clinical Method) เป็นการศึกษาพฤติกรรมแบบลึก (In-depth Study) รายใดรายหนึ่งใช้เครื่องมือ (Instrument) หลาย ๆ อย่าง เพื่อให้ได้ข้อมูลหลาย ๆ ด้าน และใช้ระยะเวลานาน ทำให้ทราบสาเหตุของพฤติกรรมบุคคลนั้น ๆ ตลอดจนได้ข้อ

ความรู้ใหม่ ที่จะนำไปใช้กับกรณีอื่น ๆ ได้ ทำนองเดียวกับแพทย์รักษาคนไข้รายใดรายหนึ่งนั่นเอง การศึกษาบุคคลเป็นรายกรณี (Case Study) ก็คือวิธีทางคลินิกวิธีหนึ่ง

4) การสังเกตอย่างมีระบบ (Systematic Observation) พฤติกรรมจำนวนมากจำเป็นต้องศึกษาในสถานการณ์ปกติที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น โดยการเฝ้าสังเกต และบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเรียกว่าการสังเกตอย่างมีระบบ วิธีการนี้ต้องนิยามพฤติกรรมที่จะสังเกตให้ชัดเจน และวัดได้เรียกว่า นิยามปฏิบัติการ (Operational Definition) รวมทั้งจะต้องทำการสังเกตโดยมิให้กลุ่มตัวอย่างรู้ตัวด้วย

จากวิธีการศึกษาพฤติกรรมข้างต้น จะเห็นได้ว่าลักษณะการศึกษาพฤติกรรมมนุษย์มีอยู่หลายวิธี อันได้แก่ การทดลอง การสำรวจ วิธีทางคลินิก และการสังเกตอย่างมีระบบ ดังนั้นการที่จะเลือกใช้ให้เหมาะสมขึ้นอยู่กับ ลักษณะของพฤติกรรมที่กำลังศึกษา พร้อมกับความรู้ความชำนาญ ทักษะเทคนิคของผู้ใช้ด้วย เพราะจะช่วยให้การศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์มีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

2.1.2 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

2.1.2.1 ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ

พฤติกรรมทางเพศ มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมาย ดังนี้

ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์ และคณะ (2524 อ้างถึงใน รัตนา พุ่มสวรรค์, 2544: 20) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นสภาวะที่ปรากฏอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่พร้อมจะแสดงออกเมื่อร่างกายถึงวุฒิภาวะ โดยพฤติกรรมทางเพศจะมี 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมภายในที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า และพฤติกรรมภายนอกที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

วันทนี วาสิกะสิน (2526 : 2-3) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศ เป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมมนุษย์ ที่รวมถึงค่านิยม ทศนคติ ความรู้สึก และเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสองเพศ ตามแรงขับทางชีววิทยาด้วย

กุหลาบ รัตนสังธรรม และคณะ (2541 : 7) กล่าวถึง พฤติกรรมทางเพศ คือ การแสดงออกในลักษณะพฤติกรรมทางเพศและทัศนคติต่อพฤติกรรม

ณัฐฤดี สันททรัพย์สมบูรณ์ (2541 : 6) ให้ความหมายว่า พฤติกรรมทางเพศ เป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่งของมนุษย์ เช่นเดียวกับการพูด การเดิน การเรียนรู้ เป็นการแสดงออกของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิงตามแรงขับทางชีววิทยา ได้แก่ ความต้องการทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ รวมถึงการมีค่านิยม ทศนคติและความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ

รัตนา พุ่มสวรรณ (2544 : 21) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับการประพฤติกปฏิบัติ หรือมีกิจกรรมทางเพศอันเนื่องมาจากค่านิยม ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอด และเรียนรู้จากสังคม รวมถึงแนวทางในการปฏิบัติต่อเรื่องเพศทั้งในด้านกายวิภาคและด้านพฤติกรรม การแสดงออกทั้งด้านจิตวิทยา สุขวิทยา และสังคมวิทยา

อนงค์ ชีระพันธุ์ และคณะ (2544 : 29) กล่าวถึง พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นว่า หมายถึง การเคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ในลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1) การคบหาเป็นแฟน กับเพศตรงข้าม
- 2) การนัดพบกับเพศตรงข้าม
- 3) การทำกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้าม

จากความหมายที่กล่าวข้างต้น สรุปว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น หมายถึง การกระทำ หรือการแสดงออกของความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงในลักษณะของการวางตัวทางเพศ การมีสัมพันธ์ภาพกับเพศตรงข้าม รวมถึงการมีเพศสัมพันธ์

2.1.2.2 รูปแบบพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น มีนักวิชาการอธิบายไว้ดังนี้

ประสาธ อิศรปริดา (2523 : 154 - 161) กล่าวว่า รูปแบบของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีดังนี้

- 1) วัฒนธรรมกับรูปแบบของพฤติกรรมทางเพศ ด้วยรูปแบบของวัฒนธรรมทางเพศของมนุษย์จะแตกต่างกันไปตามกฎเกณฑ์แห่งขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยม และวัฒนธรรมของแต่ละสังคม ในบางวัฒนธรรมอาจจะกำหนดขอบเขตของกิจกรรมทางเพศให้อยู่ในกรอบอย่างเคร่งครัด ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ ในขณะที่บางแห่งอาจปล่อยให้กิจกรรมทางเพศได้อย่างเสรี ไม่เข้มงวด อย่างสังคมไทยในอดีต การอบรมเรื่องเพศจะเป็นไปอย่างเข้มงวดมากโดยเฉพาะกับเพศหญิง ผู้หญิงจะต้องมีขอบเขตของความประพฤติตามกฎเกณฑ์และระเบียบอย่างเคร่งครัด จึงจะถือว่าเป็นผู้หญิงที่ดี แต่ในปัจจุบันค่านิยม และวัฒนธรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศได้เปลี่ยนแปลงไป เด็กและวัยรุ่นมีอิสระเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศและการเลือกคู่ได้อย่างเสรีมากขึ้น การห้ามจับมือถือแขนระหว่างหนุ่มสาวเกือบไม่มีให้เห็นในสังคมแบบเมือง ทั้งนี้เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคม หน้าที่ของสถาบันทางสังคม ซึ่งเป็นตัวแทนในการอบรมสั่งสอนเด็กให้รู้ระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ นั้นได้เปลี่ยนไปจากเดิม

2) ลำดับขั้นของความสัมพันธ์ทางเพศ ความสัมพันธ์แบบคู่สาวระหว่างชายและหญิงจะเริ่มขึ้นในระยะวัยรุ่น โดยอาจเริ่มจากความสนิทสนมไปสู่ความรักและการแต่งงาน ลำดับขั้นแห่งความสัมพันธ์ มีดังนี้

ขั้นแรก เป็นระยะที่วัยรุ่นมีความรู้สึกผูกพันกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งอยู่ในใจ ส่วนใหญ่มักเป็นคนที่มีความใกล้ชิด เริ่มตั้งแต่คนที่เขาสามารถติดต่อโดยส่วนตัวได้ จนกระทั่งถึงบุคคลที่อยู่ห่างไกลไม่สามารถติดต่อได้โดยตรง

ขั้นที่สอง วัยรุ่นจะเกิดความสนใจเพศตรงข้ามคนใดคนหนึ่งซึ่งวัยรุ่นคิดว่าเหมาะสมกับอายุและตัวเขา ความสนใจลักษณะนี้ อาจก่อให้เกิดความรักที่รุนแรงและหลงใหลใฝ่ฝันเป็นความรักในแง่ความรู้สึกหรือความฝันอย่างเดียว

ขั้นที่สาม การหาโอกาสพบปะกันหรือนัดไปเที่ยวเป็นลำดับต่อมา หลังจากที่วัยรุ่นเริ่มสนใจใครคนหนึ่ง ส่วนใหญ่มักจะนัดกับเพื่อนเพศตรงข้ามที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนเดียวกัน

ขั้นที่สี่ หลังจากวัยรุ่นได้เที่ยวด้วยกัน เขาก็สามารถตัดสินใจได้ว่าเพื่อนต่างเพศคนใดที่เหมาะสมกับเขา ใครที่มีรสนิยมหรือเจตคติที่จะไปด้วยกันได้ ถ้าหากผู้ที่เกี่ยวข้องนั้นเป็นที่พึงพอใจซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์ต่าง ๆ ก็จะแนบแน่นขึ้น เขาจะนัดเจอกับบ่อยครั้งขึ้นและจะแสดงความเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ห้า เป็นการหมั้นหมายกันเบื้องต้น จะเริ่มคิดถึงการแต่งงานแต่ระยะนี้เป็นเพียงการหมั้นหมายอย่างไม่เป็นพิธีการ ยังไม่ได้ประกาศให้ผู้อื่นรู้ เป็นการรู้ภายในระหว่างกันและกันเท่านั้น

ขั้นที่หก การหมั้น จะเกิดขึ้นหลังจากที่ได้ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะแต่งงานกัน อาจมีพิธีหมั้นเป็นทางการเกิดขึ้น

ขั้นสุดท้าย คือ การแต่งงาน ขั้นนี้จะมีความคิดเห็นและวางแผนร่วมกันเกี่ยวกับการที่จะอยู่ร่วมกันอย่างถาวร

3) การแสดงความรักของวัยรุ่น วัยรุ่นเป็นวัยที่จะเรียนรู้ที่จะแสดงความรักต่อผู้อื่นโดยไม่คิดแต่เพียงจะให้ผู้อื่นมาแสดงความรักต่อตัวเขาเหมือนกับวัยเด็ก การแสดงความรักของวัยรุ่น มีอยู่หลายลักษณะแตกต่างกันไปตามบุคคลและสังคม ซึ่งพอจะแยกกล่าวได้ดังนี้

(1) การให้ของที่ระลึก สิ่งของที่เขาให้คนที่เขารักโดยเฉพาะถ้าสิ่งของนั้นเขาเป็นคนเลือกด้วยตัวเองแล้ว ก็จะเป็นรางวัลที่มีค่าสำหรับผู้รับ เพราะเป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายต่อความรัก

(2) ความผูกพันทางใจ หากพลัดพรากจากคนรัก วัยรุ่นก็จะพยายามติดต่อกันโดยวิธีใดวิธีหนึ่งเสมอ

(3) ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน อาจอยู่ในรูปของการปรับทุกข์ การระบายสิ่งที่ไม่สบายใจ การแลกเปลี่ยนและพูดคุยกันถึงสิ่งที่มุ่งหวัง ความทะเยอทะยาน ความเชื่อ และความรู้สึกต่าง ๆ แก่กันและกัน

(4) การแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ เมื่อเขาแยกจากกันเขาจะระบายความกลัดกลุ้มใจออกมาด้วยการเขียนจดหมาย หรือแต่งโคลงกลอนแห่งความรัก บันทึกประจำวัน หรือทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อระบายความรุ่มร้อนในใจออกมา

(5) ความอิจฉาริษยา เมื่อมีใครมีความสามารถเหนือกว่าหรือมีสิ่งของต่าง ๆ มากกว่า ซึ่งเป็นที่สนใจของคนที่เขารักมากกว่าตัวเขา วัยรุ่นก็จะเกิดอิจฉาริษยาขึ้น ถ้าหากมีมาก ๆ ก็อาจมีเรื่องทะเลาะวิวาท และเกิดความก้าวร้าวกันขึ้น

(6) การแสดงความสนิทสนม ผู้ที่รักกันย่อมมีความสนิทสนม จนบางครั้งอาจเดินเคล้าเคลีย ถูกเนื้อต้องตัวหรือจับมือถือแขนกันบ้าง

(7) การกอดจูบหรือพลอดรักกัน จะเกิดขึ้นหลังจากที่เขามีความสนิทสนมกันมาก ๆ เป็นการสัมผัสทางร่างกาย พฤติกรรมลักษณะนี้ จะเกิดขึ้นในขณะที่เขาอยู่ด้วยกันตามลำพังเป็นกิจกรรมที่จะกระตุ้น ความรู้สึกทางเพศ จนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กันขึ้นได้

(8) การร่วมเพศก่อนแต่งงาน มักจะมีในระยะปลาย ๆ ของวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นระยะที่เขาได้ออกนัดด้วยกันอย่างสนิทสนมแล้ว พฤติกรรมนี้อาจก่อปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้นกับวัยรุ่น

4) การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เป็นกิจกรรมทางเพศที่กระทำกันอย่างแพร่หลายโดยเฉพาะในวัยรุ่น เพราะเป็นกิจกรรมที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ไม่ต้องเสี่ยงต่อการติดเชื้อ จะทำมากน้อยเท่าใดก็ได้ตามความพึงพอใจของตน

สุชา จันทรเฒ (2529 : 72 - 74) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแสดงออกใน 3 ลักษณะ คือ

1) ความต้องใจกันระหว่างเพศตรงกันข้าม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ

(1) มิตรภาพ

(2) ความรัก

(3) ความสัมพันธ์ทางเพศ

ผู้ชายและผู้หญิงมีข้อแตกต่างกันในเรื่องนี้ คือ ผู้ชายอาจข้ามขั้นที่ 2 ไปได้ แต่ผู้หญิงต้องเป็นไปตามขั้นตอน ผู้หญิงต้องก้าวจากมิตรภาพไปสู่ความรัก แต่ผู้ชายอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยไม่ต้องมีความรักเข้ามาเกี่ยวข้องเลยก็ได้

ผู้หญิงสนใจที่จะมีความสัมพันธ์เพื่อความรักอันยั่งยืน แต่งานก่อนที่จะมีสัมพันธ์ทางเพศ แต่ผู้ชายพอใจที่จะผ่านไปสู่ความสัมพันธ์ทางเพศเลย โดยผู้หญิงส่วนมากไม่กล้าเสี่ยง

2) การปฏิบัติตนต่อเพื่อนต่างเพศ เป็นลักษณะการวางตัวปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

3) การนัดเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ เป็นการที่ชายและหญิงวัยรุ่นออกเที่ยวด้วยกัน

สุชาติ โสภประยูร และวรรณิ โสภประยูร (2544 : 62-69) กล่าวถึง พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นว่า มีลักษณะดังนี้

1) ความสนใจต่อเพศตรงข้าม เป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านจิตใจและอารมณ์ ซึ่งมีผลกระทบไปถึงความสัมพันธ์และการปรับตัวทางสังคมให้เข้ากับเพื่อนต่างเพศ ความสนใจต่อเพศตรงข้าม เช่นนี้มักจะมีความรู้สึก ความสนใจต่อเพศตรงข้ามของชายและหญิง

2) การปรับตัวเข้ากับเพื่อนทางเพศ วัยรุ่นเริ่มมีความต้องการให้ตนเองเป็นที่น่าสนใจ และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนต่างเพศไปด้วยพร้อม ๆ กัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความเจริญเติบโตของจิตใจและอารมณ์ทางเพศ การปรับตัวเข้ากับเพื่อนต่างเพศ ทำให้ได้เรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่างเพศ ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม มารยาทและความประพฤติทางเพศ รวมทั้งได้เรียนรู้ถึงความถูกต้องและเหมาะสมในการวางตัวต่อเพศตรงข้าม

3) ความรู้สึกหรืออารมณ์ทางเพศ เป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่และน่าสนใจมากสำหรับวัยแรกเริ่ม พร้อมกับเป็นแรงกระตุ้นหรือเครื่องเร้าใจอันทรงพลัง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้วัยรุ่นบางคนแสดงความสนใจและพึงพอใจเพื่อน ๆ เพศตรงข้ามด้วยวาจา หรือกิริยาท่าทางต่าง ๆ

4) การควบคุมอารมณ์ทางเพศ เป็นการระบายอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งมีอยู่หลายวิธี เช่น การมุ่งสนใจตั้งใจศึกษาเล่าเรียน การประกอบกิจกรรมนันทนาการ การเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย วิธีเหล่านี้เป็นการควบคุมอารมณ์ทางเพศ จะช่วยระบายหรือเบี่ยงเบนอารมณ์ไปได้ชั่วคราว ครั้นเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้นใหม่ ความรู้สึกหรืออารมณ์ทางเพศก็จะเกิดขึ้นได้อีก

5) การล้าเร้าความใคร่ด้วยตัวเอง คือ การกระทำต่ออวัยวะเพศของตนเองโดยส่วนใหญ่ จะใช้มือสัมผัสในลักษณะต่าง ๆ จนกระทั่งเกิดความรู้สึกพึงพอใจ หรือเกิดอารมณ์ทางเพศถึงจุดความสุขสุดยอด ซึ่งนับได้ว่าเป็นการระบายอารมณ์ทางเพศได้ทางหนึ่ง

ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม (2527 : 45) ได้อธิบายพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ดังนี้

1) มีความรัก ความสนใจในเพศตรงข้าม ที่รุนแรงราวเดียวกัน

2) การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความพอใจทางเพศด้วยการกระตุ้นจับต้องอวัยวะเพศจนเกิดความสุขความพอใจ

3) การสนใจเรื่องเพศ โดยดูจากพฤติกรรมการแต่งกาย การศึกษาค้นคว้าจากหนังสือทางเพศ หรือหนังสือประเภทเรขกรรม หรือการแอบดูเพศตรงข้ามในเวลาหรือสถานที่ลับเฉพาะที่เรียกว่า ถ้ำมอง

4) รักร่วมเพศ (Homosexuality หรือ Lesbian) ระยะวัยรุ่นเป็นระยะการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ความรู้สึกทางเพศที่ยังเขินอายหรือไม่แน่ใจตนเองที่จะแสดงความรักเพศตรงข้าม จึงหันมาระบายความสนใจกับเพื่อนเพศเดียวกันกับตน รักร่วมเพศยังมีสาเหตุมาจากความว่าเหว ความกดดันทางจิตใจที่ทำให้ไม่ชอบไม่ไว้วางใจเพศตรงข้าม รักร่วมเพศมักเกิดในสังคมที่มีเพศเดียวกันอยู่ปนกันมาก ๆ เช่น โรงเรียนชาย / หญิงล้วน

จากรูปแบบของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น พอที่จะสรุปได้ว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น มักเกี่ยวข้องกับความรักความสนใจในเพศตรงข้าม ความสนใจใคร่รู้ในเรื่องเพศ การมีพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดความพึงพอใจทางเพศ โดยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.1.2.3 ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศ

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากกว่าวัยอื่น ๆ เนื่องจากเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านอารมณ์ ความคิดเห็น และความรู้สึก ทั้งเป็นวัยที่ต้องการความเป็นอิสระ อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง ต้องการความรักความเสมอภาคทัดเทียมกับบุคคลอื่น วัยรุ่นยังต้องการให้กลุ่มหรือสังคมยอมรับและทำให้ตนเองเป็นที่ประทับใจแก่บุคคลอื่น ดังนั้น จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว อาจส่งผลกระทบไปถึงพฤติกรรมทางเพศที่อาจนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ ของวัยรุ่นได้

ประสาธ อิศรปริดา (2523 : 161 - 162) ได้สรุปปัญหาที่อาจเกิดจากพฤติกรรมทางเพศ ดังนี้

1) ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่น การมีพฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบัน ได้ออกนอกกรอบของวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทยมากขึ้น เพราะค่านิยมของวัยรุ่นที่ยึดถืออยู่นั้นเป็นค่านิยมแบบใหม่ที่แตกต่างจากค่านิยมของพ่อแม่ ด้วยเหตุนี้ความขัดแย้งในทางความคิด และความเข้าใจระหว่างพ่อแม่และลูกจึงมักเกิดขึ้นอยู่เสมอ

2) ปัญหาทางการเรียน วัยรุ่นซึ่งสนใจเพศตรงข้ามและถือเป็นเรื่องจริงจึงมากเกินไป อาจเกิดปัญหาในการเรียนขึ้น วัยรุ่นอาจหมกมุ่นในเรื่องความรักจนไม่สนใจในการเรียน ขาดความรับผิดชอบ ทำให้การเรียนแย่ลง ทำให้เกิดปัญหาการเรียน และอาจออกจากโรงเรียนกลางคันได้

3) ปัญหาการตั้งครรภ์นอกสมรส เป็นปัญหาเด็กวัยรุ่นมีลูกโดยยังไม่ได้แต่งงาน ซึ่งจะมีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี ปัญหานี้สังคมมักจะคิดและเข้าใจว่าเป็นเรื่องน่าละอาย มีน้อยคนที่จะคิดจะช่วยเหลือ ปัญหาที่ติดตามมาก็คือ การทำแท้ง ซึ่งจะมีอันตรายต่อร่างกายและจิตใจเป็นอย่างยิ่ง

4) ปัญหาการมีโรค สังคมไทยไม่สนใจพฤติกรรมทางเพศของเพศชายนัก เพศชายจึงมีอิสระในทางเพศมากกว่าเพศหญิงและมีความล้าสมัยทางเพศสูง วัยรุ่นที่ชอบมีวามสัมพันธ์ทางเพศ จึงมีโอกาสที่จะติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้ง่าย โดยเฉพาะผู้ที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจในการป้องกันอย่างถูกต้อง

5) ปัญหาอื่น ๆ ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างวัยรุ่นชายและหญิง อาจก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ต่อเนื่องกันอีกมากมาย เช่น ปัญหาความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ปัญหาการทะเลาะวิวาท การก้าวร้าวเพื่อแย่งความรัก ปัญหาทางอารมณ์และการปรับตัว ปัญหาอันเนื่องมาจากพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบน และอาจลุกลามไปสู่ประสิทธิภาพของการทำงานและอาชีพด้วย

จากที่กล่าวถึงปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น อาจสรุปได้ว่า ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ได้แก่ ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งนำมาสู่ปัญหาทางด้านการเรียน ปัญหาการตั้งครรภ์ ปัญหาจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาอันเนื่องมาจากการหวงแหน ปัญหาการปรับตัวของวัยรุ่นในการเข้าสังคม เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาแก่วัยรุ่นเป็นจำนวนมากและมีแนวโน้มที่จะกลายเป็นปัญหาสังคมในระยะยาว

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนะ

2.2.1 ความหมายของทัศนะ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 389) ให้ความหมายของทัศนะว่า เป็นความคิดเห็น การเห็น เครื่องรู้เห็น สิ่งที่เห็น การแสดง

พจนานุกรมไทย ฉบับอธิบาย 2 ภาษา (2539 : 234) เขียนว่า ทัศนะ คือ แง่มุมในการมองเหตุการณ์ Point of View, Viewpoint, Standpoint, Opinion, View

โสภา ชูพิกุลชัย (2518 : 263) กล่าวถึงว่า ความคิดเห็นเป็นบางสิ่งบางอย่างซึ่งเป็นความคาดหวัง หรือคาดคะเน ไม่ได้เป็นเพียงความชอบพอเท่านั้น ความคิดเห็นนี้สามารถนำมาใช้ในรูปแบบคำพูดได้ อย่างไรก็ตาม คำพูดที่ออกมานี้อาจจะไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นจริง ๆ ก็ได้

สงวน สุทธิเลิศอรุณ และคณะ (2522 : 99) กล่าวถึงความคิดเห็นว่า เป็นการแสดงออกถึงวิจารณญาณที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ความคิดเห็นมีความหมายที่แคบกว่าเจตคติ (Attitude) เพราะความคิดเห็นของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปตามข้อเท็จจริง (Fact) และเจตคติของบุคคล ในขณะที่เจตคติแสดงสภาพความรู้สึกทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 175) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นเพียงการแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกภายในต่าง ๆ ซึ่งความรู้สึกภายในนั้นอาจเป็นเพียงเจตคติหรือความเชื่อหรือค่านิยม และความคิดเห็น เป็นพฤติกรรมภายนอกที่ผู้อื่นสามารถสังเกตหรือทราบได้อย่างชัดเจน

โยธิน ศันสนยุทธ และจุมพล พูลภัทรชีวิน (2529 : 36) กล่าวว่า ความคิดเห็น (Opinions) เป็นการแสดงออกทางถ้อยคำ (Verbal Expression) เกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อ หรือค่านิยม ความเห็นไม่ใช่สิ่งเดียวกับทัศนคติ เพราะในตัวเองไม่จำเป็นต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทางอารมณ์หรือทางพฤติกรรม

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2530 : 78) กล่าวถึง ความคิดเห็น (Opinion) ว่าเป็นการแสดงออกทางวาจาของเจตคติ การที่บุคคลกล่าวว่าเขามีความเชื่อหรือความรู้สึกอย่างใดนั้น เป็นการแสดงความเห็นของบุคคลนั้น ดังนั้น การวัดความคิดเห็นของบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

นพมาศ อีรวะดิน (2534 : 139) ได้ให้ความหมายของทัศนะว่า เป็นความคิดเห็นที่ถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์นั้นแสดงออกมา โดยการพูด หรือการเขียน มนุษย์นั้นจะพูดจากใจจริง พูดตามสังคม หรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตามแต่ เมื่อพูดหรือเขียนไปแล้วก็ทำให้เกิดผลได้ คนส่วนใหญ่มักถือว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความเป็นใจ

จำเนียร ชุณหโสภาค (2539 : 12 - 13) กล่าวว่า ทัศนะ หมายถึง ท่าที ความคิดเห็น ความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หลังจากทีบุคคลได้ประสบการณ์ในสิ่งนั้นซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ทัศนะเชิงนิมาน เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจเห็นด้วยชอบสนับสนุน การปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ หรือกล่าวได้ว่ามีพฤติกรรมในทางบวก
2. ทัศนะเชิงนิเสธ เป็นการแสดงออกในลักษณะตรงข้ามกับทัศนะเชิงนิมาน เช่น ไม่พอใจไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ ไม่ร่วมมือ ไม่ทำตาม หรืออาจกล่าวได้ว่ามีพฤติกรรมในทางลบ

3. ทักษะที่เป็นกลาง เป็นการแสดงออกทั้งในลักษณะที่ไม่เป็นทั้งทักษะเชิงนิมาน และทักษะนิเสธ แต่อยู่ในระดับกลาง ไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง เช่น ไม่แน่ใจ รู้สึกเฉย ๆ เป็นต้น

อังสนา ลินอากร (2542 : 43) กล่าวว่า ทักษะหรือความคิดเห็น คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีหรือแสดงออกมาต่อบุคคล หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง อาจจะเป็นการแสดงความคิดเห็นที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย หรืออาจจะมีการแสดงออกทางบวกหรือลบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์ ความเชื่อ หรือสิ่งแวดล้อมของแต่ละบุคคล

Oskamp (1977 : 12) กล่าวถึง ความคิดเห็น ว่าเป็นแนวคิดที่สำคัญและสัมพันธ์กับทัศนคติ บ่อยครั้งที่จะเห็นการใช้ความคิดเห็นและทัศนคติในความหมายเดียวกัน แต่ทัศนคติและความคิดเห็น มีข้อแตกต่างคือ ความคิดเห็นเป็นการตัดสินใจของบุคคลที่เกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบต่อเหตุการณ์และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น แต่ในขณะที่ทัศนคตินั้นเป็นความเชื่อ และความคิดเห็นเป็นความรู้สึกแรกเกือบเรียกว่าอารมณ์ และยังรวมถึงมีความต้องการ และความปรารถนาของบุคคลต่อเหตุการณ์หรือความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นด้วย

กล่าวโดยสรุป ทักษะ หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งผ่านการไตร่ตรองใช้เหตุผล โดยบุคคลนั้นอาจแสดงออกในทางที่เห็นด้วย – ไม่เห็นด้วย ชอบ - ไม่ชอบ หรือรู้สึกเฉย ๆ

2.2.2 การก่อเกิดทักษะ

ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น อาจเกิดขึ้นโดยมีองค์ประกอบของการก่อเกิดทักษะหลายประการ ซึ่ง Foster (1952 อ้างถึงใน สุชาติ สุทธิจิระพันธ์, 2543: 10) ได้กล่าวสรุปมูลเหตุของความเห็น ดังนี้

1. เกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล หมู่คณะ เรื่องราวต่าง ๆ หรือสถานการณ์ ความคิดเห็นเกิดขึ้นได้ในตัวบุคคล จากการได้พบเห็น ค้นเคย ซึ่งเป็นประสบการณ์โดยตรง หรือโดยการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นรูปถ่าย ได้อ่านหนังสือ ถือเป็นประสบการณ์โดยอ้อม

2. ระบบค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องจากแต่ละกลุ่มจะมีค่านิยม และการตัดสินใจค่านิยมแตกต่างกัน ดังนั้น บุคคลในแต่ละกลุ่มจึงมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ตรงกัน

นอกจากนี้ จำเรียง ภาวิจิตร (2536 อ้างถึงใน วิรัตน์ ชันพันธ์, 2544: 14) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของความคิดเห็นว่าขึ้นอยู่กับกลุ่มทางสังคม ดังนี้

1. ภูมิหลังทางสังคม หมายถึง ความแตกต่างทางด้านภูมิหลังของบุคคล ซึ่งจะทำให้แต่ละบุคคลมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป เช่น ชาวเมืองกับชาวชนบท ผู้มีรายได้น้อยกว่าผู้มีรายได้สูง เป็นต้น

2. กลุ่มอ้างอิง คือ การที่คนเราจะคบหาสมาคมกับใครหรือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ผู้ใด หรือการกระทำที่คำนึงถึงอะไรบางอย่างร่วมกันหรืออ้างอิงกันได้ เช่น การมีอาชีพเดียวกัน การเป็นสมาชิกหรือสมาคมเดียวกัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลด้วย

3. กลุ่มกระตือรือร้นหรือกลุ่มเฉื่อยชา คือ การกระทำที่ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นเป็นพิเศษ อันจะก่อให้เกิดกลุ่มผลประโยชน์ขึ้นมาได้ ย่อมส่งผลต่อการจูงใจให้บุคคลที่เป็นสมาชิกมีความคิดเห็นที่คล้อยตามได้ ไม่ว่าจะให้คล้อยตามในทางที่ให้เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ในทางตรงข้ามกลุ่มที่เฉื่อยชาก็จะไม่มีอิทธิพลต่อสมาชิกมากนัก

กล่าวโดยสรุป บุคคลจะมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดนั้นจะขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจ ความเชื่อ ค่านิยม สิ่งแวดล้อม ภูมิหลังทางสังคม กลุ่มอ้างอิง และประสบการณ์เดิมในเรื่องนั้น ๆ มาก่อนแล้ว ซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการเกิดทัศนคติหรือความคิดเห็น

2.2.3 วิธีการวัดทัศนคติ

Shaw และ Wright (1976 อ้างถึงใน สุชาติ สุทธิจิระพันธ์, 2543: 12) กล่าวถึง ความคิดเห็นว่า เป็นลักษณะของแต่ละบุคคล การวัดจึงวัดจากแรงจูงใจ การรับรู้ แต่มีข้อแตกต่างของประสบการณ์และปัจจัยอื่น ๆ จึงมีวิธีวัดความคิดเห็นดังนี้

1. การฉายภาพ เป็นการวัดโดยการสร้างจินตนาการจากภาพ โดยภาพจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงความคิดเห็นออกมาและสามารถพิสูจน์ได้ว่า บุคคลมีความคิดเห็นหรือความรู้สึกอย่างไรต่อภาพที่เห็น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ได้รับมาเป็นสำคัญ

2. การสัมภาษณ์ เป็นการซักถามบุคคลเพื่อช่วยให้ได้ข้อมูลที่ขยายครอบคลุม ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

3. การส่งแบบสอบถามเป็นวิธีการวัดความคิดเห็นที่ใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้น

4. การให้เล่าความรู้สึก เป็นการวัดโดยให้บุคคลเล่าความรู้สึกที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกมา ซึ่งผู้เล่าจะบรรยายความรู้สึกนึกคิด ตามประสบการณ์และความสามารถ

กล่าวโดยสรุป ทัศนคติของบุคคล สามารถวัดได้โดยทั้งวิธีการฉายภาพ การสัมภาษณ์ การส่งแบบสอบถามและการให้เล่าความรู้สึก ซึ่งวิธีการเหล่านี้จะช่วยสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติหรือความคิดเห็นของแต่ละบุคคล

2.2.4 ขอบเขตการศึกษาทัศนะ

การกำหนดขอบเขตเพื่อศึกษาทัศนะ สามารถกระทำได้ใน 3 รูปแบบ ดังนี้

2.2.4.1 การศึกษาโดยวิธีการรวบรวมประเด็นข่าวสารต่าง ๆ ที่ปรากฏในสื่อมวลชน

สื่อมวลชน ประกอบไปด้วย วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์อื่น ๆ รวมถึงการสื่อสารในลักษณะอื่นที่แพร่กระจายไปยังคนจำนวนมาก สื่อมวลชนเหล่านี้ต่างทำหน้าที่ในการเสนอข่าวสาร เพื่อให้สาธารณชนได้ทราบถึงความเป็นไปของสังคมทั้งในประเทศ และต่างประเทศ ทั้งยังทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการช่วยเหลือสังคม และวิพากษ์วิจารณ์เสนอแนะสังคม นอกจากนี้ สื่อมวลชนยังช่วยเป็นกระบอกเสียงที่สะท้อนถึงความต้องการของประชาชนด้วยการนำเสนอ บทความ บทวิพากษ์วิจารณ์ การแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็น การจัดเสวนาในรายการต่าง ๆ เพื่อสร้างแรงคิด มุมมองให้กับประชาชน

ดังนั้น การรวบรวมประเด็นข่าวสารความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ผ่านทางสื่อมวลชน จึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการกำหนดขอบเขตการศึกษา ทัศนะโดยรูปแบบดังกล่าวนี้สามารถกำหนดแนวทางการศึกษาได้หลายวิธีการ หนึ่งในนั้นคือ การรวบรวมข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์รายวันที่มีลักษณะประจำวันมตลอดทั้งปี

2.2.4.2 การศึกษาโดยวิธีการสำรวจวัดความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมาย ในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง

เป็นวิธีการวัดความคิดเห็นโดยตรงในประเด็นที่ต้องการ การศึกษาดังกล่าวนี้ เป็นการสำรวจโดยจริงเพื่อให้ได้ข้อมูลปฐมภูมิจากกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งอาจทำได้หลายแนวทาง อาทิ การสัมภาษณ์ ชักถามบุคคลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ขยายครอบคลุม ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต หรืออาจเป็นรูปแบบวิธีการส่งแบบสอบถามวัดความคิดเห็นของบุคคลต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง

2.2.4.3 การศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเป็นวิธีการศึกษา ค้นคว้า เพื่อมุ่งหาความรู้ ข้อเท็จจริงต่าง ๆ อย่างมีระเบียบแบบแผน ผู้วิจัยจึงเป็นเสมือนคนกลางที่จะสะท้อนถึงความคิดเห็นของบุคคล ของสังคม ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้เป็นอย่างดี ดังนั้น การศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยกำหนดขอบเขตการศึกษาทัศนะของบุคคลในสังคมได้

กล่าวโดยสรุป การกำหนดขอบเขตของการศึกษาทัศนะ สามารถกระทำได้โดยวิธีการรวบรวมประเด็นข่าวสารต่าง ๆ ที่ปรากฏในสื่อมวลชน และวิธีการสำรวจวัดความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายโดยตรง รวมทั้งการศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยม

ค่านิยมมีบทบาทสำคัญมากต่อพฤติกรรมของมนุษย์ ในฐานะที่เป็นตัวตัดสินใจ กำหนด ตัวนำ หรือตัวผลักดันให้พฤติกรรมโน้มเอียงไปในทางใดทางหนึ่ง ค่านิยมจึงเป็นพลังที่ซ่อนเร้น อยู่ภายใต้ พฤติกรรมทางสังคมส่วนใหญ่ของมนุษย์ อิทธิพลของค่านิยมนี้เป็นที่ยอมรับและอ้างถึงอยู่เสมอใน สังคมศาสตร์ (สุนทรี โคมิน และสนิท สมัครการ, 2522: 1) ดังนั้นจึงมีนักวิชาการหลายท่านได้ ศึกษาถึงค่านิยม ดังต่อไปนี้

2.3.1 ความหมายของค่านิยม

พัทยา สายหนู (2516 : 51 - 52) กล่าวถึง ค่านิยมว่า คือ ค่านิยมในสังคมวิทยาเขา กำหนดให้ครอบคลุมถึง หมายถึง สิ่งที่ยึดถือประจำใจ ที่ช่วยตัดสินใจในการเลือก ตราบใดที่ มนุษย์ต้องเลือก ตัดสินใจในการกระทำอยู่ มนุษย์จะต้องอาศัยคุณค่าประจำตัว เป็นเครื่องกำหนด แม้แต่สิ่งที่ทำจนเคยชินเป็นนิสัย ฉะนั้นเมื่อเกิดเป็นคนแล้วจะเลือกทำอะไร จะต้องอาศัยคุณค่าที่ ตนยึดถือเป็นเครื่องกำหนดทั้งสิ้น

ไพฑูรย์ เครือแก้ว ณ ลำพูน (2518 : 66 - 67) กล่าวถึง ค่านิยม หมายถึง สิ่งที่คนสนใจ สิ่ง ที่คนปรารถนาจะได้ ปรารถนาจะเป็น หรือกลับกลายมาเป็น เป็นสิ่งที่คนถือว่าเป็นสิ่งบังคับต้องทำ ต้องปฏิบัติ เป็นสิ่งที่คน "บูชา" ยกย่องหรือมีความสุขที่จะได้เห็น ได้ฟัง ได้เป็นเจ้าของ ค่านิยมของ สังคมจึงเป็นวิถีของการจัดรูปความประพฤติ ที่มีความหมายต่อบุคคล และเป็นแบบฉบับของ ความคิดที่ยั่งยืน สำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคม

พนัส หันนาคินทร์ (2521 : 17 - 18) กล่าวว่า ค่านิยม คือการยอมรับนับถือและพร้อมที่จะ ปฏิบัติตามคุณค่าที่คนหรือกลุ่มคนมีอยู่ต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นวัตถุ มนุษย์ สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ รวมทั้ง การกระทำในด้านเศรษฐกิจ สังคม จริยธรรมละสุนทรียภาพ ทั้งนี้ โดยได้ทำการประเมินค่าจาก ทัศนะต่าง ๆ โดยถี่ถ้วนและรอบคอบแล้ว (หากไม่มีการพิจารณา ประเมินค่า เพียงแต่มีความรู้สึก นึกคิดต่อสิ่งต่าง ๆ ความรู้สึกนึกคิดเช่นนั้นก็มีฐานะเป็นเพียงเจตคติที่มีต่อสิ่งนั้นเท่านั้น)

ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ (2522 : 39) กล่าวว่า ค่านิยม คือสิ่งที่คนยึดถือประจำใจที่จะช่วย ตัดสินใจในการเลือกที่จะทำซึ่งเป็นสิ่งที่เหมาะสมแต่เป็นที่ปรารถนาของคนส่วนใหญ่ในสังคมนั้น ๆ

ยุทธ ศักดิ์เดชยนต์ (2522 : 55) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นที่รวมปทัสถานต่าง ๆ อันเป็นหลักการ แยกจากปทัสถานธรรมดา ซึ่งระบุถึงความประพฤติเฉพาะอย่าง ค่านิยมจะบอกเราว่าอะไรพึง ปรารถนา อะไรไม่พึงปรารถนา อะไรดี อะไรชั่ว

สุนทรีย์ โคมิน และสนิท สัมครการ (2522 : 13) กล่าวว่า ค่านิยม หมายถึง ความเชื่ออย่างหนึ่งซึ่งมีลักษณะถาวร เชื่อว่า วิธีปฏิบัติบางอย่างหรือเป้าหมายของชีวิตบางอย่างนั้น เป็นสิ่งที่ตนเองหรือสังคมเห็นดีเห็นชอบ สมควรที่จะยึดถือหรือปฏิบัติมากกว่าวิธีปฏิบัติหรือเป้าหมายชีวิต

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523 : 1) ให้คำจำกัดความ ค่านิยมว่า คือ ความเชื่อของตัวบุคคลว่าสิ่งใดมีค่ามีความสำคัญเป็นที่พึงปรารถนาของเขาในขณะที่สิ่งอื่นไม่มีค่า ไม่มีความสำคัญและไม่เป็นที่ต้องการในลักษณะดังกล่าว

อานนท์ อาภาภิรม (2525 : 18) ให้ความหมายว่า ค่านิยม หมายถึง การที่บุคคลต้องประสบกับการเลือกระหว่างหลายสิ่ง หรือในสถานการณ์ ว่าตนนั้นต้องการสิ่งใด หรือจะปฏิบัติตนในสถานการณ์นั้น ๆ อย่างไร การตัดสินใจเลือกในสิ่งหรือสถานการณ์ที่ตนต้องการหรือพอใจนั้น ถือได้ว่าเป็นค่านิยม

จิรพรรณ กาญจนะจิตรา (2526 : 128) ให้ความหมายของค่านิยมว่า เป็นความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่ในใจของผู้กระทำ และความเชื่อเหล่านั้นมีผลให้คนจำต้องกระทำสิ่งนั้น และเมื่อกระทำสิ่งนั้นแล้วตนเองจะมีความสุข และสังคมนิยมยกย่องบูชาหรือถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ถ้าคนไม่ทำสิ่งนั้นสังคมอาจจะมองในแง่ผิดทำนองคลองธรรม

เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก และอ้อมเดือน สดมณี (2529 : 17) กล่าวถึง ค่านิยมว่า คือแนวปฏิบัติซึ่งบุคคลในสังคมยึดถือและใช้ปฏิบัติในการดำเนินชีวิตของตนและสังคม ค่านิยมมีลักษณะถาวร เมื่อเกิดขึ้นในตัวบุคคลแล้ว ย่อมคงทนและจะอยู่กับบุคคลจนตราบเท่าชีวิตของเขา

ชัยวัฒน์ อัตพัฒน์ และวิธาน สุชีวกุปต์ (2538 : 68) กล่าวว่า ค่านิยมคือ สิ่งที่มีคุณค่าควรแก่การยอมรับนับถือและนำมาปฏิบัติ เป็นสิ่งที่น่าปรารถนา เป็นสิ่งที่ดีงาม มีประโยชน์เกื้อกูลแก่ชีวิตมนุษย์ และเป็นสิ่งที่ช่วยให้มนุษย์มีชีวิตที่ยืนยาวอีกด้วย

ถวิล อาราทิโกชน และศรัณย์ ดำริสุข (2543 : 9) กล่าวว่า ค่านิยม เป็นสิ่งที่บอกบุคคลอย่างกว้าง ๆ ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา สิ่งใดเป็นจุดหมายของชีวิตเมื่อบุคคลมองว่าสิ่งใดดีงามเหมาะสมก็จะนำมาปฏิบัติ นั่นคือ ค่านิยมเป็นเหมือนเครื่องชี้แนวทางในการปฏิบัติอย่างกว้าง ๆ ให้แก่บุคคล

Rokeach (1969 อ้างถึงใน นาทยา ภัทรแสงไทย, 2524: 10) กล่าวว่า ค่านิยม คือ รูปแบบของความเชื่อ ที่แต่ละบุคคลยึดถืออยู่ว่าแต่ละคนควรปฏิบัติตนอย่างไร หรือสิ่งใดมีคุณค่า ไม่มีคุณค่า ค่านิยมแตกต่างจาก เจตคติ (Attitude) และความเชื่อ (Belief) เพราะค่านิยมมิได้เกี่ยวข้องกับสิ่งของ บุคคล หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเฉพาะอย่าง แต่ค่านิยมจะสัมพันธ์กับทุกสิ่งโดยทั่วไป

และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ค่านิยมมีความหมายเป็นมาตรฐาน ในการตัดสินใจว่าสิ่งใด เลวหรือดี และใช้ในการตัดสินพฤติกรรมของแต่ละบุคคลด้วย

Phillips (1979 : 38) กล่าวว่า ค่านิยม เป็นอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็น เรื่องที่เกี่ยวกับความชอบ ความต้องการ หรือความปรารถนา

Tischler (1983 : 81) กล่าวว่า ค่านิยม คือ วัฒนธรรมที่เป็นการอบรมทั่ว ๆ ไปที่ผ่านเข้ามา ในชีวิต โดยมันจะแสดงให้เห็นว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดี อะไรเป็นสิ่งที่เลว อะไรที่พึงปรารถนา และอะไรที่ไม่พึงปรารถนา

Spencer (1985 : 73) กล่าวว่า ค่านิยม คือ มาตรฐานที่สมาชิกในสังคม ใช้ในการตัดสิน พฤติกรรมและใช้ในการเลือกท่ามกลางความหลากหลายของทางเลือกที่เป็นไปได้

Light (1989 : 81) กล่าวถึง ค่านิยมว่า เป็นแนวความคิดทั่วไปว่าอะไรดี อะไรเลว อะไรที่พึง ปรารถนา และอะไรที่ไม่พึงปรารถนา

Stark (1994 : 45) กล่าวว่า ค่านิยม คือ เป้าหมายสุดท้ายและมาตรฐานที่ธรรมดาที่สุด ของการประเมินว่าสิ่งไหนดี เลว พึงปรารถนา และไม่พึงปรารถนา

Ferrante (1995 : 110) กล่าวว่า ค่านิยม เป็นแนวคิดทั่ว ๆ ไปที่ว่าอะไรดี อะไรถูก อะไร เหมาะสม อะไรมีค่า และอะไรที่สำคัญ ที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการอันยาวนานของสังคม โลกที่วุ่นวายสับสน

Macionis (1998 : 34) กล่าวว่า ค่านิยม เป็นวัฒนธรรมที่ระบุถึงมาตรฐานความต้องการ ความดีความสวยงามซึ่งเปรียบเสมือนเส้นเลือดหล่อเลี้ยงสังคมให้ดำรงอยู่ได้

จากความหมายของค่านิยมดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาได้นำมาจำแนกในรูปแบบของตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงการจำแนกความหมายของคำนิยาม

ผู้ให้ความหมาย	ความหมายของคำนิยาม	
	เป้าหมายของบุคคล/ สังคม	แนวทางพฤติกรรมของ บุคคล
สุนทรี โคมิน และสนิท สัมครการ	/	/
พัทธา สายหนู	/	/
ไพฑูรย์ เครือแก้ว ณ ลำพูน	/	/
พนัส นันนาคินทร์	/	/
ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ	/	/
จิรพรรณ กาญจนะจิตรา	/	/
ยุทธ คักดีเดชยนต์		/
ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา	/	
อานนท์ อวภาภิรม		/
เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก		/
ชัยวัฒน์ อัดพัฒน์ และวิธาน สุชีวกุปต์	/	/
ถวิล ธาภาโกชน และศรัณย์ ดำริสุข		/
Rokeach	/	/
Light	/	
Philips	/	
Tischler	/	
Spencer	/	
Stark	/	
Ferrante	/	
Macionis	/	

หมายเหตุ : ตารางนี้จัดทำโดยผู้ศึกษา

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสรุปได้ว่า ค่านิยม เป็นรูปแบบความเชื่อของบุคคลหรือสังคมในการให้คุณค่าต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เห็นว่ามีค่า โดยบุคคลนั้นใช้ยึดถือหรือเป็นหลักในการดำเนินชีวิต และกำหนดเป็นแนวทางการกระทำของตนเองและสังคม

2.3.2 ลักษณะของค่านิยม

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2544 : 368 - 369) กล่าวถึงลักษณะค่านิยม ไว้ดังนี้

1. ค่านิยมเป็นสิ่งที่เรียนรู้
2. ค่านิยมเป็นแรงจูงใจที่จะผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง
3. ค่านิยมมักจะเป็นค่านิยมที่กลุ่มคนในสังคมยึดถือว่าสำคัญ
4. ค่านิยมประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ องค์ประกอบเชิงอารมณ์ความรู้สึก องค์ประกอบเชิงพุทธิปัญญาหรือการรู้คิด และองค์ประกอบเชิงพฤติกรรม
5. ค่านิยมเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าการเปลี่ยนทัศนคติ เพราะค่านิยมค่อนข้างรุนแรง ชับซ้อน และมักจะมีการให้คำมั่นผูกมัดตนเอง และพยายามที่จะแสดงออกให้ผู้อื่นทราบ
6. ค่านิยมเปลี่ยนแปลงตามชุมชน สังคม และวัฒนธรรม ที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก เช่น ค่านิยมการเกรงใจ เป็นค่านิยมที่เป็นเอกลักษณ์ของคนไทย แต่ค่านิยมอื่น ๆ เช่น การเคารพผู้มีอาวุโสเป็นค่านิยมที่ร่วมกับบุคคลที่อยู่ในประเทศที่มีวัฒนธรรมทางตะวันตก

สมบัติ มหารศ (2524 : 2) อธิบายถึง ลักษณะของค่านิยมดังนี้

1. สิ่งที่ทำให้ใคร ๆ มีความต้องการและชอบพอ (Need and Like)
2. สิ่งที่ทำให้เรามองเห็นว่า ความสำเร็จเป็นสิ่งจำเป็น
3. สิ่งที่ทำให้ส่งเสริม คุณธรรมทางใจ เช่น ให้มีความยินดี (Pleasure)

สุนทร โคมิน และสนิท สมัครการ (2522 : 13 - 17) กล่าวถึงลักษณะของค่านิยม โดยใช้กรอบทฤษฎีของ Rokeach อธิบายดังนี้

1. ค่านิยมมีลักษณะถาวร การคงที่ยั่งยืนของค่านิยมจะก่อให้เกิดการมีความต่อเนื่องกัน (Continuity) ของวัฒนธรรม สังคม หรือบุคลิกลักษณะของค่านิยมที่ยั่งยืนถาวรหรือความคงที่ของค่านิยมนี้ ยังส่งผลให้บุคลิกลักษณะของกลุ่มคนในสังคมหนึ่งแตกต่างไปจากกลุ่มหนึ่ง ทั้งนี้กระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ ที่มนุษย์ได้ถูกสอนมาตั้งแต่เด็ก เกี่ยวกับค่านิยมต่าง ๆ ในรูปของความแน่นอนอย่างเต็มที่ (Absolute, all – or – none Manner) เป็นเหตุให้ค่านิยมมีลักษณะยั่งยืนถาวร อย่างไรก็ตาม ค่านิยมไม่ใช่มีลักษณะคงที่ เต็มที่ หรือไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย ด้วยค่านิยมมีระดับความสำคัญแตกต่างกัน และค่านิยมที่ถาวรคงที่จะเป็นค่านิยมที่มีความสำคัญเท่านั้น

2. ค่านิยมมีลักษณะเปรียบเทียบระดับความสำคัญ ในแต่ละบุคคลที่เจอกับสถานการณ์ ในสังคมจะมีหลายค่านิยมที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ค่านิยมจะถูกจัดเรียงลำดับความสำคัญ มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ความสำคัญนี้เป็นความสำคัญเทียบเคียงซึ่งกันและกัน ในระหว่าง ค่านิยมต่าง ๆ (Relative Importance among Values)

3. ค่านิยม มีลักษณะเป็น "ความเชื่อ" ค่านิยมจะมีลักษณะเป็นความเชื่ออย่างหนึ่ง เป็น ความเชื่อชนิดพรรณนากำหนดการ (Prescriptive or Proscriptive) ซึ่งมีทิศทางและเป้าหมาย กระทำการมากกว่าความเชื่ออีก 2 ชนิด คือ ความเชื่อแบบพรรณนาสถานการณ์ (Descriptive or Existential Beliefs) ที่ถูกทดสอบว่า จริงหรือเท็จ และความเชื่อแบบประเมินสถานการณ์ (Evaluative Beliefs) ซึ่งเป็นความเชื่อที่ประเมินสิ่งต่าง ๆ ว่า ดีหรือไม่ดี ส่วนความเชื่อแบบ พรรณนากำหนดการนั้น ได้บ่งถึงวิถีทางของการกระทำ (Means of Action) หรือ จุดหมายปลายทางของการกระทำ (End of Action) อันเป็นที่ปรารถนาด้วย

จากลักษณะของค่านิยมข้างต้น พอสรุปได้ว่า ค่านิยมของบุคคลจะมีลักษณะที่ค่อนข้าง เปลี่ยนแปลงได้ยากแต่อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามลักษณะของสังคม วัฒนธรรม ที่เกิดจากกระบวนการ เรียนรู้ทางสังคม ทั้งนี้ในตัวบุคคลหนึ่ง ๆ อาจประกอบไปด้วยค่านิยมหลายอย่าง มีการ จัดเรียงลำดับของความสำคัญของค่านิยมไว้ เพื่อเป็นความเชื่อที่จะส่งผลให้เกิดทิศทางและ เป้าหมายของการกระทำต่อไป

2.3.3 ประเภทของค่านิยม

สำหรับประเภทของค่านิยม มีผู้กล่าวไว้ดังนี้

พินัส หันนาคินท์ (2521 : 27) แบ่งค่านิยมเป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่มีคุณค่าในด้านการใช้สอยหรือเป็นเครื่องมือ (Instrumental Values) หมายถึง คุณค่าที่เกิดขึ้นจากการที่เราจะใช้ เพื่อให้เกิดผลอย่างอื่นสืบตามมา
2. คุณค่าภายใน (Intrinsic Values) หมายถึง คุณค่าที่มีอยู่ในตัวเองของสิ่งต่าง ๆ ค่านิยมนั้น ๆ มีอยู่ในตัวของมันเอง ไม่ได้พึ่งสิ่งอื่น และมีลักษณะโดยเฉพาะของมัน

Spranger (1928 อ้างถึงใน ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา, 2523) ได้จำแนกค่านิยมของ มนุษย์ออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. ค่านิยมเชิงทฤษฎี ได้แก่ ความต้องการค้นพบความจริงเป็นจริง ซึ่งอาจทำได้โดยการ สังเกต การทดลองเชิงวิทยาศาสตร์หรือการใช้เหตุผลเชิงตรรกะ ความต้องการ การจัดรวบรวม ความรู้ต่าง ๆ เข้าเป็นลำดับ หรือเป็นระบบ

2. ค่านิยมเชิงเศรษฐกิจ คือ ความต้องการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์สิ่งแวดล้อม ธุรกิจ ทรัพย์สินเงินทอง และการแข่งขันในเรื่องเหล่านี้

3. ค่านิยมเชิงสุนทรีย์ คือ ความต้องการที่เกี่ยวข้อง กับความชื่นชม พึงพอใจในความงาม รูปแบบ และความเหมาะสมกลมกลืนในลักษณะต่าง ๆ

4. ค่านิยมเชิงสังคม คือ ความรักเพื่อนมนุษย์ ความเอาใจใส่ ความผูกพันกับความสุข และสวัสดิภาพเพื่อนมนุษย์และสังคมส่วนรวม

5. ค่านิยมเชิงการเมือง คือ ความต้องการแสวงหาอำนาจอิทธิพลและชื่อเสียง

6. ค่านิยมเชิงศาสนา ได้แก่ ความเชื่อ และยึดถือว่าชีวิตเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล ซึ่งมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ศาสนา หรืออุดมการณ์อันสูงสุด ครอบคลุมอยู่

Rokeach (1973) ได้แบ่งลักษณะค่านิยมของมนุษย์ เป็น 2 ประเภทคือ

1. ค่านิยมอุดมการณ์ปลายทาง (Terminal or Ends Values) คือ ค่านิยมที่แต่ละบุคคล ต้องการไปถึง ซึ่งเป็นภาวะเป้าหมายในตัวเอง มี 18 อย่าง ได้แก่ ความสุขภายในชีวิต ความตื่นตัว ทำดีในชีวิต ความรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จ ความสงบสันติของโลก ความเป็นผู้มีสุนทรีย์ภาพ ความเสมอภาค ความมั่นคงในครอบครัว ความมีอิสระเสรี ความสามัคคีกลมเกลียวกันในกลุ่ม ความพร้อมทางความรัก ความปลอดภัยแห่งชาติ การใช้ชีวิตอย่างสบาย ความปลอดภัยในชีวิต การเคารพตนเอง การได้รับการยอมรับในสังคม การมีมิตรที่ดีและสุดท้ายความรอบรู้

2. ค่านิยมที่เป็นวิธีการ หรือแนวทางปฏิบัติ (Instrumental or Means Values) เป็น ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หรือความรู้สึกนึกคิดที่เป็นรูปแบบของพฤติกรรม ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต มีทั้งหมด 18 อย่าง ได้แก่ ความทะเยอทะยาน การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ความสามารถ ความสนุกสนาน ความสะอาด ความกล้าหาญ การรู้จักการให้อภัย ความโอบอ้อมอารี ความซื่อสัตย์ ความคิดสร้างสรรค์ การพึ่งพาตนเอง ความมีไหวพริบปฏิภาณ ความมีเหตุผล ความรัก ความอ่อนน้อม ความสุภาพ ความรับผิดชอบ และการรู้จักคุมตัวเอง

จากความหมายของนักวิชาการดังกล่าว พอสรุปได้ว่า ค่านิยม มี 2 ประเภทใหญ่ ๆ นั่นคือ ค่านิยมที่เป็นเป้าหมายของชีวิต หรืออุดมการณ์ปลายทาง เป็นค่านิยมที่บุคคลเกิดแรงจูงใจ เกิดความต้องการที่จะไปถึงจุดหมายปลายทางที่ตนประสงค์ และค่านิยมที่เป็นลักษณะแนวทางปฏิบัติ ซึ่งบุคคลใช้ยึดถือเป็นแนวทางเพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายของชีวิต

2.3.4 การก่อเกิดค่านิยม

พนัส หันนาคินทร์ (2521 : 18) อธิบายว่า ค่านิยมของแต่ละคนนั้นได้เกิดจาก

1. ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ได้รับการตรวจสอบของแต่ละบุคคลและด้วยประสบการณ์ที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล ส่งผลให้ค่านิยมของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป ถึงแม้ว่าจะอยู่ในวัฒนธรรมหรือสังคมเดียวกันก็ตาม

2. ค่านิยมเกิดจากการคิดอย่างรอบคอบ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนถึงผลที่จะตามมาในชีวิต และจากการคิดอย่างรอบคอบในด้านต่าง ๆ นี้เอง จะออกมาในรูปของความคิดที่ว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง พึงปรารถนา และมีค่าควรแก่การประพฤติปฏิบัติต่อไป

สุนทร โคมิน และสนิท สัมครการ (2522 : 35) ได้อธิบายถึงที่มาของค่านิยมว่า ค่านิยมเกิดได้จากประสบการณ์ส่วนบุคคล และเกิดจากวัฒนธรรมและสังคมที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตมาตั้งแต่เด็ก ซึ่งเป็นการวางกรอบปั้น (Shape) ให้แก่คนจำนวนมาก ให้มีแนวทางที่คล้ายคลึงกัน โดยผ่านทางสถาบันของสังคมต่าง ๆ กล่าวคือ เป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม (Socialization) นั้นเอง

สมบัติ มหารศ (2524 : 27 - 28) อธิบายถึงที่มาของค่านิยม ดังนี้

1. วัฒนธรรมด้วยวัฒนธรรมเป็นบ่อเกิดอันยิ่งใหญ่ของค่านิยม เพราะมนุษย์จะรู้จักปรับปรุงแบบชีวิตและการดำรงชีพ การคงไว้ซึ่งประเพณีต่าง ๆ ก็ด้วยการคงรูปและวิถีทางวัฒนธรรม

2. สิ่งแวดล้อมในแต่ละสังคมจะมีสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป บางครอบครัวผู้ปกครองเคร่งครัดในหลักศาสนา เคร่งระเบียบวินัย บางครอบครัวไม่ค่อยสนใจบุตรหลาน ดังนั้นผลที่ปรากฏออกมาจึงทำให้เด็กมีส่วนคล้ายตามชุมชนนั้นจนเกิดมีค่านิยมในด้านต่าง ๆ

3. หลักศาสนา ศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของการเกิดค่านิยม โดยเฉพาะวิถีชีวิตของคนไทยเราส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ การยึดหลักศาสนาในชีวิตประจำวันจึงนับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็น การกระทำสิ่งใด ๆ ก็มักจะเกี่ยวข้องกับศาสนา จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดค่านิยม

4. ทัศนะต่าง ๆ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในครอบครัว ในชุมชน และสถาบัน เพราะทัศนะที่แตกต่างกันของคนในวัยต่าง ๆ ทั้งสื่อมวลชนก็ดี การติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศ การศึกษาเล่าเรียน ทำให้คนเราเกิดทัศนะใหม่ จึงทำให้เกิดค่านิยมขึ้นมาอีกในลักษณะแปลกไปจากเดิม

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงอาจสรุปได้ว่า ค่านิยมของบุคคลเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ส่วนบุคคลและการที่บุคคลได้เรียนรู้การถ่ายทอดจากผู้อื่นในสังคม หรือที่เรียกว่า กระบวนการขัดเกลาทางสังคมนั่นเอง

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการขัดเกลาทางสังคม

การขัดเกลาทางสังคม เป็นคำที่นักวิชาการและคนทั่วไปในปัจจุบันรู้จักและเข้าใจร่วมกันว่า มาจากคำว่า Socialization คำในภาษาอังกฤษ มักนิยมแปลว่า การอบรมให้รู้ระเบียบสังคมบ้าง สังคมประกิตบ้าง ขณะที่ในความเข้าใจร่วมกัน คือ การอบรมสั่งสอนควบคู่ไปกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่อยู่ในสังคม (ปัทมาธิ ฐิติวัฒนา, 2544: 83) ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความหมายและแนวคิดของการขัดเกลาทางสังคม โดยเสนอตามลำดับดังนี้

2.4.1 ความหมายของการขัดเกลาทางสังคม

การขัดเกลาจึงเป็นสิ่งที่มนุษย์จะต้องประสบตลอดชีวิต จะขาดเสียมิได้ ด้วยการขัดเกลาทางสังคมมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้น จึงมีนักวิชาการให้ความหมาย ดังนี้

อานนท์ อาภาภิรม (2514 : 46) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม เป็นการอบรมให้รู้ระเบียบของสังคม เป็นกระบวนการที่สภาพธรรมชาติดั้งเดิมได้เปลี่ยนรูปไปสู่สภาพธรรมชาติของมนุษย์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เป็นกระบวนการที่ปัจเจกชนได้เป็นที่ยอมรับของสังคม

สากรล จริยวิทยานนท์ (2528 : 38) กล่าวถึง การขัดเกลาทางสังคมว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้วิถีชีวิตในสังคม ทั้งโดยตรงและทางอ้อม เพื่อที่จะให้ผู้ที่จะเป็นสมาชิกของสังคมได้เรียนรู้มีพฤติกรรมและดำเนินชีวิต เพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้

มีชัย สายอร่าม (2530 : 74) กล่าวว่า การอบรมให้เรียนรู้ระเบียบของสังคม คือ กระบวนการที่สังคมหรือกลุ่มสั่งสอน ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมให้ผู้ที่จะเป็นสมาชิกของกลุ่ม ได้เรียนรู้และรับเอาระเบียบวิธี กฎเกณฑ์ ความประพฤติ คุณธรรม ค่านิยมต่าง ๆ ที่กลุ่มนั้นได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติและความสัมพันธ์ของสมาชิกของสังคมนั้น

งามตา วนิชานนท์ (2537 : 69) ให้ความหมายของคำว่า กระบวนการถ่ายทอดทางสังคมว่าเป็นกระบวนการเชื่อมโยงบุคคลเข้ากับสังคมและวัฒนธรรมของเขา บุคคลจะเรียนรู้และซึมซาบเอาความเชื่อทัศนคติ ค่านิยมและปทัสถานของสังคมที่เขาเป็นสมาชิกอยู่เข้าไว้เป็นพื้นฐานในการกำหนดแนวความคิดและพฤติกรรม การถ่ายทอดทางสังคมเป็นกระบวนการที่มีโครงสร้างและส่งผลกระทบต่อบุคคลในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ไม่ว่าจะเกิด ณ ที่แห่งใด แต่อาจมีเนื้อหาสาระที่แตกต่างกันไป จึงเป็นกระบวนการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลที่ส่งวนไว้ซึ่งเอกลักษณ์เฉพาะตนและค่านิยมของวัฒนธรรมย่อย นอกจากนี้การถ่ายทอดทางสังคมยังเป็นกระบวนการแบบสลับกลับสองทิศทาง ผู้ถ่ายทอดต่างมีอิทธิพลต่อกันและกัน

ณรงค์ เล็งประชา (2537 : 45) กล่าวถึง การขัดเกลาทางสังคมว่า เป็นกระบวนการปลูกฝัง บรรทัดฐานของกลุ่มให้เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งเป็นสมาชิกของสังคม ทั้งนี้ เพื่อให้เขาสามารถอยู่ ร่วมและทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ด้วยดี

มงคล หวังสุขใจ และชมพู โกติรัมย์ (2540 : 53) ให้คำจำกัดความว่า การขัดเกลาทาง สังคม คือ การที่บุคคลเกิดขึ้นมาอยู่ท่ามกลางสังคม บุคคลมีการเรียนรู้ตนเอง รู้จักผู้อื่น มีความ สามารถในการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น อยู่ร่วมกับคนอื่นได้ เริ่มจากเกิดมามนุษย์ก็เริ่มสัมผัสกับ กระบวนการขัดเกลาทางสังคมจนกระทั่งตาย โดยผ่านกระบวนการต่าง ๆ

จำนงค์ อติวัฒนสิทธิ์ และคณะ (2540 : 43) ให้ความหมายว่า การขัดเกลาทางสังคมเป็น กระบวนการทางสังคมกับทางจิตวิทยา ซึ่งมีผลทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพตามแนวทางที่สังคม ต้องการ ดังนั้น การขัดเกลาทางสังคมจึงมีความหมาย 2 นัยด้วยกัน คือ

1. การขัดเกลาทางสังคมเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรม โดยเหตุที่มนุษย์ทุกคนไม่มีความ รู้เรื่องวัฒนธรรมติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ทำให้มนุษย์ได้เรียนรู้เรื่องวัฒนธรรม และสามารถปฏิบัติตัว ให้เข้ากับสังคมได้ถูกต้อง

2. การขัดเกลาทางสังคมเป็นการพัฒนาบุคลิกภาพ การขัดเกลาทางสังคมมีอิทธิพลต่อ การพัฒนาบุคลิกภาพมากกว่าสภาพทางธรรมชาติ

สุพัตรา สุภาพ (2541 : 48) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคมว่า เป็นกระบวนการทั้งทางตรง และทางอ้อม ที่มนุษย์ในสังคมหนึ่ง ๆ ได้เรียนรู้คุณค่า กฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผน ที่กลุ่มหนึ่ง ๆ กำหนดหรือวางไว้ เพื่อเป็นแบบแผนของการปฏิบัติต่อกัน และให้บุคคลได้พัฒนาบุคลิกภาพของ ตนเอง

กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ (2542 : 36) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม หมายถึง กระบวนการ ที่มนุษย์ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของสังคม เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นตลอดชีวิตของมนุษย์ เพื่อให้ มนุษย์เรียนรู้ทักษะต่าง ๆ ในการดำรงชีวิต เช่น การใช้ภาษา บทบาททางเพศ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ การปรับตัวของมนุษย์ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่ต้องได้รับการขัดเกลาทางสังคม โดยเฉพาะใน วัยเด็ก เพื่อประสานตนเองกับผู้อื่นทำให้เกิดการพัฒนาการทางบุคลิกภาพขึ้น บุคลิกภาพของ บุคคลจึงเป็นผลมาจากพันธุกรรมที่ได้รับจากบรรพบุรุษ และเป็นผลจากประสบการณ์ที่เขาได้รับ จากสังคม

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2542 : 46) ให้ความหมายของสังคมประกิตว่า เป็นกระบวนการ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งมีผลทำให้พฤติกรรมของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปให้สอดคล้องกับความ

คาดหวังของสมาชิกในกลุ่ม สถาบัน หรือองค์กร เมื่อบุคคลนั้นเข้าไปเป็นสมาชิกใหม่ กระบวนการสังคมประกิต เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกันตั้งแต่เกิดจนสิ้นชีวิต

ทิตยา สุวรรณะชญ (2544 : 53) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม คือ กระบวนการที่จะทำ
ให้คนเรียนรู้ และยอมรับบทบาทของแต่ละฐานะ ตำแหน่ง

ปฟานิ ฐิติวัฒนา (2544 : 84) ได้กล่าวถึงการขัดเกลาทางสังคมว่า คือ กระบวนการ (Process) ที่สังคมหรือกลุ่มสั่งสอนโดยตรงหรือโดยรวม ให้ผู้ที่จะเป็นสมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้ และรับเอาระเบียบวิธี กฎเกณฑ์ ความประพฤติกฎเกณฑ์ ความประพฤติ และค่านิยมต่าง ๆ ที่กลุ่มได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติ และความสัมพันธ์ของสมาชิกของสังคมนั้น

Sites (1975 : 67) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม เป็นกระบวนการของการควบคุมซึ่งกัน
และกัน ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่แต่ละคนเป็น ทั้งในตัวของเขาเอง และความเป็นตัว
ตนของพวกเขา รวมทั้งสิ่งที่พวกเขาประพฤติในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยผ่านกระบวนการ
เรียนรู้

Philips (1979 : 56) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม เป็นกระบวนการซึ่งแต่ละคนได้
พัฒนาโครงสร้างทางบุคลิกภาพและวัฒนธรรม โดยการสื่อสารจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง

Tischler (1983 : 103) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม คือกระบวนการที่ยาวนานของ
การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งเด็กจะเรียนรู้ทั้งในทางสติปัญญา ร่างกายและทักษะทางสังคม ซึ่งเขา
และเธอต้องการเรียนรู้ เพื่อที่จะทำหน้าที่ในการเป็นสมาชิกของสังคม

Spencer (1985 : 96) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม คือ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ว่า
จะประพฤติตัวให้เหมาะสมได้อย่างไรในกลุ่มที่เราอยู่อาศัย

Vander Zander (1993 : 95) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม คือ กระบวนการของการ
ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งบุคคลจะได้รับพฤติกรรมที่สำคัญเหล่านั้น เพื่อการมีส่วนร่วมในสังคม
อย่างมีประสิทธิภาพและวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใหม่นั้น ก็จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลยถ้า
ปราศจากการขัดเกลาทางสังคม

Stark (1994 : 150) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม คือ กระบวนการเรียนรู้ ตั้งแต่เกิด ใน
การเรียนรู้ความเป็นมนุษย์ การมีวัฒนธรรมและความสามารถที่จะเข้าร่วมในความสัมพันธ์ทาง
สังคม

Macionis (1997 : 57) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม เป็นประสบการณ์อันยาวนานทาง
สังคม ซึ่งได้พัฒนาศักยภาพความเป็นมนุษย์และการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม

Schaefer (1998 : 96) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม คือ กระบวนการที่มนุษย์เรียนรู้ทัศนคติ ค่านิยม ท่าทางที่เหมาะสมของแต่ละบุคคล ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคมที่มีวัฒนธรรมเฉพาะ

ผู้ศึกษาได้จำแนกความหมายของคำว่า กระบวนการขัดเกลาทางสังคมของนักวิชาการแต่ละท่านได้ดังนี้

ตารางที่ 2.2 แสดงการจำแนกความหมายของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม

ผู้ให้ความหมาย	ความหมายของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม			
	การควบคุมทางสังคม	การฉีดซ้ำทางวัฒนธรรม / สังคม	การสร้างอัตลักษณ์ของบุคคล	การเรียนรู้บทบาททางสังคม
อาณนที อาภาภิรม		/		/
สากล จริยวิทยานนท์	/			/
มีชัย สายอ่วม				
งามตา วรินทร์านนท์		/		/
ณรงค์ เส็งประชา		/	/	
มงคล หวังสุขใจ และชมพู โกติรัมย์	/	/		
จำนงค์ อติวัฒนสิทธิ์และคณะ				/
สุพัทธรา สุภาพ		/	/	
กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์			/	/
ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร		/	/	/

ตารางที่ 2.2 แสดงการจำแนกความหมายของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม(ต่อ)

ผู้ให้ความหมาย	ความหมายของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม			
	การควบคุมทางสังคม	การผลิตซ้ำทางวัฒนธรรม / สังคม	การสร้างอัตลักษณ์ของบุคคล	การเรียนรู้บทบาททางสังคม
ทิตยา สุวรรณะขง	/	/		
ปฟานิ รุติวัฒนา				/
Sites	/	/		/
Philips	/		/	
Tischler		/	/	
Spencer		/		/
Vander Zanden				/
Stark		/		
Macionis		/		
Schaefer		/		

หมายเหตุ : ตารางนี้จัดทำโดยผู้ศึกษา

จากความหมายของกระบวนการขัดเกลาทางสังคมดังกล่าวข้างต้น จึงพอสรุปได้ดังนี้ การขัดเกลาทางสังคม คือ กระบวนการที่สังคม หรือกลุ่มได้ปลูกฝัง สั่งสอนให้แก่สมาชิกของสังคม ทั้งทางตรง / ทางอ้อม เพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่กลุ่มหรือสังคมนั้นได้กำหนด หรือวางไว้ เป็นแบบแผนของความประพฤติและความสัมพันธ์ของสังคมจนเป็นแนวทางการพัฒนานุคลิกภาพของตนเอง ตามที่สังคมต้องการเพื่อบ่มบารุงให้สังคมดำรงอยู่ต่อไป

2.4.2 กระบวนการขัดเกลาทางสังคม

กระบวนการขัดเกลาทางสังคม เป็นลักษณะที่ปรากฏเฉพาะในสังคมมนุษย์เท่านั้น เพราะมนุษย์จำเป็นต้องพึ่งพาผู้อื่นในวัยเยาว์ ทั้งยังมีความสามารถในการเรียนรู้และมีภาษาที่ช่วย

เป็นอุปกรณ์ในการสั่งสอนถ่ายทอดความคิดต่าง ๆ สำหรับกระบวนการขัดเกลาทางสังคม สุพัตรา สุภาพ (2541 : 49 - 50) อธิบายไว้ดังนี้

1) การตอบสนองความต้องการในช่วงระยะเริ่มแรก (Responses) ซึ่งเป็นกระบวนการที่บุคคลจะแสดงความต้องการออกมา และบุคคลอื่น ๆ ในสังคมที่เกี่ยวข้องจะตอบสนองต่อความต้องการดังกล่าว การตอบสนองนั้นจะมีลักษณะเป็นไปตามระเบียบแบบแผนที่สังคมนั้น ๆ กำหนดเอาไว้ เช่น เมื่อเด็กเล็ก ๆ หิวก็จะร้อง บางครอบครัวก็จะให้อาหารแก่เด็กในทันที แต่ในขณะที่บางครอบครัวจะให้เมื่อถึงเวลาเท่านั้น

2) การรู้จักปรับความต้องการ และความสามารถของตน ให้เข้ากับกฎเกณฑ์ของสังคม (Adaptation) เป็นการปรับตัวเองในด้านต่าง ๆ เพื่อให้เข้ากับกฎเกณฑ์ของสังคม เพื่อการยอมรับเป็นสมาชิกของสังคม

3) การยึดถือสิ่งที่คล้ายกับตัวเอง (Identification)

(1) ความต้องการที่จะทำตัวให้เหมือนกับบุคคลที่ตนต้องการยึดถือเป็นแบบฉบับ เช่น เด็กหญิงต้องการเลียนแบบแม่ ในขณะที่เด็กชายต้องการเลียนแบบพ่อ

(2) ความรู้สึกร่วมกับบุคคลหรือกลุ่มที่ถือว่าเป็นพวกเดียวกันกับตน เช่น กรณีความรักระหว่างพี่กับน้อง ใครว่าพี่ว่าน้องของตน อีกฝ่ายหนึ่งจะโกรธแทน

(3) ความรู้สึกยึดมั่นหลักการหรืออุดมคติบางอย่างอย่างแน่วแน่ เช่น บางคนยอมตาย ดีกว่ายอมเสียเกียรติ ยอมอดดีกว่ายอมโกง

จากกระบวนการขัดเกลาทางสังคมในข้างต้น จะเห็นได้ว่าการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในช่วงชีวิต จะทำให้บุคคลเรียนรู้ที่จะเลือกแบบ หรือยึดถือแบบฉบับที่ตนคิดว่ามีส่วนคล้ายกับตนเอง ความรู้สึกเช่นนี้จะเป็นแนวทางให้บุคคลได้รู้จักทำในสิ่งที่สังคมคาดหวัง

2.4.3 จุดมุ่งหมายของการขัดเกลาทางสังคม

การขัดเกลาทางสังคม เป็นกระบวนการที่สังคมสอนให้สมาชิกในสังคมได้เรียนรู้เพื่อให้เป็นสมาชิกที่สมบูรณ์ในชุมชน เกิดการพัฒนาศักยภาพ และได้รับการตอบสนองอันมั่นคง ดังนั้นการขัดเกลาทางสังคม จึงเป็นการควบคุมอย่างหนึ่งซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์แก่ชีวิตบุคคลและกลุ่ม การขัดเกลาทางสังคมทั่วไปมีจุดมุ่งหมายที่คล้ายคลึงกัน ปฟาณี สุติวัฒนา (2544 : 88 - 90) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการขัดเกลาไว้ดังนี้

1. การปลูกฝังระเบียบวินัยขั้นพื้นฐาน การมีระเบียบวินัยถือเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิต และกิจกรรมทางสังคมของการอยู่ร่วมกันของบุคคลและกลุ่ม จุดมุ่งหมายนี้ทำให้บุคคลยอมรับระเบียบกฎเกณฑ์ที่กลุ่มหรือสังคมกำหนดไว้ แม้ในความรู้สึกอาจจะฝืนใจ หรือเต็มใจที่จะทำ

ระเบียบวินัยจึงเป็นสิ่งที่บุคคลถูกขัดเกลามาให้ประพฤติปฏิบัติ ตั้งแต่วัยต้นของชีวิต เพื่อให้เกิดการปลูกฝังให้แน่นแฟ้นจนเป็นนิสัยถาวรในตัวบุคคล เช่น สอนให้รู้จักการใช้ห้องน้ำ การสอนให้รู้จักมารยาททางสังคม

2. การปลูกฝังความมุ่งมั่นหวังในชีวิตที่กลุ่มยอมรับ โดยปกติความมีระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่บุคคลไม่ค่อยอยากปฏิบัติ แต่ความมุ่งมั่นหวังจะช่วยให้บุคคลมีความมุ่งมั่นและยอมรับระเบียบวินัยที่จะต้องปฏิบัติ เพื่อบรรลุสู่ความต้องการในอนาคต ความลุ่มหลงที่ต้องการนั้น คือความมุ่งมั่นที่บุคคลได้รับจากสังคม หรือกลุ่มที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ ได้ถ่ายทอดคุณค่าทางสังคมนั้นมาสู่ตัวบุคคล คุณค่าทางสังคมเหล่านี้บุคคลจะได้รับการปลูกฝังทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้เขาเกิดความมุ่งมั่นในคุณค่า และยอมลำบากทำตามบรรทัดฐานที่กลุ่มวางไว้เพื่อเป้าหมายของตน

3. การกำหนดบทบาทในสังคม การขัดเกลามาทางสังคมเป็นการสอนให้บุคคลรู้จักบทบาททางสังคม รวมทั้งทัศนคติต่าง ๆ ที่เข้ากับบทบาทนั้น ๆ บุคคลจะได้รับการอบรมให้รู้ระเบียบสังคมตั้งแต่วัยต้นของชีวิตในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป เช่น คนไทยส่วนใหญ่มักสอนลูกหลานของตนเมื่อเริ่มรู้ความ ให้รู้จักสวัสดิ ณะเดียวกันก็จะบอกถึงสถานะภาพของผู้ใหญ่เหล่านั้นด้วย ท่านคือใคร ต้องวางตัวอย่างไร ด้วยการอบรมดังกล่าว ทำให้บุคคลเรียนรู้วิธีการปรับตัวให้เข้ากับบทบาทต่าง ๆ ของตน และเข้าใจบทบาทของบุคคลอื่น ๆ ทำให้เกิดความสัมพันธ์กันในสังคมเป็นไปอย่างราบรื่น

4. การให้เกิดความชำนาญหรือทักษะ การขัดเกลามาทางสังคม ทำให้บุคคลมีความชำนาญหรือทักษะในด้านต่าง ๆ ในการที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคมกับคนอื่น ๆ เช่น ในอดีตสังคมไทย ผู้ชายมักจะได้รับการถ่ายทอดวิชาความรู้ด้านศิลปะการป้องกันตัวจากวัด ในขณะที่เด็กหญิงมักจะได้รับการถ่ายทอดทางด้านการบ้านการเรือน มารยาททางสังคมต่าง ๆ จากในวัง

กล่าวโดยสรุป การขัดเกลามาทางสังคมโดยทั่วไปมักจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกของสังคม มีแบบความประพฤติตามที่สังคมต้องการ ทั้งเป็นการปลูกฝัง ความมุ่งมั่นให้บุคคลมีกำลังใจที่จะทำตามกฎระเบียบของสังคม ขณะเดียวกันมุ่งให้บุคคลได้รู้จักบทบาทของตนเองกับบุคคลอื่น ๆ พร้อมทั้งให้เกิดความชำนาญ ทักษะในด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะใช้เป็นกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้

2.4.4 วิธีการในการขัดเกลามาทางสังคม

สุพัตรา สุภาพ (2541 : 50 - 51) กล่าวถึง การขัดเกลามาทางสังคมว่า อาจแบ่งออกได้เป็น 2 วิธี คือ

1. การขัดเกลาโดยตรง เป็นการขัดเกลาทางสังคมที่ต้องการให้บุคคลปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของกลุ่มสังคมได้กำหนด เป็นการบอกว่า สิ่งใดที่ควรจะทำหรือไม่ควรจะทำ อะไรผิด อะไรถูก ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคล เป็นการชี้แนะแนวทางในการปฏิบัติให้แก่บุคคลอย่างจริงจังและเจตนา เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถเข้าร่วมกับกลุ่ม สังคม และเกิดการยอมรับเป็นสมาชิก การขัดเกลาโดยตรงมักพบเห็นได้ในสถาบันครอบครัว โรงเรียน วัด เป็นต้น

2. การขัดเกลาโดยอ้อม เป็นการอบรมในแนวทางที่บุคคลได้รับประสบการณ์หรือประโยชน์จากการสังเกต หรือเรียนรู้จากการกระทำของบุคคลอื่น เช่น เด็กพยายามเรียนรู้โดยดูจากผู้อื่นถึงการใช้ภาษา โดยเฉพาะจากพ่อแม่ เมื่อใดพ่อแม่ใช้คำหยาบ เด็กบางคนก็ใช้คำหยาบด้วย ทั้ง ๆ ที่พ่อแม่ไม่ได้สอนให้เด็กพูดคำหยาบ

กล่าวโดยสรุป กระบวนการการขัดเกลาทางสังคมสามารถกระทำได้ ทั้งวิธีการที่ผู้ให้การขัดเกลาตั้งใจหรือเจตนาที่จะอบรมสั่งสอนแก่บุคคล และวิธีที่สมาชิกของสังคมเกิดจากการเรียนรู้จากบุคคลอื่น ๆ ทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการขัดเกลามีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้ให้การขัดเกลาจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงวัยที่เหมาะสมในการอบรมสั่งสอนด้วย

2.4.5 วัยที่จำเป็นต่อการขัดเกลาทางสังคม

สุพัตรา สุภาพ (2541 : 57 - 59) ได้กล่าวว่า วัยที่สำคัญต่อการอบรมสั่งสอนให้รู้ระเบียบสังคม แยกได้เป็น 2 วัย คือ

1. การอบรมสั่งสอนในระบะที่ยังเป็นเด็ก (Socializing the Child)

การอบรมขัดเกลาในช่วงที่ยังเป็นเด็ก ถือเป็นช่วงที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กมากที่สุด ด้วยพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นสถาบันแรกที่เด็กจะได้รับการอบรมสั่งสอนให้การอบรม ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองจะมีความสำคัญต่อการอบรมสั่งสอน หรือเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สังคมต้องการ และอารมณ์ที่ปลูกฝังลงไปจิตใจเด็กนั้น ย่อมอยู่ภายใต้อิทธิพลของอารมณ์ของบุคคลในครอบครัวที่เลี้ยงดู

2. การอบรมสั่งสอนในระบะที่ยังเป็นวัยรุ่น (Socializing the Youth)

วัยรุ่นเป็นวัยที่ผ่านการอบรมสั่งสอนจากครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน เป็นต้น เป็นวัยที่เด็กจะพ้นจากสภาพความเป็นผู้เยาว์สู่ภาวะของความเป็นหนุ่มสาว วัยรุ่นจึงเป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยเฉพาะทางร่างกายเปลี่ยนแปลงไปมาก มีการแปรปรวนของอารมณ์และจิตใจ ซึ่งส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมแปลก ๆ อาทิ รู้สึกคลั่งคลั่งดาราหนังรัก ทั้งนี้วัยรุ่นยังต้องการให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ดังนั้นมักจะเห็นวัยรุ่นทำตามเพื่อนเสมอ การต้องการความอิสระจากผู้ปกครองเป็นสิ่งที่วัยรุ่นต้องการ อาจแสดงออกมาในรูปของการต่อต้าน

กฎระเบียบ กติกาต่าง ๆ และที่สำคัญในระยะนี้เด็กจะเริ่มสนใจและต้องการเป็นเพื่อนกับเพศตรงข้าม ถ้าเด็กได้รับความอบอุ่นจากพ่อแม่เพียงพอ เด็กก็จะสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศได้ แต่ในทางตรงข้ามจะเป็นปัญหาสำหรับวัยรุ่นทีเดียว ดังนั้นการขัดเกลาในช่วงเวลานี้บุคคลที่เกี่ยวข้องไม่ว่า พ่อแม่ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ควรเข้าใจปรับปรุงท่าทีของตัวเอง เพื่อการอบรมสั่งสอนจะได้เป็นผลและเป็นประโยชน์ต่อวันรุ่นนั้นต่อไป

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า วัยที่จำเป็นและสำคัญต่อการขัดเกลาทางสังคมคือ วัยเด็กและวัยรุ่น เพราะจะเป็นพื้นฐานของการพัฒนาทั้งในด้านบุคลิกภาพ อารมณ์ และจิตใจของบุคคล เพื่อให้บุคคลได้รู้จักปรับตัวและประพฤติตนตามที่สังคมปรารถนา

2.4.6 องค์การที่ให้การอบรมขัดเกลาทางสังคม

องค์การที่เป็นกลุ่มตัวแทนต่าง ๆ ในสังคม มีส่วนสำคัญในชีวิตของคนทุกคน ด้วยกลุ่ม องค์การเหล่านี้จะทำหน้าที่ขัดเกลาในชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย การขัดเกลาจากองค์การจะช่วยให้บุคคลได้มีประสบการณ์ และมีโอกาสที่จะเรียนรู้คุณค่าต่าง ๆ ภายในสังคม ปฟานิฐิติวัฒนา (2544 : 90 - 96) ได้อธิบายถึงองค์การที่ให้การอบรมซึ่งประกอบด้วย

1. ครอบครัว วิธีการที่ครอบครัวใช้อบรมแก่เด็กมีทั้งโดยจงใจและทางอ้อม เช่น ความสัมพันธ์ของสมาชิกภายในครอบครัว การอบรมสั่งสอนด้วยวาจา หรือการกระทำ การขัดเกลาของครอบครัวมีอิทธิพลเหนือเด็ก ในการตีความหมายของคำสั่งสอนของกลุ่มอื่น ๆ ทั้งคอยส่งเสริมหรือควบคุมว่าเด็กควรคบหาสมาคมกับผู้ใดบ้าง นอกจากนี้อิทธิพลของครอบครัวยังมีการสร้างบุคลิกภาพของเด็กโดยทางอ้อมอีกด้วย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ครอบครัวจึงเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคม ที่มีหน้าที่ถ่ายทอดให้การเรียนรู้วัฒนธรรม และค่านิยมแก่สมาชิกของครอบครัว รวมทั้งกล่อมเกลาพฤติกรรม หรือบุคลิกภาพให้เป็นไปตามบทบาทและความคาดหวังของสังคมโดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมซึ่งมีพ่อแม่เป็นสื่อกลางของการเรียนรู้

2. กลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนประกอบด้วย บุคคลที่มีอายุและฐานะทางสังคมทัดเทียมกัน เมื่อเป็นเด็กมักเป็นกลุ่มเพื่อนเล่น ต่อมาได้แก่กลุ่มเพื่อนฝูงที่ร่วมเรียน ร่วมเที่ยว ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา กลุ่มเพื่อนมีความสำคัญทางอ้อมมากในการขัดเกลาทางสังคมของบุคคล กฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับ บางอย่างบุคคลจำต้องทำตามเพื่อให้กลุ่มเพื่อนยอมรับตนเป็นสมาชิกกลุ่ม การคบเพื่อนดีจึงมีความหมายแก่เด็กวัยนี้ หากคบเพื่อนไม่มีอาจเสียคนได้ง่าย ทั้งนี้ถ้าหากกลุ่มเพื่อนสนับสนุนบรรทัดฐานที่ดีของสังคม เช่น ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม มีผลในการช่วยถ่ายทอดคุณค่าและวิธีการระเบียนกฎเกณฑ์ที่ผู้ใหญ่ตั้งเอาไว้ด้วย

3. โรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานศึกษาอย่างเป็นทางการ เป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ คุณค่า และแนวความคิด ความเชื่อของบุคคล กล่าวได้ว่า ประสบการณ์ทางการศึกษาช่วยพัฒนาความสามารถ ทัศนคติ และรูปแบบพฤติกรรมอื่น ๆ ซึ่งมีคุณค่าทางบวกต่อสังคม ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับจากโรงเรียน อันเป็นประสบการณ์ที่ได้รับการคัดเลือกและควบคุม จะช่วยให้บุคคลมีความรู้ความสามารถที่จะศึกษา และพิจารณาเพื่อรับคุณค่าใหม่ตามความเปลี่ยนแปลงของสังคม

4. กลุ่มอาชีพ บุคคลจะเริ่มประกอบอาชีพ จะพบเพื่อนร่วมงานตามแต่อาชีพของตน ซึ่งมีระเบียบวิธีการแตกต่างกันออกไป บุคคลจำเป็นต้องเรียนรู้และปรับตัวหากต้องการอยู่ในกลุ่มนั้น เช่น นายแพทย์ ทหาร ตำรวจ ความเป็นสมาชิกในกลุ่มอาชีพใดอาชีพหนึ่งเป็นเวลานาน อาจทำให้บุคคลนั้นมีอุปนิสัยใจคอ ทัศนคติ ความต้องการของชีวิต แตกต่างไปจากที่เคยได้รับการฝึกฝนอบรมมาในระยะต้นของชีวิต

5. สื่อมวลชน สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ เป็นต้น สื่อเหล่านี้มีบทบาทต่อชีวิตประจำวันของบุคคลมาก โดยเฉพาะในสังคมที่เจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคม สื่อมวลชนเป็นแหล่งที่ให้การขัดเกลาทั้งทางตรง ทางอ้อม อย่างมีคุณค่าและโทษด้วย

6. องค์การศาสนา การขัดเกลาทางสังคมโดยผ่านองค์การทางศาสนา ในสังคมไทยมีมาช้านานแล้วในประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะเด็กชายจะมีโอกาสเข้าไปศึกษาหาความรู้ ทั้งในลักษณะเป็นครั้งแรกหรืออาศัยอยู่ที่วัด การขัดเกลาในขณะที่อาศัยอยู่ที่วัด มักจะได้รับการฝึกฝน วิชาชีพที่สามารถนำความรู้ติดต่อกันไป หรือความรู้ทางด้านการอ่าน การเขียน ทั้งภาษาไทย บาลี และการได้รับการขัดเกลาทางสังคม ทั้งวิชาความรู้ ศีลธรรม จรรยา มารยาท ควบคู่กันไป

จากได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า กระบวนการขัดเกลาทางสังคม มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีองค์กรหรือตัวแทน ซึ่งจะทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนให้แก่สมาชิกของสังคม เพื่อให้บุคคลสามารถเข้าร่วมกับสังคมและเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม องค์กรหรือตัวแทนต่าง ๆ เหล่านี้ในสังคมไทยมีบทบาทสำคัญที่จะขัดเกลาเยาวชนของชาติ ให้เป็นบุคคลที่สังคมไทยพึงปรารถนา องค์กรหรือตัวแทนถูกคาดหวังให้ทำหน้าที่นี้มากที่สุดก็คือ “ครอบครัว”

2.4.7 รูปแบบการอบรมขัดเกลาเด็กในครอบครัวไทย

การอบรมเลี้ยงดู ขัดเกลาของครอบครัวไทยที่มีต่อเด็กเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลสูงต่อลักษณะของบุคลิภาพ ด้วยถือว่าครอบครัวเป็นสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับเด็กเป็นเวลานาน ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นค่านิยม ทัศนคติ ความรู้สึนึกคิด บุคลิภาพ ดังนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองจึงมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมในการอบรมเลี้ยงดูขัดเกลา

เด็ก ทั้งที่เป็นไปในทางบวก คือ ส่งเสริม สนับสนุน ให้เด็กมีพัฒนาการดี และการอบรมเลี้ยงดู
ขัดเกลาในทางลบ ย่อมส่งผลต่อเด็กในรูปแบบของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการอบรมขัดเกลาในครอบครัวไทย มีนักวิชาการได้ศึกษา
ไว้ดังนี้ ประณต เล็กสวัสดิ์ (2517 : 6 - 7) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย
2 รูปแบบ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก หมายถึง การปฏิบัติสัมพันธ์ของแม่กับลูก ซึ่งแม่จะ
แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนี้

- (1) คิดหรือประเมินค่าของลูกในทางที่ดี
- (2) ให้ลูกมีส่วนร่วมในการคิดและการทำกิจกรรมต่าง ๆ
- (3) แสดงความรักแก่ลูกออกมาให้เห็น
- (4) สนับสนุนและเข้าใจในอารมณ์ของลูก

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม หมายถึง ลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ของแม่กับลูก ซึ่ง
พ่อแม่จะแสดงพฤติกรรมแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (1) ก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของลูก
- (2) ยับยั้งการก้าวร้าวของลูก
- (3) ชี้แจงให้ลูกรู้สึกผิดในการทำพฤติกรรมแบบที่ไม่เหมาะสม
- (4) ให้ลูกทำตามที่พ่อแม่บอก
- (5) การใช้คำพูดที่ทำให้ลูกรู้สึกอายจากการเปรียบเทียบว่าลูกคนอื่นดีกว่า

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528 : 4 - 14) กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่พบใน
ประเทศไทยว่า มี 5 รูปแบบ คือ

1. การเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน หมายถึง การที่พ่อแม่ได้ปฏิบัติต่อลูกของตนด้วยแสดง
ความรักใคร่ เอาใจใส่ สนใจทุกข์สุขบุตรของตน มีความใกล้ชิดกับเด็ก ได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วม
กับลูก ทั้งยังมีความสนิทสนม การสนับสนุนช่วยเหลือ และให้ความสำคัญแก่เด็ก

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล เป็นลักษณะที่พ่อแม่ผู้ปกครองได้อธิบายเหตุผลให้แก่
เด็กในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำ หรือลงโทษเด็ก นอกจากนั้นพ่อแม่ที่ใช้วิธีการนี้
ยังให้รางวัลและลงโทษเด็กอย่างเหมาะสมกับการกระทำของลูก มากกว่าที่จะปฏิบัติต่อเด็กตาม
อารมณ์ของตนเอง การกระทำของพ่อแม่จะเป็นเครื่องช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ และรับทราบถึงสิ่งที่ควร
และไม่ควรกระทำ นอกจากนั้นยังช่วยให้ลูกสามารถจะทำนายว่าตนจะได้รับรางวัลหรือโดนลงโทษ
จากพ่อแม่ หลังจากที่ทำผิดพฤติกรรมต่าง ๆ แล้วมาน้อยเพียงใด

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย เป็นวิธีการที่พ่อแม่ผู้ปกครองลงโทษเด็กเมื่อกระทำความผิด หรือไม่เหมาะสม พ่อแม่จะใช้วิธีการลงโทษทางจิต อาทิ การงดแสดงความรักใคร่ เมตตา และการตัดสิทธิ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นวิธีการที่เกี่ยวข้องกับจิตใจและพฤติกรรมของเด็ก

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม หมายถึง การออกคำสั่งให้เด็กทำตามแล้วผู้ใหญ่คอยตรวจตราใกล้ชิด ว่าเด็กทำตามที่ต้องการหรือไม่ ถ้าไม่ทำตามก็จะลงโทษเด็ก ส่วนการควบคุมน้อย หมายถึง การปล่อยให้เด็กรู้จักคิดตัดสินใจเองว่าควรทำ หรือไม่ควรทำอะไร และเปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเองบ่อยครั้ง โดยไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเด็กมากนัก

5. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว การเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของตนเอง ภายใต้การแนะนำและการฝึกฝนจากพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูอื่น ๆ ซึ่งจะช่วยให้เด็กช่วยเหลือตนเองได้เร็ว และไม่ต้องพึ่งพาผู้มากและนานเกินไป

นิยม บุญมี (2530 : 122 - 125) ได้อธิบายว่า รูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่าง พ่อ - แม่ - ลูก มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีการอบรมสั่งสอนลูก ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ความสัมพันธ์แบบปล่อยตามใจ เป็นลักษณะที่พ่อแม่มีความรักลูกเป็นอันมาก จึงปล่อยตามใจลูกแทบทุกอย่าง ไม่ว่าลูกต้องการอะไรได้ทั้งสิ้น เหตุที่ปล่อยตามใจมีอยู่หลายประการ อาทิ ลูกยังเล็ก เพราะความรัก สุขภาพลูกไม่ดี เป็นต้น เด็กที่ได้รับการอบรมจากพ่อแม่หรือญาติผู้ใหญ่แบบตามใจมักควบคุมความประพฤติของตนไม่ค่อยได้ ขาดความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ขาดความรับผิดชอบ ไม่เคารพในสิทธิของผู้อื่น ถ้าเป็นลูกที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดีเด็กมักใช้อิทธิพลทางการเงินของครอบครัวเพื่อหาความสุข หรือความสนุกให้แก่ตนโดยไม่มีขอบเขต มักจะชอบดูหมิ่นคนอื่นจนเป็นนิสัย เป็นต้น

2. ความสัมพันธ์แบบการใช้อำนาจอย่างเด็ดขาด พ่อแม่บางคนมีความต้องการจะอบรมสั่งสอนลูกอย่างเต็มที่ จึงสร้างความสัมพันธ์กับลูกด้วยวิธีสร้างอำนาจเด็ดขาดเข้าบังคับ คนที่ปฏิบัติแบบนี้มักมีความเชื่อว่าเด็กมีนิสัยที่ไม่ดีติดตัวอยู่เป็นประจำ พ่อแม่ที่ดีต้องคอยบังคับให้ลูกอยู่ในโอวาท ถ้าสั่งสอนด้วยวาจาไม่ได้ผลก็ต้องใช้อำนาจของผู้ปกครองเข้าบังคับ มาตรการที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นการลงโทษ ถึงแม้จะมีการให้รางวัลบ้างก็น้อยเต็มที่ ครอบครัวที่สร้างความสัมพันธ์แบบนี้ก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก เด็กที่ได้รับการอบรมขัดเกลาในลักษณะนี้มักชอบทำตามคำสั่งมากกว่าที่จะคิดเอง จึงปกครองตนเองไม่ได้ มักขาดความรับผิดชอบ ถ้าไม่มีใครบังคับให้ทำมักจะทำอะไรไม่ถูกหรือบางรายเมื่อได้รับการกดดันมาก ๆ เวลาออกไปสู่สังคมภายนอกจึงขาดไหวพริบกดดันด้วยวิธีรุกรานผู้อื่น เป็นต้น

3. ความสัมพันธ์แบบใช้เหตุผลเพื่อทำความเข้าใจกัน พ่อแม่จำนวนหนึ่งรักลูกและเข้าใจธรรมชาติของลูกได้เป็นอย่างดี จึงสร้างความสัมพันธ์กับลูกด้วยการใช้เหตุผลมากกว่าใช้อำนาจ เวลาสั่งสอนอบรมก็ให้เหตุผลแก่ลูก ว่าที่พ่อแม่ทำไปเพราะเหตุผลใด ทั้งพ่อแม่ยังส่งเสริมให้ลูกแสดงความคิดเห็นหรือโต้เถียงได้ด้วย นอกจากนี้ เด็กซึ่งได้รับการอบรมจากครอบครัวแบบนี้จะมีความรับผิดชอบสูง ควบคุมตนเองได้ มีสัมมาคารวะต่อผู้อื่น เป็นต้น

มาริล่า รัฐปิตช์ (2532 : 7 – 8) แบ่งการอบรมเลี้ยงดูเด็ก เพื่อใช้ในการวิจัยออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยอมรับฟังความคิดเห็นและแสดงออกของเด็กให้ความเสมอภาค ความยุติธรรม มีการใช้เหตุผลในการที่จะส่งเสริมหรือห้ามกระทำการต่าง ๆ ให้ความรักและความอบอุ่น

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ไม่ให้อิสระแก่เด็ก ควบคุมให้อยู่ในระเบียบวินัยไม่ให้กระทำการใดตามที่บุตรต้องการ มักลงโทษเมื่อทำผิด โดยเฉพาะไม่ทำตามกฎหรือระเบียบวินัยที่ตั้งไว้

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ทอดทิ้งบุตร ไม่ดูแลเอาใจใส่ มักปล่อยให้เด็กทำตามใจชอบ ไม่ให้ความรัก ความอบอุ่น ไม่ค่อยช่วยเหลือหรือแนะนำ มักตำหนิ หรือลงโทษอย่างรุนแรงเมื่อเด็กกระทำความผิด

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักและตามใจ หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยอมให้บุตรกระทำการตามใจปรารถนา แม้กระทำความผิดก็ไม่ทำโทษ ไม่มีการแนะนำที่เหมาะสมในการประพฤติปฏิบัติและการแก้ปัญหา มักคอยช่วยเหลือคุ้มครองตลอดเวลา

สุมน อมรวิวัฒน์ และคณะ (2534 : 377 - 393) ได้แบ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีชีวิตไทย ออกเป็น 10 รูปแบบดังนี้

1. การให้อิสระเชิงควบคุม เป็นลักษณะการเลี้ยงดูอบรมขัดเกลาที่ผู้ใหญ่ให้อิสระแก่เด็กในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง เพื่อให้เด็กช่วยตนเอง โดยมีผู้ใหญ่จะควบคุมอยู่ห่าง ๆ เพื่อความปลอดภัยของเด็ก ทั้งนี้ให้เกิดความสับสน เลอะเทอะ เช่น พ่อแม่ผู้ปกครองให้เด็กมีอิสระในการเล่น รับประทานอาหาร แต่งกาย หรือแม้กระทั่งการเลือกกินอาหาร

2. การควบคุมเชิงละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ จะมีผู้ใหญ่คอยควบคุมดูแลเด็กกินอยู่นอนหลับ โดยเด็กอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ แต่การควบคุมจะมีลักษณะที่ไม่เป็นการควบคุมโดยตลอดกระบวนการ ถ้าหากพฤติกรรมใดที่ห้ามเด็กหรือบอกเด็กแล้ว เด็กนิ่งเฉย ๆ หรือยังกระทำอยู่

บางครั้งผู้ใหญ่ก็ปล่อยให้เด็กทำต่อไป บางครั้งก็เข้มงวด การควบคุมของพ่อแม่ผู้ปกครองไม่ควรเส้นคงวาทังนี้ จะขึ้นอยู่กับอารมณ์ของผู้ใหญ่

3. การยอมรับแบบไม่แสดงออก ผู้ใหญ่ให้การยอมรับเด็กโดยไม่แสดงออกทางพฤติกรรมอย่างชัดเจน เมื่อเด็กยังเล็กจนอายุได้ประมาณ 3 ขวบ ผู้ใหญ่จะแสดงความรักโดยการกอดรัดจับ แต่เมื่อโตขึ้น การสัมผัสทางกายจะลดน้อยลง เปลี่ยนจากการสัมผัสทางกายเป็นการแสดงออกทางวาจา และการกระทำ เมื่อเด็กมีพฤติกรรมในทางที่ดีเป็นที่น่าพอใจของผู้ใหญ่ มักไม่ให้การชมเชย การเฉยหรือนิ่งของผู้ใหญ่ถือว่าการยอมรับเด็ก แต่ถ้าหากว่าการกระทำไม่เป็นที่น่าพอใจ ผู้ใหญ่จะตักเตือน ดูว่า หรือสั่งสอน

4. การเป็นแบบอย่าง เด็กเรียนรู้จากการเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่ซึ่งมีทั้งพฤติกรรมทางบวก เช่น การช่วยเหลือกันในหมู่เพื่อนบ้าน การมีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ ส่วนพฤติกรรมทางลบ เช่น การด่าทอ การทะเลาะวิวาท การโกหก นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมที่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าถ้าเด็กเลียนแบบแล้วจะให้คุณหรือให้โทษอย่างไร เช่น การบนบานศาลกล่าวและการเชื่อถือโชคลาง

5. การให้เด็กสัมผัสกับสภาพแวดล้อม และร่วมสถานการณ์แล้วเกิดการเรียนรู้ตามธรรมชาติ การอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบนี้จะมีลักษณะที่ผู้ใหญ่มักจะพาเด็ก ๆ ไปร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามธรรมชาติ เด็กได้เรียนรู้จากการสัมผัสและสัมผัสกับสภาพแวดล้อมทั้งที่เป็นบุคคล สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ทางจิตวิญญาณ ตลอดจนสื่อต่าง ๆ เด็กจะได้รับการสั่งสมประสบการณ์ต่าง ๆ จากการทำกิจวัตรประจำวัน การสังเกตและเรียนรู้บทบาทของตนในครอบครัว การเรียนรู้โดยการมีส่วนร่วมในพิธีกรรมที่เกี่ยวกับศาสนาและการทำมาหากิน การเรียนรู้จากการเล่นจากเพื่อนเล่น หรือจากการเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนรู้ของเด็กจะเป็นไปตามธรรมชาติ

6. การใช้พฤติกรรมทางวาจา วิธีนี้จะพบในผู้ใหญ่ที่ใช้พฤติกรรมทางวาจาในการอบรมขัดเกลาเด็ก โดยการบอก การออกคำสั่ง การห้าม ตักเตือน หลอกล่อ เสริมแรง ปลอบโยน และดุด่า

7. การใช้อำนาจในการอบรมเลี้ยงดู ผู้ใหญ่ใช้อำนาจทั้งทางวาจา และท่าทาง เมื่อเด็กทำสิ่งใดที่ผู้ใหญ่ไม่พอใจ ผู้ใหญ่จะดุด่าหรือลงโทษเด็กด้วยการตีหรือลงไม้ลงมือ การใช้อำนาจของผู้ใหญ่จะขึ้นอยู่กับอารมณ์ ถ้าอารมณ์ไม่ดี จะใช้อำนาจมาก และรุนแรงกว่าเวลาอารมณ์ดี เด็กเล็กจะได้รับโทษน้อยและรุนแรงน้อยกว่าเด็กโต

8. การไม่คงเส้นคงวา ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ผู้ใหญ่จะแสดงพฤติกรรมทั้งทางวาจาและการกระทำไม่คงเส้นคงวา ขึ้นอยู่กับอารมณ์ ถ้าอารมณ์ดีจะแสดงออกอย่างหนึ่ง แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดี

ก็จะแสดงออกอีกแบบหนึ่ง พ่อแม่ผู้ปกครองอบรมสั่งสอนเด็กโดยใช้อารมณ์ค่อนข้างมาก ไม่ค่อยสนใจสาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านั้น

9. การมีผู้ดูแลเลี้ยงดูเด็กหลายคน ครอบครัวในชนบทมีลักษณะของครอบครัวขยาย นอกจากพ่อแม่ที่มีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูเด็กแล้ว ยังมีญาติพี่น้องที่อาศัยอยู่ด้วย เช่น ยาย หรือป้า ที่มีส่วนในการอบรมเลี้ยงดู พี่ที่มีบทบาทในการดูแลน้อง บางครั้งเพื่อนบ้านก็ให้ความช่วยเหลือในเรื่องนี้ด้วย

10. การสนองตอบของพ่อแม่เปลี่ยนแปลงไปตามวัยวุฒิภาวะและเพศของเด็ก ลักษณะการเลี้ยงดูของพ่อแม่จะแตกต่างกันไปตามตัวแปรดังกล่าว เช่น เมื่อเด็กอายุมากขึ้น พ่อแม่จะกอดรัด สัมผัสทางกายน้อยลง เปลี่ยนเป็นการใช้คำพูดและแสดงความห่วงใยแทน ทั้งนี้พ่อแม่จะใช้นิเทศทางกายโดยอาจใช้เหตุผลร่วมด้วย หรือไม่ใช้เหตุผล สำหรับเด็กผู้หญิงพ่อแม่จะสอนให้ระมัดระวังกิจกรรมารยาท ฝึกให้ช่วยเหลืองานบ้าน ในขณะที่เด็กชายจะได้รับการปลูกฝังให้ทำตัวเป็นผู้ที่เข้มแข็ง อดทน และช่วยเหลืองานในไร่นา เป็นต้น

วันเพ็ญ วาสิกะสิน และคณะ (2537 : 20) แบ่งลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูครอบครัวที่มีต่อเด็ก ออกเป็น 3 บรรยาภาค คือ

1. แบบอิตาเลียนไทย เป็นลักษณะที่ครอบครัวให้สิทธิขาดกับบิดา บิดามีอำนาจสิทธิขาดทุกอย่างภายในบ้าน แม้กระทั่งการตัดสินใจแทนสมาชิกในครอบครัว บิดาจะสร้างกฎเกณฑ์ให้สมาชิกในบ้านปฏิบัติตาม มารดามีหน้าที่เป็นแม่บ้าน แต่อาจมีส่วนร่วมคิดตัดสินใจกับบิดา บุตรถูกปิดกั้นความคิดเห็น ผลทำให้เกิดช่องว่างระหว่างลูกกับพ่อแม่ ลูกเกิดความว้าเหว เป็นคนอ่อนแอทางความคิด ขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นใจ

2. แบบให้เสรีภาพสุดขีด บิดามารดาต่างมีหน้าที่ จนไม่มีเวลาให้กับครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับเด็กห่างเหิน ทำให้เด็กขาดการอบรม ซึ่งถ้าหากครอบครัวไหนฐานะดีมักจะปรนเปรอเงินทอง โดยคิดว่าสามารถแทนความรัก ความเอาใจใส่ของตนที่มีต่อบุตรได้ ผลก็คือทำให้เด็กขาดความอบอุ่นไม่เข้าใจว่าสิ่งไหนควรกระทำหรือไม่ ขาดความเขินอายเข้าใจ ขาดความรู้จักรักหรือให้อภัยคนอื่น มีกลไกในการป้องกันตัวเองสูงเป็นต้น

3. แบบประชาธิปไตย เป็นบรรยาภาคที่ดี สร้างสรรค์ชีวิตแก่เด็กบิดามารดามักจะร่วมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการอบรมเลี้ยงดูลูก ให้โอกาสลูกได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นตัดสินใจร่วมวางแผนชีวิตครอบครัวตามสมควร ซึ่งการแสดงออกดังกล่าวเหล่านี้ของบิดามารดาจะเป็นความประทับใจกลายเป็นแบบพิมพ์ของบุตร

สมคิด อิศระวัฒน์ (2541 : 7) ได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูขัดเกลาเด็กในครอบครัวไทยเป็น 3 รูปแบบ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เป็นวิธีการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ปฏิบัติต่อลูกในการอบรมเลี้ยงดู ที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม บิดามารดามีความอดทนไม่ตามใจจนเกินไป และไม่เข้มงวดกวดขันเกินไป ให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล รู้จักยอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก ทั้งให้ความร่วมมือตามโอกาสอันสมควร
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด เป็นลักษณะที่พ่อแม่และผู้ปกครองปฏิบัติต่อลูกในการอบรมเลี้ยงดูที่ลูกรู้สึกว่าตัวเองได้รับการปฏิบัติอย่างเข้มงวด กวดขัน ให้อยู่ในระเบียบวินัยที่พ่อแม่กำหนดไว้หรือถูกควบคุมไม่ให้ได้รับความสะดวกในการกระทำตามที่ตนเองต้องการ
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เป็นวิธีการที่พ่อแม่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อลูกในการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่าไม่ได้รับความเอาใจใส่ดูแล ปล่อย让孩子ทำอะไรตามใจชอบ พ่อแม่ไม่ได้เอาใจใส่เท่าที่ควร ทั้งไม่ได้รับการสนับสนุนและคำแนะนำจากพ่อแม่

กมลนันท์ รังสยาธร (2543 : 11 - 15) ได้สรุปรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่มีต่อเด็ก เป็น 5 รูปแบบ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง พฤติกรรมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ปฏิบัติต่อเด็กด้วยความยุติธรรม ให้ความรักความเอาใจใส่ ให้ความอบอุ่น ให้การสนับสนุน มีเหตุผล ยอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก มีความสม่ำเสมอและเหมาะสมในการให้รางวัลและการลงโทษ
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็กโดยที่เด็กไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ต้องอยู่ในระเบียบวินัยที่ผู้ปกครองกำหนด หรือถูกควบคุมไม่ให้ได้รับความสะดวกในการกระทำที่ตนเองต้องการ และเรียกร้องเอาจากเด็ก เช่น ในความสำเร็จ มีความรู้สึกไม่พอใจเมื่อเด็กทำไม่สำเร็จตามเป้าหมายของพ่อแม่
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ปฏิบัติต่อเด็ก โดยที่เด็กไม่ได้รับการเอาใจใส่ การสนับสนุน หรือคำแนะนำจากผู้ปกครอง มักถูกปล่อยให้ทำอะไรตามใจชอบ ผู้ปกครองไม่ให้ความอบอุ่นเท่าที่ควร
4. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักถนอมมากเกินไป หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ปฏิบัติต่อเด็กโดยที่พ่อแม่จะให้การช่วยเหลือ ปกป้องคุ้มครองบุตรเกินความจำเป็น จนลูกไม่เคยได้ทำหรือช่วยเหลืออะไรตนเองเลย

5. การอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจมากเกินไป หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ปฏิบัติต่อเด็ก โดยที่พ่อแม่จะยอมให้ลูกทุกอย่างในสิ่งที่เด็กต้องการ ลูกจะเป็นบุคคลที่มีอำนาจและเป็นใหญ่ในบ้าน

รติชน พิริยสธ (2543 :111 - 120) กล่าวถึงรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ดังนี้

1. แบบอบอุ่นแต่เข้มงวด พ่อแม่ผู้ปกครองประเภทนี้มีท่าทีนุ่มนวลต่อลูก แต่เข้มงวดเคร่งครัดในการเลี้ยงดูและมักจะประคับประคองเด็กมากเกินไป

2. แบบไม่เป็นมิตรแต่เอาใจใส่ ลักษณะไม่เป็นมิตร คือการขาดความเข้าใจเด็ก ไม่ให้ความสำคัญ มักดุหรือทำโทษถ้าเด็กทำผิดพลาดหรือทำไม่ถูกใจ ลักษณะการเอาใจใส่มักจะมีกรอบความคิด เด็กก็คือเด็ก ยังทำอะไรไม่ได้ เด็กที่จะดีนั้นต้องเดินตามกรอบที่ผู้ใหญ่วางไว้เท่านั้น พ่อแม่ประเภทนี้จึงถือว่าตนเป็นผู้ลิขิตชีวิตเด็กแต่เพียงผู้เดียว ขาดสำนึกแบบประชาธิปไตยที่จะเปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเองบ้าง

3. แบบไม่เป็นมิตรและยอมรับเด็ก พ่อแม่ประเภทนี้มักขาดความนุ่มนวล ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลในการเลี้ยงดู ขาดความเข้าใจขั้นตอนการพัฒนาเด็กมักจะกระตุ้นให้เด็กมีนิสัยก้าวร้าวควบคุมตนเองได้ไม่ดี

4. แบบรักมากเกินไป คือการเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกด้วยความรัก ทะนุถนอมมากเกินไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามพัฒนาการของลูก

5. แบบตามใจมาก การเลี้ยงดูแบบนี้พ่อแม่ไม่ขัดใจเด็ก เมื่อเด็กต้องการอะไรตามที่ตนต้องการ พ่อแม่ก็จะหาสิ่งนั้นมาให้แก่เด็กเสมอ

6. แบบประชาธิปไตย เป็นลักษณะที่เลี้ยงดูอบรมที่พ่อแม่รับผิดชอบร่วมกัน ในการเลี้ยงดูบุตรและสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับลูกและในครอบครัว การเลี้ยงดูแบบนี้มีการตัดสินใจและแก้ปัญหาโดยทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็น

7. แบบอิตาเลียน คือพ่อแม่มีอำนาจสิทธิขาดในการเลี้ยงดูบุตร และกิจการทุกอย่างภายในครอบครัว พ่อแม่เป็นผู้ตั้งเกณฑ์ทุกอย่าง เด็กต้องปฏิบัติตาม

8. แบบปล่อยตามใจ ได้แก่ การที่พ่อแม่ใช้อารมณ์กับบุตรมากกว่าเหตุผล บุตรมีความรู้สึกว่าตนเองขาดความรัก ความอบอุ่น

9. แบบรักสนับสนุน เป็นการเลี้ยงดูที่พ่อแม่ให้ความรักกับลูก และยอมรับลูกในสภาพที่ลูกเป็นอยู่ ยอมรับในความไม่เก่ง ไม่สวย ยอมรับทุกสภาพที่ลูกเป็น และให้การสนับสนุนในสิ่งที่ลูกอยากทำ ให้กำลังใจลูก

10. แบบทอดทิ้งไม่ยอมรับ เป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ตรงข้ามกับแบบให้ความรัก

11. แบบควบคุมมาก เป็นการเลี้ยงดูที่พ่อแม่ควบคุมทุกฝีก้าว เด็กจะทำอะไรต้องอยู่ในสายตาตลอดเวลา

12. แบบลงโทษ เป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษเด็ก ทั้งทางกาย คือการทำให้ผู้ถูกลงโทษเจ็บปวดทรมาน เช่น การตี และทางจิต คือการทำให้ผู้ถูกลงโทษมีความรู้สึกผิด มีความละอาย ไม่มีความสุข เช่น การเยาะเมย ไม่ให้ความรัก

สรุปได้ว่า รูปแบบการอบรมขัดเกลาเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย พบใน 3 ลักษณะใหญ่ ๆ ดังนี้

1. แบบเด็กเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การเลี้ยงดูอบรมที่ให้ความรักความอบอุ่น ให้เหตุผล เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง พ่อแม่พร้อมที่จะสนับสนุน ส่งเสริมในสิ่งที่เด็กแสดงความคิดเห็นหรือต้องการ ถ้าหากว่าสิ่งนั้นถูกต้อง

2. แบบผู้ใหญ่เป็นศูนย์กลาง เป็นลักษณะการอบรมเด็กที่เน้นความคิด การตัดสินใจของพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นสำคัญ เด็กต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่พ่อแม่กำหนดเอาไว้ ทั้งไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นหรือตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ

3. แบบปล่อยตามใจ เป็นลักษณะของพ่อแม่ผู้ปกครองที่มักจะตามใจในสิ่งที่เด็กต้องการเสมอ ไม่ว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ก็ตาม ทั้งพ่อแม่บางส่วนไม่มีเวลาดูแลเด็ก ให้ความรัก ความอบอุ่นเท่าที่ควร ทำให้เด็กไม่ได้รับการเอาใจใส่

2.4.8 วิธีการอบรม เลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย

จากงานวิจัยเรื่อง ลักษณะการอบรมและเลี้ยงดูเด็กของคนไทย ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของ สมคิด อิศระวัฒน์ (2542 :117 - 134) พบวิธีการอบรม เลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย มีดังนี้

1. บิดา มารดา ให้อิสระไม่ตามใจเด็กจนเกินไป ให้อยู่ในขอบเขตแต่ไม่เข้มงวด กวดขัน ให้ความรักและสอนให้มีเหตุผล เป็นลักษณะของการเลี้ยงดูเด็กที่ปล่อยให้เด็กสามารถทำอะไรอย่างอิสระ ไม่เข้มงวด บังคับ แต่การกระทำหรือความคิดนั้น ๆ ต้องอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม ทั้งนี้เมื่อใดที่พ่อแม่เห็นว่าไม่เหมาะสม ไม่ดี จะอธิบาย บอกกล่าว แนะนำ ตักเตือนให้แก่เด็ก

2. ตามใจ ให้อิสระ การอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้มักจะตามใจให้อิสระแก่เด็ก แต่พ่อแม่อาจคอยดูแลอยู่ห่าง ทั้งไม่มีการขัดใจเด็ก เข้าข้างลูก อยากได้อะไรก็ยอม ตามใจ ไม่เคยเห็นว่าลูกทำความผิดหรือลงโทษเด็ก

3. ยอมรับในความสามารถและความคิดเห็นของลูก เปิดโอกาสให้ลูกแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งได้ เชื่อใจ และไว้วางใจในตัวเด็ก การอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้จะยอมรับฟัง

ความคิดเห็นของเด็ก เด็กสามารถแสดงความคิดเห็นอธิบายได้ แต่หากสิ่งที่เด็กแสดงความคิดเห็นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มีเหตุผล พ่อแม่ก็จะยอมรับหรือเปิดโอกาสให้เด็กได้ตัดสินใจด้วยตัวเอง

4. ยึดความคิดของพ่อแม่เป็นหลัก ถูกต้องทำตามคำสั่งพ่อแม่ การอบรมเลี้ยงดูดังกล่าวมีลักษณะของการยึดความคิดเห็นของพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นหลัก เด็กต้องเชื่อฟังพ่อแม่และปฏิบัติตามสิ่งที่พ่อแม่ผู้ปกครองเห็นว่าเหมาะสม ถูกต้อง เด็กไม่สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเอง และไม่มีอิสระในการตัดสินใจ

5. ในกรณีที่ความคิดเห็นของลูกและพ่อแม่ไม่ตรงกัน พ่อแม่จะฟังลูกก่อน หากเป็นเรื่องซึ่งพ่อแม่เห็นว่าเป็นเรื่องไม่ดี ก็จะไม่ยอม การอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้เป็นการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่พ่อแม่ผู้ปกครองให้ลูกแสดงความคิดเห็นให้พ่อแม่ฟัง ในกรณีที่ความคิดเห็นของเด็กและพ่อแม่ ผู้ปกครองเห็นไม่ตรงกัน ซึ่งหากว่าความคิดของเด็กนั้นไม่ถูกต้อง เป็นเรื่องไม่ดี ก็จะไม่ยอมให้เด็กได้ตัดสินใจเอง

6. ในกรณีที่ความคิดเห็นของลูกและพ่อแม่ไม่ตรงกัน ถ้าพ่อแม่เห็นว่าดี จะใช้อำนาจความเป็นพ่อหรือแม่ทำสิ่งนั้น และลูกก็ยอมทำตาม หากลูกไม่ยอมทำตามที่พ่อแม่เสนออีก ไม่บังคับ

7. มีการมอบหมายให้มีหน้าที่รับผิดชอบและมอบหมายให้ทำงาน ฝึกลูกให้ทำอะไรด้วยตัวเอง การอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้ พ่อแม่ผู้ปกครองมักจะเลี้ยงดูโดยให้เด็กมีหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยการมอบหมายงานให้ทำตามความเหมาะสมกับเพศและวัย

8. ไม่มีภาระความรับผิดชอบหรือมีหน้าที่ประจำ พ่อแม่ทำให้

9. การเลี้ยงดูบุตรทั้ง 2 เพศเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง การอบรมในลักษณะดังกล่าวไม่เลือกปฏิบัติกับบุตรที่มีความแตกต่างระหว่างเพศ พ่อแม่บางคนอาจให้ความรักความอบอุ่นเท่า ๆ กัน หรือให้ทุกคนทำงานเท่า ๆ กัน

10. การเลี้ยงดูบุตรทั้ง 2 เพศไม่เหมือนกัน มักเป็นการเลี้ยงดูลูกชายและหญิงไม่เหมือนกัน อย่างเช่นบางครอบครัวมักดูแลผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย

11. พ่อแม่เมื่อรู้ว่าลูกตนเองมีความสามารถพิเศษจะให้การสนับสนุน เป็นวิธีการอบรมเลี้ยงดู ที่พ่อแม่ผู้ปกครองเข้าใจและยอมรับกับสภาพของเด็ก เมื่อรู้ว่าเด็กมีความสามารถพิเศษหรือชอบสิ่งใด พ่อแม่ก็พร้อมที่จะให้การสนับสนุนบุตรอย่างเต็มที่

12. สนับสนุนความสามารถพิเศษของลูก แต่ต้องตรงกับความคิดพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ไม่เห็นด้วยก็จะไม่สนับสนุน เป็นวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ผู้ปกครองสนับสนุนบุตรให้มีความสามารถพิเศษ แต่การตัดสินใจที่จะกระทำนั้นต้องตรงกับความคิดของพ่อแม่ผู้ปกครองเท่านั้น

13. บิดามารดาเป็นแบบอย่างให้กับลูก ลักษณะวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ พ่อแม่ผู้ปกครองมักจะเป็นแบบอย่างให้ลูกได้เห็นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทางอ้อม และเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว

14. พ่อแม่ส่วนใหญ่ไม่มีเวลาให้กับลูก วิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กในลักษณะนี้ พ่อแม่ผู้ปกครองมักไม่มีเวลาเลี้ยงดูบุตร อาจด้วยภาระหน้าที่การงานต่าง ๆ

15. พ่อแม่ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่า ครอบครัวเป็นเสมือนหลักยึดเหนี่ยวที่สำคัญของเด็ก วิธีนี้มักจะทำให้เด็กรู้สึกว่า ครอบครัวสามารถที่จะแก้ไขปัญหต่าง ๆ ของเขาได้ ในบางครั้งครอบครัวอาจมีการปรึกษาหารือเพื่อที่จะร่วมกันแก้ไขปัญหาด้วยกันวิธีนี้จะทำให้เด็กรู้สึกว่าพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดและเข้าใจมากที่สุด

16. บิดามารดาเป็นหลักยึดที่สำคัญของเด็กลูกต้องทำตามที่บิดามารดาบอกหรือคาดหวัง

17. สอนให้เชื่อฟังผู้ใหญ่ ห้ามเถียง ผู้ใหญ่มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณเป็นวิธีอบรมสั่งสอนเด็ก ให้มีความเมตตาสงสารเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ลบหลู่ดูหมิ่นครูบาอาจารย์

18. สิ่งที่พ่อแม่เน้นในการสอนลูก คือ การสอนให้คิดถึงผู้อื่นด้วยโดยพ่อแม่เน้นในเรื่องต่อไปนี้ การให้ความช่วยเหลือสังคม ความกตัญญู ความเมตตาสงสารเพื่อนมนุษย์ ความเอื้อเฟื้อต่อบุคคลทั่วไป ให้ความมารับผิดชอบในหน้าที่

19. บิดามารดาใช้วิธีการอบรมแบบการดักเตือน บางครอบครัวอาจใช้วิธีการที่มีแตกต่างกัน เช่น การดักเตือนทันทีเมื่อเกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ดักเตือนพร้อมวางเงื่อนไข ดักเตือนพร้อมกับหยิกและตีด้วยมือ บางครั้งก็ตีด้วยไม้ ดักเตือนแล้วไม่สนใจ ถ้าเด็กไม่เชื่อก็ปล่อยให้ทำต่อไปดักเตือนแล้วเด็กยังทำ แล้วถ้าเกิดผลร้ายก็ซ้ำเติมด้วยการดุด่า แต่ก็ช่วยรักษา

20. บิดามารดาใช้วิธีการอบรมลูกใช้วิธีการดู และปล่อยเลยตามเลย เป็นลักษณะวิธีการอบรมเลี้ยงดูโดยใช้วิธีดูดำหรือชூ หยิก เหยียน หรือตีด้วยไม้ ตีด้วยมือที่กำ แขน ขา หากไม่มีการเช็ดฟึงจะปล่อยเลยตามเลย

21. มีการเสริมแรงเมื่อทำความดี ด้วยการชมเชย แสดงความดีใจ โดยแสดงออกถึงความปลื้มใจและดีใจ หรือให้รางวัล

22. การเสริมแรงเมื่อลูกทำสิ่งที่พ่อแม่พอใจ พ่อแม่จะแสดงความดีใจโดยใช้คำพูดหรือสิ่งของ

23. พ่อแม่จะเปิดโอกาสให้ลูกมีโอกาสตัดสินใจได้ด้วยตนเองโดยเฉพาะเรื่องเรียนและเรื่องคบเพื่อน

24. พ่อแม่ไม่เปิดโอกาสให้ลูกตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง พ่อแม่มีบทบาทในการตัดสินใจที่จะอนุญาตให้หรือไม่

จากวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทยของ สมคิด อิศระวัฒน์ โดยภาพรวมอาจสรุปได้ว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย นั้นประกอบไปด้วย 4 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

1. วิธีแบบให้เหตุผล ประกอบไปด้วย เตือนทันทีเมื่อเกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ บอกฎเกณฑ์ให้เด็กอย่างแน่นนอน และลงโทษอย่างยุติธรรมและสมเหตุสมผลพอสมควร บิดามารดามีความอดทนไม่ตามใจจนเกินไป และไม่เข้มงวดจนเกินไป ให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล รู้จักยอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก ตลอดจนให้ความร่วมมือตามโอกาสอันสมควร เด็กรู้สึกว่าคุณเองได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ครอบครัวเป็นเสมือนหลักยึดเหนี่ยวที่สำคัญของเด็ก เน้นการให้รางวัลและการทำโทษในรูปแบบที่เป็นธรรม เน้นการให้ความเป็นอิสระแก่เด็ก ติดต่อสื่อสารด้วยวาจา ให้เด็กสามารถแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้ง จุดศูนย์กลางของการอบรมอยู่ที่เด็กเป็นหลักให้เด็กมองเห็นหรือรับรู้ความต้องการของตัวเองเป็นสำคัญ ครอบครัวและคนอื่นต่างเป็นหลักยึดเหนี่ยวพอ ๆ กัน

2. วิธีแบบใช้อำนาจเด็ดขาด บังคับ ลงโทษ ประกอบไปด้วย ตักเตือนพร้อมวางเงื่อนไข ตักเตือนพร้อมกับหยิกและตีด้วยมือบางครั้งก็ตีด้วยไม้ ตักเตือนแล้ว ถ้าเด็กยังทำแล้วเกิดผลร้ายก็ซ้ำเติมด้วยการดุด่าแต่ก็ช่วยรักษา ดุด่าหรือชู้ หยิก เมียนตีด้วยไม้ ตีด้วยมือที่กำ ที่แขนขา ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้คิดหรือทำในสิ่งที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ เลี้ยงดูตามที่ต้องการและคาดหวังให้เด็กเชื่อฟังตนเองอย่างเคร่งครัด ถ้าเด็กไม่ทำตามจะถูกลงโทษ บังคับและลงโทษ เด็กไม่ได้รับอนุญาตให้ทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ทำโทษเมื่อเด็กทำผิด เน้นการให้รางวัลที่เป็นสิ่งของและการลงโทษเมียนตี เน้นการให้เด็กต้องเชื่อฟัง การติดต่อกับเด็กออกมาในรูปของคำสั่งเป็นสำคัญ (เด็กเป็นเพียงผู้รับ) จุดศูนย์กลางของการอบรมบ่มนิสัยอยู่ที่บิดามารดาเป็นหลัก

3. วิธีแบบปล่อยตามใจ ประกอบไปด้วย ตักเตือนแล้วไม่สนใจถ้าเด็กไม่เชื่อก็ปล่อยให้ทำต่อไป ยอมลูกทุกอย่าง เด็กได้รับความรักและการตามใจอย่างมาก ไม่บังคับเด็กทุกครั้งที่พยายามจะบังคับเด็กเด็กจะหาวิธีหลีกเลี่ยงหรือชนะจนได้ทุกครั้ง ไม่ได้มอบหมายความรับผิดชอบหรือหน้าที่ที่ตนต้องปฏิบัติ สอดส่องดูแลมิให้เด็กต้องเลี้ยงพ่อแม่เป็นผู้ทำให้ลูกแม้จะโตแล้วและทำ

สิ่งนั้นได้เอง ไม่ได้เอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร เปิดโอกาสให้เด็กทำอะไรตามใจชอบ อีกทั้งไม่ได้รับการสนับสนุนและคำแนะนำ

4. วิธีแบบเสริมแรง ประกอบไปด้วย ชมเชย เสริมแรงโดยมีเงื่อนไข เสริมแรงเพื่อให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง ปลอดภัย มักให้ของแก่เด็กหรือพาไปเที่ยวสวนกุหลาบน้อย ๆ ให้รางวัลเมื่อเด็กทำดี

2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางการศึกษาในครั้งนี้ โดยแยกออกเป็น งานวิจัย 2 ลักษณะ ดังนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลา เลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

จิระ จีงเจริญศิลป์ (2523 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15 - 19 ปี จำนวน 226 คน พบว่า เด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย รู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศน้อย เพศชายรู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้วัยรุ่นที่ไม่ได้ศึกษาอยู่ในสถานศึกษา รู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่า วัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษา และวัยรุ่นที่รู้สึกว่าครอบครัวไม่ลงบงบงรู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าวัยรุ่นที่มีครอบครัวลงบงบง

สีปพงษ์ ไชยพรรค (2530 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การยอมรับการคุมกำเนิดของกลุ่มวัยรุ่นในสถาบันอาชีวศึกษา กรณีศึกษาเฉพาะเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างคือกลุ่มวัยรุ่นในสถาบันอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จังหวัดขอนแก่น 510 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 93.7 มีการยอมรับการคุมกำเนิดในความคิด ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเคยเพศสัมพันธ์แล้ว ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 185 คนพบว่าส่วนใหญ่จะมีการยอมรับการคุมกำเนิดในความคิด แต่ไม่ใช่วิธีการคุมกำเนิด

จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน

สิ่งนั้นได้เอง ไม่ได้เอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร เปิดโอกาสให้เด็กทำอะไรตามใจชอบ อีกทั้งไม่ได้รับการสนับสนุนและคำแนะนำ

4. วิธีแบบเสริมแรง ประกอบไปด้วย ชมเชย เสริมแรงโดยมีเงื่อนไข เสริมแรงเพื่อให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง ปลอดภัย มักให้ของแก่เด็กหรือพาไปเที่ยวสนุกสนานบ่อย ๆ ให้รางวัลเมื่อเด็กทำดี

2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางการศึกษาในครั้งนี้ โดยแยกออกเป็น งานวิจัย 2 ลักษณะ ดังนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลา เลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

จิระ จีงเจริญศิลป์ (2523 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15 - 19 ปี จำนวน 226 คน พบว่า เด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย รู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศน้อย เพศชายรู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้วัยรุ่นที่ไม่ได้ศึกษาอยู่ในสถานศึกษา รู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่า วัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษา และวัยรุ่นที่รู้สึกว่าครอบครัวไม่สงบสุขรู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าวัยรุ่นที่มีครอบครัวสงบสุข

สืบพงษ์ ไชยพรรค (2530 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การยอมรับการคุมกำเนิดของกลุ่มวัยรุ่นในสถาบันอาชีวศึกษา กรณีศึกษาเฉพาะเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างคือกลุ่มวัยรุ่นในสถาบันอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จังหวัดขอนแก่น 510 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 93.7 มีการยอมรับการคุมกำเนิดในความคิด ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเคยเพศสัมพันธ์แล้ว ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 185 คนพบว่าส่วนใหญ่จะมีการยอมรับการคุมกำเนิดในความคิด แต่ไม่ใช่วิธีการคุมกำเนิด

จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา 836 คน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 23.3 วัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ประมาณ 2 - 3 ครั้งต่อปี โดยมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณี ร้อยละ 27.5 ของ วัยรุ่นชายทั้งหมด มีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ร้อยละ 19 ของวัยรุ่นชายทั้งหมด วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียว โดยมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ร้อยละ 5.9 อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก 16 ปี ส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์เพราะอยากรลอง ร้อยละ 86.7 โดยใช้โรงแรม ร้อยละ 38.5 วัยรุ่นชายเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 24 เคยทำให้คู่ร่วมนอนตั้งครรภ์ ร้อยละ 4.2 และส่วนใหญ่แก้ปัญหาด้วยการทำแท้ง วัยรุ่นส่วนใหญ่ยอมรับการคุมกำเนิดในระดับความคิด ร้อยละ 94 แต่ยอมรับถึงขั้นปฏิบัติเพียงร้อยละ 63.8 โดยนิยมใช้ถุงยางมากที่สุด วัยรุ่นส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาและการคุมกำเนิดในระดับปานกลาง พฤติกรรมที่มีส่วนกระตุ้นทางเพศ ส่วนใหญ่เคยอ่านหนังสือลามกและดูภาพร่วมเพศ ร้อยละ 66.1 เคยดูภาพยนตร์หรือเทปโทรทัศน์ ร้อยละ 52.3 เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ ร้อยละ 44 และเพื่อนสนิทของวัยรุ่นมีการปฏิบัติพฤติกรรมเหล่านี้ใกล้เคียงกัน

พัทธพงศ์ มนต์โรสง (2531 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาความรู้และความต้องการด้านเนื้อหาเพศศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 600 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องเพศศึกษาอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์เพียงเล็กน้อย และกลุ่มตัวอย่างมีความต้องการด้านเนื้อหาเพศศึกษาโดยเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ ทั้งยังพบว่า ปัญหาทางเพศที่นักเรียนประสบมากที่สุด ได้แก่ ปัญหาการวางตัวต่อเพศตรงข้าม การควบคุมอารมณ์ทางเพศ และปัญหาสุขอนามัยทางเพศ

ทวิวรรณ สัมพันธ์สิทธิ์ (2535 : 66 - 68) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเพศศึกษา ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาอายุระหว่าง 15- 24 ปี จำนวน 95 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56.8 เคยดูภาพยนตร์ วิดีโอ ที่มีฉากเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 34.7 เคยใช้บริการคุมกำเนิดเช่นยาเม็ดคุมกำเนิด ถุงยางอนามัย และกลุ่มตัวอย่างเพศชายร้อยละ 46.9 เคยถูกเพื่อนชวนไปขึ้นครุ ทั้งยังพบว่า ร้อยละ 5.3 ของกลุ่มตัวอย่างเคยตั้งครรภ์หรือเคยทำให้ผู้หญิงตั้งครรภ์ ร้อยละ 6.3 เคยทำแท้งหรือพาหญิงคนรักไปทำแท้ง และร้อยละ 16.8 เคยรับการตรวจเลือดเพื่อค้นหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ ร้อยละ 71.6 จะไม่ปรึกษา ครูอาจารย์ หรือผู้ปกครอง สุดท้ายร้อยละ 40 . ของกลุ่มตัวอย่าง เคยพูดคุยเกี่ยวพาราสีเพศตรงข้ามชั้นที่รู้สาว

วิยดา มาโนช (2535 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครอง และการสมรสของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขต 7 ราชบุรี พบว่า เพศชายมีทัศนคติต่อการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครองและการสมรส เป็นไปในทางลบมากกว่าเพศหญิง และการที่ชายสามารถมีภรรยาได้ครั้งละหลายคนเป็นเรื่องน่าเกลียด ส่วนการได้เสียกันก่อนแต่งงานเป็นการศึกษาและปรับตัวทางเพศ

จรรยา คงแก้ว (2539 : 124 - 126) ศึกษาเรื่องความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 จำนวน 400 คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศในระดับปานกลางค่อนข้างมาทางระดับพอใช้ ยังพบว่าทัศนคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ ส่วนอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกน้อยที่สุด คือ 10 ปี และพบว่าอายุมากขึ้น การมีเพศสัมพันธ์จะเพิ่มมากขึ้นด้วย และกลุ่มตัวอย่างที่เคยดื่มสุรา ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ อ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้การจับมือถือแขน การกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้ามมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อีกด้วย

ชวนชม สกลธวัฒน์ และคณะ (2539 : บทคัดย่อ) ศึกษาการศึกษาความรู้ ทัศนคติ และปฏิบัติเกี่ยวกับเพศ การเจริญพันธุ์และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณี นักเรียนอาชีวะในจังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนอาชีวะทั้งชายและหญิง ร้อยละ 45.6 ที่เห็นว่า นักเรียนหญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องน่าเสียหาย และกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ร้อยละ 52 โดยคิดเป็นนักศึกษาชาย ร้อยละ 74.1 และนักศึกษาหญิง ร้อยละ 31.3

พรทิพย์ ศิริภักทธาชัย (2539 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์เกษณี) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 240 คน พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องเพศแตกต่างกัน

กุหลาบ รัตนจักรธรรม และคณะ (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องสัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาเสพติด และพฤติกรรมทางเพศ ของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 2,677 คน พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมทางเพศเหมาะสม โดยพบมากกว่าร้อยละ 80 ไม่มีลักษณะทางเพศที่ว้ากเพศเดียวกันแบบคู่รัก หรืออยากแปลงเพศ และรู้สึกไม่ผิดหวังที่เกิดมามีเพศที่เป็นอยู่ และเชื่อว่ารักเดียวใจเดียวไม่ล้าสอนทำให้ปลอดภัยจากโรคเอดส์ การ

รักษาวลสงวนตัว รับผิดชอบ และให้เกียรติหญิงที่ตนรัก ใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

กาญจนา ปฎิยุทธ (2541 : 117 - 118) ศึกษาเรื่อง ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอำนาจแห่งตนในการควบคุมทางสุขภาพ ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายโรงเรียนอาชีวศึกษา จำนวน 163 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ความเชื่ออำนาจควบคุมภายในทางสุขภาพ และค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เป็นเสรีนิยมในระดับปานกลาง ทั้งยังพบว่าอายุของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ 12 - 19 ปี อายุเฉลี่ยประมาณ 15 - 16 ปี โดยบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุดคือ คู่รักหรือแฟน โดยมีการใช้ถุงยางอนามัยในครั้งแรกเพียงร้อยละ 16 จำนวนคู่ เพศสัมพันธ์ที่มากที่สุดในรอบ 1 ปี คือ 1 - 2 คน สิ่งกระตุ้นก่อนมีเพศสัมพันธ์ พบว่ามีการดื่มสุราจนเมาเป็นบางครั้งถึงทุกครั้ง ร้อยละ 70.6 อ่านหนังสือโป๊หรือหนังสือปลุกอารมณ์ทางเพศ เป็นบางครั้งหรือทุกครั้ง ร้อยละ 55.3 และดูวิดีโอโป๊หรือภาพยนตร์ปลุกอารมณ์ทางเพศเป็นบางครั้งถึงทุกครั้ง ร้อยละ 57.1 และกลุ่มตัวอย่างเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 8.0

ณัฐฤดี สันทิพย์สมบูรณ์ (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 387 คน พบว่า นักศึกษามีความรู้เรื่องเพศในระดับปานกลาง และพบว่าความรู้มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมทางเพศ ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ เพศ เพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน แหล่งความรู้เรื่องเพศ ครอบครัวที่อบอุ่นทำให้ยึดถือเป็นแบบอย่าง เพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับเพื่อนต่างเพศ ไม่ใช่เรื่องเสียหายความรู้เรื่องเพศปัจจัยเบี่ยงเบนทางเพศ ครอบครัว พ่อแม่คู่รักรับรู้ว่าเป็นแฟนกัน ความขัดแย้งเรื่องเพศในครอบครัว อายุ และการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด

บุญนำ ชัยธีระพันธุ์กุล (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาในศูนย์กลาง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กลุ่มตัวอย่าง 359 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้และเข้าใจเป็นอย่างดี ในด้านความรู้เรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการผันเปี่ยง การมีประจำเดือน การคุมกำเนิด การตั้งครรรภ์ และการทำแท้ง แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าจะต้องปรึกษาบิดา มารดา เมื่อมีปัญหาทางเพศในขั้นต้น ส่วนความคิดเห็นนักศึกษากลุ่มใหญ่เห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต เห็นด้วยกับการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา และต้องการให้มีหน่วยบริการให้คำแนะนำเกี่ยวกับปัญหาทางเพศ นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษา

ส่วนใหญ่เคยฟังบรรยาย เคยดูภาพยนตร์ และเคยอ่านปัญหาทางเพศ และนักศึกษาจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งเคยถูกเนื้อต้องตัวฉันที่รู้สึกร่วมกับเพศตรงข้าม และเคยสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง แต่มีเพียงบางส่วนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ทั้งนี้ นักศึกษาชายบางส่วนเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ และจำนวนเล็กน้อยที่เคยเป็นโรคเพศสัมพันธ์ ประมาณครึ่งหนึ่งของนักศึกษาเคยมีเพศสัมพันธ์กับคูรัก มีการคุมกำเนิดโดยใช้ถุงยางอนามัยเป็นส่วนใหญ่ และยังพบว่า มีนักศึกษาจำนวนเล็กน้อยที่เคยตั้งครรภ์และทำแท้ง

ศิริมา พงศ์คำ (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความรู้และแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 692 คน พบว่า นักเรียนหญิงมีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศสูงกว่านักเรียนชาย ส่วนนักเรียนที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาล มีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาล

ศรีสุตา โกศา (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย ผลการศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นชายมีเพียงส่วนน้อยที่มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง โดยช่วงอายุที่เด็กชายวัยรุ่นเริ่มมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด คือ 15 ปี (ร้อยละ 35.1) และเกือบทั้งหมดของวัยรุ่นชายที่มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 98) มีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่ไม่ใช่หญิงบริการทางเพศ โดยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนรักมากที่สุด (ร้อยละ 57.4)

นาฏสุนันท์ อุ้งเงิน (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดพะเยา กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1,170 คน พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีลักษณะการคบเพื่อนต่างเพศแบบอิสระเสรี กับนักเรียนกลุ่มที่มีลักษณะการคบเพื่อนต่างเพศแบบยึดขนบธรรมเนียมประเพณี มีทัศนคติต่อการคบเพื่อนต่างเพศ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการคบเพื่อนต่างเพศ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศ และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศ มีความแตกต่างกัน

สร้อยวลัย สุขดา (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์หรือศึกษาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 478 คน พบว่า โดยรวมนักศึกษามีค่านิยมทางเพศในเชิงบวก คิดเป็นร้อยละ 90.8 ซึ่งได้แก่เรื่อง ผู้ชายต้องการคู่สมรสที่เป็นสาวพรหมจรรย์ หญิงชายไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของหญิงไม่

เป็นที่ยอมรับของสังคมไทย การเสียดัวของหญิงถือเป็นสิ่งเสียหาย การรักษาความบริสุทธิ์ของหญิงเป็นสิ่งสำคัญ และหญิงสาวที่ตั้งครรภ์เนื่องจากถูกข่มขืน ควรทำแท้งได้หากหญิงนั้นยินยอม นอกจากนี้ยังพบว่า ด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์มากที่สุด ร้อยละ 78.5 รองลงมา คือการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ ร้อยละ 74.5 การใช้สื่อกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ ร้อยละ 52.9 และเคยแต่งกายล่อแหลม ร้อยละ 28.5

ประพจน์ บุญมี (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 800 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่าง เคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรัก ร้อยละ 56.86 รองลงมา คือเพื่อนต่างเพศ ร้อยละ 30.07 และหญิงบริการ ร้อยละ 9.15 ซึ่งเหตุผลที่มีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกของนักเรียนคือ ต้องการมีประสบการณ์ตรง ร้อยละ 69.28 เพราะความรัก ร้อยละ 14.38 และเมาสุรา ร้อยละ 9.15 การมีคู่นอนในปัจจุบันพบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีคู่นอนร้อยละ 13.63 และบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยบ่อยครั้งที่สุด คือ คนรัก ร้อยละ 69.72 เพื่อนนักเรียน ร้อยละ 17.43 หญิงบริการทางเพศ ร้อยละ 17.95 โดยในรอบ 3 เดือนหลังกลุ่มตัวอย่าง เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ 5 ครั้ง หรือมากกว่านั้น ร้อยละ 47.46 มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน 5 ครั้ง หรือมากกว่านั้น ร้อยละ 77.14 และมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก 5 ครั้งหรือมากกว่านั้น ร้อยละ 42.00 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ โดยใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 47.45 ใช้บางครั้ง 33.90 และไม่ใช้เลยร้อยละ 18.65 มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนโดยใช้ถุงยางอนามัยบางครั้ง ร้อยละ 40.00 ใช้ทุกครั้ง และไม่ใช้เลย ร้อยละ 30.00 มีเพศสัมพันธ์กับคนรักโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยเลย ร้อยละ 68.30 ใช้ทุกครั้ง ร้อยละ 17.07 และใช้บางครั้ง ร้อยละ 14.64 กลุ่มตัวอย่างเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 2.63 และการปฏิบัติตนเมื่อป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่าไปพบแพทย์ พยาบาล หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ร้อยละ 47.62

รุ่งเรือง เลิศคุณิจ (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ทักษะคิดของเด็กวัยรุ่นต่อการมีสัมพันธ์ทางเพศ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ วัยรุ่นที่เรียนสายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และวัยรุ่นที่เรียนสายอาชีพระดับประโยควิชาชีพ ทั้งของรัฐบาลและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 217 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มวัยรุ่นวัยส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษา ในระดับค่อนข้างสูง ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนทั้งชายและหญิงมากขึ้น และมีแนวโน้มที่จะไปท่องเที่ยวต่างจังหวัดที่ต้องค้างคืนกับเพื่อนมากขึ้น มีการรับรู้ระหว่างวัยรุ่นว่าเพื่อนมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ใช้ชีวิตคู่วัยเรียน และทราบว่าเพื่อนเคยทำแท้งหรือพาคนรักไปทำแท้ง นอกจากนี้วัยรุ่น

ส่วนใหญ่มีคนรักแล้ว และมักจะไปเที่ยวด้วยกันตามลำพังมากกว่าที่จะให้คนอื่นไปด้วย เกือบทั้งหมดของวัยรุ่นที่มีคนรัก มักมีแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศ เช่น การถูกเนื้อต้องตัว การกอดจูบ และเกือบครึ่งหนึ่งเคยมีเพศสัมพันธ์กัน และเกือบร้อยละ 20 เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ไม่ใช่คนรัก

อดุลย์ เทพิกัน (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ทักษะชีวิตของวัยรุ่นหญิงเกี่ยวกับเพศในเขตเตาปูน กลุ่มตัวอย่างคือ วัยรุ่นหญิงในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 280 คน พบว่า วัยรุ่นหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับเพศในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมทางเพศต่างกัน ก็จะมีทัศนคติเกี่ยวกับเพศที่แตกต่างกัน

อนงค์ ชีระพันธุ์และคณะ (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - มัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 400 คน พบว่า วัยรุ่นมีประสบการณ์ในการคบหาเป็นแฟนกับเพศตรงข้ามอยู่ในระดับปานกลาง การนัดพบกับเพศตรงข้ามและการทำกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้ามอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่เคยปฏิบัติมากที่สุดคือ เมื่อมีโอกาสอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม นักเรียนเคยมีการจับมือถือ โอบไหล่ / เอว ซึ่งกันและกัน คิดเป็นร้อยละ 49.8 รองลงมา ได้แก่ การกอดจูบได้ กระตุ้นอารมณ์วัยระงำกายให้กันและกัน ร้อยละ 32.3 และเคยมีเพศสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกให้กันและกัน ร้อยละ 27.8 ส่วนเพศตรงข้ามที่ทำกิจกรรมทางเพศด้วยส่วนใหญ่จะเป็นแฟนหรือคนรักคิดเป็นร้อยละ 28.8 รองลงมาเป็นเพื่อนนักเรียนด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 25.5 และยังพบว่า เพศตรงข้ามที่ทำกิจกรรมทางเพศด้วยเป็นเพื่อนที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต ถึงร้อยละ 11.8 และสถานที่ที่ทำกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้ามส่วนใหญ่ คือโรงภาพยนตร์ ร้อยละ 25.8 รองลงมาคือ สวนสาธารณะ ที่พักเพื่อน ร้อยละ 20.7 และ 19.8 ตามลำดับ ทั้งนี้ยังพบว่า ความรู้เรื่องเพศ การทำกิจกรรมของกลุ่มเพื่อนที่คบ เนื้อหาข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ได้รับ แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ได้รับ ลักษณะเพื่อนสนิทที่คบ สัมพันธภาพในครอบครัว รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัวที่ไม่เหมาะสม และการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

วัฒนา สารขวัญ (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตเมืองและชนบท จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 800 คน พบว่า ปัจจัยแรงสนับสนุนทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ คือ แรงสนับสนุนจากเพื่อน พ่อแม่ ผู้ปกครอง และครูและ

ปัจจัยภายในบุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนหญิง คือ ทักษะทางเพศสัมพันธ์ การมุ่งอนาคต และการควบคุมตนเองทางเพศสัมพันธ์ และความเชื่ออำนาจในตนเองทางเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้ผลการวิจัยยังพบว่า พฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงในเขตเมืองดีกว่าในเขตชนบท

จากการทบทวนงานวิจัยในข้างต้น ผู้ศึกษาสรุปพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยแยกตามปีที่ศึกษาดังนี้

ตารางที่ 2.3 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ผู้วิจัย / ปีที่ศึกษา	กลุ่มเป้าหมาย	ความรู้เรื่องเพศ	ทัศนคติ / ค่านิยมทางเพศ	การปฏิบัติตนทางเพศ
จิระ จีรเจริญศิลป์ (2523)	วัยรุ่น อายุ 15 - 19 ปี		/	
สืบพงษ์ ไชยพรรค (2530)	นักเรียน อาชีวศึกษา		/	
จุฑามาศ นุชนารถ (2531)	มัธยมศึกษา ตอนปลาย			/
พัทธพงศ์ มนต์ไธสง (2531)	มัธยมศึกษา ตอนปลาย	/		
ทวีวรรณ สัมพันธ์สิทธิ์ (2535)	มัธยมศึกษา ตอนต้น	/		/
วิยดา มาโนช (2535)	มัธยมศึกษา ตอนปลาย		/	
จรรยา คงแก้ว (2539)	มัธยมศึกษา ตอนปลาย	/	/	/

ตารางที่ 2.3 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น(ต่อ)

ผู้วิจัย / ปีที่ศึกษา	กลุ่มเป้าหมาย	ความรู้ เรื่องเพศ	ทัศนคติ /ค่า นิยมทาง เพศ	การปฏิบัติ คนทางเพศ
ชวนชม สกลธวัฒน์ และ คณะ (2539)	นักเรียน อาชีวศึกษา	/	/	/
พรทิพย์ ศิริภัทราชัย (2539)	มัธยมศึกษา ตอนต้น			/
กุหลาบ รัตนสังธรรม และ คณะ (2540)	นักเรียน อาชีวศึกษา			/
กาญจนา ปิฎก (2541)	นักเรียน อาชีวศึกษา		/	/
ณัฐฤดี สันทิพย์สมบุรณ์ (2541)	นักเรียน อาชีวศึกษา			/
บุญนำ ชัยธีระพันธุ์กุล (2541)	นักเรียน อาชีวศึกษา			/
ศิริมา ฟองคำ (2541)	มัธยมศึกษา ตอนต้น	/		
ศรีสุดา โสภา (2541)	วัยรุ่นชาย			/
นาฏสุนทร อู่เงิน (2543)	ระดับ มัธยมศึกษา		/	
สร้อยวลัย สุขดา (2543)	นักศึกษา มหาวิทยาลัย		/	/

ตารางที่ 2.3 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น(ต่อ)

ผู้วิจัย / ปีที่ศึกษา	กลุ่มเป้าหมาย	ความรู้เรื่องเพศ	ทัศนคติ / ค่านิยมทางเพศ	การปฏิบัติตนทางเพศ
ประพจน์ บุญมี (2544)	มัธยมศึกษาตอนปลาย			/
รุ่งเรือง เลิศคุณิจ (2544)	มัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษา		/	
อดุลย์ เทพิกัน (2544)	มัธยมศึกษาตอนปลาย		/	
อนงค์ ชีระพันธุ์ และคณะ (2544)	ระดับมัธยมศึกษา			/
วัฒนา สารขวัญ (2545)	มัธยมศึกษาตอนปลาย			/

หมายเหตุ : ตารางนี้จัดทำโดยผู้ศึกษา

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลา เลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย

การศึกษาของ เกื้อกูล ทาสี (2513 : บทคัดย่อ) ศึกษาการศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณี และบุคลิกภาพของบุคคลจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง เด็กวัยรุ่นชายไทยอายุระหว่าง 16 - 18 ปี ซึ่งอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 5 และบิดามารดาของเด็ก พบว่า ครอบครัวที่ฝึกความสัมฤทธิ์ผลสูง บุตรจะเป็นตัวของตัวเอง ก้าวร้าว ร่าเริง กระตือรือร้น มีความเกรงใจต่ำ ครอบครัวที่มีความคาดหวังในบุตรสูง บุตรจะสุภาพ อยู่ในโอวาท ครอบครัวที่ให้อิสระแก่บุตรสูง บุตรจะสนุกสนานร่าเริง กระตือรือร้น มีความเกรงใจต่ำ ครอบครัวที่มีความเข้มงวดสูง บุตรจะมีความคิดเชิงรูปธรรม เป็นตัวของตัวเอง ก้าวร้าว ครอบครัวที่ฝึกลักษณะไมตรีสัมพันธ์สูง บุตรจะมีอารมณ์ไม่มั่นคง หงุดหงิดง่าย ครอบครัวที่ฝึกการอดได้สูง บุตรจะไว้วางใจ ตระหนี่เฉยเมย มีความคิดเชิงรูปธรรม เชื่อในความสามารถของตน ครอบครัวที่ฝึกความเป็นระเบียบวินัยสูง บุตรจะชอบฝ่าฝืนกฎ ละเลยหน้าที่ มีความเกรงใจสูง ครอบครัวที่ฝึก

ความก้าวร้าวสูง บุตรจะไม่มั่นใจตนเอง ซื่อาย ครอบครัวที่ให้รางวัลสูง บุตรจะไว้วางใจ ตระหนี่ ครอบครัวที่ลงโทษสูงในระดับสูง บุตรจะชอบตามกลุ่ม

นรา สมประสงค์ (2520 : 82 - 85) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่เกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องดังต่อไปนี้ พ่อแม่มักชอบเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง ชอบย้าเอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน จู้จี้บ่นว่าเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน ชอบให้ลูกทำตามความต้องการและคำแนะนำทุกอย่าง ลูกจะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน ชอบให้ลูกอยู่บ้านไม่ค่อยให้ไปไหน พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรงเมื่อเกิดอารมณ์โมโห และไม่อนุญาตซื้อของที่พ่อจะซื้อได้ การศึกษายังพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความสัมพันธ์กับความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก ทั้งวัยรุ่นหญิงตอนต้นและตอนปลายมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่าพ่อ แต่วัยรุ่นชายขัดแย้งกับแม่มากกว่าพ่อ ส่วนวัยรุ่นตอนปลายชายขัดแย้งกับพ่อมากกว่ากับแม่

วิเชียร ทองนุช (2521 : บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ และการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูและภูมิหลังทางสังคมต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนอายุ 9 - 12 ปี จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างในการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ และการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบเข้มงวดกวดขัน เด็กในเมืองและในชนบท

ทิพย์สุดา นิลสินธุ (2522 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรมกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 4 - 6 ปีจำนวน 90 คน พบว่าจริยธรรมของเด็กก่อนวัยเรียนมีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดู โดยเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีจริยธรรมสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ และแบบปล่อยปละละเลย และเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ จะมีจริยธรรมสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

พรทิพา หอมจันทร์ (2528 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การขัดเกลาทางสังคมของครอบครัวในชุมชนแออัดของกรุงเทพมหานคร พบว่า ครอบครัวที่มีฐานะมั่นคงจะให้การขัดเกลาทางสังคมได้ดีกว่าครอบครัวที่มีฐานะไม่มั่นคง ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลต่อการขัดเกลาทางสังคม นั่นคือ ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ดี จะให้การขัดเกลาทางสังคมได้ดีกว่าครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่ดี

รัชนี้ วารินทร์ (2531: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาลักษณะความเป็นชาย ลักษณะความเป็นหญิง กับการอบรมเลี้ยงดู กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 400 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า การอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน ทำให้ลักษณะความเป็นชายในชาย และ ลักษณะความเป็นหญิงในหญิง มีความต่างกัน โดยเฉพาะการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมีผลต่อความเป็นชายในชายสูงกว่าแบบอื่น ๆ และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จะมีผลต่อลักษณะความเป็นหญิงในหญิงมากกว่าแบบอื่น ๆ ทั้งการศึกษายังพบว่า การอบรมเลี้ยงดูที่ ต่างกันมีผลต่อลักษณะความเป็นชายในหญิง และความเป็นหญิงในชายต่างกัน นั่นคือการอบรมแบบเข้มงวดกวดขัน ส่งผลต่อลักษณะความเป็นชายในหญิงสูง และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยส่งผลต่อลักษณะความเป็นหญิงในชายสูง

ศิริวรรณ ทิมวงศ์ (2532 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวชนชั้นล่างที่มีลักษณะอำนาจนิยมในสังคมไทย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนและบิดามารดา / ผู้ปกครอง จำนวน 160 คน พบว่า บิดามารดา / ผู้ปกครองของครอบครัวชนชั้นล่างมีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม และจะอบรมขัดเกลาพฤติกรรม และทัศนคติแบบอำนาจนิยมให้กับบุตรของตน ทั้งยังพบว่า ครอบครัวที่ต่างระดับชั้นกัน มีรูปแบบการอบรมขัดเกลาที่แตกต่างกัน โดยที่ครอบครัวชนชั้นล่างใช้รูปแบบที่เข้มงวด การลงโทษที่รุนแรง และการปล่อยปละละเลยในการควบคุมพฤติกรรมบุตรมากกว่าครอบครัวชนชั้นกลางขึ้นไป ซึ่งครอบครัวในชนชั้นนี้จะใช้รูปแบบประชาธิปไตยในการอบรมพฤติกรรมบุตร

นฤมล สิริวิสุทธิ์ (2533 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองลำดับการเกิด เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,270 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและแบบทอดทิ้ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในทางที่ดี ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในทางที่ไม่ดี

เอื้ออารี แจ่มผล (2533 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นตอนต้น กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร จำนวน 240 คน พบว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีคุณภาพของวัยรุ่นตอนต้น กล่าวคือ วัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีแนวโน้มที่จะมีคุณภาพชีวิตในระดับที่สูงกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและเข้มงวดกวดขัน

กุลกนก นิมหนู (2537: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกของวัยรุ่นที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 607 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแสดงออกของวัยรุ่นในจังหวัดเชียงใหม่

ฐิติมา โรจนไพฑูรย์ (2537 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการอบรมเลี้ยงดู และคุณภาพชีวิตระหว่างวัยรุ่นที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดา และที่มีทั้งบิดามารดา : ศึกษากรณีเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นตอนต้นทั้งชายและหญิง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 , 5 , 6 จำนวน 200 คน พบว่าวิธีการเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีทั้งบิดามารดา

ปนัดดา พังงา (2537 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู นิสัยในการเรียน และแบบการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 255 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูทั้งแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวด และแบบปล่อยปละละเลย ต่างมีความสัมพันธ์กับนิสัยการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

พวงทอง นิลยี่ม (2537 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง บทบาทของผู้ใหญ่ในครอบครัวในการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านการเล่นและของเล่นเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพเด็กปฐมวัย ศึกษาเฉพาะกรณีบ้านเก่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี กลุ่มตัวอย่าง เด็กที่มีอายุระหว่าง 0 - 5 ปี จำนวน 25 คน พบว่า ผู้ใหญ่ในครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการให้การเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และถ่ายทอดวัฒนธรรมให้กับลูกหลานของตนเอง โดยมีการเล่นและของเล่นของเด็กเป็นสื่อกลางที่ใช้ในการถ่ายทอด ส่งผลเป็นประสบการณ์ที่เด็กจะได้รับการปลูกฝัง จนพัฒนาเป็นบุคลิกภาพของเด็ก

อรุมา พุ่มสวัสดิ์ (2539 : บทคัดย่อ) ศึกษาการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 150 คน พบว่าวัยรุ่นที่รับรู้ว่าคุณค่าในตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าวัยรุ่นที่รับรู้ว่าคุณค่าในตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย รักตามใจ และปล่อยปละละเลย

จงกลณี ดุษฎี (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง สัมพันธภาพของวัยรุ่นกับบิดามารดา การเห็นคุณค่าในตนเองกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 440 คน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของวัยรุ่น ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง และสัมพันธภาพของวัยรุ่นกับบิดามารดา

ฉันทนา มุตติ (2540 : 118 - 119) ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่น ในภาคใต้ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในจังหวัดกระบี่ จำนวน 357 คน การวิจัย พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลสูง จะบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลต่ำ

ชลบุษย์ เจริญสุข (2540 : 93) ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่น ในภาคตะวันตก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 230 คน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลสูง จะบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลต่ำ

ปานแก้ว จันทราชัยโชติ (2540 : 93) ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการ และพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่น ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 200 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อการบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการกล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล และแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลสูง จะบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล และแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลต่ำ

ปิยะธิดา เหลืองอรุณ (2540 : 114) ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่น ในภาคตะวันออก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 336 คน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลสูง จะบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลต่ำ

วัฒนา อติโชติ (2540 : 88) ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่น ในภาคกลาง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 215 คน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลสูง จะบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน - ใช้เหตุผลต่ำ

เสาวภา เบ็ญจพันธุ์ทวี (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและสัมพันธภาพในครอบครัวกับเอกลักษณ์แห่งตนของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน

มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก - น้อย กับเอกลักษณ์แห่งตนของเด็กวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กันเชิงบวก การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล - อารมณ์ กับเอกลักษณ์แห่งตนของเด็กวัยรุ่น มีความสัมพันธ์เชิงบวก การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต - ทางกาย กับเอกลักษณ์แห่งตนของเด็กวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กันเชิงลบ วัยรุ่นที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวดี จะมีเอกลักษณ์แห่งตนสูงกว่าเด็กที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวไม่ดี

พรพรรณ จันทรง (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมืองจังหวัดร้อยเอ็ด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 454 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีการปรับตัวทางสังคมดีกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมแบบควบคุม

สาวิตรี ทยานศิลป์ (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของครอบครัวต่อความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นอายุระหว่าง 15 - 24 ปี พบว่าปัจจัยด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่น ได้แก่ ความสัมพันธ์กับพ่อและแม่ ความใกล้ชิดผูกพันกับครอบครัว ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู บุคคลที่ให้การอบรมเลี้ยงดู

สุภาพร อธิวรกุล (2541 : 83 - 85) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการเล่นดูของบิดามารดาในเรื่องเพศ ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 251 คน ผลการศึกษาพบว่า บิดาและมารดามีพฤติกรรมการเล่นดูในเรื่องเพศต่างกัน ดังนี้ บทบาทของมารดาในด้านสัมพันธภาพที่ดีของบิดามารดาด้านการปฏิบัติต่อกันของบิดามารดาในการครองเรือน ด้านการแนะนำในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ มารดาจะมีมากกว่าบิดา ส่วนด้านการแสดงบุคลิกภาพที่เหมาะสมตามเพศพบว่า ทั้งบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างมีการแสดงบทบาททางเพศได้อย่างเหมาะสมของการเป็นชายหญิงที่ดี ในด้านการให้ความรู้เรื่องการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและสุขวิทยาทางเพศ พบว่าบิดามารดาให้ความรู้ในเรื่องนี้น้อย สุดท้ายด้านการแนะนำในเรื่องการลดพฤติกรรมเสี่ยงเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่าทั้งบิดาและมารดาต่างให้ความสำคัญในการให้ความรู้เรื่องเพศ

สมคิด อิศระวัฒน์ (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ลักษณะการอบรมและเลี้ยงดูเด็กของคนไทย ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน และบิดามารดา เพื่อน อาจารย์ และผู้บริหารโรงเรียน รวม 174 คน พบว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูบุตรซึ่งมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองของบิดา

มารดา จะเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ความอบอุ่น ความใกล้ชิด สอนให้เป็นคนมีเหตุผล ฝึกลูกให้รู้จักทำอะไรด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้ลูกได้คิดตัดสินใจด้วยตนเอง พ่อแม่มีบทบาทเป็นผู้ให้คำปรึกษา แนะนำ พ่อแม่จะไม่ยอมตามใจหรือเข้มงวดกวดขัน ยอมให้บุตรแสดงความคิดเห็นได้แย้งได้ บิดามารดารับฟังลูก อีกทั้งเป็นแบบอย่างที่ดีกับลูก เมื่อทำความผิด ใช้วิธีตักเตือน ถ้าทำถูกก็ชมเชย การเลี้ยงดูบุตรของบิดามารดา ซึ่งลูกไม่มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง จะเลี้ยงลูกแบบตามใจ อยากรู้ทำอะไรก็ยอม เข้าข้างลูกไม่เคยเห็นว่าลูกผิด พ่อแม่บางคนเน้นเด็กต้องเชื่อฟัง เด็กไม่มีโอกาสตัดสินใจเอง ต้องทำตามที่บิดามารดาบอกหรือคาดหวัง การฝึกเด็กใช้วิธีการวางกรอบให้ลูกเดิน พ่อแม่จะเป็นผู้นำทุกอย่างไม่มีการมอบหมายงาน หรือไม่มีภาระหน้าที่ความรับผิดชอบ การอบรมลูกใช้วิธีการ คุ บังคับให้ปฏิบัติตาม หรือปล่อยให้เด็กทำตามใจชอบ

กมลนันท์ รังสยาธร (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และบิดามารดา จำนวน 6 ครอบครัว พบว่า รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ซึ่งประกอบด้วย การยอมรับในความสามารถของบุตรตามพัฒนาการ ส่งเสริมความอยากรู้อยากเห็นและความคิดสร้างสรรค์แก่บุตร ให้บุตรรู้จักทำอะไรด้วยตัวเอง ยอมให้บุตรแสดงความคิดเห็น ได้แย้งได้ และรับฟังบุตร เปิดโอกาสให้บุตรได้คิดและตัดสินใจด้วยตนเอง ให้บุตรมีภาระรับผิดชอบและมอบหมายงานให้ทำ ฝึกความมีวินัยแก่บุตร ให้บุตรได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น บิดามารดาเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่บุตร ให้ความรักความอบอุ่นอย่างใกล้ชิด ให้ความเอาใจใส่สนใจและสนับสนุนบุตร ทั้งในเรื่องการเรียนและความสามารถพิเศษ ส่งเสริมความเป็นคนที่มีสุขภาพจิตที่ดีให้แก่เด็ก ใช้วิธีการลงโทษที่เหมาะสม และไม่ตามใจหรือเข้มงวดมากเกินไป

ชนมน สุขวงศ์ (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงดูกับความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของวัยรุ่นตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดสกลนคร จำนวน 400 คน พบว่า การเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบคาดหวังเอากับเด็กมีความสัมพันธ์กับความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของวัยรุ่นตอนต้น

ทัศนาว ลิ้มพะสุต (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง แบบแผนการเลี้ยงดูบุตรและสัมพันธภาพในครอบครัว กลุ่มตัวอย่าง คือนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 349 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 74.5 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยซึ่งมีผลต่อสัมพันธภาพมากกว่าการเลี้ยงดูแบบอิตาเลียนและตามใจลูก สำหรับสัมพันธภาพในครอบครัว นิสิตทำพฤติกรรมร่วมกับพ่อแม่และพี่น้องพร้อม ๆ กันมากที่สุด ส่วนพฤติกรรมที่สมาชิกใน

ครอบครัวทำร่วมกันมากที่สุด คือ กิจกรรมที่ต้องกระทำร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว เช่น การออกรับประทานอาหารนอกบ้าน ดูโทรทัศน์ การไปเยี่ยมญาติ เป็นต้น

พณูช พุ่มไธสง (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเลย จำนวน 374 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองต่างกัน และยังพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียน

พีรวัชร เวียงคำ (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพชีวิตของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย และโรงเรียนราชินีบูรณะ จำนวน 360 คน พบว่า หนึ่งในปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพชีวิตของวัยรุ่น คือ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ วิธีการเลี้ยงดูเป็นแบบประชาธิปไตย ความสัมพันธ์ในครอบครัว อยู่ด้วยกันกับบิดามารดา การสื่อสารในครอบครัว เป็นต้น

เฉลิมศรี ตั้งสกุลธรรม (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 351 คน พบว่า เด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใส่ใจดูแล มีคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านความต้องการการมีส่วนร่วม และการแสดงออกของการควบคุมสูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องคุ้มครองมากเกินไป และการอบรมเลี้ยงดูแบบปฏิเสธทอดทิ้ง ด้านการแสดงออกของความใกล้ชิดผูกพัน และความต้องการความใกล้ชิดผูกพันสูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปฏิเสธทอดทิ้ง เด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องคุ้มครองมากเกินไป มีคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการแสดงออกของการมีส่วนร่วม และความต้องการถูกควบคุมสูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบใส่ใจดูแล และการเลี้ยงดูแบบปฏิเสธทอดทิ้ง

พญา พุทธสมัย (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมการทิ้งขยะของเยาวชนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดเพชรบุรี ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 392 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทิ้งขยะของเยาวชน ในขณะที่การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษและแบบควบคุม ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทิ้งขยะ

อมราวดี ณ อุบล (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง สุขภาพจิตของนักเรียนที่มีลักษณะครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู และสัมพันธ์ภาพในครอบครัวต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากและแบบให้เหตุผลมาก มีสุขภาพจิตดีกว่านักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดู แบบรักสนับสนุนน้อยและให้เหตุผลน้อย

อรอนงค์ ทรงสกุล (2544 : 78) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในภาพแห่งตน และการสนับสนุนทางสังคมกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 900 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและในภาพแห่งตนเป็นตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการปรับตัวของวัยรุ่นได้

อัญมณี สมิตว(2544 : บทคัดย่อ)ศึกษาเรื่อง การศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรมสั่งสอนลูกเรื่องทางเพศ และการคบเพื่อนทางเพ : ศึกษาเฉพาะครอบครัวของนักเรียนหญิงในโรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงและผู้ปกครองของนักเรียนในโรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรี จำนวน 255 ชุด พบว่า ผู้ปกครองมีการอบรมสั่งสอนลูกหลาน โดยเฉพาะเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นสิ่งไม่ดีอยู่ในระดับสูง และมักจะเตือนลูกหลานให้ระมัดระวังอันตรายเมื่อออกนอกบ้าน และการสอนให้ลูกหลานบอกผู้ใหญ่ให้รับรู้เมื่อจะไปไหน อยู่ไหน อยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ผลการศึกษายังพบว่า เด็กนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศและการปฏิบัติตนในเรื่องเพศ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี และยอมรับว่ามีความรู้สึบบางอย่างกับเพศตรงข้าม แต่ไม่เคยกระทำผิดเรื่องทางเพศ และไม่เคยกระทำการดึงดูดความสนใจทางเพศตรงข้าม อันเป็นการเสียศักดิ์ศรี นอกจากนี้ นักเรียนยังมีความเห็นตรงกันว่า การคบเพื่อนต่างเพศไม่ใช่เรื่องเสียหายแต่ควรอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ และการมีเพื่อนชายพิเศษควรเป็นเพื่อนที่ช่วยกันติวหนังสือมากกว่าไปเที่ยวสนุกสนาน อีกทั้งการเป็นลูกผู้หญิงควรรู้จักการควบคุมอารมณ์ ไม่ควรเปิดเผยความรู้สึกต่อเพศตรงข้ามด้วย ผลการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ภาพในครอบครัว การอบรมสั่งสอน และความรักความเข้าใจเรื่องการปฏิบัติตนของนักเรียนหญิง พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนเรื่องทางเพศ มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจเรื่องทางเพศและการปฏิบัติตนเรื่องทางเพศ

ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์ และคณะ (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในครอบครัว และความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กในครอบครัว 2 ประเภท กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กจำนวน 64 คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนอนุบาล อำเภอบางพลี พบว่า เมื่อพิจารณาเด็กในภาพรวม การอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบรักสนับสนุนแบบให้เหตุผล และแบบลงโทษทางจิตต่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการสื่อสารในครอบครัว

ศิริอร นพกิจ (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาเอกลักษณ์แห่งตน การอบรมเลี้ยงดู และจิตลักษณะบางประการของนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติและนักเรียนที่มีพฤติกรรมเป็นปัญหา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 - 6 จำนวน 440 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสับสนุนมาก แบบใช้เหตุผล แบบพึ่งตนเองเร็ว ส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสับสนุนน้อย แบบใช้อารมณ์ แบบพึ่งตนเองช้า

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลาเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทยผู้วิจัยสรุป โดยแยกตามปีที่ศึกษาได้ดังนี้

ตารางที่ 2.4 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลาเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย

ผู้วิจัย / ปีที่ศึกษา	กลุ่มเป้าหมาย	ผลการวิจัย
เกื้อกูล ทาสีห์ (2513)	วัยรุ่นชาย อายุระหว่าง 16 - 18 ปี และพ่อแม่	รูปแบบการขัดเกลาของครอบครัวที่ต่างกัน บุคลิกภาพของบุตรต่างกัน
นรา สมประสงค์ (2520)	วัยรุ่น	การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความสัมพันธ์กับ ความขัดแย้งกับพ่อแม่
วิเชียร ทองนุช (2521)	นักเรียนอายุ 9 - 12 ปี	การอบรมแบบประชาธิปไตยและแบบ เข้มงวดกดขี่ ทำให้เด็กให้เหตุผลตามหลัก การอนุรักษ์ และการให้เหตุผลเชิง จริยธรรมต่างกัน
ทิพย์สุดา นิลสินธพ (2522)	เด็กก่อนวัยเรียน อายุ 4 - 6 ปี	การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยทำให้เด็กมี จริยธรรมสูงกว่าการอบรมแบบอื่น ๆ
พรทิพา หอมจันทร์ (2528)	หัวหน้าและภรรยา ครอบครัว	ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ดี จะ ให้การขัดเกลาทางสังคมได้ดี
รัชนี วารินทร์ (2531)	นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6	การอบรมแบบปล่อยปละละเลย ทำให้ความ เป็นชายในชายสูงและการอบรมแบบเข้มงวด กดขี่ ทำให้ความเป็นหญิงในหญิงสูง

ตารางที่ 2.4 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลาเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย(ต่อ)

ผู้วิจัย / ปีที่ศึกษา	กลุ่มเป้าหมาย	ผลการวิจัย
ศิริวรรณ ทิมวงศ์ (2532)	นักเรียนและบิดามารดา / ผู้ปกครอง	พ่อแม่ของครอบครัวชนชั้นล่างมี บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม และจะ ขัดเกลาพฤติกรรมแบบอำนาจนิยมให้กับบุตร
นฤมล สิริทนต์ (2533)	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3	ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและ แบบทอดทิ้ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองใน ทางที่ดี
เชื้ออารี แจ่มผล (2533)	นักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	การอบรมแบบประชาธิปไตยมีแนวโน้มให้วัยรุ่น คุณภาพชีวิตสูงกว่าแบบอื่น
กุลกนก นิ่มหนู (2537)	นักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	การอบรมมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการแสดงออกของวัยรุ่น
จิตติมา โรจนไพฑูรย์ (2537)	นักเรียนระดับชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 4 - 6	วิธีการเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต ของวัยรุ่น
ปนัดดา พังงา (2537)	นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6	การอบรมแบบประชาธิปไตย แบบ เข้มงวด และแบบปล่อยปละละเลย มีความ สัมพันธ์กับนิสัยการเรียน
พวงทอง นิลยิ้ม (2537)	เด็ก อายุระหว่าง 0 - 5 ปี	ผู้ใหญ่มีบทบาทในการให้การเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และถ่ายทอดวัฒนธรรมให้กับเด็ก โดยผ่านการเล่นและของเล่น
อรชุนา พุ่มสวัสดิ์ (2539)	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	การอบรมแบบประชาธิปไตย ทำให้วัยรุ่นเห็น คุณค่าในตนเองสูงกว่าแบบอื่น ๆ
จงกลณี ด้อยเจริญ (2540)	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3	สัมพันธภาพของวัยรุ่นกับพ่อแม่มีความสัมพันธ์ กับการปรับตัวของวัยรุ่น
ฉันทนา มุติ (2540)	นักเรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 6 จ.กระบี่	การอบรมแบบรักสนับสนุนให้เหตุผลสูงทำให้ เด็กบรรลุนตามขั้นพัฒนาการ

ตารางที่ 2.4 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลาเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย(ต่อ)

ผู้วิจัย / ปีที่ศึกษา	กลุ่มเป้าหมาย	ผลการวิจัย
ชลนุช เจริญสุข (2540)	นักเรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 6 จ.กาญจนบุรี	การอบรมแบบรักสนับสนุนให้เหตุผลสูงทำให้ เด็กบรรลุนตามขั้นพัฒนาการ
ปานแก้ว จันทราชัยโชติ (2540)	นักเรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 6 จ.อุบลราชธานี	การอบรมแบบรักสนับสนุนให้เหตุผลสูงทำให้ เด็กบรรลุนตามขั้นพัฒนาการ
ปิยะธิดา เหลืองอรุณ (2540)	นักเรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 6 จ.จันทบุรี	การอบรมแบบรักสนับสนุนให้เหตุผลสูงทำให้ เด็กบรรลุนตามขั้นพัฒนาการ
วัฒนา อติโชติ (2540)	นักเรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 6 จ.สุพรรณบุรี	การอบรมแบบรักสนับสนุนให้เหตุผลสูงทำให้ เด็กบรรลุนตามขั้นพัฒนาการ
เสาวภา เบญจพันธุ์ทวี (2540)	นักเรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 3	การอบรมเด็กมีความสัมพันธ์กับ เอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่น
พรพรรณ จันทรง (2541)	นักเรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 6	การอบรมแบบประชาธิปไตย มีการ ปรับตัวทางสังคมดีกว่าแบบอื่น ๆ
ลาวัณรี ทยานศิลป์ (2541)	วัยรุ่นอายุระหว่าง 15 - 24 ปี	ปัจจัยด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความ ภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่น
สุภาพร อธิวรกุล (2541)	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6	บิดาและมารดามีพฤติกรรมการเลี้ยงดูเด็กใน เรื่องเพศต่างกัน
สมคิด อิศระวัฒน์ (2542)	นักเรียน พ่อแม่ เพื่อน ครู ผู้บริหารโรงเรียน	การให้ความรัก สอนให้เป็นคนมีเหตุผล ฝึกทำ อะไรด้วยตนเอง เป็นแบบอย่างที่ดีช่วยให้เด็ก พร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยตัวเอง
กมลนันท์ รังสยาธร (2543)	นักเรียนและพ่อแม่	การอบรมแบบประชาธิปไตยส่งเสริม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ตารางที่ 2.4 แสดงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมขัดเกลาเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทย(ต่อ)

ผู้วิจัย / ปีที่ศึกษา	กลุ่มเป้าหมาย	ผลการวิจัย
ชนมน สุขวงศ์ (2543)	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1	การเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบ คาดหวังเขากับเด็กมีความสัมพันธ์กับความ ฉลาดทางอารมณ์ของวัยรุ่น
หัตตดาว ลิ้มพะสุด (2543)	นิสิตชั้นปีที่ 1	การอบรมแบบประชาธิปไตยมีผลต่อ สัมพันธภาพมากกว่าแบบอื่น ๆ
พลนุช พุ่มไส (2543)	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3	การอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันทำให้มีความรู้สึก ภาคภูมิใจในตนเองต่างกัน
พิรวัชร เวียงคำ (2543)	นักเรียนระดับ มัธยมศึกษา	วิธีการเลี้ยงดูเป็นแบบประชาธิปไตยและ ความ สัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับคุณภาพ ชีวิตของวัยรุ่น
เฉลิมศรี ตั้งสกุลธรรม (2544)	นักเรียนระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 4	การอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นต่างกัน ความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลของวัยรุ่นต่างกัน
พญา พุทธสมัย (2544)	นักเรียนระดับ มัธยมศึกษา	การอบรมแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมทางทั้งขยะ
อมราวดี ณ อุบล (2544)	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3	การอบรมแบบรักสนับสนุนมาก และแบบใช้เหตุ ผลมากเด็กมีสุขภาพจิตที่ดี
อรอนงค์ ทรงสกุล (2544)	นักเรียนมัธยมศึกษาตอน ต้น	การอบรมแบบรักสนับสนุนสามารถทำนายการ ปรับตัวของวัยรุ่นได้
อัญมณี สมตัว (2544)	นักเรียนหญิงและ ผู้ปกครอง	สัมพันธภาพในครอบครัวและการอบรมสั่งสอน เรื่องเพศ มีความสัมพันธ์กับ ความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศ และการปฏิบัติตนเรื่องทางเพศ
ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์และ คณะ (2545)	เด็กในครอบครัว	การอบรมแบบรักสนับสนุนแบบให้เหตุผล แบบ ลงโทษทางจิต มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการ สื่อสารในครอบครัว
ศิริอร นพกิจ (2545)	นักเรียนระดับชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 2 - 6	นักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติ ได้รับการ เลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก แบบใช้ เหตุผลและแบบพึ่งตนเองเร็ว

หมายเหตุ : ตารางนี้จัดทำโดยผู้ศึกษา

2.6 แนวคิดนำที่ใช้ในการศึกษา

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมา ผู้ศึกษาสามารถนำมาสร้างเป็นแนวคิดนำ เพื่อใช้ในการศึกษา ดังนี้

2.6.1. ทักษะของวัยรุ่น จะประกอบไปด้วย 7 ทักษะใหญ่ ๆ คือ

2.6.1.1 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศ

1) การวางตัวทางเพศ

- (1) การแต่งกาย
- (2) กริยาวาจา
- (3) กริยาท่าทาง
- (4) การแสดงออกทางอารมณ์

2) การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม

- (1) การแต่งกาย
- (2) กริยาวาจา
- (3) กริยาท่าทาง
- (4) การแสดงออกทางอารมณ์

3) การร่วมประเวณี

2.6.1.2 ทักษะต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา

2.6.1.3 ทักษะต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ

- 1) การวางตัวทางเพศ
- 2) การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม
- 3) การร่วมประเวณี

2.6.1.4 ทักษะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอน ในส่วนที่เกี่ยวกับพฤติกรรม

ทางเพศ

- 1) โรงเรียน
- 2) กลุ่มเพื่อน
- 3) สื่อมวลชน

2.6.1.5 ทักษะต่อการกระทำพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา

- 1) การมี / เปลี่ยนแฟน
- 2) การใช้เวลา/เงินทองไปกับกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้าม
- 3) การอยู่ในสถานที่เป็นส่วนตัวกับเพศตรงข้ามเป็นเวลานาน/ประจำ

2.6.1.6 ทักษะต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ

2.6.1.7 แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

2.6.2 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จะประกอบไปด้วย 3 พฤติกรรมใหญ่ ๆ คือ

2.6.2.1 การวางตัวทางเพศของตน

- 1) การแต่งกาย
- 2) กริยาวาจ
- 3) กริยาท่าทาง
- 4) การแสดงออกทางอารมณ์

2.6.2.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม

- 1) การแต่งกาย
- 2) กริยาวาจ
- 3) กริยาท่าทาง
- 4) การแสดงออกทางอารมณ์

2.6.2.3 การร่วมประเวณี

2.6.3 วิธีการอบรมสั่งสอน จะประกอบไปด้วย 4 วิธีการใหญ่ ๆ คือ

2.6.3.1 วิธีแบบให้เหตุผล

ประกอบไปด้วย เตือนทันทีเมื่อลูกแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ บอกกฎเกณฑ์ให้เด็กอย่าง นุ่มนวล และลงโทษอย่างยุติธรรมและสมเหตุสมผลพอสมควร บิดามารดามีความอดทนไม่ตามใจจนเกินไปและไม่เข้มงวดจนเกินไป ให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล รู้จักยอมรับนับถือความสามารถ และความคิดเห็นของเด็ก ตลอดจนให้ความร่วมมือตามโอกาสอันสมควร เด็กรู้สึกที่ตนเองได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ครอบครัวเป็นเสมือนหลักยึดเหนี่ยวที่สำคัญของเด็ก เน้นการให้รางวัลและการทำโทษในรูปแบบที่เป็นธรรม เน้นการให้เป็นอิสระแก่เด็ก ติดต่อบริการด้วยวาจา ให้เด็กสามารถแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้ง จุดศูนย์กลางของการอบรมบ่มนิสัยอยู่ที่เด็กเป็นหลัก ให้เด็กมองเห็นหรือรับรู้ความต้องการของตัวเองเป็นสำคัญ

2.6.3.2 วิธีแบบใช้อำนาจเด็ดขาด บังคับ ลงโทษ

ประกอบไปด้วย ตักเตือนพร้อมวางเงื่อนไขตักเตือนพร้อมกับหยิกและตีด้วยมือ บางครั้งก็ตีด้วยไม้ ตักเตือนแล้ว ถ้าเด็กยังทำแล้วเกิดผลร้ายก็ซ้ำเติมด้วยการดุด่าแต่ก็ช่วยรักษา ดุด่า หรือชู้ หยิก เมียนตีด้วยไม้ ตีด้วยมือที่ก้น ที่แขนขา ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้คิดหรือทำในสิ่งที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ เลี่ยงดูตามที่ต้องการและคาดหวังให้เด็กเชื่อฟังตนเองอย่างเคร่งครัด ถ้าเด็กไม่ทำตามจะถูกลงโทษ บังคับ และลงโทษ เด็กไม่ได้รับอนุญาตให้ทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ทำโทษเมื่อเด็กทำผิด เน้นการให้รางวัลที่เป็นสิ่งของและการลงโทษเมียนตี เน้นการให้เด็กต้องเชื่อฟัง การติดต่อกับเด็กออกมาในรูปของคำสั่งเป็นสำคัญ (เด็กเป็นเพียงผู้รับ) จุดศูนย์กลางของการอบรมบ่มนิสัยอยู่ที่บิดามารดาเป็นหลัก

2.6.3.3 วิธีแบบปล่อยตามใจ

ประกอบไปด้วย ตักเตือนแล้วไม่สนใจถ้าเด็กไม่เชื่อก็ปล่อยให้ทำต่อไป ยอมลูกทุกอย่าง เด็กได้รับความรักและการตามใจอย่างมาก ไม่บังคับเด็กทุกครั้งที่พยายามจะบังคับเด็ก เด็กจะหาวิธีหลีกเลี่ยงหรือชนะจนได้ทุกครั้ง ไม่ได้มอบหมายความรับผิดชอบหรือหน้าที่ที่ตนต้องปฏิบัติ สอดส่องดูแลมิให้เด็กต้องเสี่ยง พ่อแม่เป็นผู้ทำให้ลูกแม้จะโตและทำสิ่งนั้นได้เอง ไม่ได้เอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร เปิดโอกาสให้เด็กทำอะไรตามใจชอบ อีกทั้งไม่ได้รับการสนับสนุนและคำแนะนำ

2.6.3.4 วิธีแบบเสริมแรง

ประกอบไปด้วย ชมเชย เสริมแรงโดยมีเงื่อนไข เสริมแรงเพื่อให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง ปล่อยปละ โยน มักให้ของแก่เด็กหรือพาไปเที่ยวสนุกสนานบ่อย ๆ ให้รางวัลเมื่อเด็กทำดี

บทที่ 3

วิธีการศึกษาและการรวบรวมข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่นโดยสถาบันครอบครัว ในกรุงเทพมหานคร” ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของการศึกษา คือนักเรียนวัยรุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและปลาย ของโรงเรียนสายลมหนาว(นามสมมุติ) เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร โดยในกระบวนการศึกษาได้อาศัยวิธีวิจัยเชิงคุณภาพเป็นเครื่องมือสำคัญ พร้อมทั้งได้กำหนดวิธีการและการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.1 แนวทางการศึกษา

3.1.1 วิธีการศึกษา

เนื่องจากวัตถุประสงค์หลัก มุ่งศึกษาวิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมจากสถาบันครอบครัว ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้กำหนดแนวทางในการศึกษาเพื่อรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. การศึกษาโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ซึ่งมีแนวทางการสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ
2. การศึกษาจากข้อมูลเอกสาร ได้แก่ ภาคนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย บทความและเอกสารทางวิชาการ ราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและเชื่อมโยงให้เกิดภาพภายใต้บริบทของโรงเรียน
3. การศึกษาโดยใช้วิธีการสังเกต ผู้ศึกษาใช้วิธีการสังเกตในเรื่องดังต่อไปนี้
 - (1) การสังเกตสภาพของโรงเรียนและสภาพแวดล้อมบริบทที่อยู่รอบ ๆ ของโรงเรียน
 - (2) การสังเกตถิ่นที่อยู่ของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

(3) การสังเกตพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ขณะที่อาศัยอยู่ในโรงเรียน อาทิ การสังเกตจากการพูดคุยกับเพื่อนต่างเพศ ขณะนั่งเล่น รับประทานอาหาร หรือขณะเล่นกีฬา ในโรงเรียน เป็นต้น

3.1.2 การได้มาของประเด็นการวิจัยหลัก

ผู้ศึกษามีแนวทางในการได้มาของประเด็นหลักการวิจัยโดยอาศัยการศึกษาคำนิยามหลัก ๆ ของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน เพื่อที่จะนำมาเป็นประเด็นที่จะกำหนดหัวข้อการวิจัย แนวทางการค้นหาคำนิยามของวัยรุ่น มีดังนี้ (รายละเอียดผลการสำรวจและสอบถาม ปรากฏภาคผนวก ข)

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นการสำรวจคำอวยพรในวันสำคัญต่าง ๆ อาทิ วันปีใหม่ (พ.ศ.2546) คริสต์มาส (พ.ศ.2545) วันตรุษจีน (พ.ศ.2546) คำอวยพรเหล่านี้สามารถสะท้อนถึงคำนิยามของวัยรุ่น สำหรับกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจครั้งนี้ เป็นกลุ่มนักเรียนโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ และโรงเรียนพระราชราษฎร์อุปถัมภ์ จำนวน 471 คน

2. การค้นคว้าข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ ที่มีลักษณะประชาานิยมและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสังคม (ไทยรัฐ, เดลินิวส์) ตลอดทั้งปี 2545

3. การศึกษาจากนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน ระยะยาว (พ.ศ. 2545 - 2554) โดยมุ่งค้นหาถึงคุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ และสถานการณ์แนวโน้มของกลุ่มวัยรุ่นอายุ 15 - 24 ปี พร้อมกันนี้ยังศึกษาแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหาดังกล่าวของเด็กและเยาวชนมัธยมและประพฤติดนไม่เหมาะสม ปี 2545 ของสำนักงานส่งเสริมและพิทักษ์เด็ก เยาวชนผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ

4. การค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำนิยามของวัยรุ่น ซึ่งปรากฏอยู่ในหอสมุดขนาดใหญ่ของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ดังนี้

- (1) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- (2) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- (3) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- (4) มหาวิทยาลัยมหิดล

ผลจากการศึกษาค้นคว้าคำนิยามของวัยรุ่นที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ กับการศึกษานโยบายและแผนต่าง ๆ รวมถึงการค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำนิยามของวัยรุ่น ในหอสมุดของมหาวิทยาลัย พบว่าคำนิยามเด่นที่ตรงกันคือ คำนิยามที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง "เพศของวัยรุ่น"

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมุ่งสนใจในประเด็นดังกล่าว และใช้เป็นแนวทางในการกำหนดหัวข้อวิจัย

3.2 กลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา คือ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น - ปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร และเนื่องจากกรุงเทพมหานครมีหลากหลายเขต ซึ่งแต่ละเขตจะมีความคล้ายคลึงกันทั้งสภาพความเป็นอยู่ วิถีชีวิตของประชาชน ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงเลือกพื้นที่เขตวังทองหลาง

สำหรับเกณฑ์ที่ใช้เลือกโรงเรียน ในเขตวังทองหลาง มีดังต่อไปนี้

1. เป็นโรงเรียนสหศึกษา ของกรมสามัญศึกษา ซึ่งรองรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ตอนปลาย
2. มีนักเรียนเข้ามาศึกษาจากหลากหลายเขต และมีหลากหลายของฐานะ อาชีพของผู้ปกครอง
3. เป็นโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนในปริมาณที่เหมาะสมในการศึกษา นั่นคือมีจำนวนนักเรียนไม่น้อยหรือมากเกินไป

ดังนั้นโรงเรียนที่เข้าเกณฑ์ดังที่กล่าวมา คือ โรงเรียนสาธิตมหานาว (นามสมมุติ) สำหรับผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ จึงเป็นนักเรียนวัยรุ่นทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ตอนปลาย ในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้กำหนดจำนวนผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ จำนวน 15 คน เพื่อการศึกษาแบบเจาะลึก สำหรับเกณฑ์คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญนั้น จะประกอบไปด้วย

1. สัดส่วนจำนวนผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ตอนปลาย มีปริมาณที่ใกล้เคียงกัน พร้อมทั้งพยายามกระจายให้ครอบคลุมทั้งเพศชายและเพศหญิง และให้มีความหลากหลายอาชีพผู้ปกครอง
2. เคยมีประสบการณ์ไปยังสถานที่ที่เป็นแหล่งวัยรุ่นนิยมไปเที่ยว เช่น แหล่งสถานบันเทิง อารีย์เอ ห้างสรรพสินค้ามาบุญครอง สยามเซ็นเตอร์ เป็นต้น
3. เป็นนักเรียนที่เต็มใจให้ข้อมูลในการศึกษา

สำหรับในประเด็นที่เกี่ยวกับ วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของสถาบันครอบครัว เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือแล้วเห็นถึงปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน ระหว่างฝ่ายผู้ปกครองและบุตรหลาน ผู้ศึกษาจึงได้กำหนดช่วงประเด็นคำถามไว้สำหรับพูดคุยกับผู้ปกครองของนักเรียนบางคน ซึ่งเป็นบุคคลที่ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญระบุว่ามีความสำคัญในการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ อาจเป็นบิดามารดาหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งภายในครอบครัว

3.3 แนวทางการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview)

การศึกษาเรื่อง วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว ในกรุงเทพมหานคร ใช้แนวทางการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ซึ่งได้พัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา และทำการเก็บบันทึกเทปการให้ข้อมูลเพื่อนำมาประมวลผลต่อไป ประเด็นคำถามประกอบไปด้วย 6 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

- ชื่อ / นามสกุล
- เพศ
- อายุ
- ศาสนา
- ระดับชั้นของการศึกษา
- จำนวนพี่น้อง จำนวนบุคคลที่อาศัยอยู่ในครอบครัว
- อายุ อาชีพ รายได้ของพ่อแม่ผู้ปกครอง
- บุคคลภายในครอบครัวที่สนิทสนม
- สัมพันธภาพภายในครอบครัว
- ลักษณะของที่พักอาศัยและสิ่งแวดล้อม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ ของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

2.1 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศ

2.1.1 การวางตัวทางเพศ

การแต่งกาย (ลักษณะของการแต่งกาย ความเหมาะสม)

กริยาวาจา (ลักษณะของกริยาวาจา ความเหมาะสม)

กริยาท่าทาง (ลักษณะของกริยาท่าทาง ความเหมาะสม)

การแสดงอารมณ์ (ลักษณะของการแสดงอารมณ์ ความเหมาะสม)

2.1.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม

การแต่งกาย (ลักษณะของการแต่งกาย ความเหมาะสม)

กริยาวาจา (ลักษณะของกริยาวาจา ความเหมาะสม)

กริยาท่าทาง (ลักษณะของกริยาท่าทาง ความเหมาะสม)

การแสดงอารมณ์ (ลักษณะของการแสดงอารมณ์ ความเหมาะสม)

2.1.3 การร่วมประเวณี

2.2 ทักษะต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา

2.3 ทักษะต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ

2.3.1 การวางตัวทางเพศ

2.3.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม

2.3.3 การร่วมประเวณี

2.4 ทักษะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนในส่วนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

2.4.1 โรงเรียน (บทบาท วิธีการ เนื้อหา)

2.4.2 กลุ่มเพื่อน (บทบาท วิธีการ เนื้อหา)

2.4.3 สื่อมวลชน (บทบาท วิธีการ เนื้อหา)

2.5 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงประสงค์

2.5.1 การมี/การเปลี่ยนแปลง

2.5.2 การใช้เวลา/เงินทองไปกับกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้าม

2.5.3 การอยู่ในสถานที่เป็นส่วนตัวกับเพศตรงข้ามเป็นเวลานาน / ประจำ

2.6 ทักษะต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ

2.7 แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

2.7.1 การวางตัวทางเพศ

2.7.2 การมีสัมพันธภาพทางเพศ

2.7.3 การร่วมประเวณี

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

3.1 การวางตัวทางเพศ (ลักษณะ เหตุผล)

3.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม (ลักษณะ เหตุผล)

3.3 การร่วมประเวณี (ช่วงอายุครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์ มูลเหตุ สถานที่ที่กระทำ

ความรู้สึกและการปรับตัวหลังมีเพศสัมพันธ์)

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

4.1 การวางตัวทางเพศ (วิธีการ การให้ความสำคัญ - ความถี่ ผล)

4.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม (วิธีการ การให้ความสำคัญ - ความถี่ ผล)

4.3 การร่วมประเวณี

โดยวิธีการที่ใช้เจาะลึกทั้ง 4 วิธีการรวมทั้งเงื่อนไขที่ผู้ปกครองใช้ปลูกฝัง – อบรม
สั่งสอน พฤติกรรมทางเพศแก่วัยรุ่น

ส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ

5.1 ความต้องการการสนับสนุนเพื่ออบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ

5.2 ความต้องการอื่นๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

ส่วนที่ 6 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

3.4 การตรวจสอบคุณภาพของประเด็นการสัมภาษณ์

3.4.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรงของประเด็นคำถาม

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพของประเด็นคำถาม โดยวิธีการตรวจสอบความ
ครอบคลุมของคำถาม ภาษา และการสื่อความหมาย สอดคล้องกับวัตถุประสงค์กับการตั้ง
ประเด็นคำถาม

3.4.2 การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของประเด็นคำถาม

การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของประเด็นคำถามใช้เทคนิคสามเส้า (Triangulation
Technique) ของต่างแหล่งผู้ให้ข้อมูล ต่างวิธีการกล่าวคือ กระทำในขณะที่กำลังเก็บข้อมูลจาก
ผู้ให้ข้อมูลโดยการพิจารณาถึงข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่ผู้วิจัยเก็บมา
เป็นระยะ ๆ หรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นการสังเกตหรือจากเอกสาร

3.5 วิธีการสร้างสัมพันธ์

ผู้ศึกษาอาศัยข้อมูลภาคสนามเป็นส่วนสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนั้นจึงจำเป็น
อย่างยิ่งที่ผู้วิจัยต้องลงเก็บภาคสนามด้วยตัวเองในโรงเรียนดังกล่าว การสร้างสัมพันธ์กับกลุ่ม
เป้าหมาย และผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญจึงเป็นสิ่งสำคัญ ฉะนั้นผู้ศึกษาจึงต้องอาศัยรูปแบบการฝังตัวอยู่
ในโรงเรียนโดยการสวมบทบาท นั่นคือ การเป็นผู้ช่วยอาจารย์ฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนในการทำ
กิจกรรมสันตนาการ การให้คำปรึกษาในเรื่องการเรียนและการศึกษาต่อ เป็นต้น เพื่อให้ผู้วิจัยมี
โอกาสใกล้ชิดกับกลุ่มเป้าหมายมากที่สุด ด้วยเหตุผลที่ผู้วิจัยจะสามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมของ
ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ สภาพแวดล้อม และสภาพบริบทของโรงเรียนได้ชัดเจนขึ้น

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอ

หลังจากรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกต และการค้นคว้าเอกสารต่าง ๆ แล้ว ผู้ศึกษานำข้อมูลมาตรวจสอบความสอดคล้องของข้อมูลที่ได้จากการสังเกต และจากการสัมภาษณ์ร่วมกัน หลังจากนั้นจึงนำเอาข้อมูลมาจำแนก จัดระบบข้อมูล และหาความสัมพันธ์ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยอาศัยหลักตรรกะเทียบเคียงแนวคิดทฤษฎีควบคุมบริบท เพื่อให้สามารถนำไปสู่ความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่กำลังศึกษา แล้วนำเสนอผลแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analysis Description) พร้อมใช้ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย แสดงข้อมูลบางส่วนเพื่อให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

บทที่ 4

ผลการศึกษา

จากการรวบรวมข้อมูลที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ(key-information)โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และการสังเกตพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ จำนวน 15 ราย ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายของโรงเรียนสายลมหนาว* ในกรุงเทพมหานคร ผู้ศึกษาได้รวบรวมและเรียบเรียงผลการศึกษาออกเป็น 8 ส่วน คือ

- ส่วนที่ 1 บริบทของโรงเรียนสายลมหนาว*
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ
- ส่วนที่ 3 กรณีตัวอย่างจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก
- ส่วนที่ 4 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ
- ส่วนที่ 5 วิธีการขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว
- ส่วนที่ 6 ความต้องการอบรม สั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ
- ส่วนที่ 7 ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 บริบทของโรงเรียนสายลมหนาว*

โรงเรียนสายลมหนาว* เป็นโรงเรียนสหศึกษาและเป็น 1 ใน 9 ของโรงเรียนในเครือสายลม* เป็นโรงเรียนที่ได้รับการสถาปนาอย่างเป็นทางการ ในวันที่ 31 กรกฎาคม 2535 ดังนั้น ในปีการศึกษา 2535 จึงเป็นปีแรกที่โรงเรียนได้เปิดรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยได้ใช้อาคารสถานที่ของโรงเรียนในเครือของสายลม* เป็นที่จัดการเรียนการสอน

4.1.1 สภาพแวดล้อมของโรงเรียน

โรงเรียนสายลมหนาว* ตั้งอยู่ในซอยแห่งหนึ่งของถนนลาดพร้าว ระยะห่างจากถนนใหญ่ไปยังโรงเรียน ใช้เวลาเดินไม่เกิน 10 นาที ประตูทางเข้าของโรงเรียนมีด้วยกัน 3 ด้าน แต่ละ

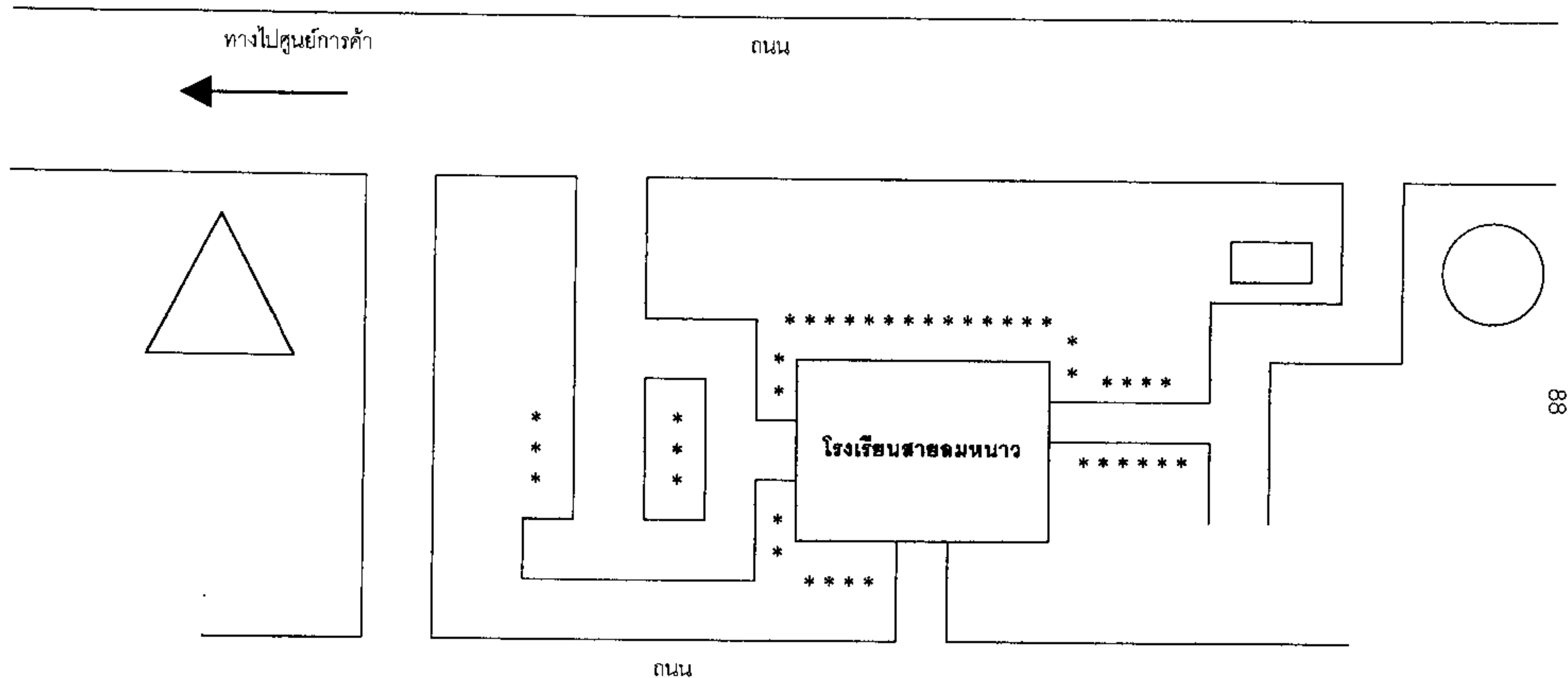
*นามสมมุติ

ด้านเชื่อมโยงไปยังชอยต่าง ๆ ซึ่งสามารถทะลุเข้าออกถึงกันได้ ดังนั้น การเดินทางเข้า - ออก จึงสะดวก

สภาพแวดล้อมรอบ ๆ โรงเรียน ส่วนใหญ่ประกอบไปด้วย หมู่บ้าน และแหล่งชุมชน ดังนั้น ลักษณะสภาพแวดล้อมจึงเงียบสงบปลอดภัย

ถัดออกไปจากชุมชนที่แวดล้อมโรงเรียน พบว่าโรงเรียนตั้งอยู่ไม่ห่างจากห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งบนถนนลาดพร้าวซึ่งใช้เวลาเดินทางไม่นานนัก ห้างดังกล่าวกลายเป็นจุดนัดพบของนักเรียนวัยรุ่นที่ต้องการเล่นกีฬาสเก็ตน้ำแข็ง รวมทั้งภายในห้างเป็นแหล่งศูนย์รวมของร้านบริการเกมคอมพิวเตอร์ ดังนั้นในช่วงตอนเย็นหลังเลิกเรียน นักเรียนจำนวนไม่น้อยไปใช้บริการในร้านดังกล่าว

แหล่งที่นักเรียนวัยรุ่นนิยมประกอบกิจกรรมบันเทิงกับเพื่อนในกลุ่ม หรือเพื่อนต่างเพศ คือ ศูนย์การค้าย่านตะวันนา(คนละศูนย์กับห้างสรรพสินค้าที่อยู่ใกล้โรงเรียน) เนื่องจากเป็นศูนย์รวมความบันเทิงเกือบทุกประเภท และเป็นแหล่งสำหรับเลือกซื้อสินค้าประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะเสื้อผ้าสำหรับวัยรุ่น และอุปกรณ์จำพวกคอมพิวเตอร์ สิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์ยังพบว่าสถานที่ที่ได้กล่าวมาข้างต้น เป็นแหล่งจำหน่ายซีดีลามกที่นักเรียนชายบางคนของโรงเรียนสายลมหนาวไปใช้บริการ เพื่อนำมาดูและแลกเปลี่ยนซีดีระหว่างกลุ่มเพื่อนนักเรียนด้วยกัน (จากการสอบถามผู้ให้ข้อมูลพบว่า ราคาซีดีลามกจำหน่ายแผ่นละ 100 บาท โดยนักเรียนใช้เงินส่วนตัวที่ได้จากผู้ปกครอง ลักษณะการแลกเปลี่ยนจะหมุนเวียนภายในกลุ่มเพื่อนผู้ชาย ไม่มีการกำหนดระยะเวลาคืนที่แน่นอน อีกทั้งหากมีแผ่นใหม่มักชวนกันไปดูเป็นกลุ่มที่บ้านเพื่อนใกล้ ๆ โรงเรียน ในช่วงเวลาที่ผู้ปกครองยังไม่กลับมาจากที่ทำงาน) (แผนผังที่ 4.1)

แผนผังที่ 4.1 แสดงลักษณะโรงเรียนและบริเวณใกล้เคียง

แหล่งที่มา : จัดทำโดยผู้ศึกษา

4.1.2 ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน

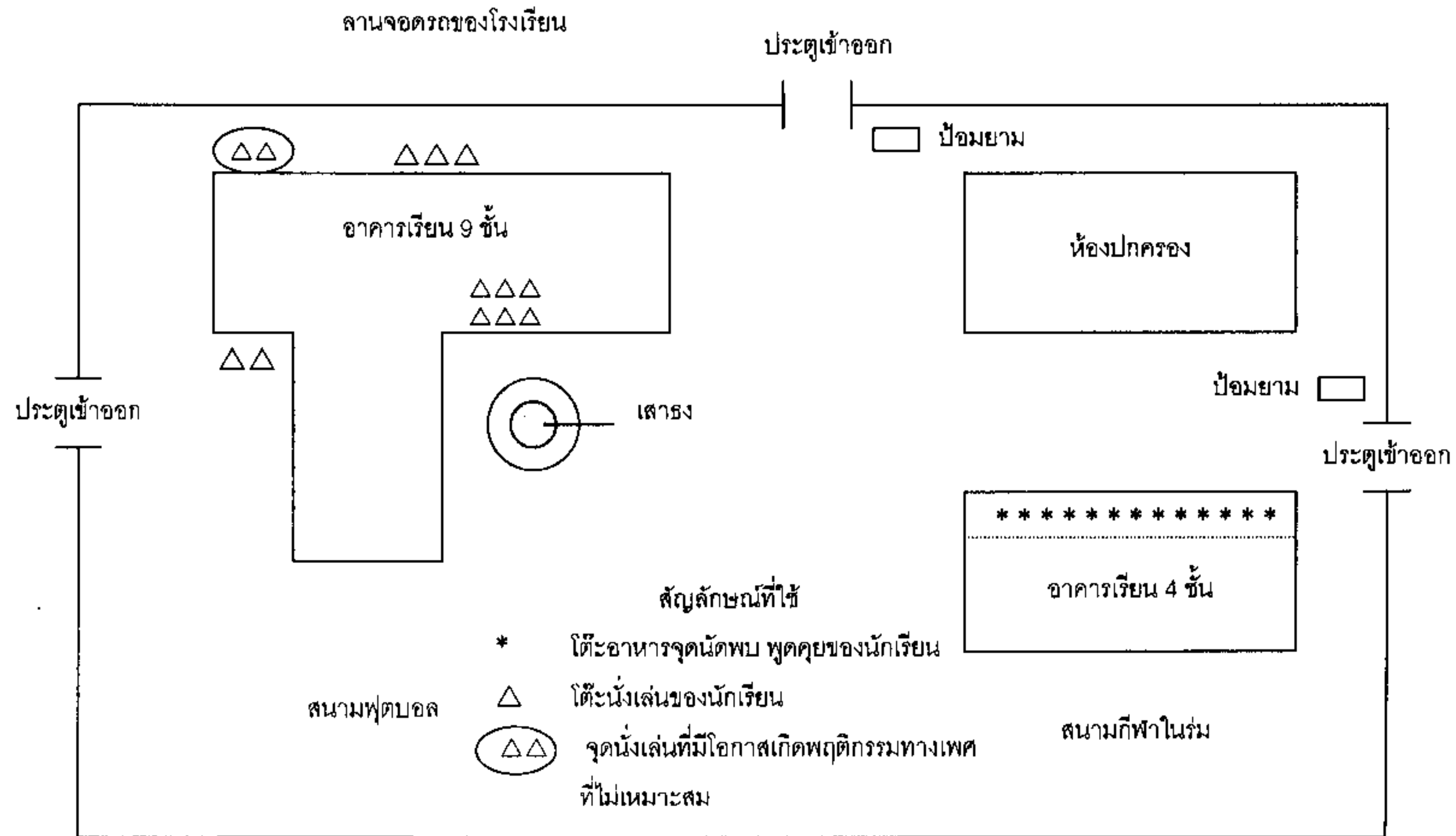
โรงเรียนสายลมหนาว* มีขนาดพื้นที่ประมาณ 5 ไร่ ภายในโรงเรียนจะมีตึกเรียนสูงตระหง่าน 9 ชั้น จำนวน 1 หลัง เป็นสถานที่เรียนหลักของนักเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

นอกจากนี้ ยังประกอบไปด้วยอาคารเรียน 4 ชั้น โดยชั้นล่างเป็นโรงอาหาร ซึ่งเป็นสถานที่นัดพบพูดคุยของนักเรียน เนื่องจากมีจำนวนที่นั่งซึ่งสามารถรองรับนักเรียนจำนวนมาก หลังโรงอาหารเป็นสนามกีฬาในร่มและกลางแจ้ง โดยนักเรียนของโรงเรียนสายลมหนาว* มักนิยมเล่นกีฬาหลังเลิกเรียน สนามกีฬาของโรงเรียนประกอบไปด้วย สนามฟุตบอล สนามบาสเกตบอล สนามวอลเลย์บอล และห้องเล่นเทเบิลเทนนิส

สภาพภายในโรงเรียนค่อนข้างสะอาด และดูเป็นระเบียบเรียบร้อย เนื่องจากทางโรงเรียนเข้มงวดในเรื่องความสะอาด ดังนั้น เรามักจะเห็นนักเรียนถอดรองเท้าขึ้นตึกเรียน และใส่รองเท้าเฉพาะเมื่อเข้าห้องน้ำภายในตึกเท่านั้น

สิ่งหนึ่งที่ได้จากการเก็บข้อมูล พบว่า ด้วยพื้นที่ของโรงเรียนมีขนาดจำกัด ดังนั้น ตัวอาคารสถานที่ต่าง ๆ จึงอยู่ใกล้เคียงกัน สถานที่นัดพบพูดคุยของนักเรียนมีเพียงแต่โรงอาหาร และได้ตึกอาคารเรียน 9 ชั้นเท่านั้น ซึ่งสถานที่ทั้ง 2 ต่างเป็นพื้นที่โล่ง และอยู่ใกล้ห้องปกครอง เมื่อเป็นเช่นนี้ โอกาสที่นักเรียนจะมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมจึงเกิดขึ้นได้น้อย

จากการสังเกตและสัมภาษณ์ ยังพบว่าทางโรงเรียนได้ตระหนักถึงการป้องกันมิให้เกิดแหล่งที่เอื้อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ดังนั้นตึกเรียน 9 ชั้น จึงถูกวางกฎระเบียบให้นักเรียนปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เช่น การแยกลิฟต์ขึ้นตึกระหว่างชายและหญิงตั้งแต่เวลา 06.30-16.30 น. การเปิด - ปิดห้องน้ำบนตึกเรียนตั้งแต่เวลา 06.30-16.30 น. เป็นต้น (แผนผังที่ 4.2)

แผนผังที่ 4.2 แสดงพื้นที่ทางกายภาพของโรงเรียน

แหล่งที่มา : จัดทำโดยผู้ศึกษา

4.1.3 คุณภาพของโรงเรียน

ในปัจจุบันโรงเรียนสายลมหนาว* เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ มีจำนวนห้องเรียน 60 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 2,988 คน เป็นนักเรียนชาย 1,522 คน เป็นนักเรียนหญิง 1,464 คน มีครูอาจารย์ประมาณ 147 คน อัตราจ้างจำนวน 12 คน และลูกจ้างประจำประมาณ 4 คน ดังนั้น เพื่อรองรับนักเรียนและบุคลากรที่มีจำนวนมาก ทางโรงเรียนจึงได้มีการพัฒนาและปรับปรุงอาคารสถานที่ต่าง ๆ เรื่อยมา เช่น ติดตั้งประปาใหม่ สร้างรั้วหลังสนามฟุตบอลและหลังโรงอาหาร สร้างห้องสำหรับเล่นเทเบิลเทนนิส ปรับปรุงห้องยิมใหม่ ปรับปรุงเวทีรอบเสาธง และทาสีพื้นสนามกีฬาในร่ม นอกจากนี้ โรงเรียนได้ส่งเสริมและพัฒนาการเรียนการสอนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ให้การสนับสนุนบุคลากรทุกคนให้มีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ตามที่ต้องการ และส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมแข่งขันความสามารถกับหน่วยงานอื่น ๆ ภายนอกสถานศึกษา โดยได้รับความช่วยเหลืออย่างดีจากทุกฝ่าย

สำหรับเกียรติประวัติของโรงเรียนในอดีตที่ผ่านมา เช่น ได้รับการคัดเลือกรับรางวัลโรงเรียนดีเด่น ปีการศึกษา 2539 ของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้รับเกียรติบัตรร้านอาหารสะอาดในสถาบันการศึกษา ปี 2542 นอกจากนี้ ยังมีเกียรติคุณอาจารย์ เช่น รางวัลครูผู้ร่วมกิจกรรมภายนอกโรงเรียนที่มีผลงานปรากฏในระดับประเทศควรแก่การยกย่องปี 2542 และผลงานของนักเรียนอีกจำนวนมาก

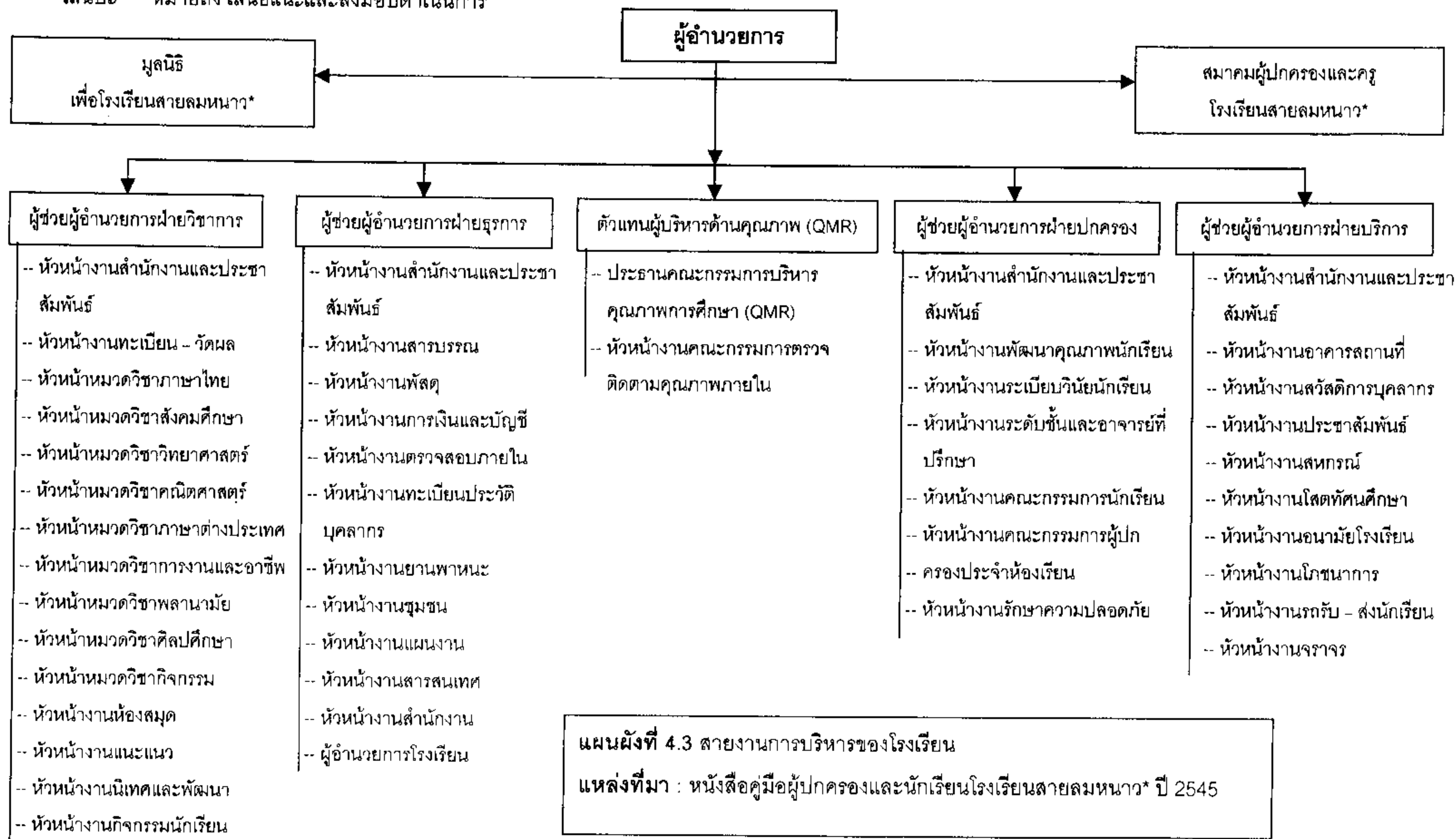
จากข้อมูลข้างต้น เป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนสายลมหนาว* เป็นหนึ่งในโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีคุณภาพอยู่ในระดับดี

4.1.4 โครงสร้างการบริหารของโรงเรียน

โรงเรียนสายลมหนาว* มีลักษณะสายการบริหารงานโรงเรียน ไม่แตกต่างจากโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งอื่นมากนัก โดยมีผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้บริหารงานและมีฝ่ายต่าง ๆ ที่สำคัญ ได้แก่ ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายด้านคุณภาพ ฝ่ายปกครอง และฝ่ายบริการ ในแต่ละฝ่ายต่างแยกสายงานการทำงานตามลำดับ นอกจากนี้ภายในโครงสร้างการบริหารของโรงเรียน ประกอบไปด้วย มุลนิธิและสมาคมผู้ปกครองและครู (แผนผังที่ 4.3)

เส้นทึบ หมายถึง การบังคับบัญชา

เส้นปะ หมายถึง เสนอแนะและส่งมอบดำเนินการ

4.1.5 ปรัชญา นโยบายของโรงเรียน

เนื่องจากโรงเรียนสายลมหนาว* เป็นโรงเรียนในเครือสายลม ดังนั้น ปรัชญาของโรงเรียนจึงเป็นปรัชญาเดียวกันทั้งหมด นั่นคือ “ ลูกสายลม* เป็นผู้ประพடுத்த ”

สำหรับนโยบายของโรงเรียนสายลมหนาว* ปีการศึกษา 2545 มีดังนี้

- 1) ปลุกฝังความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
- 2) ส่งเสริมนักเรียนให้เป็นผู้ประพடுத்த มีความรู้ และปฏิบัติตนตามหลักประชาธิปไตย
- 3) พัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาในโรงเรียน และบริหารงานตามระบบบริหารงานคุณภาพ ISO9002
- 4) ปฏิรูปการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ และพัฒนาศักยภาพนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
- 5) ส่งเสริมนักเรียนด้านสุขภาพพลานามัย ห่างไกลสารเสพติด เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี
- 6) ส่งเสริมบุคลากรทั้งทางด้านความรู้ ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
- 7) สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา และพัฒนางาน
- 8) ส่งเสริมสิ่งแวดล้อมที่ดี รักษาความสะอาดของอาคารสถานที่ ทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน และใช้พลังงานอย่างประหยัด
- 9) ส่งเสริมความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน องค์การภาครัฐและเอกชนในการจัดการพัฒนาการศึกษา
- 10) ส่งเสริม สืบสานวัฒนธรรมไทย และภูมิปัญญาท้องถิ่น

4.1.6 กฎระเบียบของโรงเรียน

เพื่อให้การปกครองนักเรียนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และมีแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสม โรงเรียนจึงออกระเบียบเพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับนักเรียน เช่น ระเบียบเรื่องเครื่องแบบ และการแต่งกาย การมาเรียน เป็นต้น และมีลักษณะการลงโทษ ตั้งแต่โทษเบาไปจนถึงโทษหนัก กล่าวคือ

- 1) การลงโทษใช้สำหรับนักเรียนที่กระทำความผิดต่อระเบียบ หรือผิดจากทำนองคลองธรรมของสังคมอันดีงาม
- 2) การลงโทษนักเรียนเป็นอำนาจและดุลยพินิจของผู้อำนวยการโรงเรียน หรือผู้ที่ผู้อำนวยการโรงเรียนมอบหมายให้ดำเนินการ

3) ลักษณะการลงโทษ ให้มีลักษณะตั้งแต่โทษเบาไปถึงโทษหนักดังนี้

- (1) อบรมหรือว่ากล่าวตักเตือน
- (2) ตัดคะแนนความประพฤติ(โปรดดูรายละเอียดตารางที่ 4.1)
- (3) ทำกิจกรรมที่กำหนดอย่างเหมาะสมและตัดคะแนนความประพฤติ (รายละเอียดตารางที่ 4.1)
- (4) ภาคทัณฑ์
- (5) ควบคุมพฤติกรรมหรือพักการเรียน (ในกรณี ม.ปลาย) หรือให้อยู่ในความดูแลของผู้ปกครอง เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (รายละเอียดตารางที่ 4.1)
- (6) เปลี่ยนสถานศึกษา

4) อบรมหรือว่ากล่าวตักเตือน ใช้ในกรณีความผิดเล็กน้อยหรือความผิดครั้งแรกที่ไม่ได้เป็นความผิดดังกำหนดการลงโทษไว้ตามระเบียบนี้ เพื่อให้ผู้กระทำผิดเกิดความสำนึกและคิดกระทำการปรับปรุงแก้ไขตนเอง

5) การตัดคะแนน ใช้สำหรับการลงโทษนักเรียนที่กระทำความผิดในกรณีต่าง ๆ ที่ไม่ใช่การอบรมหรือว่ากล่าวตักเตือน และในกรณีที่นักเรียนทำผิดหลาย ๆ ครั้ง คะแนนที่ถูกตัดสะสมจะมีผลทำให้ได้รับโทษที่สูงขึ้น

6) ระเบียบว่าด้วยการตัดคะแนนให้มีหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการดังนี้

- (1) ให้นักเรียนทุกคนมีคะแนนพฤติกรรมเต็ม 100 คะแนนตลอดเวลาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหรือตอนปลาย
- (2) ให้ตัดคะแนนทุกครั้งตามพฤติกรรมความผิดที่ได้ระบุไว้ในระเบียบนี้ เว้นแต่ความผิดเล็กน้อย หรือความผิดที่ลงโทษขึ้นอบรมหรือว่ากล่าวตักเตือน
- (3) ถูกตัดคะแนนครั้งเดียวหรือหลายครั้งรวมกันไม่ถึง 30 คะแนน เชิญผู้ปกครองมารับทราบ และขอความร่วมมือควบคุมดูแล แก้ไข เพื่อปรับพฤติกรรมนักเรียน
- (4) ถูกตัดคะแนนครั้งเดียวหรือหลายครั้งรวมกัน ตั้งแต่ 30 คะแนนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 50 คะแนน เชิญผู้ปกครองมารับทราบการทำทัณฑ์บน หรือภาคทัณฑ์ หรือทำกิจกรรมที่ฝ่ายปกครองกำหนด
- (5) ถูกตัดคะแนนครั้งเดียวหรือหลายครั้งรวมกันเกินกว่า 50 คะแนน ให้เชิญผู้ปกครองมารับทราบการปฏิบัติ
- (6) นักเรียนที่กระทำความผิดถึงขั้นพักการเรียน หรือควบคุมพฤติกรรมผู้ปกครองมารับทราบ การรายงานพฤติกรรมของนักเรียนในปกครอง ตามระยะเวลาที่โรงเรียน

กำหนด หากผู้ปกครองขาดการติดตามหรือไม่ร่วมมือ ให้ส่งจดหมายลงทะเบียนเป็นหลักฐานติดตามเชิญ 3 ครั้ง แต่แต่ละครั้งทิ้งระยะห่างกันไม่น้อยกว่า 7 วัน เมื่อครบกำหนดให้พิจารณาโทษขั้นสูงต่อไป

(7) นักเรียนที่กระทำความผิดถูกตัดคะแนนเกิน 80 คะแนน หรือถึงขั้นพักการเรียน ครั้งที่ 2 เมื่อกระทำผิดอีก ไม่ว่าจะเป็นความผิดใด ให้เชิญผู้ปกครองมาร่วมพิจารณาเพื่อเปลี่ยนสถานศึกษา

7) การทำทัณฑ์บน ใช้ลงโทษแก่นักเรียนที่กระทำความผิดที่ระบุไว้ตามระเบียบหรือตัดคะแนนในความผิดถึง 30 คะแนนที่ต้องเชิญผู้ปกครองทำบันทึกเป็นหลักฐาน และนำเสนอผู้บริหารโรงเรียนพิจารณาอนุมัติ

8) การสั่งพักการเรียน หรือควบคุมพฤติกรรม

ให้ผู้บริหารโรงเรียนพิจารณานำมติลงโทษสั่งพักการเรียน หรือควบคุมพฤติกรรมเมื่อ

(1) ในกรณีที่ทำให้เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียง เกียรติศักดิ์ของโรงเรียน หรือฝ่าฝืนข้อบังคับของโรงเรียน

(2) ในกรณีฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน ถึงขั้นกำหนดสั่งพักการเรียน การสั่งพักการเรียน จะสั่งพักครั้งหนึ่งไม่เกิน 7 วัน หรือจนกว่าความผิดนั้นจะได้รับการแก้ไขที่ถูกต้อง ผู้ดำเนินการซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้บริหารโรงเรียน ดำเนินการตามระเบียบแล้วเสนอผู้บริหารเพื่อขออนุมัติ แล้วแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองนักเรียนรับทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

9) การให้เปลี่ยนสถานศึกษา เมื่อนักเรียนคนใดประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพ นักเรียนตามกฎหมายกระทรวงศึกษาธิการ ออกตามความในประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ถ้าให้อยู่ในสถานศึกษาต่อไป จะทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของโรงเรียน หรือเป็นเหตุให้ระเบียบวินัย หรือศีลธรรมอันดีของนักเรียนอื่นพลอยเสื่อมเสียให้ผู้ที่ได้รับมอบหมายดำเนินการตามระเบียบ แล้วเสนอผู้บริหารโรงเรียนเพื่อขออนุมัติ แล้วแจ้งผู้ปกครอง บิดาหรือมารดาของนักเรียนรับทราบทันที

10) กรณีความผิดอื่น ๆ ที่มีได้ระบุไว้ในระเบียบนี้อย่างชัดเจน ให้อยู่ในดุลยพินิจ และเป็นมติของคณะกรรมการฝ่ายปกครอง โดยเทียบเคียงกับความผิดที่ระบุไว้แล้ว แต่ต้องไม่หนักไปกว่าโทษที่ระบุไว้ชั้นความผิดที่เทียบเคียงแล้วนั้น

โดยการลงโทษนักเรียน จะใช้ระบบการอบรมตักเตือน และการตัดคะแนนในพฤติกรรมที่นักเรียนกระทำความผิด แต่ละคนมีคะแนนพฤติกรรมเดิม 100 คะแนน

จากการศึกษากฎระเบียบ พบว่ามีส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ผู้ศึกษาจึงนำเสนอรายละเอียดในส่วนที่เกี่ยวข้อง ในรูปแบบของตาราง ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงกฎระเบียบของโรงเรียน แยกตามประเภทการกระทำผิดและโทษ

ประเภทความผิด	ลักษณะของการกระทำผิด	การลงโทษ (ต่อครั้ง)	การติดตามแก้ไข
1. การแต่งกาย	1) ทรงผมผิดระเบียบ แก้ไขได้โดยง่าย	ตักเตือน	ให้โอกาสแก้ไข 1 วัน
	2) ทรงผมผิดระเบียบ แก้ไขยาก เช่น ขอย กัดหรือเคลือบสีผม โกนผม	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	รายงานตัวตามกำหนดเพื่อแก้ไข แจ้งผู้ปกครองทำทัณฑ์บน
	3) ผิดระเบียบเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายทุกประเภท	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	ให้โอกาสแก้ไข 1 วัน
	4) มีหรือใช้เครื่องประดับมีค่า หรือไม่เหมาะสมต่อการเป็นนักเรียน	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	ยึดและเชิญผู้ปกครองมารับคืนภายใน 7 วัน
	5) ไม่ประดับเข็ม ติดหรือแขวนบัตร	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	แก้ไขทันที
2. การเรียน	1) มาโรงเรียนสายโดยไม่มีเหตุจำเป็น	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	สาย 5 ครั้งเชิญผู้ปกครองมารับทราบ
	2) หนีแถว หนีประชุม หนีการเข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัด	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	
	3) หนีคาบเรียน	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	4) หนีโรงเรียน	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ ทำทัณฑ์บน
	5) ก่อความรำคาญในห้องเรียน	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	
	6) ไม่มีอุปกรณ์การเรียน ไม่นำกระเป๋าเข้ามาโรงเรียน	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	

ตารางที่ 4.1 แสดงกฎระเบียบของโรงเรียน แยกตามประเภทการกระทำผิดและโทษ(ต่อ)

ประเภทความผิด	ลักษณะของการกระทำผิด	การลงโทษ (ต่อครั้ง)	การติดตามแก้ไข
3. กิริยามารยาท	7) ใช้เครื่องมือสื่อสาร วิทยุเทป ซาวด์อะเบาท์ ในเวลาเรียน	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	ยึดและเชิญผู้ปกครองรับคืน
	8) เล่นบนอาคารเรียน	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	พร้อมยึดอุปกรณ์การเล่น
	9) ผ่าฝืนแนวปฏิบัติของทางโรงเรียน	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	
	10) ทุจริตในการสอบ	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	1) แสดงวาจา ล้อเลียน ส่อเสียด คำทอ และใช้คำหยาบ	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	
	2) ใช้วาจาก้าวร้าวต่อบุคคลอื่น	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ และหาทางแก้ไข
	3) แสดงท่าทางล้อเลียน ส่อเสียด ข่มขู่ อวดมาต เพื่อให้เกิดความกลัว หรือประสงคร้าย	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ และหาทางแก้ไข
	4) มีพฤติกรรมข่มขู่ เพื่อเรียกร้องทรัพย์สินอื่นได้	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ และหาทางแก้ไข
	5) แสดงกิริยาตามข้อ 1, 2, 3 ต่อครูอาจารย์	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อทำทัณฑ์บนและขอขมา
	6) กระทำความผิดซ้ำเกินกว่า 3 ครั้ง	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อทำทัณฑ์บน
	7) การอยู่ในเหตุการณ์ทะเลาะวิวาท เว้นแต่พิสูจน์ได้ว่าเข้าไป เพื่อระงับเหตุ	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อแก้ไข
	8) พกพาอาวุธ หรือสิ่งซึ่งอาจใช้เป็นอาวุธเข้ามาในโรงเรียน	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	ยึดอาวุธไว้ เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	- หากอาวุธดังกล่าวเป็นอาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด	- ให้ออก	- เชิญผู้ปกครองรับทราบ

ตารางที่ 4.1 แสดงกฎระเบียบของโรงเรียน แยกตามประเภทการกระทำผิดและโทษ(ต่อ)

ประเภทความผิด	ลักษณะของการกระทำผิด	การลงโทษ (ต่อครั้ง)	การติดตามแก้ไข
	9) ร่วมทะเลาะวิวาท หรือยุยงส่งเสริมให้เกิดการทะเลาะวิวาท	ตัดไม่เกิน 40 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อทำทัณฑ์บน
	- หากการทะเลาะวิวาทเกิดขึ้นภายนอกโรงเรียน	- ให้เปลี่ยนสถานศึกษา	- เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	- หากมีการใช้อาวุธหรือพกพาอาวุธเข้าไปพบเหตุการณ์	- ให้เปลี่ยนสถานศึกษา	- เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	10) ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ไม่ถึงขั้นมีบาดแผลฟกช้ำ	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	- เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	11) ทำร้ายร่างกายผู้อื่นถึงขั้นมีบาดแผลฟกช้ำ	ตัดไม่เกิน 50 คะแนน	- เชิญผู้ปกครองรับทราบ รับผิดชอบค่าเสียหายในผลของการกระทำ
	12) ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเกิดอันตรายสาหัส	ลงโทษตามหมวด 11 ข้อ 3.5	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	13) ทำร้ายจิตใจผู้อื่นให้ได้รับความอับอาย หรือเสื่อมเสียชื่อเสียง	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	
	14) หากกระทำได้ข้อ 10 - 13 ต่อครูอาจารย์	ให้ย้ายสถานศึกษา	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
4. พฤติกรรมทางเพศ	1) แสดงพฤติกรรมทางขู้สาว เช่น โอบกอด จับมือถือแขน ฯลฯ	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อทำทัณฑ์บน
	2) กระทำการอนาจาร	ตัดไม่เกิน 40 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อทำทัณฑ์บน
	3) มีพฤติกรรมทางเพศถึงขั้นมีการร่วมประเวณี	ให้เปลี่ยนสถานศึกษา	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	4) อยู่ในที่ลับตาสองต่อสอง	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อร่วมแก้ไข

ตารางที่ 4.1 แสดงกฎระเบียบของโรงเรียน แยกตามประเภทการกระทำผิดและโทษ(ต่อ)

ประเภทความผิด	ลักษณะของการกระทำผิด	การลงโทษ (ต่อครั้ง)	การติดตามแก้ไข
5. อบายมุขและ สิ่งเสพติด	5) พกพาเอกสาร สื่อที่สื่อลักษณะลามกอนาจาร	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อ ร่วมแก้ไข
	1) เข้าไปในแหล่งอบายมุข หรือ สถานที่ที่ไม่เหมาะสมกับสภาพ นักเรียน	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	2) สูบหรือมีบุหรี่ในครอบครอง	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	3) มีเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ หรือมี ของมีนเมาในครอบครอง	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	4) ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือ ของมีนเมา	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อ ร่วมกันแก้ไข , ภาคทัณฑ์
	5) เสพหรือมีสิ่งเสพติดในครอบ ครอง	ตัดไม่เกิน 40 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อ ร่วมกันแก้ไข , ภาคทัณฑ์
	6) จำหน่ายยาเสพติดหรือสิ่งเสพติด	ให้ออก	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	7) มีอุปกรณ์การพนันในครอบครอง	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	
	8) เล่นการพนัน	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ และ ภาคทัณฑ์
	9) เล่นหรือเข้าไปอยู่ในแหล่งที่เล่น เกม , การพนัน	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อ ร่วมแก้ไข , ภาคทัณฑ์
6. เกี่ยวกับทรัพย์สิน	1) ทำให้เสียทรัพย์สินของผู้อื่น	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	แจ้งผู้ปกครองรับทราบ และชด ใช้ราคาทรัพย์สิน
	2) นำทรัพย์สินของผู้อื่นไปใช้โดย พลการ	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	หากเสื่อมสภาพต้องชดใช้
	3) ครอบครองทรัพย์สินของเขา แล้วนำ ไปเป็นของตนเองหรือให้ผู้อื่น	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	แจ้งผู้ปกครองรับทราบ แล้วคืน หรือชดใช้

ตารางที่ 4.1 แสดงกฎระเบียบของโรงเรียน แยกตามประเภทการกระทำผิดและโทษ(ต่อ)

ประเภทความผิด	ลักษณะของการกระทำผิด	การลงโทษ (ต่อครั้ง)	การติดตามแก้ไข
7. เกี่ยวกับความ สะอาด และการใช้ อาคารสถานที่	4) ลักทรัพย์ ขโมยทรัพย์สิน ทรัพย์สิน ทรัพย์สิน	ให้เปลี่ยน สถานศึกษา	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	5) ขีดเขียนหรือทำให้เกิดความเสียหายใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนรวม	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อแก้ไขหรือชดใช้ราคา
	1) รับประทานอาหาร หรือนำอาหารขึ้นอาคารเรียน	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	
	2) นำอุปกรณ์รับประทานอาหารในโรงอาหารออกนอกโรงอาหาร โดยไม่ได้รับอนุญาต	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	
	3) ไม่เก็บภาชนะหลังรับประทาน อาหารเสร็จแล้ว	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	
	4) ทำให้เกิดความสกปรก หรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนด้วยประการใด ๆ	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	ต้องแก้ไขให้อยู่ในสภาพคงเดิมหรือชดใช้ราคา
	5) ยืนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกช่องลมตามอาคารเรียนหรือเล่นโยนขว้างบันได อันอาจก่อให้เกิดอันตรายได้	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	
	6) สวมรองเท้าบนอาคารเรียน หรือบนพื้นที่ที่กำหนดห้ามไว้	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	7) ออกไปนอกอาคารตามกันสาดของอาคารเรียน	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	
	8) ขึ้นและลงอาคารนอกเหนือจากเวลาที่กำหนดโดยไม่ได้รับอนุญาต	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	

ตารางที่ 4.1 แสดงกฎระเบียบของโรงเรียน แยกตามประเภทการกระทำผิดและโทษ(ต่อ)

ประเภทความผิด	ลักษณะของการกระทำผิด	การลงโทษ (ต่อครั้ง)	การติดตามแก้ไข
	9) หลบซ่อนในห้องเรียน ห้องน้ำ และบริเวณอื่น ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมส่วนรวม		ตัดไม่เกิน 10 คะแนน
8. ความผิดเกี่ยวกับบัตรและเอกสารประจำตัว	1) ไม่รูดบัตรเพื่อบันทึกการมาโรงเรียน	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	
	2) ฝากผู้อื่นรูดบัตรแทน หรือรูดบัตรแทนผู้อื่น	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	3) ปลอมแปลงลายเซ็นผู้อื่น	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ และทำทัณฑ์บน
	4) แก้ไขเอกสารของโรงเรียน ผู้ปกครองหรือบุคคลอื่น หรือทำเอกสารปลอม	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ และทำทัณฑ์บน
	5) นำบุคคลอื่นมาแอบอ้างเป็นผู้ปกครอง	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองทำทัณฑ์บน
	6) ให้ข้อความอันเป็นเท็จ	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ และทำทัณฑ์บน
	7) นำเอกสารที่โรงเรียนออกให้ไปใช้ในทางไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติตามที่โรงเรียนมอบหมาย	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	
	8) ปกปิดการติดต่อระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียนด้วยประการใด ๆ	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	
9. เกี่ยวกับยานพาหนะ	นำยานพาหนะส่วนตัว เช่น รถจักรยานยนต์ , รถยนต์ มาโรงเรียน	ตัดไม่เกิน 20 คะแนน	แจ้งผู้ปกครองรับทราบ เพื่อร่วมแก้ไข

ตารางที่ 4.1 แสดงกฎระเบียบของโรงเรียน แยกตามประเภทการกระทำผิดและโทษ(ต่อ)

ประเภทความผิด	ลักษณะของการกระทำผิด	การลงโทษ (ต่อครั้ง)	การติดตามแก้ไข
10. เกี่ยวกับการร่วมกิจกรรมที่กำหนด	1) เล่น คุย หรือกระทำการใด ๆ ในขณะร่วมพิธีกรรมที่เป็นข้อกำหนดว่านักเรียนต้องมีส่วนร่วม	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	
	2) หลบหนีไม่เข้าร่วมพิธีกรรม เช่น พิธีกรรมหน้าเสาธงตอนเช้า หรือการประชุมประจำสัปดาห์	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
11. เกี่ยวกับชื่อเสียงของโรงเรียน	1) เดินรับประทานอาหาร หรือส่งเสียงดังในทางสาธารณะ	ตัดไม่เกิน 5 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	2) พูด เขียน หรือกระทำการสิ่งใดที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงของโรงเรียน	ตัดไม่เกิน 10 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ และทำทัณฑ์บน
	3) ให้อหรือยืมดีให้ผู้อื่นสวมเครื่องแบบของโรงเรียน - หากการยินยอมนั้นก่อให้เกิดความเสียหาย	ตัดไม่เกิน 30 คะแนน	เชิญผู้ปกครองรับทราบ
	4) กระทำการใด ๆ ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของโรงเรียนอย่างร้ายแรง	ให้เปลี่ยนสถานศึกษา	เชิญผู้ปกครองรับทราบ เพื่อดำเนินการตามระเบียบ

แหล่งที่มา : หนังสือคู่มือผู้ปกครองและนักเรียนโรงเรียนสายลมหนาว* ปี 2545

จากการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูล โดยใช้วิธีการสวมบทบาทเป็นผู้ช่วยครูฝ่ายแนะแนว ทำให้ทราบว่าครูอาจารย์ของโรงเรียนสายลมหนาว*เข้มงวดกับกฎระเบียบดังกล่าวมาก จนบางครั้งเสี่ยงสะท้อนจากการให้สัมภาษณ์ หรือนักเรียนทั่วไปต่างให้ข้อมูลในแนวทางเดียวกัน นั่นคือเข้มงวด จุกจิกมากเกินไปจนบางครั้งทำให้รู้สึกเครียด มีผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญหลายรายกล่าวถึงกฎระเบียบของโรงเรียน เช่นกรณีคุณตาล เคยโดนทางโรงเรียนจับผิดเข้าห้องปกครองด้วยข้อกล่าวหาที่ว่า เธอมีพฤติกรรมการวางตัวไม่เหมาะสม ซึ่งเธอได้เล่าว่า ในวันที่เกิดเหตุการณ์ เธอกำลังนั่งคุยกับกลุ่มเพื่อนในโรงเรียน บริเวณที่นั่งใต้อาคารเรียน โดยมีแฟนของเธอนั่งอยู่ด้วย ครูเดินผ่านมา

เห็น จึงเรียกเธอเข้าห้องปกครองเพื่อตัดคะแนน และเชิญผู้ปกครอง เธอตัดพ้อว่าทางโรงเรียนคิดไปไกลกว่าที่นักเรียนคิด จนทำให้เด็กเครียด

ในส่วนตัวของผู้ศึกษามองประเด็นนี้ว่า โรงเรียนสายลมหนาว* เข้มงวดในกฎระเบียบมาก เพื่อให้เกิดความเรียบร้อย มีการสอดส่องดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดมีการติดตามข้อความที่นักเรียนมักเข้าไปตั้งกระทู้ในเว็บไซต์ของนักเรียนโรงเรียนสายลมหนาว* หากมีข้อความไหนรุนแรงอาจเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายและทะเลาะวิวาท ทางโรงเรียนน่าจะมีการป้องกันก่อนเกิดเหตุการณ์ เช่น ในอดีตเคยมีนักเรียนนัดพบทางเว็บไซต์เมื่อโรงเรียนทราบจึงป้องกันโดยการไปยังสถานที่นัดหมายเสียก่อน สิ่งเหล่านี้สะท้อนถึงความดูแลอย่างใกล้ชิดของครูอาจารย์ แต่ในขณะเดียวกันหากโรงเรียนติดตามเข้มงวด จับผิดนักเรียนจนเกินความพอดี สิ่งที่เราจะได้รับตามมาคือ ความตึงเครียดของนักเรียน และการต่อต้านกฎระเบียบของโรงเรียน หรือการระบายอารมณ์ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น นักเรียนบางคนโทรสั่งพิชซ่าให้กับอาจารย์ฝ่ายปกครองเสมอ จนทางร้านพิชซ่าไม่กล้ามาส่งให้โรงเรียน หรือการตั้งกระทู้ในเชิงต่อว่า หรือทำให้อาจารย์ผู้นั้นเสียหาย เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป ภาพรวมในบริบทของโรงเรียนสายลมหนาว* ได้ดังนี้ ลักษณะแวดล้อมของโรงเรียนโดยทั่วไปเงียบสงบและปลอดภัยเดินทางเข้าออกสะดวกมีชุมชนล้อมรอบโรงเรียน บริเวณไม่ไกลนักมีแหล่งศูนย์การค้าที่เป็นสถานที่ทำกิจกรรมกับเพื่อนต่างเพศหรือเพศเดียวกัน สำหรับสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนมีความสะอาด สวยงาม ทั้งมีการจัดอาคารสถานที่ใช้สอยอย่างเต็มที่ เพราะโรงเรียนมีเนื้อที่ไม่กว้างนัก ในขณะที่มีนักเรียน บุคลากรจำนวนมาก ดังนั้น พื้นที่ลับตาคนจึงมีไม่มากเหมือนโรงเรียนมัธยมอื่นในกรุงเทพฯ ฯ ทั้งนี้ทางโรงเรียนมีการสอดส่องดูแลและวางกฎระเบียบให้นักเรียนปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันมิให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ แต่เสียงสะท้อนจากเด็ก ๆ บางส่วนที่มองเรื่องการบังคับใช้กฎระเบียบและการลงโทษของครูอาจารย์ว่าเข้มงวดมากเกินไป จนบางครั้งเกิดความเครียดและการระบายความคับข้องใจของนักเรียนออกมาในรูปแบบที่หลากหลาย

4.2 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

จากการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายของโรงเรียนสายลมหนาว* จำนวน 15 ราย พบว่าเป็นเพศชายเกินกว่าครึ่ง (ร้อยละ 53.3) ทั้งนี้ สัมพันธ์กับข้อมูลนักเรียนทั้งหมดของโรงเรียนสายลมหนาว* ซึ่งมีจำนวนเกินกว่าครึ่งเป็นเพศชาย

เห็น จึงเรียกเธอเข้าห้องปกครองเพื่อตัดคะแนน และเชิญผู้ปกครอง เธอตัดหัวว่าทางโรงเรียนคิดไปไกลกว่าที่นักเรียนคิด จนทำให้เด็กเครียด

ในส่วนตัวของผู้ศึกษามองประเด็นนี้ว่า โรงเรียนสายลมหนาว* เข้มงวดในกฎระเบียบมาก เพื่อให้เกิดความเรียบร้อย มีการสอดส่องดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดมีการติดตามข้อความที่นักเรียนมักเข้าไปตั้งกระทู้ในเว็บไซต์ของนักเรียนโรงเรียนสายลมหนาว* หากมีข้อความไหนรุนแรงอาจเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายและทะเลาะวิวาท ทางโรงเรียนน่าจะมีการป้องกันก่อนเกิดเหตุการณ์ เช่น ในอดีตเคยมีนักเรียนนัดพบทางเว็บไซต์เมื่อโรงเรียนทราบจึงป้องกันโดยการไปยังสถานที่นัดหมายเสียก่อน สิ่งเหล่านี้สะท้อนถึงความดูแลอย่างใกล้ชิดของครูอาจารย์ แต่ในขณะเดียวกันหากโรงเรียนติดตามเข้มงวด จับผิดนักเรียนจนเกินความพอดี สิ่งที่ได้รับตามมาคือ ความตึงเครียดของนักเรียน และการต่อต้านกฎระเบียบของโรงเรียน หรือการระบายอารมณ์ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น นักเรียนบางคนโทรสั่งพิชซ่าให้กับอาจารย์ฝ่ายปกครองเสมอ จนทางร้านพิชซ่าไม่กล้ามาส่งให้โรงเรียน หรือการตั้งกระทู้ในเชิงต่อว่า หรือทำให้อาจารย์ผู้นั้นเสียหาย เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป ภาพรวมในบริบทของโรงเรียนสายลมหนาว* ได้ดังนี้ ลักษณะแวดล้อมของโรงเรียนโดยทั่วไปเงียบสงบและปลอดภัยเดินทางเข้าออกสะดวกมีชุมชนล้อมรอบโรงเรียน บริเวณไม่ไกลนักมีแหล่งศูนย์การค้าที่เป็นสถานที่ทำกิจกรรมกับเพื่อนต่างเพศหรือเพศเดียวกัน สำหรับสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนมีความสะอาด สวยงาม ทั้งมีการจัดอาคารสถานที่ให้สอยอย่างเต็มที่ เพราะโรงเรียนมีเนื้อที่ไม่กว้างนัก ในขณะที่มีนักเรียน บุคลากรจำนวนมาก ดังนั้น พื้นที่ลับตาคนจึงมีไม่มากเหมือนโรงเรียนมัธยมอื่นในกรุงเทพฯ ฯ ทั้งนี้ทางโรงเรียนมีการสอดส่องดูแลและวางกฎระเบียบให้นักเรียนปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันมิให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ แต่เสียงสะท้อนจากเด็ก ๆ บางส่วนที่มองเรื่องการบังคับใช้กฎระเบียบและการลงโทษของครูอาจารย์ว่าเข้มงวดมากเกินไป จนบางครั้งเกิดความเครียดและการระบายความคับข้องใจของนักเรียนออกมาในรูปแบบที่หลากหลาย

4.2 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

จากการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายของโรงเรียนสายลมหนาว* จำนวน 15 ราย พบว่าเป็นเพศชายเกินกว่าครึ่ง (ร้อยละ 53.3) ทั้งนี้ สัมพันธ์กับข้อมูลนักเรียนทั้งหมดของโรงเรียนสายลมหนาว* ซึ่งมีจำนวนเกินกว่าครึ่งเป็นเพศชาย

เป็นที่น่าสังเกตว่า การที่ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง อาจเนื่องด้วยลักษณะของการกล้าแสดงออก กล้าเปิดเผยต่อผู้วิจัย ซึ่งเป็นคนแปลกหน้าและเป็นเพศชายด้วยกัน ดังนั้นจึงไม่รู้สึกเกรงอายที่จะเล่าเรื่องราวส่วนตัวให้ฟัง

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลมีอายุระหว่าง 15 – 16 ปี เป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ซึ่งมีจำนวนเกินกว่าครึ่ง (ร้อยละ 53.3) โดยมีอายุเฉลี่ย 15.4 ปี และมีอายุน้อยที่สุด 14 ปี อายุมากที่สุด 18 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงของวัยรุ่นตอนต้น(13-15ปี)และตอนปลาย(18-21ปี) ซึ่งเป็นวัยรุ่นที่อยู่ในช่วงของการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ(ร้อยละ 100.0) และกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 เกินกว่าครึ่ง (ร้อยละ 60.0)

ผู้ให้ข้อมูลที่มีจำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดา(ไม่รวมผู้ให้ข้อมูล)ทั้งหมด 2 คน และมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวประมาณ 4 – 5 คน เป็นกลุ่มที่มีปริมาณที่สุด (ร้อยละ 46.6) สิ่งที่สะท้อนให้เห็นคือ ในปัจจุบันสภาพครอบครัวมีแนวโน้มเป็นครอบครัวเดี่ยว(ครอบครัวที่มีเพียงบิดามารดากับลูก ๆ ที่ยังไม่แต่งงาน)เพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นลักษณะการเปลี่ยนแปลงแบบแผนความสัมพันธ์ของครอบครัว โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของครอบครัวขนาดใหญ่ มาเป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีขนาดเล็กเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมเมือง ข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับข้อความในนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในระยะยาว (พ.ศ. 2545 – 2554) ที่ได้กล่าวว่า ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ พ.ศ. 2524 และ 2544 ลักษณะครอบครัวได้เปลี่ยนแปลงไปและมีแนวโน้มสูงขึ้นไปจะเป็นครอบครัวเดี่ยวซึ่งมีสมาชิกประกอบด้วยบิดา มารดา บุตร

สำหรับลักษณะกิจกรรมยามว่างที่กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นปฏิบัติมีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับความถนัด ความชอบของบุคคล โดยมากกว่าครึ่งใช้เวลาว่างในการเล่นจากคอมพิวเตอร์ ดูหนังฟังเพลงตามห้างสรรพสินค้า หรือที่บ้านของตนเอง(ร้อยละ 53.3) และเล่นดนตรี เล่นกีฬา หรือแต่งกลอน (ร้อยละ 40.0) ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจาก ความต้องการของวัยรุ่นคล้าย ๆ กับความต้องการของมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไปในสังคม กล่าวคือต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งส่วนมากมักจะออกมาในรูปของกิจกรรมกีฬาหรือการบันเทิง (ตาราง4.2)

ตารางที่ 4.2 แสดงข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน (N=15)	ร้อยละ (100.0)
เพศ		
ชาย	8	53.2
หญิง	7	46.6
อายุ (ปี)		
13-14	4	26.6
15-16	8	53.3
17-18	3	20.0
ศาสนา		
พุทธ	15	100.0
ระดับชั้นของการศึกษา		
มัธยมศึกษาปีที่ 3	9	60.0
มัธยมศึกษาปีที่ 5	2	13.3
มัธยมศึกษาปีที่ 6	4	26.6
จำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดา(ไม่รวมผู้ให้ข้อมูล)		
ไม่มี	4	26.6
1 คน	4	26.6
2 คน	7	46.6
จำนวนสมาชิกในครอบครัว (คน)		
2-3	2	13.3
4-5	7	46.6
6-7	3	20.0
8 ขึ้นไป	3	20.0
ลักษณะของกิจกรรมยามว่าง*		
เล่นดนตรี/กีฬา/แต่งกลอน	6	40.0
เล่นเกม/ดูหนังฟังเพลง	8	53.3
เที่ยวห้างสรรพสินค้า	3	20.0
ทำงานบ้าน/อ่านหนังสือ	1	6.6
คุยโทรศัพท์	3	20.0

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

สำหรับข้อมูลบิดามารดาผู้ปกครองของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น มีดังต่อไปนี้

ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดมีมารดาเป็นผู้ปกครอง(ร้อยละ100.0) นอกจากนี้บิดาของนักเรียนวัยรุ่น มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 41 – 50 ปี (ร้อยละ 46.6) อายุของมารดาอยู่ในช่วงระหว่าง 41-50 ปี (ร้อยละ 53.3) สำหรับอาชีพของบิดาพบว่า ประกอบธุรกิจส่วนตัวเป็นจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 40.0) และเกือบครึ่งมารดาเป็นแม่บ้าน (ร้อยละ 46.6) ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดาอยู่ในช่วงระหว่าง 20,001 - 30,000 บาท (ร้อยละ 33.3) และรายได้ของมารดาอยู่ในช่วงระหว่าง 10,001 – 20,000 บาท (ร้อยละ 13.3)

เป็นที่น่าสังเกตว่าเกือบทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลมีบิดามารดาเป็นผู้ปกครอง มีเพียงส่วนน้อยที่นักเรียนอาศัยอยู่กับย่า / ยาย ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลที่มีย่า / ยายเป็นผู้ปกครองพบว่า สาเหตุเกิดจากปัญหาการหย่าร้างของบิดามารดา ซึ่งจากสถิติที่ปรากฏในนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว (2545– 2554) พบว่าในปี 2542 มีครอบครัวเพียง 4 – 8 ล้านครัวเรือน จาก 76 ล้านครัวเรือน ที่มีบิดามารดาและบุตรอยู่พร้อมหน้า

สิ่งที่น่าสังเกตในลำดับต่อมาคือ อาชีพของผู้ปกครองของนักเรียนวัยรุ่น มักประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวหรือไม่ก็พนักงานเอกชน มีส่วนน้อยที่รับราชการ ทั้งนี้อาจสืบเนื่องจากสภาวะการแข่งขันทางเศรษฐกิจมีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ประกอบกับค่าครองชีพที่เพิ่มสูงขึ้น ดังนั้น อาชีพที่สร้างรายได้สูงและเป็นอิสระ ย่อมเป็นที่ต้องการมากกว่าอาชีพอื่น ๆ นอกจากนี้ ยังพบว่าเกือบครึ่งมารดาเป็นแม่บ้าน จึงเป็นข้อสังเกตว่า ในปัจจุบันบิดายังคงมีบทบาทเป็นผู้นำครอบครัวหารายได้จุนเจือครอบครัว สำหรับมารดายังเน้นหนักในบทบาทการอบรมเลี้ยงดูบุตร และทำงานบ้านดูแลครอบครัว ทั้งนี้สัมพันธ์กับข้อมูลการสัมภาษณ์ของครูอาจารย์โรงเรียนสายลมหนาว* โดยว่าระบุส่วนใหญ่ มารดาของนักเรียนโรงเรียนสายลมหนาว* เป็นแม่บ้าน

ในส่วนของความสนิทสนมภายในครอบครัว พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่สนิทสนมกับพี่น้อง (ร้อยละ 66.6) สำหรับเหตุผลของความสนิทสนม เกือบครึ่งตอบว่า วัยใกล้เคียง คุยรู้เรื่อง (ร้อยละ 53.3) ทั้งนี้การที่วัยรุ่นสนิทกับบุคคลในบ้านที่เป็นพี่น้องมากกว่าบิดาหรือมารดามักเกิดจากความแตกต่างทางอายุระหว่างบิดามารดากับเด็กวัยรุ่น รวมถึงผลของความแตกต่างระหว่างตัวบุคคล 2 รุ่นอายุ ทางด้านจิตสังคม และสังคมวิทยา ผลสืบเนื่องคือ วัยรุ่นจึงสนิทสนม กับบุคคลที่มีวัยใกล้เคียงกับตนเอง โดยอาจเป็นพี่น้องหรือกลุ่มเพื่อนก็ได้ ดังนั้นเราจึงพบข้อมูลที่ว่า เมื่อนักเรียนวัยรุ่นมีปัญหาทุกข์ใจมักปรึกษาหารือกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าบิดามารดาผู้ปกครองหรือบุคคลภายในบ้าน ด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นเรื่องส่วนตัวและไม่อยากให้บิดามารดาทุกข์ใจ(ร้อยละ 40.0)

สำหรับสัมพันธภาพภายในครอบครัว ส่วนใหญ่มีความอบอุ่น(ร้อยละ60.0) โดยความอบอุ่นสะท้อนจากกิจกรรมที่มักทำร่วมกัน เช่นการรับประทานอาหาร/เที่ยวนอกบ้าน(ร้อยละ 73.3) และความบ่อยครั้งของการได้ตามทุกข์สุขของครอบครัว (ร้อยละ 60.0)

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รู้สึกว่าการอบอุ่นของตนเองอบอุ่น ทั้งนี้เนื่องจากการที่สมาชิกภายในครอบครัวมีกิจกรรมปฏิบัติร่วมกัน มีการได้ตามทุกข์สุขอยู่บ่อยครั้ง สิ่งเหล่านี้แสดงการมีสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัวซึ่งสอดคล้องกับ กุหลาบรัตนสังกรณ์ และคณะ (2540 : 13 – 15) ที่ได้กล่าวว่า ลักษณะครอบครัวที่มีความสัมพันธภาพที่ดีได้จากการครอบครัวมีเอาใจใส่ดูแลและเอื้ออาทรต่อกัน รู้จักคนที่รักเราเคารพซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบ มีความไว้วางใจกันให้กำลังใจกันและกัน ให้อภัยกันและกัน รู้จักสื่อสารในครอบครัว ใช้เวลาด้วยกันอย่างมีคุณค่าและคุณภาพ (ตามได้สารทุกข์สุกดิบระหว่างกัน การมีกิจกรรมร่วมกัน) มีการปรับตัวตามภาวะที่เปลี่ยนแปลงของบุคคลในครอบครัว รู้จักภาระหน้าที่ในครอบครัว และสุดท้ายครอบครัวต้องมีความใกล้ชิดทางสัมผัส

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นมีสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว แต่ในเรื่องของการปรึกษานหาหรือระหว่างผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญกับบุคคลภายในครอบครัว กลับพบกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด คือไม่ปรึกษาใครเลย ไม่ว่าบิดามารดาหรือพี่น้อง จากการสัมภาษณ์พบข้อมูลว่าเกือบทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญมักปรึกษาเพื่อน / แฟน มากกว่าบุคคลภายในบ้าน อาจเนื่องจากชีวิตในโรงเรียนผลักดันให้วัยรุ่นใกล้ชิดสนิทสนมกันมีกิจกรรมร่วมกัน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อน / แฟน เป็นกลุ่มที่ตอบสนองได้ดีกว่า (ตาราง4.3)

ตารางที่ 4.3 แสดงข้อมูลของผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

ข้อมูลของผู้ปกครอง	จำนวน (N=15)	ร้อยละ (100.0)
บิดามารดาและหรือผู้ปกครองที่อยู่อาศัยด้วย*		
บิดา	12	80.0
มารดา	15	100.0
ย่า/ยาย	3	20.0
อายุของบิดา(ปี)		
31 – 40	1	6.6
41 – 50	7	46.6
51 ขึ้นไป	5	33.3
อายุของมารดา(ปี)		
31 – 40	6	40.0
41 – 50	8	53.3
51 ขึ้นไป	1	6.6
อาชีพของบิดา		
ธุรกิจส่วนตัว	6	40.0
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	1	6.6
พนักงานเอกชน	4	26.6
รับราชการ	1	6.6
อาชีพของมารดา		
ธุรกิจส่วนตัว	4	26.6
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	1	6.6
พนักงานเอกชน	2	13.3
แม่บ้าน	7	46.6

ตารางที่ 4.3 แสดงข้อมูลของผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ(ต่อ)

ข้อมูลของผู้ปกครอง	จำนวน (N=15)	ร้อยละ (100.0)
รายได้ของบิดาต่อเดือน (บาท)		
20,001 – 30,000	5	33.3
30,001 – 40,000	1	6.6
40,001 ขึ้นไป	3	20.0
ไม่ตอบ	3	20.0
รายได้ของมารดาต่อเดือน (บาท)		
10,001 – 20,000	2	13.3
20,001 – 30,000	1	6.6
ไม่ตอบ	4	26.6
บุคคลที่สนิทสนมภายในครอบครัว		
บิดา	1	6.6
มารดา	4	26.6
พี่ – น้อง	10	66.6
เหตุผล*		
วัยใกล้เคียง	8	53.3
ปรึกษาได้ – คุยรู้เรื่อง	8	53.3
เจอกันบ่อยครั้ง	3	20.0
สัมพันธภาพภายในครอบครัว		
อบอุ่น	9	60.0
ไม่ค่อยอบอุ่น	5	33.3
ไม่อบอุ่น	1	6.6
กิจกรรมที่ทำร่วมกัน		
ทานข้าวนอกบ้าน/เที่ยวนอกบ้าน	11	73.3
ไม่ค่อยมีกิจกรรมที่ทำร่วมกัน	4	26.6

ตารางที่ 4.3 แสดงข้อมูลของผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ(ต่อ)

ข้อมูลของผู้ปกครอง	จำนวน*	ร้อยละ**
	(N=15)	(100.0)
การปรึกษาหารือกับบิดามารดาผู้ปกครอง		
บิดา	2	13.3
มารดา	3	20.0
พี่น้อง	4	26.6
ไม่ปรึกษาใคร	6	40.0
การได้ถามทุกข์สุขของครอบครัว		
บ่อยครั้ง	9	60.0
บางครั้ง	2	13.3
ไม่ค่อยถาม	3	20.0
ไม่เคยถามเลย	1	6.6

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

สำหรับลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 73.3) เป็นบ้านเดี่ยว อีกทั้งระยะเวลาที่พักอาศัยอยู่ในบ้านหลังปัจจุบัน ช่วงระหว่าง 11 – 15 ปี มีปริมาณมากที่สุด (ร้อยละ 46.6) และกรรมสิทธิ์ของบ้านส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60.0) เป็นบ้านของบิดา รองลงมาคือบ้านของย่า / ยาย (ร้อยละ 26.6) และบ้านของมารดาและบ้านของป้ามีจำนวนที่เท่ากัน (ร้อยละ 6.6) ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องด้วยเป็นลักษณะของครอบครัวในสังคมไทยที่ยังคงถือว่าบิดาเป็นใหญ่ แม้ในปัจจุบันกฎหมายจะกำหนดสิทธิของผู้หญิงว่าเท่าเทียมกับผู้ชาย แต่ภรรยาก็ยังให้ความสำคัญหรือความเป็นผู้นำแก่สามี

ในส่วนของสิ่งแวดล้อมและการเดินทาง พบว่าถิ่นที่อยู่อาศัยและลักษณะสิ่งแวดล้อมของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นเกือบทั้งหมด (86.6) มีความปลอดภัย / เงียบสงบ มีเพียงส่วนน้อยที่อยู่ในแหล่งของยาเสพติด (ร้อยละ 20.0) และเป็นแหล่งของการพนัน / สถานบันเทิงต่าง ๆ (ร้อยละ 6.6) ทั้งนี้การเดินทางทั้งหมด (ร้อยละ 100.0) มีความสะดวกสบายในการคมนาคมสัญจรไปยังที่ต่าง ๆ (ตาราง 4.4)

ตารางที่ 4.4 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

ข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	จำนวน (N=15)	ร้อยละ (100.0)
ลักษณะที่อยู่อาศัย(บ้าน)		
บ้านเดี่ยว	11	73.3
ตึกพาณิชย์	1	6.6
ทาวเฮ้าส์	3	20.0
ระยะเวลาที่พักอาศัย (ปี)		
1-5	1	6.6
6-10	4	26.6
11-15	7	46.6
16 ขึ้นไป	3	20.0
ผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย		
บิดา	9	60.0
มารดา	1	6.6
ย่า/ยาย	4	26.6
ป้า	1	6.6
สิ่งแวดล้อมและการเดินทาง		
สิ่งแวดล้อมที่พักอาศัย*		
เขียว/ปลอดภัย	13	86.6
เป็นแหล่งยาเสพติด	3	20.0
เป็นแหล่งการพนัน/สถานบันเทิง	1	6.6
การเดินทาง		
สะดวกสบาย	15	100.0

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

4.3 กรณีตัวอย่างจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

กรณีศึกษารายที่ 1 : ริน*

ริน เพศชาย อายุ 14 ปี นับถือศาสนาพุทธ กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร กิจกรรมยามว่าง คือการเล่นกีตาร์ แต่งกลอน รินเป็นลูกคนเดียว ปัจจุบันพ่อแม่แยกทางกันอยู่ รินได้อาศัยอยู่บ้านยาย ซึ่งมีสมาชิกในครอบครัวทั้งหมด 11 คน มียายเป็นผู้ปกครอง ยายอายุ 65 ปี ส่วนแม่อายุ 32 ปี เป็นพนักงานของโรงแรมแห่งหนึ่ง รายได้ประมาณ 10,000 บาท แม้ว่ารินกับแม่ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกัน หากแต่แม่ก็ยังโทรศัพท์มาคุยด้วยบ่อยครั้ง เมื่อยามว่างจากงาน แม่จะแวะมาหาเสมอ หรือไมรินก็จะไปหาแม่ โดยเฉพาะการไปขอสตางค์จากแม่ สำหรับบุคคลที่สนิทสนมด้วยภายในบ้าน รินบอกว่าเป็นพี่ชาย(ลูกพี่ลูกน้อง) ซึ่งมีอายุ 19 ปี สาเหตุที่สนิทสนมเพราะว่าไปเที่ยวและเล่นด้วยกันบ่อย รินเล่าว่าสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัวมีความสุขดี มักไปทานข้าวและไปเที่ยวด้วยกันเดือนละหลายครั้ง สำหรับความสัมพันธ์กับบุคคลในบ้าน รินเล่าว่าพ่อแม่แยกทางกัน แม่เลยเลี้ยงลูกแบบตามใจ บางครั้งทะเลาะกับพี่สาวบ้าง ซึ่งมีศักดิ์เป็นอา เรื่องการดูโทรทัศน์ การเล่นเกม ถ้าหากพี่สาวทำเงินหายก็มักจะโทษรินเสมอ ที่บ้านของรินไม่มีการบังคับแต่ได้รับผิดชอบงานของตนเองทั้งหมด

สำหรับการปรึกษาหารือ รินบอกว่าเวลาไม่สบายใจ ตนมักจะปรึกษาแม่ เพราะแม่บอกว่าแม่ก็เหมือนเพื่อนมีปัญหาอะไรให้ปรึกษาแม่ แม่จะไม่ว่าเรื่องการไต่ถามทุกข์สุขกับคนในครอบครัว รินบอกว่าถามทุกวัน เช่น วันนี้เรียนเป็นอย่างไรบ้าง สบายดีไหม

ลักษณะบ้านของยายเป็นบ้านเดี่ยว รินอาศัยอยู่กับยายตั้งแต่อายุ 3 ขวบ สิ่งแวดล้อมรอบ ๆ บ้านไม่รกแล้ว เงียบ เดินทางสะดวก

ความคิดเห็นของรินต่อการวางตัวทางเพศของวัยรุ่น รินมองว่าปัจจุบันวัยรุ่นมีรูปแบบการแต่งกายปกติ แต่จะต่างกับอดีตตรงที่โป๊กว่า มีสายเดี่ยว เกาะอก เห็นแล้ววาบหวิว ผู้ชายก็แต่งตัวคล้าย ๆ ลักษณะการแต่งกายของริน ส่วนเรื่องการพูดจา นั้น วัยรุ่นย้อนยุคสู่ยุคพ่อขุนรามคำแหง ภิริยาทำทางเมื่อเทียบกับสมัยก่อน ซึ่งมีความเรียบร้อย แต่สมัยนี้ ม.1 “มันก็แรงแล้ว” ทำนั่งทำเดิน ผู้หญิงส่วนมากจะเรียบร้อย มีส่วนน้อยที่จะนั่งไม่ค่อยระวัง ขอบใจ สำหรับผู้ชายก็ปกติ หัวบ้างนิดหน่อย อีกทั้งยังพบว่าวัยรุ่นส่วนน้อยที่มีอารมณ์รุนแรง ผู้หญิงอารมณ์ร้อน คิดอย่างไรก็แสดงออกมาอย่างนั้น ดังนั้นลักษณะที่เหมาะสมที่วัยรุ่นควรจะวางตัวให้ถูกต้อง นั่นคือ การแต่งกายอย่าให้วาบหวิว พูดหยาบคายให้น้อยลง ภิริยาทำทางก็น่าของเดิมในอดีตมาประยุกต์ให้เข้ากับปัจจุบัน เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยบ้าง นอกจากนี้วัยรุ่นก็ควรระวังอารมณ์ให้ได้ ถ้ามีใครว่าอะไรก็ให้เฉย ๆ

*นามสมมุติ

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ รินคิดว่าผู้หญิงในปัจจุบันเมื่ออยู่กับแฟนหรือเพศตรงข้าม มักจะแต่งตัวเพื่อยากโชว์ กิริยาวาจามาเมื่อพูดกับแฟน สำหรับผู้ชายพูดจา กับผู้หญิงจะเรียบร้อยกว่าพูดกับเพื่อนทั่วไปเช่น มีครับ มีจ๋า มีมุขตลก ผู้หญิงก็พูดเรียบร้อย กิริยา ทำทางนั้นรินมองว่า ผู้หญิงส่วนมากจะเป็นอย่างนี้หมด (ไม่เรียบร้อย) มีผู้หญิงส่วนน้อยที่กิริยา ทำทางจะเรียบร้อย ดูจากตัวอย่างที่น้องช้อนมอเตอรีไซด์กอดกัน ส่วนผู้ชายรินบอกว่า "ผมไม่ค่อย สังเกต แต่น่าจะห้าว ๆ นอกเหนือจากนี้ผู้หญิงเมื่อมีอารมณ์หึงมาก ๆ จะออกมาตบกันให้เห็นบ่อย ครั้ง ส่วนผู้ชายในปัจจุบันดูจะจริงจังมากกว่าผู้หญิงเสียอีก" ดังนั้น ลักษณะที่เหมาะสม รินบอกว่า "อย่างผู้หญิงที่แต่งตัวโป๊ ควรมีการแต่งกายที่รัดกุมมากขึ้น ไม่ต้องมิดชิดมากก็ได้ ส่วนผู้ชายก็แล้ว แต่จะแต่ง เพราะคงไม่มีใครมาชมขึ้น แต่ต้องสุภาพ" รินหัวเราะอย่างพอใจ ส่วนการพูดจาที่ เหมาะสม วัยรุ่นทั้งชายและหญิงควรจะพูดจาให้เรียบร้อยขึ้น กิริยาทำทางต้องเรียบร้อย เนื่องจาก รินชอบผู้หญิงที่เรียบร้อย นอกจากนี้วัยรุ่นคนใดถ้ารู้ตัวว่าหึง ควรจะเฉย ๆ ทำหูทวนลมเสีย ส่วน อารมณ์อกหักของวัยโจ๋ ให้พยายามคิดเสียว่า ผู้หญิงไม่ได้มีคนเดียวในโลก อกหักก็หาแฟนใหม่ได้ และรินก็ยังเป็นที่ปรึกษาของเพื่อน ๆ ผู้ชายที่อกหักอีกด้วย

เมื่อถามถึงความคิดเห็นต่อการร่วมประเวณีของวัยรุ่น รินยอมรับได้ โดยให้เหตุผลว่า "ก็ ไม่เกี่ยวกับผมอยู่แล้ว ถ้าเป็นผู้ใหญ่เขาคงมองไม่ดี มันเร็วเกินไป คงรับไม่ได้" ถึงตรงนี้รินบอกว่า ตนเองไม่ค่อยได้ยินเพื่อน ๆ มาเล่าเรื่องการร่วมประเวณีสักเท่าไร แต่ที่ตนพอรู้อยู่บ้าง เพราะเป็น พฤติกรรมของพี่ชายในบ้าน ซึ่งกำลังเป็นวัยรุ่นและชอบเที่ยวผู้หญิง รินบอกว่าสาเหตุที่วัยรุ่นมีการ ร่วมประเวณีในวัยเรียน สืบเนื่องจากการมีสื่อลามกมากกระตุ้นอารมณ์ของวัยรุ่น ซึ่งครั้งแรกที่รู้ว่าพี่ ชายมี คือตอนอยู่ ม.4 อายุ 16 ปี ส่วนที่มีกันเยอะ ๆ ก็ตอนอายุ 22 - 23 ปี เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว รินเล่าต่อว่าพี่ชายมักจะมีกำบังกัน โดยการใส่ถุงยางอนามัยเพียงอย่างเดียวไม่เคยพลาดทำให้ ผู้หญิงท้อง บางครั้งรินยังนึกสนุกแก้งพี่ชาย โดยการนำเข็มเย็บกระสอบจิ้มถุงยางให้เกิดรูรั่ว จากนั้นนำเอาดินน้ำมันป้ายที่ของถุงยาง เพื่อป้องกันมิให้น้ำที่หล่อลื่นไหลออกมานอกของ เพื่อไม่ให้พี่ ชายของตนจับได้ ซึ่งปัจจุบันนี้พี่ชายก็ยังไม่รู้ว่าโดนแก้ง สำหรับสถานที่ที่พี่ชายมักจะไปมีอะไร กับผู้หญิง มักเป็นโรงแรม รินจำได้ว่าพี่ชายเคยเปิดห้องโรงแรมพาผู้หญิงเข้าไปนอนด้วย และ บุคคลที่พี่ชายมีอะไรด้วยมักเป็นแฟนสาว

รินยังได้แสดงความคิดเห็นต่อมูลเหตุ หรือสาเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึง ปรารถนาว่าสาเหตุอย่างแรกมาจากครอบครัว ไม่ว่าเมื่อพ่อแม่ ผู้ปกครอง บุคคลในบ้านพูดจาไม่ดี ครอบครัวทะเลาะเบาะแว้ง เด็กที่อยู่ในบ้านอาจเกิดการเลียนแบบและนำมาใช้พูดหรือแสดงกับ

ผู้อื่นยิ่งเมื่อเจอเพื่อนกลับยิ่งพูดกันไปใหญ่ อีกทั้งการที่วัยรุ่นอารมณ์ร้อนอาจเกิดจากความเครียด ความคาดหวังของพ่อแม่หวังสูงมากเกินไป ส่วนกลุ่มเพื่อนเกิดการเลียนแบบและทำตามกลุ่มของตน ตั้งแต่การพูดจา ท่าทาง การแต่งกาย หรืออารมณ์ ยิ่งกว่านี้สื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ ดารา แฟชั่น ละคร ล้วนมีส่วนสนับสนุนกระตุ้นให้วัยรุ่นเกิดการเลียนแบบอยู่เสมอ

ในเรื่องความคิดเห็นต่อวัยรุ่นเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ รินมองว่าอย่างการวางตัวทางเพศ โดยภาพรวมจะเริ่มดูตอน ม.2-3 เช่น การพูดแบบพ้อขุนรามคำแหง เริ่ม ม.2 เพราะ ม.1 ยังเรียบร้อย กิริยาท่าทางและอารมณ์ร้อนเริ่มเป็นตั้งแต่อยู่ม.2 ส่วนการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศเริ่มมีพฤติกรรมเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น รินพูดว่า “ยุคนี้ ป.6 ก็เริ่มแล้ว คุณก็จะจำกับแฟน พอช่วงที่มีแฟน เริ่มโตเป็นวัยรุ่น ม.3, 4, 5 เป็นช่วงกิริยาท่าทางแรด” สำหรับการร่วมประเวณีครั้งแรก รินบอกว่าคงอยู่ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ริน ยังแสดงความคิดเห็นต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ว่าโรงเรียนควรมีบทบาทในการสอนและเป็นที่ปรึกษา และควรให้กำลังใจแก่นักเรียน ส่วนวิธีการสอนนั้นควรมีการยกตัวอย่าง แล้วให้นักเรียนนี้ภาพตาม อย่างไรก็ตาม โรงเรียนควรสอน ม.ต้นในเรื่องการระมัดระวังตัวในการร่วมประเวณี และการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ส่วน ม.ปลายควรเน้นหนักในเรื่องเดิมและเพิ่มการป้องกัน

สำหรับกลุ่มเพื่อน ซึ่งปกติจะยิ่งยุยงให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่ดี ควรมีการให้ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ โดยเฉพาะการมีสัมพันธ์ภาพกับแฟน ซึ่งควรมีการปลอบใจ ให้กำลังใจ อย่างเมื่อทะเลาะกับแฟน เพื่อนก็ควรเข้าไปปลอบใจ โดยอาจใช้วิธีการพูดตลก ๆ หรือพูดธรรมดานวนหวังดีต่อเพื่อน

สุดท้ายสื่อมวลชนควรมีบทบาทสอนและให้ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ เช่น การระวังตัว การมีแฟน อยู่กับแฟน โดยใช้วิธีการลงหนังสือ เหมือนคู่สร้างคู่สมเขียนเป็นคอลัมน์ ซึ่งออกแนวตลก ๆ จะถูกใจรินมากกว่าแบบอื่น

เมื่อถามรินว่าคิดอย่างไรกับการมีแฟนของวัยรุ่น รินตอบว่าตนเองยอมรับได้ เป็นเรื่องปกติ มีก็ดี ไม่มีก็ไม่เป็นไร ส่วนการเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ รินยังคงยอมรับได้เพราะเป็นเรื่องปกติ “ผู้ชายก็ช่างเถิด ถ้าเป็นผู้หญิงคงดูไม่ดีนัก” ในทางตรงกันข้าม รินไม่ยอมรับ การมีแฟนที่เดียวหลายคน ด้วยเหตุผลที่ว่า ควรคบคนเดียว เดี่ยวสับรางไม่ทัน จะเกิดปัญหาตามมา นอกจากนี้หากวัยรุ่นใช้เวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพศตรงข้าม รินรับไม่ได้ เพราะถ้าเป็นผู้ชายก็ไม่เสียหาย แต่ถ้าเป็นผู้หญิงก็คงเสียหาย เสียการเรียน สำหรับการใช้จ่ายเงินทองไปจำนวนมาก รินมองว่า “มันไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร มีงี้ก็เลี้ยงไปเถิด” รินตอบพร้อมหัวเราะ และหากวัยรุ่นอยู่ด้วยกันฉันท์สามี

ภรรยา ินยอมรับได้ มันเป็นเรื่องปกติ ขอเพียงอยู่ในโรงเรียนก็ห่าง ๆ กันไว้หน่อย อยู่บ้านค่อยเป็นอีกอย่างหนึ่ง

ส่วนความคิดเห็นต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศนั้น ินอธิบายว่า หากวัยรุ่นมีการวางตัวไม่เหมาะสม คนอื่นเขาจะมองว่าทำไมแต่งตัวอย่างนี้ ถ้าพูดจาไม่ดีเขาก็จะว่าพ่อแม่ไม่สั่งสอน ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ก็จะเกิดผลเสียต่อตัวเองเกิดการทะเลาะวิวาท ินยังเพิ่มเติมอีกว่า "วัยรุ่นมีสัมพันธภาพทางเพศที่ไม่เหมาะสม ผลที่ตามมาคืออาจทำให้เลิกกับแฟนได้หรืออย่างการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม ผลเสียก็เกิดขึ้นกับตัวเขาเอง อย่างแรกคือผู้หญิงจะตั้งท้อง หรือไม่ก็สาหัส (ถูกฆ่า)" และผลที่อาจเกิดขึ้นจากการร่วมประเวณี ินมองว่าถ้าไม่ท้องก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็รู้กันเอง 2 คน ถ้าท้องก็โดนจับ ซ้อหาพรากผู้เยาว์ ไม่มีปัญญาเลี้ยงเขา

ินยังมองถึงแนวโน้มการวางตัวทางเพศของวัยรุ่นว่า เลื้อยผ้ายิ่งกว่าสมัยนี้ คือโป๊ขึ้น การพูดจาทั้งผู้หญิงและผู้ชายจะยิ่งกว่าเดิม นั่นคือ มีคำหยาบคายออกมาทุกคำ ดูอย่างผู้ชายทักทายกัน เช่น "เฮ้ย ไอ้เหี้ย เป็นไงบ้าง" ินกล่าวว่าต่อไปคงจะแย่ยิ่งกว่านี้ กิริยาท่าทาง ินว่าน่าจะเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ ส่วนอารมณ์ร้อนส่วนใหญ่จะคงที่ คือร้อนอย่างนี้แหละ ินกล่าวถึงเรื่องแนวโน้มของความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ผู้ชายจะแต่งตัวตามแบบฉบับที่ตัวเองชอบ แต่ผู้หญิงจะแต่งมาโชว์(โชว์สัดส่วน) คำพูดกับเพศตรงข้ามจะปกติเหมือนเดิมคือสุภาพเรียบร้อย กิริยาท่าทางที่ดีจะลดลง ไม่เรียบร้อย และวัยรุ่นจะแสดงอารมณ์ออกมาอย่างเต็มที่ นอกเหนือจากนี้ แนวโน้มการร่วมประเวณีจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ป.5 ก็เริ่มรู้แล้วว่าการร่วมประเวณีคืออะไร เรื่องการร่วมประเวณีจะรู้มากยิ่งขึ้น อายุของการร่วมประเวณีครั้งแรกอายุน้อยลง

ต่อมา ินได้เล่าถึงลักษณะของการวางตัวทางเพศของตนว่าอย่างลักษณะการแต่งกายของตนมักจะใส่เสื้อยืด กางเกงขาสั้น รองเท้าคู่เดียวก็ไปไหนต่อไหนได้แต่หากไปยังสถานที่ราชการจะใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงขาสั้นสแล็ค สำหรับรองเท้าแต่ละตนจะใส่เฉพาะไปเที่ยวทะเล เรื่องการพูด ินเล่าว่า "เวลาพูดกับที่บ้านจะลงท้ายด้วยครับทุกคำ อยู่บ้านจะเรียบร้อย แต่พอเข้าห้องส่วนตัวก็จะบ้าเลย เขาเรียกยังไม่ได้ยิน สำหรับอาจารย์ที่สนิทด้วย ผมจะพูดเล่นนิดหน่อย พูดกับแม่ก็มีครับ แต่ผมชอบแซว ชอบแกล้งผู้หญิง กิริยาท่าทางหากอยู่บ้าน ผมจะเรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้ (หัวเราะ)" ินพูดไม่ค่อยมาก แต่ท่าทางออกกวน ๆ ผู้อื่น อย่างการนั่ง ทำนองก็ปกติอย่างนี้ ินพูดเสร็จก็สาธิตถึงรูปแบบการนั่ง แยกขาพอประมาณ ไม่ใช่ขา ินชอบเดินมือล้วงกระเป๋า ใครด่าว่าเก็ก ินก็ไม่สน ินเล่าว่าเคยโดนด่าว่าเก็กตั้งแต่อยู่ ป.6 นอกจากนี้ยังโดนเพื่อนล้อว่าหม้อ(เล่นกับผู้หญิงเพื่อหวังจับเป็นแฟน) ฝอยขัดหม้อ(เส้นผมหยักศก) เงาะป่า(เส้นผมหยักศก) ในเรื่องการแสดงอารมณ์ ินเล่าว่าตอนเด็ก ๆ จะไม่ค่อยเล่น ซึม ๆ เหงา ๆ เรียบร้อยมาก ใครบอกอะไรก็ทำ

ตามทุกอย่าง แต่เดี๋ยวนี้หากมีใครมาว่า รินจะชักสีหน้าทันที เรื่องใจร้อนรินพูดว่า "ผมใจร้อนมาก ถ้าเพื่อนพูดไม่เข้าหูก็จะจ้ำงหมด แต่ก็ไม่เคยชกใคร เพราะเป็นเพื่อนกัน แต่อยากให้รู้ว่าถ้ามีงูพูดอย่างนี้อีก มึงโดนแน่"

รินอยู่บ้านมักจะเก็บอารมณ์ หลบสายตา มองไปทั่ว ๆ ใครจะว่าจะด่าก็อย่างไรพยายามที่จะไม่สนใจ แต่เมื่อคราวใดที่ใครจะเปิดเพลงเบา ๆ หากต้องการระบายจะเปิดเพลงดัง ๆ หรือไม่ก็อาบน้ำ นอนตื่นมาก็ลืมแล้ว ส่วนอารมณ์เศร้าก็เฉย ๆ รู้คนเดียว

เมื่อสอบถามเรื่องแฟน รินบอกว่า แฟน คือคนที่สนิทสนมมากกว่ากลุ่มเพื่อน มีอะไรคุยได้ปรึกษาได้ คุยบ่อยครั้ง มักไปเดินเที่ยวดูหนังฟังเพลงด้วยกัน มีความรู้สึกที่ดี ๆ ที่ผ่านมารินมีแฟนตอนอยู่ ม.1และม.2 คบคนเดียว พอ ม.3 มีแฟน 2 คน แต่ปัจจุบันเลิกหมดแล้ว เพราะไม่ลงรอย ไม่เข้าใจกัน ทำคนละอย่าง พอเลิกแล้วก็ต่างคนต่างไม่คุย ไม่สนิทสนมเหมือนดังเดิม

รินยังเล่าต่อไปว่า ลักษณะการแต่งกายของตนเมื่ออยู่กับแฟนหรือเพศตรงข้ามนั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เหมือนเดิมทุกอย่าง คือ เสื้อตัวเล็ก ๆ กางเกงยีนส์ เวลาคุยกับแฟนก็ไม่หวานมาก(หวาน คือ การใช้คำพูดที่สื่อถึงอารมณ์รัก ห่วงใย คิดถึงที่มีกับแฟนอย่างเปิดเผย ตรง ๆ) รินบอก "หวานไปก็เลี่ยน แต่จะพูดอ้อม ๆ ให้เค้ารู้ว่าคุณคิดถึงมากกว่า" ฉายาของรินที่เพื่อน ๆ ตั้งให้ก็คือ หม้อ เกิดจากการที่รินไปเล่นกับผู้หญิงเยอะ ทั้งตอนอยู่ ม.2 รินไปคบกับพี่ ม.5 ซ้ำรุ่น รินเล่าว่า "เวลาทะเลาะกัน ผมก็ให้เขาด่า ด่าเสร็จเราคุยกันต่อนะ เคยมีครั้งหนึ่งผมพูดเล่นกับแฟนเก่าว่าทำไมไม่ไปมีอะไรกันกับแฟนเก่า เขาไม่ชอบ บอกจะเลิกไหม ผมรีบขอโทษ โอ้ ๆ พูดเล่น แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง" ส่วนกิริยาท่าทางเมื่ออยู่กับเพื่อนผู้หญิงทั่วไป รินบอกถ้าเป็นเพื่อนก็จะลดกว่าผู้ชาย แต่ก็ยังเป็นตัวของตัวเอง หากเป็นแฟนจะปล่อยตัวตามสบาย เดินเที่ยวกับแฟนก็เดินล้วงกระเป๋า และมักจะเงิบ ๆ วางฟอร์มเพื่อให้ดูว่าเราเรียบร้อยหน่อย รินยังบอกว่า เคยมีประสบการณ์สัมผัสกอดจูบกันกับแฟน เคยมีเรื่องที่ห้องฝ่ายปกครอง "ผมโทรศัพท์อยู่หลังตึกเขาก็ชบมา ผมก็โอบข้าง ผ.อ. คนเก่าเห็นเข้าพอดี โดยทำทัศน์บน 30 คะแนน ถ้ามีอีกจะโดนไล่ออก" (รินเล่าไปหัวเราะไป) และหากรินทะเลาะกับแฟน เขาจะเป็นไฟ รินจะเป็นน้ำ ที่คบมาเขาจะใช้อารมณ์มากกว่า ส่วนมากเป็นเรื่องหึง แฟนขี้หึงมาก เวลารินโกรธรินจะนั่งเฉยกับเขาเพื่อแสดงให้เขาเห็นว่าเราโกรธเขาแล้วเรื่องออกหักไม่เคยรู้จักคำว่าออกหัก ผู้หญิงไม่มีคนเดียวในโลก ไม่สนใจว่าเขาจะเลิกหรือไม่ อย่างอารมณ์รัก ห่วงใย รินจะบอกอ้อม ๆ อย่างฝนจะตก รีบกลับบ้านเดี๋ยวมีใครเป็นห่วง (รินทำท่าเซินผสมกับเสียงหัวเราะเล็กน้อย)

รินเล่าว่า ตนเองยังไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม และไม่เคยหอมแก้ม

ผู้หญิง เคยแต่โดนหอมแก้ม “ถ้าไม่ต้องการก็คือไม่ ผมไม่ค่อยโอบกอด จูบและเก็บบึงขึ้นนี้ (จินใช้สัญลักษณ์ โดยเอานิ้วชี้ 2 ช้างไขว้กัน ซึ่งหมายถึงการมีการร่วมประเวณี) แต่มีอุปสรรคเล็กน้อย แม่เขามาพอดี (หัวเราะ)” จินเล่าประสบการณ์อันระทึกว่า “ผมไปบ้านเขา (แฟน) ตอนปิดเทอม ม.2 ช่วงนั้นมีมอเตอรืโชว์ จำได้ว่าผู้หญิงต้องการ ผมไม่เมา ไม่ดูหนังโป๊ ผมอยู่เฉย ๆ เขาอาบน้ำ ออกมาก็ถอดหมด หลังจากนั้นก็ขึ้นค่อม (แม่ง ! ทำไงดีวะกู) ก็เฉย ๆ แบบว่ามันก็ต้องมีอยู่แล้ว ปล่อยวางไปเถิด เขาก็ถอดเสื้อผ้าผม แม่เขาเข้ามา เรียกชื่อเขา แล้วถามว่ารองเท้าผู้ชายของใคร แฟนบอกว่าของเพื่อน ผมวิ่งเข้าห้องน้ำ ตอนนั้นไม่ได้คิดว่าเสียตาย กลัวแม่เขาว่า ถ้าเขาเปิดประตู มาเจอ เขาจะคิดอย่างไร ตอนนั้นผมป็นหน้าต่าบบานเล็ก ๆ ออก ปีนลงมานั่งข้าง ๆ บาน พอแม่เขาไปก็ไปนั่งกินข้าวแล้วกลับ” จินเล่าส่งท้ายว่า “ตอนที่แม่เขามาระทึบมาก คิดในใจว่า เฮ้ย ! กูจะรอดไหมเนี่ย ?”

จินบอกว่า ตนเองเคยอ่านหนังสือและเคยดูภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์เพศ และเคยสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง ซึ่งมักได้รับความรู้เรื่องพฤติกรรมทางเพศจากภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือโป๊ ตำราเพศศึกษา ครูอาจารย์ และเพื่อน ซึ่งเมื่อได้รับความรู้เรื่องนี้แล้ว ทำให้จินมักจะคุยกับเพื่อน จินเล่าต่อว่าอย่างความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิด จะได้รับจากการที่ตนฟังรายการ ตำราเพศศึกษา ครูอาจารย์ นอกเหนือจากนี้ หากจินมีปัญหาอะไร จินเคยปรึกษาปัญหาทางเพศกับแม่ เพื่อน และพี่ชาย

สำหรับการอบรมสั่งสอนของครอบครัวจินในเรื่องการวางตัวทางเพศ จินเล่าว่า อย่างการแต่งกาย ยายจะใช้วิธีสั่ง กำชับ โดยมักเน้นเรื่องการแต่งกายชุดนักเรียน เคยเตือนเรื่องชุดนักเรียนไม่ให้ใส่รองเท้าเหยียบส้น อย่าปลดกระดุม อย่าเอาเสื้อออกนอกกางเกง ส่วนแม่จะปล่อยเรื่องการแต่งตัว การอบรมสั่งสอนของยายจะไม่เข้มงวดมากนัก แต่ยายจะพูดทุกวัน แต่กระนั้นเมื่อจินอยู่บ้านก็จะเรียบร้อย ถึงโรงเรียนก็จะไม่ค่อยทำในสิ่งที่ยายสั่ง ด้วยเหตุผลว่าอากาศร้อน ส่วนเรื่องการพูดจา จินบอกว่า แม่ขอให้พูดกับเขาเหมือนกันเพื่อน น้ำและเขาก็จะสอนให้พูดกับผู้ใหญ่ให้มีสัมมาคารวะบ้าง เพราะจินเป็นเด็ก โดยใช้วิธีการบอกเหตุผลว่าถูกหรือผิดอย่างไร และบอกถึงผลที่จะเกิดขึ้นหากพูดจาไม่ดี จินบอกว่า “เรื่องคำพูดโดนสอนบ่อย ผมจะอยู่บ้านเรียบร้อย พอไปอยู่โรงเรียนก็จะเป็นอีกคน” (จินหัวเราะ) อย่างไรก็ตาม ยายจะนำเรื่องความเรียบร้อยของจินมาเป็นตัวอย่างให้กับคนอื่นในบ้าน ทำให้จินรู้สึกปลื้ม “ที่บ้านว่าอยู่บ้านต้องอย่างนี้ อยู่กับเพื่อนอย่างนี้ เรื่องทำทางไม่ค่อยมีใครสอน เพราะอยู่บ้านเป็นคนเรียบร้อย แต่มักเอาผมเป็นตัวอย่างให้พี่ชาย ได้ยินแล้วปลื้ม” จินกล่าว แต่สำหรับเรื่องการแสดงอารมณ์ จินเล่าว่า “ถ้าเขาด่าว่า ผมก็ทำหน้าไม่พอใจ แม่บอกว่าหน้าอย่างนี้อ่านนำมาใช้กับที่บ้าน มันไม่สมควร ที่หลังผู้ใหญ่พูดก็ให้ทำไม่รู้ไม่

เห็น ให้ใจเย็น ๆ ใช้เหตุผล แม่ห่วงเรื่องอารมณ์ร้อนที่สุดกลัวไปทะเลาะกับคนอื่นแล้วจะตายวิธีการสอนของแม่คือจะบอกตรง ๆ ว่า "ไม่ดีเตือนทันทีที่เห็นผมอารมณ์ร้อน" แม่บอกรินบ่อยเรื่องชักสีหน้า เพราะใครตำรึน รินจะแสดงอารมณ์ทางใบหน้าที่ทันที สิ่งที่แม่สอนนั้นรินเชื่อฟัง แต่เมื่อมีเรื่องใหม่ก็กลับเป็นอย่างเดิม

ในเรื่องการแต่งกายเมื่อต้องทำกิจกรรมกับเพศตรงข้าม แม่รินมักตามใจ แม่ไม่เคยสอน แม่บอกแต่งอย่างไรก็ได้ อยากไปก็ไป ส่วนเรื่องการพูดกับแฟน แม่รินบอกว่า "แม่รู้ว่าในชีวิตรินไม่เคยด่าผู้หญิง" บางครั้งแม่พูดแซวรินว่าพูดกับผู้หญิงเพราะกว่าแม่เสียอีก นอกจากนี้แม่มักบอกกับรินว่า ถ้าจะจับมือก็จับที่บ้านหรือที่ลับตาคน แม่พูดแบบเพื่อน ซึ่งรินก็เชื่อที่แม่บอก เรื่องการแสดงอารมณ์ต่อเพศตรงข้าม รินบอกแม่ไม่เคยสอนเพราะแม่ไม่เคยเห็นพฤติกรรมของริน

แต่อย่างไรก็ตาม แม่แม่ไม่เคยสอนเรื่องสัมพันธ์ภาพกับแฟน แต่แม่พูดอธิบายเกี่ยวกับเรื่องเพศให้รินฟังอย่างเข้าใจเสมอ โดยเรื่องที่แม่เน้นและให้ความสำคัญมากคือ เรื่องทำให้ผู้หญิงท้อง รินเล่าว่าแม่จะสอนเมื่อรู้ว่าตนเองอยู่กับแฟน เขาจะถามว่าอยู่กับใคร รินบอกอยู่กับแฟน แม่จะบอกว่า "อย่าไปทำเขาท้อง แม่บอกว่าแม่รู้แหละลูกทำเป็น (รินหัวเราะ) แม่บอกว่าถ้าใช้ถุงยางเหมือนไม่มั่นใจ ผู้หญิงเขาจะไม่ชอบ นอกจากนี้แม่มักบอกว่าเวลาที่มีการร่วมประเวณีก็ทำให้ถูกวิธี เวลาจะเสร็จก็รีบดึงออก แล้วมันก็จะไม่ท้อง และวิธีหน้า ๆ หลัง ๆ แม่ไม่ห่วงเรื่องโรค เพราะแม่รู้ว่าผมไม่เที่ยว แต่พี่ชายของผมชอบเที่ยว" แม่มักบอกอีกว่า "เฮ้ย..มึงหาวิธีให้พี่หยุดเที่ยวอาบอบนวดที่ได้ไหม" แม่บอกกับรินอีกว่า "อย่ามีอะไรถ้าเขาไม่เต็มใจ แม่สอนตอนอยู่ ม.2 ต้น ๆ" วิธีการของแม่นั้นรินบอกว่า แม่สอนและยกตัวอย่างสนุก ๆ ให้ฟัง ซึ่งเป็นวิธีที่รินชอบมาก เพราะแม่คุยกับรินแบบที่เป็นได้ทั้งแม่และเพื่อน ผลก็คือรินทำตามทีแม่บอกตลอด

รินมีความต้องการให้ครอบครัวอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศให้กับวัยรุ่น อย่างเรื่องการวางตัวทางเพศ ครอบครัวควรสอนเรื่องการแต่งกายไม่ให้โป๊ และควรรัดกุม สอนให้พูดกับผู้ใหญ่อย่างมีสัมมาคารวะ รวมทั้งควรสำรวจ สุนัข ภาพ แบบที่ไปเฮ้อ ๆ และกวนประสาทคนรอบข้างนั้นไม่ดี เรื่องอารมณ์ก็ควรสอนเล็กน้อย เขาว่าอะไรก็ปล่อยวาง อย่าเก็บมาคิด สำหรับวิธีการที่ควรใช้นั้น รินบอกว่าไม่เอาแนวบังคับ แต่อยากให้ยกตัวอย่างให้ดู อาจมีเชิงบังคับเล็กน้อย หรืออาจพูดตรง ๆ เมื่อเห็นเขามีพฤติกรรมไม่เหมาะสม รินย้ำว่าถ้าพ่อแม่และครอบครัวสอนบ่อย ๆ ก็เบื่อ ยิ่งบังคับ เขาก็จะไม่เชื่อ ถ้าพูดมาก ๆ วัยรุ่นจะทำอีกอย่าง อย่างผมจะทำตรงข้าม แบบยิ่งว่าเหมือนยิ่งยุ สำหรับช่วงอายุที่ควรเริ่มสอน รินกล่าวว่าควรสอนตั้งแต่ประถม

ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม รินอยากให้ครอบครัวสอนวัยรุ่น โดยเฉพาะผู้หญิง ในเรื่องการแต่งกาย รินว่า "ผู้หญิงน่าจะโดนสอนเยอะ ๆ วัย ๆ แวม ๆ โป๊ ๆ ผู้ชายมันจะอดใจไหวหรือ ยิ่ง

อยู่กัน 2 คน ไปกัน 2 คน” ครอบครัวไม่ต้องสอนเรื่องการพูดกับแฟน แต่ควรสอนเรื่องการใช้เวลาคุยโทรศัพท์กับแฟนนาน ๆ กิจกรรมทางกีฬาสอนให้เรียนร้อย ทำตัวให้เหมาะสมกับเป็นลูกผู้หญิง ส่วนวิธีการที่ดีคือ สอนโดยยกตัวอย่างเชิงบังคับเล็กน้อย อย่างบ่นเขามาก หรือใช้วิธีการแบบพูดเหมือนเพื่อน เพราะถ้าเด็กมีปัญหาอะไร เขาก็จะปรึกษาได้ สำหรับอายุที่ควรเริ่มสอนคือเมื่อรู้ว่าลูกเป็นวัยรุ่น มีแฟน และเริ่มรู้จักคำว่ารักว่าเป็นอย่างไร

เรื่องการร่วมประเวณี รินอยากให้ครอบครัวที่มีวัยรุ่นอยู่ในบ้านสอนเหมือนที่แม่สอนริน ทั้งวิธีการและเนื้อหาที่จะบอก ส่วนผู้หญิงก็ควรสอนให้ระวังตัว ถึงเวลามันก็จะมีเอง โดยเตือนและชี้แนะเล็กน้อย ซึ่งควรเริ่มสอนช่วงที่ลูกมีแฟน

สุดท้ายรินยังฝากถึงวัยรุ่นทั่วประเทศว่า ถ้ายังไม่ถึงเวลาก็ไม่ควรจะมี สำหรับครอบครัวก็ควรสอนวัยรุ่นบ้าง แต่อย่าบังคับเขามาก ครูก็น่าจะสอนในทางที่ถูก โดยชี้แนะและเข้าใจนักเรียน ส่วนรัฐบาลก็ควรรณรงค์สื่อเรื่องเพศในทางที่ดีให้กับวัยรุ่น และควรมีหน่วยงานให้คำปรึกษาในเรื่องเพศและพฤติกรรมทางเพศให้กับวัยรุ่นด้วย

กรณีศึกษารายที่ 2 : ปู*

ปู เพศหญิง อายุ 15 ปี นับถือศาสนาพุทธ กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เธอเป็นผู้หญิงที่จัดได้ว่าหน้าตาน่ารัก ผิวขาว ใส ปากนิด จมูกน้อย ออกหมวย ๆ และดูเธอจะรักสวยรักงามมากกว่านักเรียนหญิงคนอื่น ๆ ริมฝีปากที่เคลือบไปด้วยลิปสติกสีแดงตัดกับใบหน้าขาว ๆ ประกอบกับทรงผมที่พยายามตัดแปลงมิให้เหมือนนักเรียนหญิงทั่วไปเธอจึงดูโดดเด่นและเป็นสาวกว่าคนอื่น ๆ ในระดับชั้นเดียวกัน ชุดนักเรียนที่เธอใส่ไปโรงเรียนประจำวัน ทำท่ายต่อสายตาอาจารย์ฝ่ายปกครองที่คอยตรวจดูวินัยและรักษากฎระเบียบของโรงเรียน ความสั้นของกระโปรงที่เธอใส่แค่เข้าทั้งที่กฎของโรงเรียนต้องให้ชายกระโปรงยาวถึงครึ่งแข้งของตนเอง ทำให้เธอต้องเสี่ยงกับการถูกตัดคะแนนความประพฤติอยู่เสมอ

สิ่งที่สังเกตได้ชัดในบุคลิกของปูอย่างหนึ่งคือ เธอเป็นคนค่อนข้างเงิบไม่ค่อยสูงส่งกับเพื่อนร่วมห้องนัก เนื่องจากกลุ่มเพื่อนที่เธอสนิทด้วยกระจายไปอยู่ห้องอื่น ๆ จากการสังเกตลักษณะการพูดคุยและใช้คำกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มของเธอ มักเป็นคำพูดที่ค่อนข้างรุนแรงสำหรับผู้ใหญ่ อาทิเมื่อคุยโทรศัพท์กับผู้วิจัย ก็ใช้คำว่า “ตอนนี้กูยังไม่ว่าง มึงค่อยโทรมาใหม่” อย่างไรก็ตาม เมื่อมีโอกาสนั่งคุยถึงชีวิตและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ทำให้พบสิ่งที่น่าสนใจในชีวิตของปูที่เพิ่งทำบัตรประชาชนเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

ปูบอกว่ากิจกรรมยามว่างมักจะฟังเพลง ดูหนัง ตนเองมีพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน จำนวน 2 คน มีพี่ชาย ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้น ม.6 และมีน้องคนละแม่อีก 1 คน ปัจจุบันปูอาศัยอยู่บ้านยาย ซึ่ง

อายุ 60 ปี มีจำนวนสมาชิกในบ้าน 7 คน พ่อแม่ได้แยกทางกันแล้ว สำหรับแม่ของปูอายุ 32 ปี มีอาชีพค้าขาย รายได้เฉลี่ย 20,000 บาทต่อเดือน แม่ได้แต่งงานใหม่ สำหรับบุคคลภายในบ้านที่ตนเองสนิทสนมมากที่สุดคือ แม่และพี่ชาย ด้วยชอบเล่น ชอบเตะ ชอบแก้มึงปูอยู่เสมอ เมื่อถามถึงสัมพันธภาพภายในครอบครัว ปูถูกคิดและตอบด้วยน้ำเสียงเบาพร้อมพยายามหลบสายตา ก้มมองพื้น “แม่ไม่มีเวลาให้ พ่อก็มีเมียน้อย” ครอบครัวของปูจึงไม่มีกิจกรรมที่ทำร่วมกัน ความสัมพันธ์ปูกับบุคคลภายในบ้านมักจะเป็นรูปแบบการเลี้ยงดูด้วยการด่า ใช้คำพูดที่รุนแรง และใช้กำลังโดยการเขี่ยนตีอยู่เสมอ “ยายเลี้ยงแบบตี” “แม่ชอบด่าว่า แรด” ดังนั้นเมื่อปูมีเรื่องไม่สบายใจจึงมักปรึกษากับเพื่อน ๆ มากกว่าคนในครอบครัว

บ้านของยายที่ปูอาศัยอยู่มีลักษณะเป็นบ้านเดี่ยว สิ่งแวดล้อมรอบ ๆ บ้านไม่น่ากลัว มีคนเยอะ เดินทางสะดวก ปูเพิ่งอยู่บ้านหลังนี้ตอนอยู่ ม.2 เดิมอยู่บ้านย่า ซึ่งห่างกันแค่ 2-3 ซอย ปูเล่าถึงชีวิตสมัยที่อยู่บ้านย่าว่า “หนูไป ๆ มา ๆ 2 บ้าน เมื่อก่อนอยู่บ้านย่า เค้ชอบด่า หนูตื่นมาตั้งแต่ 6 โมงเช้า ภูบ้าน ล้างจาน ซักผ้า ทำอะไรเสร็จเรียบร้อย หนูเข้าไปนอนพัก เค้บอกว่าอันนี้ชี้เกี่ยจ หนูเลยหนีออกจากบ้าน แม่หนูบอกมาอยู่กับกูอย่าไปอยู่กับมัน ตอนนี้อยู่กับแม่กับยาย คนที่มักด่าหนูประจำคือย่ากับน้ำผู้หญิง และเค้เอาไม้สับักใหญ่ ๆ ฟาดหนูไม้หักเลย ตอนนั้นหนูอยู่ ป.4-5 หนูไปเล่นบ้านตรงข้าม ซึ่งเป็นเพื่อน เค้ลากหนูออกมา แล้วนำชกหน้าหนู เค้บอกว่าอย่าเข้าไปบ้านนี้ เค้ไม่ถูกกัน อย่าไปยุ่ง”

ปูยังเล่าอีกว่า “ถ้าหนูอยู่บ้านย่าที่โน่นเค้จะตี ใช้ความรุนแรง แม่หนูขายหมอน น้ำสาวที่บ้านย่า เกลียดแม่หนู เค้โยนหมอนแม่หนูออกจากบ้าน พี่ชายหนูก็เข้าไปชกหน้าปากแตก เค้ก็ไล่พี่หนูออกจากบ้าน พี่เลยมาพักอยู่กับแม่ อย่างย่ำติหนูล่าสุดเมื่อตอนปิดเทอม ม.2 ตีชาแซน หนูไปกับเพื่อน ๆ เพราะหนูไม่อยากอยู่ให้เค้บ่น ชอบด่า ชอบว่า ย่าเอาไม้เล็ก ๆ ฟาด น้ำสาวทุบหลัง ตบ ๆ สำหรับพ่อก็ไปอยู่บ้านเมียน้อย เค้ไม่รู้ว่าหนูโดนตี หนูไม่บอกพ่อ พ่อบอกไม่ต้องไปยุ่งกับเค้ พ่อหนูก็เกลียดน้ำ พ่อเคยเอาลูกของเมียน้อยอายุประมาณ 3 เดือนมาที่บ้านย่า น้ำได้พ่อออกจากบ้าน พร้อมกับพูดว่า มึงอย่ามาดูยายชารบ้าน พ่อพูดเหมือนจะร้องไห้ พ่อเรียกน้ำว่าสตรีที่โลกลืม หนูอยากให้ครอบครัวเลี้ยงแบบใจดี ไม่ชอบตี”

“หนูรู้สึกว่ แม่รักพี่ชายมากกว่าหนู ตอนนั้นหนูทำตั้งค้หาย 2,000 บาท ตั้งค้หนูด้วย แม่ก็ด่า แล้วก็ตบ ๆ ทุ้อเลย มึงตายไปยังดีค้ว่าเงินหายไป 2,000 แม่รักพี่ไม่สนใจหนู เคยมีที่พี่ทะเลาะกับน้ำ น้ำก็ด่าพี่ แม่บอกทำอย่างนี้ไม่ถูกหรอก ถ้าเป็นอีปูจะตบจะตีก็ให้ตาย ๆ ไปเลยดีกว่า หนูนั่งกินข้าวไม่รู้เรื่อง ก็เจียบ ๆ เจีย ๆ หนูเคยคิดเลยว่า เป็นลูกแม่หรือเปล่า หรือเป็นเด็ก

เก็บมาเลี้ยง แต่ก่อนพี่หนูต่ำกว่าหนู เป็นเด็กเก็บมาเลี้ยงข้างถังขยะ หนูอยู่โรงเรียนไม่มีอะไรทำก็
จะเขียน แม่ก็ชอบค่า หนูก็จะเขียน ๆ ค่าแม่เล่น ๆ อีบ้า” หนูเล่าให้ฟัง

เบื้องหลังภายใต้ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสของปู เมื่ออยู่กับเพื่อน ๆ หากแต่ว่าภายในจิตใจ
ของเธอกลับต้องเผชิญกับความแตกแยกและความไม่เข้าใจกันของบุคคลภายในบ้าน สิ่งที่ได้รับ
ก็คือ ความรุนแรงในรูปแบบของคำพูดและกำลัง จึงไม่น่าแปลกใจเลยสำหรับบุคลิกภาพของปูที่
ชอบความอิสระ ไม่ชอบให้ใครมาบังคับขู่เข็ญ และท้าทายต่อกฎระเบียบของสังคม เพราะนั่นคือ
โลกของเธอ อาณาจักรที่เต็มไปด้วยเพื่อนฝูงที่มีนิสัยคล้ายคลึงกัน และเข้าใจเธอดีกว่าบุคคลที่เธอ
เรียกว่า พ่อ แม่ ย่า ยาย พี่ชาย และน้ำ

สำหรับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นปัจจุบัน ปูมองว่า การวางตัวทางเพศ
ของเด็กรุ่นใหม่ มีรูปแบบลักษณะของการแต่งกายที่แตกต่างกัน ผู้หญิงบางคนก็ใส่กางเกงขาว
เลื้อกล้าม สายเดี่ยว กางเกงยีนส์ขาสั้น ส่วนผู้ชายมีหลากหลายตามแต่รสนิยม อย่างบางคนแต่ง
แบบเด็กบอร์ด (กลุ่มวัยรุ่นสเกตบอร์ดที่มีเอกลักษณ์การแต่งตัว โดยนิยมใส่เสื้อยืดตัวใหญ่ ๆ โดย
มีลวดลายสีฉูดฉาดหลากหลาย และนิยมกางเกงตัวใหญ่ ๆ รองเท้าหุ้มส้น เพื่อให้เหมาะกับการเล่น
กีฬา) การพูดจาส่วนใหญ่มักพูดจาแบบกวน ชอบค่า “อีเหี้ย” ส่วนกิริยาท่าทางมีความเป็นตัวของตัวเอง
ตัวเอง ปูยังบอกว่า “ผู้หญิงสมัยนี้สะตืดสะตึง หนูโคตรเกลียดเลย บางคนออกท่าทางมากอย่าง
กรีดกรีด เอ้ยอีตอก อะไอย่างนี้ ผู้ชายก็ชอบกวนตีน โวยวายอารมณ์ร้อน ควบคุมไม่อยู่เป็นบาง
คน” เธอบอกอย่างนั้น เมื่อถามถึงลักษณะที่เหมาะสมในการวางตัวทางเพศของวัยรุ่น ปูมองว่า
อย่างการแต่งตัว ผู้หญิงควรใส่เสื้อประมาณแค่เนี้ย (พร้อมกับทำมือชี้ตำแหน่งต้นแขนของเธอเอง)
เอาตัวเล็ก ๆ ส่วนผู้ชายอะไรก็ได้ เธอยังกำชับอีกว่า แต่งตัวอย่างไรก็ได้ ขออย่าให้มันมาก(โป๊) ทั้ง
การพูดจาก็ควรเป็นตัวของตัวเอง เมื่อคุยกับเพื่อน ๆ กิริยาท่าทางก็ไม่ควรออกกริยามากมาย
อารมณ์ก็ต้องควบคุมให้ได้

อย่างไรก็ตาม ปูยังมองถึงการมีสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามโดยเฉพาะแฟนว่า
“ผู้หญิงบางคนเมื่ออยู่กับแฟนก็ใส่ขาสั้น ขาวาวเป็นบางคน หรือไม่ก็ใส่สายเดี่ยวแล้วแต่ใครชอบ
การพูดจากับแฟนแรก ๆ ก็พูดดี มีหวาน(เรียบริ่อย) หลัง ๆ ก็ค่า ส่วนท่าทางบางคนก็สะตืดสะตึง
อะไรเนี้ยกินข้าวหรือยังและถ้าทะเลาะกับแฟนก็จะด่ากัน อารมณ์หนึ่งจะแรงมาก” ดังนั้นปูบอกว่า
“การแต่งกายควรใส่ยีนส์ขาวาว เลื้อกล้ามก็ได้เมื่ออยู่กับแฟนก็จะเหมาะสม การพูดจาก็ควรคุ
ยกันดี ๆ ใสเหี้ย ใสสัตว์ ผู้ใหญ่เค้าจะมองไม่ดี หากจะด่ากันก็ควรอยู่ในสถานที่ที่ผู้คนไม่เยอะท่าทาง
ก็ควรจะเรียบริ่อย สะตึงหนูไม่ชอบ ส่วนการแสดงอารมณ์หากหึงหวงโกรธ คิดว่าอยู่เฉย ๆ ดีกว่า
ทำอะไรเจียบไว้”

ทักษะต่อการร่วมประเวณีของวัยรุ่น ปูยอมรับได้ในเรื่องดังกล่าว ปูบอกเหตุผลเพียงแต่ว่า “เป็นเรื่องของเค้า” เมื่อถามถึงการร่วมประเวณีของวัยรุ่นที่ปูเคยได้ยินมาจากเพื่อน ๆ ที่เคยมีประสบการณ์ ปูบอกว่าสาเหตุมันเกิดจาก ตัวเอง โดยเฉพาะ เรื่องของอารมณ์ ความอยาก และเมื่อเห็นเพื่อนมีก็อยากมีตามเพื่อนด้วย สำหรับอายุครั้งแรกของการร่วมประเวณี ปูเล่าว่าเพื่อนของเธอที่เป็นอริกัน เค้ามีตั้งแต่อยู่ ป.5 และในช่วง ม.2-3 มีกันเยอะ เมื่อถามว่าเพื่อน ๆ ป้องกันหรือเปล่า ปูบอกว่า “หนูไม่รู้ ไม่ค่อยยุ่ง ไม่ค่อยถาม” สำหรับสถานที่ที่เพื่อน ๆ มักกระทำกันคือ บ้านของเพื่อน และบุคคลที่มักมีการร่วมประเวณีด้วยคือ แฟน

กระนั้นก็ตาม ปูแสดงความคิดเห็นต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนาว่า สาเหตุเกิดจากครอบครัว “ครอบครัวมีส่วนอย่างยิ่ง อย่างแม่ยิ่งด่าหนู หนูยิ่งทำจริง ๆ ขนาดที่หนูบอกแม่ไปด่ามันมาก มันยิ่งหนักกว่าเดิม หรือการที่พ่อแม่ยิ่งห้ามคบแฟนยิ่งหนักกว่าเดิม” ปูกล่าว

นอกจากนี้ กลุ่มเพื่อนยังเป็นสาเหตุเนื่องจากการตามกลุ่มเพื่อนหรือไม่เพื่อนชวน ยุยง ทั้งนี้สื่อมวลชน พวกสื่อต่าง ๆ ยังมีส่วนสนับสนุนกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมทางเพศ โดยเฉพาะการร่วมประเวณี ปูบอกว่า “อย่างเพื่อน ๆ ห้องท้าย ๆ จะนัดกันไปดูหนังเอ็กซ์ บางคนห้ำกันไปเปิดดูของตัวเอง(อวัยวะเพศ)ว่าเป็นไง” ปูยังบอกว่า สังคมมันเปลี่ยนไป

ในเรื่องของความคิดเห็นต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ ปูมองว่า วัยรุ่นเริ่มที่จะรู้จักการวางตัวทางเพศในช่วงเข้าสู่ ม.3 ส่วนการมีสัมพันธภาพทางเพศ “เรื่องการมีแฟน ก็เริ่มมีตอน ป.6 ม.ต้น หนูมีตั้งแต่ ป.3 แล้ว พอเป็นวัยรุ่นก็ทำความสะอาดมากขึ้น ดูแลตัวเองมากขึ้น”

สำหรับทักษะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ เธอคิดว่าโรงเรียนควรมีบทบาทในการสอนให้ความรู้ ควรให้กำลังใจ เป็นที่ปรึกษาให้แก่เด็ก แต่ครูบางคนปัญญาอ่อน (ปูแอบบ่นให้ฟัง) วิธีการที่ปูชอบในการนำเสนอให้ความรู้คือ “หนูชอบเปิดวิดีโอพูดหนูไม่ฟัง ให้คิดตามวิดีโอดีกว่า” สำหรับเนื้อหาที่ปูต้องการ คือ เรื่องเพศศึกษา การป้องกันความรู้เรื่องเพศต่าง ๆ

นอกจากนี้ กลุ่มเพื่อนควรช่วยเตือน อย่างเช่นเพื่อนของปู และควรชักจูงไปในทางที่ดี วิธีการที่เพื่อนควรใช้คือ พูดตรง ๆ เนื้อหาที่ต้องการจากเพื่อนคือ เรื่องแฟน เรื่องการวางตัว สำหรับสื่อมวลชนควรมีบทบาทสอนให้ความรู้ในเรื่อง การวางตัว เพศศึกษาและความสัมพันธ์กับแฟน ส่วนวิธีการ ปูบอกว่า “หนูชอบดูอะไรที่เข้ากับวัยรุ่น เช่นการเอาดาราวัยรุ่นเป็นพิธีกร หรือการหาคนหน้าใหม่ ๆ”

ปวยยังแสดงความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนาว่า การมีแฟนของวัยรุ่น ปวยยอมรับได้ด้วยเหตุผล “เพราะหนูก็มี เป็นเรื่องปกติ” ถ้ามีแฟนทีเดียวหลายคน เธอไม่ยอมรับ “คนเดียวมันดีแล้ว หลายคนมันวุ่นวาย น่ารำคาญ” และหากเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ ก็ไม่ชอบ คนอื่นจะมองไม่ดี “อื้อ อีเนี่ยแรด” เมื่อถามถึงการใช้เวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพศตรงข้าม เธอไม่ชอบ เนื่องจากหากเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ชวนกันไปเที่ยวแล้วไม่ยอมไป แต่จะไปกับแฟนอย่างเดียว เรื่องการใช้จ่ายเงินทองไปจำนวนมากกับกิจกรรมกับเพศตรงข้าม เธอก็ยังไม่ยอมรับ ด้วยเหตุผลเพียงว่า “เหมือนหลอกเด็ก” ทั้งนี้หากวัยรุ่นอยู่ด้วยกันฉันท์สามีภรรยาในขณะที่เรียนหนังสือ ปวยรับไม่ได้ เธอบอกว่า “หนูด่าเลย มึงอย่ามาบ้า”

เมื่อถามถึงผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ปวยมองว่าหากวัยรุ่นมีการวางตัวทางเพศไม่ดี อย่างเช่น แต่งกายโป๊เกินไป อาจมีอันตรายต่อผู้หญิง เธอเล่าประสบการณ์ว่า “อย่างพวกหนูใส่กระโปรงสั้น ๆ เพื่อนหนูยังโดนตึง แหย่ พวกผู้ชายดึงไปเลย หรือไม่ก็น้อง ๆ คนนั้นชื่ออะไร” และถ้าวัยรุ่นพูดจาไม่เหมาะสมจะมองหน้า มองตา ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ จะตบกัน กลายเป็นเรื่องทะเลาะ คนอื่น ๆ จะมองไม่ดี และจะด่ากระทบไปหมด นอกจากนี้หากมีสัมพันธ์ภาพกับเพศตรงข้ามไม่เหมาะสมผลที่เกิดขึ้นคนอื่นจะมองว่าเด็กคนนี้นิสัยไม่ดี อีกทั้งผลของการร่วมประเวณีของวัยรุ่น ยังมีผลต่อการเรียน พ่อแม่รู้ก็จะทะเลาะกับพ่อแม่ได้

ปวยมองถึงแนวโน้มของการวางตัวทางเพศของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นจะแต่งกายไม่เรียบร้อย เจาะลึก มากขึ้น อารมณ์ ท่าทาง คำพูดจะหยาบ และก้าวร้าวมากขึ้นเช่นกัน ยิ่งการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศจะยิ่งกว่าเดิมอย่างเช่นการแต่งกายออกมาโป๊ขึ้นส่วนการร่วมประเวณีในวัยเรียนปริมาณมากขึ้น อายุน้อยลง แค่ 15 เพื่อนของเธอก็ทำให้เธอตกใจแล้ว

เมื่อถามถึงพฤติกรรมในเรื่องการวางตัวทางเพศ ปวยบอกว่า “แต่ก่อนหนูใส่เสื้อแขนกุด แต่เดี๋ยวนี้ แม่ด่า เลยใส่เสื้อยืดยึดธรรมดา เล็ก ๆ รองเท้าแตะคู่ละ 49 บาท สวยด้วย” (เธอพูดด้วยความภาคภูมิใจกับการที่มีรองเท้าแตะคู่ละ 49 บาท) เธอยังบอกว่า เมื่อไปติดต่อบริการ เธอมักจะใส่กางเกงขาสั้น ไปซื้อของกับแม่ก็ใส่ขาสั้น นอกจากนี้ เธอยังเจาะหู ลิ้น และสะดือ พร้อมกับโชว์เครื่องประดับบนเรือนร่างของเธอ “อย่างเจาะลิ้น แรก ๆ ก็ไม่เจ็บ ตอนหลังกินข้าวไม่ได้ 3 วัน ไปเจาะที่ตะวันนากับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม หนูตามเพื่อน เห็นเพื่อนเจาะก็อยากเจาะบ้าง หนูเจาะสะดือด้วย ตอนแรกเจาะสะดือมาหนูปวดท้องเป็นลำไส้อักเสบ” ปวยยังบอกว่าเมื่อก่อนแต่งหน้าใช้เครื่องสำอาง พอสิ่วขึ้นไม่ใช้ตอนนี้ใช้แคลิปสติก และล้างหน้าบ่อย ๆ

ในเรื่องกริยาวาจาปวยเป็นผู้หญิงที่ค่อนข้างใช้คำพูดที่รุนแรงตามประสาของวัยรุ่น เธอบอกว่า “ใครมาด่าหนู หนูจะเดินไปด่าหน้าบ้านแม่ หนูไม่ชอบ เกล็ดมันพวกปากดีหน้าปากซอย เที้ย

กวนสันตินีเหี้ยอะไรอย่างนี้ กูขอมึงแดกหรือไง หนูด่ามัน” เธอยังเล่าว่า “เวลาคุยเล่นกับแม่ ก็ว่า อีบ้า แม่ด่ากลับ เหี้ย! หนูเคยถามแม่ว่า ทำไมหมาไม่กินข้าวแม่ตอบมันเบือ มันกำลังติดสัตว์เหมือนมึงไง เดี่ยวกูจะเอาหมาไปทำหมันมึงด้วย กูจะเอาไปทำหมัน”

สำหรับกริยาทำทางของปู เธอบอกว่า “หนูเดินธรรมดา พอหนูไปแหย่ แก้งเพื่อน โดนด่าว่าแรด และพอเพื่อนว่าหนู แรด หนูก็ยิ่งเดินแรด ๆ เพื่อนหนูบอก เนี่ยอีตอก อีเนี่ยเดินแรด อีนีชอบยิ้มอย่างนี้ แค่ว่า เล่น ๆ แก้ง ๆ กัน” เธอเล่าพร้อมหัวเราะ กริยาทำทางของเธอ เมื่ออยู่บ้านจะแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน “หนูอยู่บ้านจะเงิบ หนูไม่อยากพูดกับใครกับเพื่อนหนูจะรำเริง อาจารย์ยังบอกเลยอยู่ในห้องจะเงิบ ง่วงนอนก็หลับอย่างเดียว ง่วงนอนจะให้หนูเต้นหรือยังไง บ้าอาจารย์” (เธอพูดแกมประชด พร้อมรอยยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย)

ปูบอกต่อไปว่า ลักษณะการแสดงอารมณ์ของเธอ หากโมโหมาก เธอจะเงิบ และหากเค้าคนนั้นมาอยู่กับเธอก็อีก สิ่งที่จะกระทำต่อไปคือ การด่า “ถ้าหนูโมโหมากจะเงิบ ถ้ามันมาอยู่กับอีก หนูจะด่าแม่งเลย” ปูยังเป็นคนใจร้อน เธอบอกว่า ตบเป็นตบ แต่เธอก็ไม่เคยทำใครก่อน “หนูเคยตบไม่เข้าฝ่ายปกครอง แต่เข้าโรงพัก ไม่ได้ตบที่โรงเรียน ล่าสุดตบตอนปิดเทอม ม.2 พอติ่มมองหน้าเค้า ทว่าหนูไปมองหน้า นิดหนูไปตบโชคชัย กลุ่มเพื่อนหนูไม่พลาด ไปหมด พวกหนู 30 กว่าคน พวกนั้นมี 8 คน ตบตัวต่อตัว ไล่ ๆ กัน ทางบ้านหนูไปแจ้งตำรวจ”

ปัจจุบันเธอกำลังคบหาเพื่อนชายที่สนิท ที่เธอใช้สรรพนามถึงผู้ชายคนนี้ว่า “แฟนหนู” ปูคบกับแฟนคนนี้น่าประมาณ 6-7 เดือนแล้ว อยู่คนละโรงเรียน แม้รู้ว่าเธอมีแฟน แต่เธอบอกว่าแม่ไม่ค่อยชอบ แฟนของเธอสักเท่าไร ดูแล้วไม่ถูกชะตา แม่ชอบแฟนของพี่ชายมากกว่าเพราะทั้งสวยและรวย แต่เธอก็ไม่สนใจคำวิจารณ์ของแม่ เธอยังเล่าต่ออีกว่า เคยมีแฟนมาตั้งแต่ ป.5 ส่วนใหญ่คบกันได้ไม่นาน คนนี้ดูเหมือนจะนานสุด

เมื่อถามถึงลักษณะการแต่งกายเมื่ออยู่กับแฟน เธอบอกว่าเมื่อก่อนเธอไม่อาบนํ้ากลางคืน แต่พอมีแฟนแล้ว กลัวแฟนว่า “อ๊วย อีเหม็น อาย”

สำหรับการแต่งตัว ปูบอกว่า เธอใส่ชาลัน กางเกงยีนส์ เลือบบางครั้งก็ตัวเล็ก เสื้อกล้าม หากเธอใส่สั้นมากแฟนก็ด่า “อีเหี้ยใส่สั้น” กับเพื่อนผู้ชายทั่วไป เธอเล่าว่า “หนูโดนดึงเสื้อในปะ ๆ หนูก็เลยเอาผ้าอนามัยที่ยังไม่ได้ใช้ (หัวเราะ) หนูตี ๆ อีเหี้ยของเสื้อหมด (เพื่อนชายบอก) เธอตอบว่ามึงอย่ามาอยู่กับกูนะ บางคนชอบแก้ง หนูก็บอกว่าแฟนกูมึนคุ่มนี้ โกหกมันไป เหี้ย แฟนอีหญิงแม่งรุ่นใหญ่” (เธอหัวเราะ)

การพูดจากับแฟน เธอบอกว่า “แรก ๆ ก็จะคุยดี ตอนหลังก็เหี้ย แก่ลงด่า ส่วนแฟนหนูพูดจาอย่างนี้อยู่แล้ว เช่นใช้คำว่า อีเหี้ย อีสัตว์” สำหรับเพื่อนผู้ชาย หนูพูดเหมือนเพื่อนผู้หญิงทั่วไป บางครั้งมีสารพัดสัตว์ให้เลือกใช้ตามความนิยม

เมื่อคุยอยู่กับแฟน หนูบอกว่าไม่ได้แตกต่างเหมือนเธอคุยกับเพื่อน ๆ เธอเล่าว่า “แฟนเคยกินน้ำเบิบซี่ มันก็ดื่ยใส่หนู หนูก็เลยดื่ยใส่ตอบ โสโครก ซกมก พอ ๆ กัน (หัวเราะ)” และหากว่าไปเดินเที่ยวห่างตัวกันกับแฟน เธอจะไม่เดินจับมือ โดยแก้งบอกแฟนว่า “กูเป็นโสด ไม่ต้องมาจับกู (หัวเราะ)” เมื่อถามว่า แฟนเคยหอมแก้มหรือเปล่า เธอตอบว่า แฟนก็เคยหอมตอนเธอเมาคาก็หอม กับเพื่อนผู้ชายก็เหมือนปกติ ไม่เปลี่ยนแปลงกริยาท่าทางมากนัก เธอยังเล่าอีกว่า ชีวิตเธอคราวใดที่อกหัก เธอจะไม่มีอารมณ์เล่นกับเพื่อน ไม่อยากกินอะไร อยู่แต่ในห้อง นั่งฟังเพลง แต่ไม่ร้องให้ หากเธอรู้สึกอึดอัดเก็บกด เธอไม่บอกใคร ยกเว้นเพื่อนที่สนิทมาก ๆ เมื่อถามว่าเธอเป็นคนขี้หึงไหม หนูตอบว่า “หนูไม่หึง มึงจะไปยุ่งกับใครก็เรื่องของมึง อย่าให้กูรู้” การทะเลาะกับแฟน หนูว่าไม่แรง แต่ไม่พูดกัน เธอบอกว่า “หนูไม่ใช่ผัวเมีย ยังไม่อยู่ด้วยกัน ทะเลาะกันยังกับผัวเมียมันทุเรศ” หนูเป็นหญิงสาวที่มีใจเป็นคนอารมณ์โรแมนติกมาก เธอไม่ค่อยบอกรักใคร โดยเฉพาะกับแฟนและแฟนเธอเองในปัจจุบันก็ไม่ค่อยบอกรักด้วยเช่นกัน

ถามว่าเคยมีประสบการณ์ทางเพศกับแฟนไหม เธอบอกว่าเธอยังไม่เคย แต่เธอเคยอ่านหนังสือและดูภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ และเธอก็ยังไม่เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ความรู้เรื่องพฤติกรรมทางเพศ หนูมักจะได้รับการดูโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือวีซีดี หนังสือนิยาย ตำราเพศศึกษา เมื่อตนเองได้รับความรู้เรื่องนี้แล้ว ทำให้เธออยากมีแฟนและคุยกับเพื่อน ๆ ส่วนเรื่องคุมกำเนิด เธอได้จากตำราทางเพศศึกษา และกลุ่มเพื่อน

อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงวิธีอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของครอบครัว เธอบอกว่า “ตอนที่หนูเจาะลิ้น เจาะสะดือ แม่บอกว่าถ้ามึงใส่ไปโรงเรียน แล้วเค้าฟ้องเดี๋ยวมึงโดน แม่จะตีเมื่อหนูทำผิด ไม่ตีแบบมั่ว” แม่จะด่าปู่เสมอ หากคราวใดที่ปู่แต่งตัวโป๊ วิธีการที่แม่มักใช้คือการตี เมื่อปู่ทำความผิดหรือทำอะไรไม่ถูกใจ และนิยมใช้คำพูดที่แรง ๆ ด่าทอปู่อยู่เสมอ ดังนั้นปู่จึงไม่ชอบแต่งตัวโป๊ ประกอบกับตนเองไม่ชอบการใส่สายเดี่ยว แต่งโป๊เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ส่วนการพูดจาสิ่งที่แม่มักสอนเสมอคือ การพูดจากับผู้ใหญ่ แต่หากว่าใครมาด่าปู่ก่อน แม่สนับสนุนให้ด่ากลับ “แม่เคยสอนการพูด พูดกับผู้ใหญ่ให้มันเพราะ ๆ และแม่บอกถ้าใครด่ามา ด่าไปแม่เลย ซึ่งก็มีผลต่อการพูดของหนู ก็ไม่จู้จี้จุกจิกไม่ใช่นะอย่างนี้หรอก” (เธอหัวเราะอย่างพอใจ)

นอกจากนี้คราวใดแม่เห็นเธอมีกริยาท่าทางไม่เหมาะสม แม่จะบอกทันที โดยเฉพาะเรื่อง ที่เธอบอกว่า “แม่ชอบด่าว่าหนูเรด ดังนั้นแม่บอกว่า อย่าเรด อย่าเดินลากขา ส่วนยายเคยด่าว่า

ตก ตก ตกเข้าไปแม่ง ตกอยู่ได้ ตกเหี่ย ตกอะไรอยู่ได้ แค่ว่าเล่น ที่บ้านเค้าก็พูดกันแบบนี้" แม่ของเธอไม่ค่อยสอนบ่อยแต่มันมีผลต่อลักษณะการเดิน เธอจึงพยายามเดินไม่ให้ลากขา แต่มันก็ยังลากอยู่ ในเรื่องการแสดงอารมณ์ แม่ไม่เคยบอก เตือนเธอเลย แต่เธอก็รู้ว่า ถ้าเธอเถียงแม่อะไร จะโดนตบ หรือไม่ก็เอาไม้ฟาด ประสบการณ์ที่ผ่านมามาสอนเธอให้หลีกเลี่ยงการโต้เถียง

เธอเล่าว่า สำหรับเรื่องแฟน แม่ไม่ค่อยยุ่ง เค้าก็ไม่ได้เกลียดอะไร แต่ก่อนแม่ด่า ๆ ว่า "มึงไม่ต้องไปยุ่งกับมันหรอก ภูเห็นไม่ถูกชะตาด้วย" เมื่อก่อนแม่บอกบ่อย เตียวนี้ไม่แล้ว เมื่อถามว่ามีผลต่อพฤติกรรมของเธอหรือไม่ เธอบอกว่า "ยิ่งด่าหนูยิ่งทำ"

การแต่งกายเมื่อต้องทำกิจกรรมกับเพศตรงข้ามแม่ไม่เคยสอนบอกเธอ เพียงแค่บอกภาพรวมในเรื่องของการแต่งกายทั่วไป เรื่องการพูด แม่เคยได้ยินพูดคุยแบบทะเลาะกับแฟนเก่าทางโทรศัพท์ แม่จึงตะโกนด่าว่า "มึงพูดอะไร ต่อกัน พอพอได้แล้ว น่ารำคาญ มึงพอได้ยัง" หลังจากแม่ด่าปุ๊บ เธอก็ยังคุยโทรศัพท์ต่อไป เรื่องกริยาท่าทาง แม่พูดขึ้นมาเฉย ๆ ว่า "อย่าเล่นมาก คุยมาก คนอื่นเค้าจะมองไม่ดี คุยเสร็จก็รีบกลับเข้าบ้าน" การพูดของแม่มีผลต่อพฤติกรรมของเธอ เนื่องจากหนูไม่อยากให้คนอื่นมองเธอไม่ดี "หนูไม่อยากให้คนอื่นมองไม่ดีด้วย แม่บอกว่าหนู จบ ม.3 ไม่ต้องเรียนต่อ แต่หนูจะขอเรียนก็คงได้อยู่แล้ว ส่วนเรื่องการแสดงอารมณ์ แม่บอกแค่ว่า อย่าไปเรงรำกับเค้าให้มากนัก" แม่บอกขึ้นมาเฉย ๆ และในเรื่องการร่วมประเวณี สิ่งที่แม่พูดมักบอกกับหนูเสมอ คือ "อย่าทำอะไรนะ เราเป็นผู้หญิง ผู้ชายมันไม่เสียหาย หนูบอกแม่ตัวมันแค่นี้ ทำอะไรหนูได้" วิธีการที่แม่บอกคือการพูดมาเฉย ๆ แต่ก่อนจะพูดบ่อย เตียวนี้ไม่ค่อยบ่อย อีกทั้งจำได้ว่าแม่เคยพูดว่า "กูขอช่วงนี้ ต่อไป ม.ปลายมึงจะมีแฟนก็ร้อยคน กูก็จะไม่ว่า"

เมื่อถามถึงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ เธอบอกว่า อยากเห็นครอบครัวสอนเรื่องการวางตัวทางเพศ โดยใช้วิธีการ "บอกผ่าน ๆ เพราะหนูไม่ชอบฟังอะไรยาว ๆ อย่างพอแม่พูดหนูก็จะหนี ยายหนูชอบบ่น หนูไม่เคยคุยกับแม่จริง ๆ จัง ๆ มากมาย" นอกจากนี้ เธอยังอยากให้แม่ใจดีเป็นได้ทั้งแม่ทั้งเพื่อน พูดคุยได้ทุกเรื่องอย่างที่ไม่ต้องอาย ปูยังยกตัวอย่างแม่เพื่อนแถวบ้านว่า "แม่มันใจดีมาก แบบว่ารักลูกแต่ก่อนไปไหนไปด้วย" ปูยังบอกถึงความไม่ฝันว่า "โตมาหนูอยากมีลูกผู้หญิง จะแต่งตัวให้สวยสุด" เธอพูดประจบกับรอยยิ้มมุมปากเล็กน้อย

สำหรับเนื้อหาการวางตัวที่ครอบครัวควรสอนบุตรหลาน เธออธิบายว่า เรื่องการพูดกับเพื่อนควรปล่อยให้อิสระ แต่ถ้าพูดกับผู้ใหญ่ ถ้าเค้าไม่ทำอะไรให้ก็ควรบอกลูกว่า "ไปด่าเค้าทำไม เค้าแก่กว่ามึง" และหากสอนก็ควรสอน ม.3 ด้วยเป็นวัยที่เริ่มปล่อยและไม่กลัวใคร

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ เธอต้องการให้ครอบครัวใช้วิธีการสอนโดยให้ออกแนววัยรุ่นนิดหนึ่ง เป็นกันเอง เนื้อหาที่ควรสอนคือเรื่องแฟน การแสดงอารมณ์กับ

แฟนอย่า "กระตือกระต้า" เธอบอกว่า "เค้าจะมองไม่ดี ไม่ใช่ไปบ้านแฟน ไปยั่วพ่อแฟนด้วย" เธอหัวเราะ ส่วนท่าทางก็ควรสอนมิให้ออกท่าทางเต็มที่ อย่ารำเริงกับแฟนให้มากนัก และที่สำคัญไม่ต้องบอกร้อย เพราะวัยรุ่นจะรำคาญ และหากพ่อแม่บอกก็ควรบอกช่วงก่อนมีแฟนหรือเริ่มมีแฟน บอกหลังมีแฟนพูดไปเปลี่ยนน้ำลายเปล่า ๆ ปูว่าอย่างนั้น

ในเรื่องการร่วมประเวณี เธอจะไม่สนใจให้ครอบครัวเธอสอนเรื่องเพศศึกษา โดยเธอบอกว่า "ไม่ต้องหรอก เพื่อนหนูสอนได้ ควรเป็นเพื่อนมากกว่าทางครอบครัว ไม่อยากให้สอนเลย"

ในช่วงสุดท้ายของการสนทนา ปูยังเสนอแนะถึงวัยรุ่นว่า "อย่าแรด อย่ามั่ว หนูเคยเห็นผู้หญิง โบกมือเตอร์ไรค์เพื่อนหนู มันก็เอาไปเลย" สำหรับครอบครัว เธอขอแค่อย่าดู อย่าบ่น และอยากบอกย่าว่า ย่ารักหลานไม่เท่ากัน

ส่วนโรงเรียน เธอบอกว่า "อยากทำอะไรตามสบายหนูอยากแต่งตัวถ้าเค้าให้ทำผมแต่งตัว เค้าให้หนูเข้าเรียนทุกวิชาหนูก็ยอม และครูอย่าดู อาจารย์บางคนก็พูด ๆ ๆ อย่างเดียว ชอบทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่" ส่วนรัฐบาลเธอฝากบอกว่า "วัยรุ่นไม่ชอบให้บังคับ" เธอกล่าวทิ้งท้าย

กรณีศึกษารายที่ 3 : น้อง*

น้อง อายุ 15 ปี นัปถิศาสนาพุทธ เป็นหญิงสาวที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รูปร่างหน้าตาของเธอไม่จัดว่าเป็นคนสวย น้องมีผิวแทนรูปร่างไม่สูง บุคลิกภาพดูเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออกมากกว่าหญิงสาววัย 15 ปีทั่วไป สิ่งที่น่าทึ่งมากสำหรับการสัมภาษณ์ในครั้งนี้ นั่นคือเธอยอมรับว่า เธอเคยมีการร่วมประเวณีกับเพศตรงข้ามด้วยท่าทางไม่เขินอายคนแปลกหน้าแต่อย่างใด

สำหรับเรื่องการเรียนนั้น น้องบอกว่าไม่ได้นักเธออยากเรียนเก่ง ๆ อยากได้เกรดเฉลี่ย 3 กว่า เพราะที่ผ่านมาได้แค่ 2 นิด ๆ ด้วยเหตุนี้เธอจึงพยายามเรียนพิเศษให้มากที่สุด

กิจกรรมยามว่างที่น้องมักทำบ่อย ๆ นั่นก็คือการดูโทรทัศน์ ฟังเพลง น้องเป็นลูกคนเดียว ปัจจุบันอาศัยอยู่กับแม่เพียงสองคน เนื่องจากพ่อของเธอไปอยู่กับภรรยาน้อยแต่พ่อก็มักมาหาที่บ้านอยู่สม่ำเสมอในช่วงเช้า ๆ ของทุกวัน พ่อของน้องอายุ 39 ปี เป็นเจ้าของธุรกิจ มีรายได้ประมาณ 20,000 บาทต่อเดือน ส่วนแม่อายุ 40 ปี เป็นเจ้าของร้านเสริมสวยมีรายได้ประมาณ 10,000 บาทต่อเดือน คนที่น้องสนิทสนมมากที่สุดจึงไม่ใช่ใครที่ไหนนอกจากแม่ของเธอนั่นเอง ดังคำกล่าวที่ว่า "เข้าใจเรามีอะไรก็ปรึกษากับแม่"

สำหรับสัมพันธภาพภายในครอบครัว น้องบอกว่า พ่อแม่มีเวลาให้แต่บางครั้งเธอก็ยังรู้สึกว่าบ้านไม่ค่อยอบอุ่นเหมือนบ้านคนอื่น ๆ ที่มีพ่อแม่อยู่พร้อมหน้า การที่พ่อแม่มีอีกบ้านทำให้เธอ

อดคิดไม่ได้ว่าพ่อไม่มีเวลาให้กับเธอเต็มที่นัก ส่วนแม่มีแต่ทำงานของตัวเอง ความสัมพันธ์เธอกับพ่อก็ดูไม่ราบรื่น การทะเลาะกับพ่อจึงกลายเป็นเรื่องปกติที่พบเห็นอยู่เป็นประจำ เธอเบื่อกับพ่อชอบบ่นและบางครั้งคำพูดของพ่อก็ทำร้ายจิตใจเธอจนเคยคิดอยากจะทำตัวตาย “พ่อชอบบ่น หนูเบื่อพ่อ พ่อพูดเหมือนไม่เข้าใจหนู เคยอยากจะทำตัวตายเมื่อทะเลาะรุนแรง ซึ่งมักเป็นเรื่องการเรียนของหนู และสิ่งที่เสียใจมากคือ การที่พ่อไล่ออกจากบ้าน” เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อ แม่และแฟนคือบุคคลที่คอยเป็นที่ปรึกษาของเธออยู่เสมอ

เมื่อถามถึงลักษณะที่พักอาศัย น้องเล่าว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านของพ่อแต่เธออยู่กับแม่เพียงสองคน ลักษณะบ้านเป็นบ้านเดี่ยวสองชั้น อาศัยมาตั้งแต่เกิดสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ บ้านไม่น่ากลัว แต่ก็มีบางบ้านที่มียาเสพติดติดส่วนการเดินทางสะดวกสบาย

ความคิดเห็นของน้องต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เธอมองว่ารูปแบบการแต่งกายของวัยรุ่นไทยในปัจจุบันผู้หญิงจะแต่งตัวโป๊ขึ้น แต่ส่วนมากที่เธอเจอจะแต่งกายดี บางทีก็ใส่เสื้อเชิ้ตตอนนี้วัยรุ่นกำลังนิยมเสื้อยืดตัวเล็ก ๆ กางเกงยีนส์ ส่วนผู้ชายก็มักใส่เสื้อยืด กางเกงยีนส์ การพูดจาของวัยรุ่นมักพูดกันแรง ๆ “ไอ้เหี้ยไอ้สัตว์” เธอยกตัวอย่างให้ฟัง ส่วนบางคนก็พูดตรงเกินไป ท่าทางของผู้ชายสมัยนี้จะเฮี้ยว ๆ กวน ๆ ผู้หญิงไม่ค่อยเรียบร้อย เธอใช้คำแทนกริยาผู้หญิงสมัยนี้ว่า “แรด ๆ” สิ่งที่ได้พบได้ในวัยรุ่นต่อมาก็คือ การควบคุมอารมณ์ไม่ได้ หากเกิดความไม่พอใจกัน มักใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องตัดสินปัญหา “ผู้ชายอารมณ์แรงไม่พอใจก็ต่อยกัน แล้วผู้หญิงก็จะทำตอบควบคุมอารมณ์ไม่อยู่คิดจะทำอย่างไรก็ทำ”

น้องยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า วัยรุ่นควรมีลักษณะการวางตัวทางเพศที่เหมาะสม โดยที่ผู้ชายควรแต่งกายให้สะอาด อาจใส่ยีนส์เสื้อเชิ้ตพอดีตัว ผู้หญิงควรใส่เสื้อยืดกางเกงยีนส์เชอร์รี่ ๆ ส่วนคำพูดคำจาก็ควรให้ถูกกาลเทศะ ต้องรู้ว่าเมื่อพูดกับผู้ใหญ่ควรจะพูดจาให้ไพเราะ ๆ ท่าทางก็ควรจะเรียบร้อยและควรระวังอารมณ์ แล้วหาทางไประบายที่อื่น เธอแนะนำว่าการระบายทำได้โดยการตะโกนออกมาดัง ๆ ไปเลย

ในเรื่องการมีสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม เธอมองว่าผู้หญิงที่เธอเจอเมื่ออยู่กับแฟนมีการแต่งตัวน่ารักดี มีส่วนน้อยที่โป๊ เพราะผู้ชายมักหวงไม่ให้แฟนตัวเองใส่โป๊ ซึ่งแฟนของเธอก็เป็นหนึ่งในนั้น นอกจากนี้ การพูดจากับแฟนก็ช่างหวานยิ่งกว่าพูดกับพ่อแม่เสียอีก ท่าทางแสดงออกอย่างใจแจ่ม กอดจูบกันอย่างเปิดเผย เธอเล่าประสบการณ์ว่า “หนูเคยไปดูหนังกับแฟนมาได้เลยว่าเป็นเรื่องเคยเห็นวัยรุ่นชายหญิงกอดจูบอย่างไม่อายใคร แฟนหนูว่ามันเป็นอะไรของมันวะ” น้องยังมองว่าวัยรุ่นปัจจุบันอารมณ์แรงขึ้นกว่าในอดีต อย่างการหึงหวงจะมาเป็นอันดับหนึ่งเลยทีเดียว ดังนั้นเธอจึงแนะนำว่า หากวัยรุ่นต้องไปทำกิจกรรมกับแฟนหรือเพศตรงข้าม ผู้หญิงควร

พยายามอย่าแต่งกายล่อแหลมจนเกินไป พุดจากกับแฟนก็ควรเป็นตัวของตัวเอง ถ้าจะกอดจูบกัน หรือหอมแก้มควรทำในที่ลับตาคน และวัยรุ่นควรควบคุมอารมณ์ของตนเองให้ได้

อย่างไรก็ตามในเรื่องการที่วัยรุ่นมีการร่วมประเวณีในวัยเรียนเธอกล่าวเพียงว่ายอมรับได้ด้วยเรื่องดังกล่าวดูเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น

เมื่อถามถึงสาเหตุของการร่วมประเวณีของวัยรุ่น เธอบอกว่า จากการได้ยินมาจากประสบการณ์ของเพื่อน ๆ แรงผลักดันหรือสาเหตุที่นั้นเกิดจากสื่อลามกที่มีอยู่อย่างแพร่หลาย ส่วนอายุครั้งแรกของการร่วมประเวณีที่เธอได้ยินมามีอยู่ในช่วงอายุ 12-13 ปี สำหรับช่วงอายุประมาณ 15 ปี เป็นช่วงที่มีกันเยอะ ๆ เธอยังบอกอีกว่า ผู้ชายส่วนใหญ่มักมีการป้องกัน โดยการใส่ถุงยางอนามัย แต่ถ้าเป็นแฟนกันก็จะไม่ใช่ สถานที่กระทำจะเป็นบ้านแฟน(ผู้ชาย)หรือไม่ก็บ้านเพื่อนแฟน บุคคลที่มักมีการร่วมประเวณีด้วยคือ แฟน

ความคิดเห็นต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา น้องบอกว่า ครอบครัวเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม "อย่างวัยรุ่นบางคนไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ทำให้ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนในสิ่งที่ถูกต้อง และถ้าครอบครัวใดพ่อแม่ทะเลาะวิวาทบ่อยครั้ง ลูกอาจจะได้ยินและนำไปใช้" นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนยังเป็นสาเหตุที่สำคัญ เนื่องจากกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นสูงกว่าพ่อแม่การทำตามกลุ่มเพื่อนไม่ว่าการแต่งกายการพูดจาล้วนอาจเกิดจากกลุ่มเพื่อนได้แทบทั้งสิ้น นอกเหนือจากนี้ยังมีสื่อมวลชนที่คอยกระตุ้นให้วัยรุ่นเกิดการเลียนแบบ "สื่อมีส่วนเยอะตามแบบแฟชันดารา หรือดูหนังภาพยนตร์รุนแรงก็เลียนแบบหรือการกอดจูบ วัยรุ่นเลียนแบบสื่อลามก" เธอกล่าว นอกจากนี้ยังมีสิ่งแวดล้อมในบ้านไม่ดียังเป็นมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้เช่นกัน

มุมมองต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ เธอบอกว่าวัยรุ่นเริ่มดูแลการแต่งกายของตนเองตอนอยู่มัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนการพูดจาเริ่มที่พูดตามกลุ่มเพื่อนและกริยาท่าทางล้วนเริ่มแสดงออกมากขึ้นตอนอยู่ม.2 อีกทั้งในช่วงม.2-3 จะเป็นช่วงที่เริ่มมีการกอดจูบหอมแก้มกับเพศตรงข้าม รวมถึงเริ่มมีอารมณ์หึงหวงแฟนของตนเอง

สำหรับบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ เธอมองว่า โรงเรียนควรมีบทบาทในเรื่องการสอนการให้คำปรึกษาให้กำลังใจและการแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน วิธีการที่ครูควรใช้ น้องแนะนำว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ชอบแบบสบาย ๆ ไม่เครียดลวก ๆ ส่วนเนื้อหาที่โรงเรียนควรสอนนั้นคือ เรื่องการพูดให้ถูกกาลเทศะ ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามและเรื่องเพศศึกษา น้องยังเสริมอีกว่า หากครูสามารถเป็นที่ปรึกษากับนักเรียนได้จะมีผลต่อวัยรุ่น เพราะมีปัญหาวัยรุ่นก็สามารถปรึกษาได้ทุกเรื่อง

กลุ่มเพื่อนควรมีบทบาทในการเตือน บอกเมื่อเพื่อนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ทั้งควรให้กำลังใจเป็นแบบอย่างที่ดีให้แกกัน วิธีการที่ควรใช้กล่าวคือ กลุ่มเพื่อนควรพูดแบบเตือน ๆ แบบเพื่อน ๆ เนื้อหาที่ควรบอกก็คือเรื่องการเรียนความสัมพันธ์กับแฟน และเรื่องเพศศึกษา น้องยังบอกถึงอิทธิพลของเพื่อนว่า “เพื่อนมีผลต่อวัยรุ่นเยอะ เพราะถ้าเมื่อวัยรุ่นมีปัญหา เพื่อนให้คำปรึกษาแก่เราได้”

และสุดท้าย สื่อมวลชนควรมีบทบาทในการสอน ให้ความรู้ เตือน แนะนำ ให้กำลังใจ เป็นแบบอย่างที่ดีแก่วัยรุ่นในเรื่องเพศศึกษาการป้องกัน โดยวิธีการยกตัวอย่างคนที่เคยมีประสบการณ์มาให้สัมภาษณ์เพื่อให้เป็นอุทาหรณ์แก่วัยรุ่น ซึ่งวิธีการดังกล่าว มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

สำหรับทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา น้องแสดงความคิดเห็นว่าการที่วัยรุ่นในปัจจุบันมีแฟนเป็นสิ่งที่ดี ด้วยเหตุผลที่ว่า เหมือนได้พ่อได้แม่ไปอีกคน และหากมีแฟนแต่มีหลายคนในเวลาเดียวกัน น้องบอกว่า “ไม่ไหวมันเกินไปไม่ได้จะมีปัญหา คนเดียวก็อยู่แล้ว” สำหรับเรื่องการเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ ของวัยรุ่นเป็นสิ่งที่เธอยังรับไม่ได้เช่นเดียวกัน เธอใช้คำศัพท์ที่ค่อนข้างรุนแรงว่า “รำนเกิน” ในขณะที่เธอกลับเห็นว่า การที่วัยรุ่นใช้เวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพศตรงข้ามเธอมองว่า ดีมาก เหมือนเค้ามารู้แล ซึ่งเธอก็อยากให้แฟนของเธอเป็นอย่างนี้บ้าง แต่แฟนของเธอมันเป็น “เด้าเชื่องช้า”(หมายถึง การทำอะไรชักช้า ไม่ทันใจ) เธอกล่าวเช่นนั้น และเมื่อถามว่า หากวัยรุ่นใช้เงินทองจำนวนมากไปกับเพศตรงข้าม เธอบอกว่า มันเปลือง คงรับไม่ได้ อย่างไรก็ตาม หากวัยรุ่นอยู่ด้วยกันฉันท์สามีภรรยาในขณะที่เรียนหนังสือ น้องยอมรับได้ แต่ทั้งนี้ต้องเปิดเผยให้พ่อแม่รับรู้ว่าอยู่ด้วยกัน

ในทัศนะของน้อง มองผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมการวางตัวที่ไม่เหมาะสมว่า สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือคนอื่นมองไม่ดี อาจถูกลวนลาม การพูดตรง ๆ เกินไปอาจทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท โดนทำร้ายร่างกาย ซึ่งอาจถึงขั้นมีการเสียชีวิตได้ และหากวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศไม่เหมาะสม เช่น การแต่งกายที่ล่อแหลมจนเกินไป สิ่งที่จะได้รับตามมา คือการถูกข่มขืน และหากวัยรุ่นพูดจาไม่ดี มีกิริยาท่าทางไม่เหมาะสม คนอื่นจะมองแบบเสียหยา รวมถึงการที่วัยรุ่นควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ในขณะที่อยู่กับแฟน แฟนของตนอาจจะเบื่อหน่าย ยิ่งกว่านี้หากมีการร่วมประเวณีที่ไม่มีการป้องกันที่ดีผู้หญิงอาจท้องและผลสืบเนื่องคือ การโดนไล่ออกจากโรงเรียนและทะเลาะกับพ่อและแม่

แนวโน้มพฤติกรรมทางเพศในแง่มุมของน้อง เธอคาดว่า การแต่งกายของวัยรุ่นเริ่มนำเอาของเก่า ๆ มานิยามใหม่ตามแบบแฟชั่น อีกครั้งคำพูดคำจาแย่งลง กิริยาท่าทางเธอใช้คำว่า “แรดขึ้น”

ส่วนเรื่องอารมณ์จะควบคุมไม่ได้ สำหรับการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ เธอยังมองว่าวัยรุ่น คงแต่งกายโป๊กว่าเดิมเพราะอยากให้แฟนหลง คำพูดคงไพเราะ ปรึกษาทำทางจะแย่ง(ไม่เรียบร้อย) เปิดเผยให้คนอื่นเห็นมากขึ้น ส่วนเรื่องการแสดงอารมณ์คงแรง โดยเฉพาะการหึงหวงกับการ โกรธเคือง ทั้งนี้การการร่วมประเวณีในวัยเรียนอายุน้อยลงมาเรื่อย ๆ ประกอบกับจำนวนของ วัยรุ่นที่มีการร่วมประเวณีคงเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม

สำหรับพฤติกรรมทางเพศของน้องในเรื่องการวางตัว น้องเล่าถึงลักษณะการแต่งตัวของ ตนเองว่า มักใส่เสื้อยืดกางเกงยีนส์ เสื้อแขนกุศ รองเท้าแตะ บางทีใส่ชาลัน หากต้องติดต่อบุคลากร เธอจะใส่เสื้อแขนยาว กางเกงขายาว การพูดจากับพ่อแม่ไม่มีคะหรือมีชา เธอจะพูดอ่อน ๆ บ้าง หากต้องการสิ่งของ เธอเรียกแม่ว่า มามี เวลาที่แม่ด่าเธอจะใช้เสียงตวาดแม่เพราะรู้สึกรำคาญเมื่อ แม่โกรธก็จะพูดอ่อน ๆ แม่ก็จะหาย น้องยังบอกว่าบางครั้งเธอเล่น ๆ ด่า ๆ กับแม่ การพูดกับญาติ ผู้ใหญ่ก็พูดเหมือนพ่อกับแม่ ส่วนเพื่อนฝูงก็คุยเฮฮาหยาบ ๆ ตามกลุ่มเพื่อน ๆ ที่พูดกัน เธอยังยก ตัวอย่างคำที่ใช้บ่อยเช่น “ไอ้เหี้ยไอ้สัตว์” น้องบอกว่าเธอเป็นคนที่ชอบพูดตรง ๆ คิดอย่างไรก็บอก อย่างนั้น ส่วนเรื่องปรึกษาทำทางของเธอเป็นคนห้าว ๆ เติบโตมาตั้งแต่มีข้าวบ้างเหมือนผู้หญิงทั่วไป แต่ตนเองเป็นคนใจร้อนไม่อดทนเพราะที่ผ่านมามีพ่อแม่ทำให้ตลอด หากโมโหจะทำลายข้าวของ เสียใจก็ร้องไห้คิดจะมาตัวตาย

เรื่องเพื่อนชายที่รู้จักของน้อง เธอเล่าว่าคบกับคนนี้นานแล้วโป๊กว่าเค้าเป็นทหาร แต่ก็มา หาเธอที่บ้านบ่อยพ่อแม่ก็รับรู้ว่าเป็นแฟนกันเมื่ออยู่กับแฟนเธอจะแต่งกายตามปกติอย่างที่เธอเป็น ตอนคบกันใหม่ ๆ มีระว่างเรื่องเสื้อผ้าบ้างแต่ตอนนี้ไม่แล้วเพราะคบกันมานาน ส่วนการแต่งกาย เมื่ออยู่กับเพศชายทั่วไป เธอแต่งตามปกติ เรื่องการพูดจานั้นเธอบอกว่าพูดกับแฟนไม่หวานมาก (การพูดเรียบร้อย) พูดเรียกชื่อแฟน ซึ่งจะหวานกว่าการพูดกับพ่อกับแม่ อย่างคำว่า ครับ เป็นคำที่ เธอใช้บ่อยที่สุดและเมื่อจะวางโทรศัพท์เธอมักจะพูดว่า “หลับฝันดีนะครับ” ช่วงเวลาที่เธออารมณ์ ดี เธอก็จะคุยกับแฟนดีแต่ถ้าทะเลาะกันมักจะใช้คำหยาบ เธอยกตัวอย่าง “ไอ้สัตว์” น้องยังบอก ข้อดีของการมีแฟนว่าเหมือนได้พ่อได้แม่มาอีกคนเพราะเค้าจะคอยบอกคอยเตือนตลอดอย่างเรื่อง การแต่งกาย แฟนน้องไม่ชอบให้แต่งตัวโป๊ ไม่ชอบจับมือถือแขนเวลาที่น้องแต่งชุดนักเรียน “เวลาที่ หนูใส่ชุดนักเรียนเดินเที่ยวกับแฟน เค้าจะไม่จับมือถือแขนหนูเลย” แฟนเธอเคยบอกว่ามันไม่ เหมาะสม ส่วนปรึกษาทำทางเมื่อน้องอยู่กับแฟน เธอบอกว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงทำทาง เหมือนอยู่ กับแม่อยากได้อะไรก็ขอ เมื่อถามว่า ไปดูหนังมีการหอมกอดหรือไม่ เธอตอบว่าอยู่ในโรงหนังก็มีแค่ กอดเพราะอากาศมันหนาวแต่ไม่มีการหอม น้องบอกถึงเรื่องการแสดงอารมณ์ของเธอว่า ตนเอง เป็นคนขี้หึงแฟนมากถ้ามีผู้หญิงโทรมาหาแฟน เธอจะชักใจรั้งไว้เลยจนกว่าจะรู้ว่าเค้าคนนั้นเป็น

ใคร โทรมมาด้วยวัตถุประสงค์อันใด ถ้าเธอเกิดอาการหึงหวง การต่ำคือสิ่งที่จะเป็นอันดับแรก เธอยังย้ำว่าตนเป็นคนหึงแรง หากโกรธขึ้นมาเธอจะไม่ยอมคุยด้วย ต้องรอให้แฟนมาจ้อ การทะเลาะกับแฟน เธอบอกว่าไม่ค่อยบ่อยเพราะจะเล่น ๆ กันมากกว่า และคำว่า "รัก" เป็นสิ่งที่น้องสื่อให้แฟนเธอได้รู้ว่าเธอรู้สึกพิเศษกับเค้า สำหรับกับเพื่อนผู้ชายทั่วไป ทั้งการแต่งกาย คำพูด กริยาท่าทาง การแสดงอารมณ์ เป็นตัวของตัวเองไม่เปลี่ยนแปลง

อย่างที่เคยกล่าวไว้ในช่วงต้นว่า น้องเป็นหญิงสาวที่กล้าบอกว่าเธอเคยมีการร่วมประเวณีกับเพศตรงข้าม เธอเล่าว่า ครั้งแรกของเธอกเกิดขึ้นเมื่ออายุ 12 ปี บุคคลที่มีด้วยคือ แฟนคนปัจจุบัน สำหรับแรงผลักดันหรือสถานการณ์ที่ทำให้เธอมีการร่วมประเวณีในครั้งแรก เธอบอกแค่ ว่า เธอไม่เต็มใจในการร่วมประเวณี น้องใช้คำว่า "โดน!" สำหรับบุคคลที่เคยมีการร่วมประเวณีด้วยในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา เธอบอกว่า มีกับแฟนคนแรกที่มีการร่วมประเวณีในครั้งแรก สถานที่ที่มักกระทำ อันดับ 1 เธอตอบว่า บ้านแฟน รองลงมาคือ บ้านของตนเอง เธอบอกว่าหลังจากมีการร่วมประเวณี เธอจะรักษาความสะอาด กินยาคุมกำเนิด แฟนของเธอเองก็ใช้ถุงยางอนามัย แต่ก็มีบ้างบางครั้ง ที่เธอมีการร่วมประเวณีกับแฟนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย น้องเล่าต่อว่า หลังจากนั้นเธอกับแฟนก็ยังคงทำตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แหล่งความรู้เรื่องเพศศึกษาที่เธอได้รับส่วนใหญ่มาจากภาพยนตร์และโทรทัศน์ รวมทั้งจากเพื่อน ๆ อย่างความรู้เรื่องคุมกำเนิดเธอก็ได้จากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งครูอาจารย์ในโรงเรียน เพื่อน และการเรียนรู้ด้วยตนเอง

น้องยังเคยดูภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ เคยไปเที่ยวพวกคลับบาร์สถานเริงรมย์ต่าง ๆ เพราะความอยากรู้อยากเห็น เมื่อเวลาเธอมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ เพื่อนจะคอยให้คำปรึกษาปัญหาทางเพศเสมอ

เมื่อถามถึงวิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของครอบครัว น้องบอกให้ฟังว่า อย่างการวางตัวในเรื่องการแต่งกาย คราวใดที่เธอแต่งตัวโป๊ หากพ่อเห็น พ่อจะบ่น หรือมโนเธอให้ไปเปลี่ยนชุดที่ดูเรียบร้อยกว่านี้ "พอบ่นใส่โป๊ไปหรือเปล่านั้นเปลี่ยนไปไม่กลัวถูกข่มขืนหรือคราวหลังอย่าแต่งมาอีกถ้าแต่งมาจะไม่ให้ดังส์" น้องบอก

ส่วนแม่จะไม่ยุ่งไม่ว่าอะไร บางครั้งเสื้อแขนกุด แม่เป็นคนซื้อให้เธอใส่เอง วิธีการที่พ่อใช้คือเห็นพฤติกรรมแต่งตัวของเธอก่อน ถ้าไม่ดีจึงเตือน พร้อมบอกถึงผลเสียที่อาจตามมา เธอยังบอกว่า พ่อให้ความสำคัญต่อเรื่องการแต่งกาย อย่างไรก็ตาม แม้พ่อจะบอกจะเตือนเธออย่างไร มีเพียงบางครั้งเท่านั้น ที่เธอจะปฏิบัติตามที่พ่อสั่ง และเธอก็เรียนรู้ด้วยตัวเองว่า เมื่อใดที่จะไปหาพ่อที่ทำงานจะใส่เสื้อที่มีให้โป๊ เพราะกลัวพ่อดุ

พ่อของน้องอยากให้น้องเป็นคนเรียบร้อย แต่เธอมองว่าตัวเองแก่นเกินไป อย่างในเรื่อง การพูดจา พ่อคอยบอกเสมอว่า พูดกับผู้ใหญ่ดี ๆ หน่อยจะเตือนเมื่อพ่อได้ยินน้องพูดไม่เหมาะสม ซึ่ง การสอนของพ่อ เธอบอกว่าจะออกแนวบ่นเสียมากกว่า “บางครั้งก็ไม่ชอบวิธีการพ่อ เพราะเกินไป พูดจนเราคิดว่าเค้าไม่รักเรา” ถึงอย่างไรก็ตาม แม้พ่อจะบ่นเรื่องการพูดจาของเธอ แต่ดูเหมือนว่า ไม่มีผลต่อกริยาวาจาของเธอมากนัก โดยเฉพาะเวลาที่เธอพูดกับเพื่อน ๆ

เรื่องกริยาท่าทาง แม่จะสอนเธอแค่การบอกให้ทำตัวดี ๆ “แม่บอกทำตัวให้ดี ๆ หน่อยเป็น สาวแล้วไม่ใช่เด็ก” วิธีที่แม่ใช้คือ การพูดขึ้นมาเฉย ๆ ให้เหตุผล การสอนเรื่องท่าทางของแม่ไม่ บ่อยนัก และก็ไม่มีผลต่อพฤติกรรมกริยาท่าทางของเธอ

สำหรับการแสดงอารมณ์ของน้อง สิ่งที่พ่อมักเน้นเป็นพิเศษคือ การที่เธอเป็นคนใจร้อน น้องบอกว่าครอบครัวให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก อย่างพ่อจะเป็นคนที่อารมณ์ร้อนอยู่แล้ว เธอก็ ใจร้อน แม่จึงคอยเตือนเธอเสมอว่า อย่าใช้อารมณ์เวลาที่เธอทะเลาะกับพ่อ “พูดดี ๆ กับพ่อ อย่าใส่ อารมณ์เค้าชอบคนพูดเพราะ ๆ” แม่มักจะเตือนหลังจากที่เธอได้ทะเลาะกับพ่อไปแล้วแต่อารมณ์ ร้อนของเธอ ก็ไม่เคยเปลี่ยนให้เย็นลง

น้องยังเล่าว่า ในเรื่องอะไรที่เกี่ยวกับแฟนหรือเพศตรงข้าม พ่อกับแม่จะสอนเธอแค่บาง เรื่องเท่านั้น อย่างการแต่งกายพ่อกับแม่ไม่เคยสอน จะมีก็แต่เรื่องการพูดจาด้วยเธอมักจะอารมณ์ เสีย และด่าทอคนที่ทำให้เธอไม่พอใจ แม่จึงเป็นกังวลว่าการด่าผู้ชายจะนำผลเสียต่อตัวเธอและ ครอบครัว “แม่บอกพูดดี ๆ กับมันเดี๋ยวมันข่มขืนอยู่บ้านคนเดียว อย่าด่าใคร เดี่ยวมันมาจับบ้าน ข่มขืน” เธอเล่าให้ฟัง แม่ของเธอมักจะพูดบ่อยในเวลาที่เธอกำลังด่าผู้อื่น วิธีการที่แม่ใช้คือ การชู ไม้กั้วโดยนำเอาผลเสียที่อาจตามมา และแม่มักจะเตือนเฉพาะเวลาที่เกิดพฤติกรรมไม่ดีเท่านั้น เธอบอกว่า หลังจากนั้นเธอกั้ว จึงพยายามที่จะไม่ด่าใคร เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียว

แม่ของน้องยังเคยบอกเธอว่า คบกันได้(แฟน)แต่อย่าทำอะไรจนเกินเลย แม่จะเตือนว่า “ถ้าเล่นก็เล่นในบ้าน อย่าเล่นข้างนอก คนอื่นจะมองไม่ดี” ส่วนพ่อจะบอก “เราเป็นผู้หญิงนะ” ที่ บ้านของน้องสอนเรื่องนี้ไม่บ่อย แต่เธอก็พยายามทำตามที่แม่บอก โดยเฉพาะเรื่องการเล่นกับแฟน นอกบ้าน

น้องยังบอกอีกว่า ครอบครัวของเธอไม่เคยสอนหรือให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่เธอเลย แต่ แม่คอยบอกเธอว่า “ถ้ามีอะไรกันก็บอกเค้า” ปัจจุบันพ่อกับแม่ยังไม่ทราบว่าเธอกับแฟนมีอะไรกัน

ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว เธอบอกว่า อย่างการวางตัว ทางเพศ สิ่งที่พ่อแม่ควรสอนบุตรหลานของตนก็คือการแต่งกายที่เหมาะสมเมื่อไปยังสถานที่ต่าง ๆ แต่งมิให้โป๊จนเกินไป เวลาพูดกับพ่อแม่ไม่ควรพูดแบบเพื่อน(หยาบ)มากเกินไปควรสอนถึงวิธีการ

พูดที่ถูกต้อง นอกจากนี้ลูกผู้หญิงก็ควรสอนเรื่อง การเดินที่เรียบร้อย อารมณ์ก็ควรบอกลูกว่า “เราเป็นอย่างนี้ ควรระวังอารมณ์ไปอยู่ที่อื่นเค้าอาจรับเราไม่ได้” น้องยังแนะนำพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีวัยรุ่นอยู่ในบ้าน ควรใช้วิธีการเตือนให้เหตุผล พูดแบบเล่าสู่กันฟัง ทั้งนี้ต้องไม่สอนบ่อยเกินไป เพราะวัยรุ่นรู้สึกรำคาญ ช่วงอายุที่ควรสอนคือ เมื่อลูกเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเริ่มคบหาเพื่อน อย่างในช่วง ม.ต้น

นอกจากนี้ น้องอยากให้ครอบครัวสอนเรื่อง การมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ โดยให้พ่อแม่บอกบุตรหลานที่เป็นผู้หญิงว่า เมื่ออยู่กับผู้ชายอย่าแต่งกายล่อแหลม พูดจากับผู้ชายคนอื่น ๆ ให้พูดดี ๆ และถ้าเวลาไปอยู่ในสถานที่สาธารณะอย่าทำอะไรประเจิดประเจ้อ อยากรักก็ตามในเรื่องอารมณ์น้องกลับเห็นว่าไม่ควรสอน เนื่องจากการแสดงอารมณ์เป็นเรื่องส่วนตัว ทั้งนี้การสอนก็ไม่ควรสอนบ่อยจนเกินไป ช่วงอายุที่ควรเริ่มบอกคือ เมื่อเห็นว่าลูกเข้าสู่วัยรุ่นและเริ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

สำหรับการสอนเรื่องการร่วมประเวณีในครอบครัว น้องอยากให้พ่อแม่ให้ความรู้แก่บุตรหลานของตน โดยบอกถึงวิธีการป้องกัน อาศัยวิธีการ ใช้เหตุผล ชูไม่ได้ และควรเริ่มสอนเมื่อเห็นว่าลูกโตเป็นหนุ่มสาว(ม.ต้น)

สุดท้าย น้องยังฝากข้อเสนอแนะถึงวัยรุ่นที่อยู่ทั่วประเทศ “ควรป้องกันเวลาที่มีการร่วมประเวณีพูดจาให้สุภาพกว่านี้ พ่อแม่ก็ควรตักเตือน ให้คำปรึกษาให้ความเอาใจใส่ รักลูก(วัยรุ่น) ให้มาก ๆ ส่วนโรงเรียนก็อยากบอกว่า ขอขอบคุณที่ให้การศึกษา อาจารย์ควรใจดีกว่านี้หน่อย และฝากบอกรัฐบาลว่า ควรปราบปรามยาเสพติดเหมือนเดิม และอยากให้หน่วยงานให้คำปรึกษาทั่วไป” เธอกล่าวทิ้งท้าย

กรณีศึกษารายที่ 4 : เล็ก*

เล็ก เพศชาย อายุ 16 ปี นับถือศาสนาพุทธ เล็กเป็นเด็กหนุ่มที่จัดว่าหน้าตาดีคนหนึ่ง ด้วยรูปร่างสูงโปร่ง ขาว ใบหน้าคมเข้ม ดูเป็นหนุ่มกว่าอายุจริง ปัจจุบันเล็กกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมปลาย กิจกรรมยามว่างมักเล่นกีฬา เล็กบอกว่าชอบเล่นกีฬามาก ตั้งแต่บาสเกตบอล ฟุตบอล รวมทั้งการร้องเพลง เล็กยังเป็นนักร้องนำให้กับวงดนตรีของเพื่อน ๆ และมักชวนกันไปซ้อมดนตรีที่บ้านเพื่อนในละแวกโรงเรียน หรือไม่ก็เข้าห้องซ้อมดนตรี(ในกรณีที่จะบันทึกเสียงหรือซ้อมเพื่อจะแสดงบนเวที)

เล็กมีพี่น้องทั้งหมด 3 คน พี่ชายคนโต 25 ปี ถัดมาพี่สาว อายุ 20 ปี และเล็กเป็นคน

สุดท้าย มีสมาชิกที่อาศัยอยู่ร่วมกันในบ้านจำนวน 8 คน มีพ่อ แม่ พี่น้อง อา 2 คน และอาม่า พ่อของเล็กอายุ 50 ปีกว่า ๆ อาชีพธุรกิจส่วนตัว เรื่องรายได้นั้นเล็กไม่เคยถามพ่อ ส่วนแม่อายุใกล้เคียงกับพ่อ อาชีพธุรกิจส่วนตัว บุคคลที่เล็กสนิทด้วยคือพี่สาว สาเหตุเพราะ คุยกันรู้เรื่องมากที่สุด

เล็กบอกว่าสัมพันธภาพที่บ้านไม่ค่อยอบอุ่น เพราะพ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้ ด้วยต้องทำงานหาเงิน กิจกรรมที่มักทำร่วมกันภายในบ้านคือการทานข้าวนอกบ้านและร้องเพลงที่ร้านคาราโอเกะ แต่เล็กมักไม่ค่อยได้ไป เนื่องจากไม่ค่อยอยู่บ้าน เพราะจะไปเที่ยว เล่นกีฬา ช็อปปิ้งเสียมากกว่า เลิกยังเล่าว่า ตนเองมักจะทะเลาะกับพี่ชายและอา เพราะพวกเขาจะบ่นไม่มีลิมิต บ่นตลอด เรื่องไร้สาระก็ยังบ่น เช่น เรื่องกลับบ้านช้า กินข้าวไม่พร้อมหน้าพร้อมตา นอนดึก เล่นเกม เล่นกีฬามาก เลิกก็เถียงเพราะเป็นคนไม่ยอมคน แต่ไม่ถึงกับลงไม้ลงมือ ส่วนกับพ่อ เลิกจะไม่ค่อยกล้าเถียง เพราะพ่อเป็นคนจริงจัง ถ้าบ่นกันก็จะแะไม่ได้เงิน ถ้าแม่บ่นไม่เป็นไรเพราะพ่อให้เงินทุกวันวันละ 100 บาท ส่วนแม่และอาม่าจะให้เงินอาทิตย์

เล็กเล่าต่อว่าตอนเด็ก ๆ ที่บ้านจะโหด โหดขึ้นมาก็เล็ก ไม่มีการกอดหรือโอบอ้อมเลย ส่วนเรื่องพ่อแม่ทะเลาะกันมักเกิดจาก แม่มักไม่บ่นกับพ่อว่าไม่ค่อยดูแลลูก แล้วพ่อก็จะไม่ไหว ทะเลาะกันบ่อย แต่แปปเดียวก็จะดีขึ้น

เมื่อเล็กมีปัญหา มักมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับพ่อมากกว่าคนอื่น ๆ ด้วยเล็กมองพ่อว่าเป็นคนจริงจัง ถ้าเป็นคนอื่นจะไม่ค่อยฟังเล็กอธิบาย เพราะผู้ใหญ่จะไม่ค่อยเชื่อความคิดของเด็ก และยังเห็นว่าเราเด็กเสมอ เป็นเด็กตลอด

ปัจจุบันที่บ้านไม่ถามสารทุกข์สุกดิบของเล็ก แต่มักออกมาในรูปของการบ่นมากกว่า บ้านของเล็กมีลักษณะเป็นทาวน์เฮ้าส์ เดินทางสะดวก สิ่งแวดล้อมใกล้เคียงจะมีทั้งโต๊ะบอล บ่อนยาเสพติด แต่ไม่เคยใช้บริการพวกนี้เลย จะมีบ้างก็ร้านสนุกเกอร์ ซึ่งมักใช้บริการบ่อยครั้ง เลิกบอกว่า ยาเสพติดแถวบ้านเยอะมาก ตำรวจมาบ่อย พ่อแม่ก็บอกว่าอย่าไปยุ่งกับมัน เลิกยังเพิ่มเติมอีกว่าในละแวกนี้ยังมีบาร์ ปิดเทอมเคยใช้บริการ แต่เข้าไปได้แค่ร้านนั่งตอนที่เข้าไปบอกอายุ 21 ปี อย่างอาร์ซีเอ(สถานบันเทิงกลางคืน)ก็ไม่ตรวจบัตร แต่ต้องเป็นวันธรรมดา ดังนั้นเวลาเที่ยวจึงไปเฉพาะวันธรรมดาเท่านั้น

เมื่อถามถึง ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน เลิกมองถึงการวางตัวทางเพศว่า "ผู้หญิงเดี๋ยวนี้จะแต่งตัวเกินวัย บางคนแต่งไม่เข้ากับตัวเอง โป๊เกินไป เพราะอยากทันสมัยอินเทรนด์อย่างฝรั่งเขา ส่วนผู้ชายก็สบาย ๆ ไม่ค่อยคิดอะไรมาก ยังไงก็ได้ ส่วนคำพูดมีการพูดหยาบคายทั้งชายและหญิง กิริยาท่าทางของวัยรุ่นสมัยนี้ชอบทำตัวกวน เดินเก๋ ๆ ผู้หญิงเดี๋ยวนี้จะแรดขึ้น ทำเดินทำนองไม่เรียบร้อยอารมณ์ก็ร้อนขึ้นออกเป็นทางรุนแรงมากกว่าเดิม"

ดังนั้นลักษณะที่เหมาะสมของการวางตัวทางเพศในความคิดของเล็กคือ ผู้หญิงและผู้ชาย ควรใส่เสื้อผ้าที่เข้ากับตัวเอง พุดจาให้เหมาะสมกับวัย ถ้าคุยกับเพื่อนก็สบาย ๆ พุดกับรุ่นพี่ไม่ควร ปีนเกลียว ผู้หญิงควรแสดงกิริยาท่าทางที่เรียบร้อยเมื่ออยู่กับผู้ใหญ่ กับผู้ชายก็ควรวางตัวให้ดีขึ้น หน้อย ควรมีการผ่อนอารมณ์ที่ใจร้อนรุนแรงบ้าง

สำหรับเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่นนั้น เล็กมองว่า ส่วนมากผู้ชายถ้าอยู่กับแฟนจะแต่งตัวเวอร์ (แต่งตัวเนี้ยบ จนขาดความเป็นตัวเอง) ส่วนผู้หญิงก็โป๊มาก เดี่ยวนี้พุดจา กับแฟนก็ไม่ค่อยดี ถ้าเป็นตอนแรก ๆ มีโอ้ เอาใจ กิริยาท่าทางของวัยรุ่นส่วนใหญ่จะเรียบร้อย เมื่ออยู่กับแฟนตอนแรก ๆ ก็จะมีหวาน หลัง ๆ ก็จะมีเบื่อ มีการแสดงออกด้านอารมณ์มากขึ้น

เล็กจึงแนะนำว่าเมื่อผู้ชาย / ผู้หญิงจะต้องไปทำกิจกรรมต่าง ๆ กับเพศตรงข้าม ควรมีการ แต่งกายให้เรียบร้อยดูดี การพุดจาก็ควรเลมอดันเลมอปลาย ไม่ควรจีจกับแฟนมากเกินไป จะทำอะไรก็ควรดูสถานที่ด้วย ไม่ควรทำประเจิดประเจ้อ เมื่ออยู่กับผู้ชายต้องไม่กรีดกรีด เล็กใช้คำว่า “แรดได้แต่อย่าร่าน ถ้าร่านเนี่ยไม่ไหว ต้องฉลาด ผู้หญิงเดี๋ยวนี้ไม่ฉลาด โดนผู้ชายหลอกง่าย อย่าง รุ่นพี่ไปจีบรุ่นน้องเนี่ย โอกาสน้อยมากที่จะจีบไม่ติด ถ้าหล่อ ๆ หน้อยเข้าไปจีบรุ่นน้องเนี่ยเชือด กล้วย(จีบสำเร็จ)กินได้เลย”

การที่วัยรุ่นมีการร่วมประเวณีกันในวัยเรียน เล็กยอมรับได้ต่อพฤติกรรมดังกล่าว ด้วย เหตุผลที่ว่ามิได้แต่อย่าท้อง มันเป็นเรื่องปกติ เดี่ยวนี้ผู้หญิงบางคนมีอารมณ์ทางเพศสูงกว่าผู้ชาย บางคนอยากลองนอนกับผู้ชาย

เมื่อถามถึงเหตุผลที่วัยรุ่นมีการร่วมประเวณีในวัยเรียน เล็กบอกว่าส่วนใหญ่เกิดจาก อารมณ์ ความอยากรู้อยากเห็น เดี่ยวนี้เปิดเสรีเรื่องนี้แล้ว เลยมีกันเยอะ ที่วิกก็มีให้ดูเยอะแยะ หนังสือก็มีเยอะ ช่วงอายุที่มักมีการร่วมประเวณี อยู่ในช่วงม.ปลาย สำหรับสถานที่กระทำมักไป บ้านเพื่อน บุคคลที่มีด้วยส่วนใหญ่เป็นแฟน หรือไม่ก็แล้วแต่คน เมื่อถามว่าวัยไหนที่สมควรมีการ ร่วมประเวณี เล็กตอบว่า “ประมาณรุ่นผม หรือไม่ก็โตกว่ารุ่นผม เพราะว่าเด็ก ม.ต้นเดี๋ยวนี้มันไม่ ไหว ควรประมาณ ม.4 ที่ควรเรียนรู้ได้แล้ว แต่เคยหรือไม่เคยอยู่ที่คน ผู้ชายอยู่ที่กลัวหรือไม่ อย่าง เพื่อนผมบางคนไม่เคยมีแฟนเลย แต่พอถามจริง ๆ เคยกันหมดแล้วทั้งกลุ่มโดยถ้ามีก็จะเป็นผู้หญิง นอกห้องเรียน ส่วนมากพวกเขาไม่อยากจะเอาคนในโรงเรียนหรอก เพราะคนในโรงเรียนมันใกล้ไป ถ้าเลิกกันไปจะดูไม่ดี(ภาพพจน์เสียหาย) พอมีอะไรแล้วเลิกเนี่ยคนอื่นมองในทางไม่ดี ถ้าเกิดคน นอกโรงเรียนก็ไม่มีไร ผมก็ไม่เคยไปมีอะไรกับเพื่อนในโรงเรียน บางคนไม่ใช่แฟนก็มีอะไรกัน ผม ไม่มีหรอกในโรงเรียน จะมีก็แต่พวกมาป้อ(จีบ)ผม ก็เคยเกือบมี(การร่วมประเวณี) เค้าท้องเมื่อ 2 ปี ที่แล้ว ผู้หญิงคนนี้ก็เคยมาจีบผม แต่แค่เกือบ ไม่ได้มีอะไร ตอนนี้อน่าจะออกจากโรงเรียนแล้ว”

ความคิดเห็นต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา เล็กบอกว่าการที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ไม่น่าจะเกิดจากครอบครัว แต่กลุ่มที่สำคัญคือกลุ่มเพื่อน ด้วยมีการลอกเลียนแบบกัน พอเพื่อนเคย (มีการร่วมประเวณี) คนหนึ่ง คนอื่น ๆ ก็อยาก แล้วมันก็เป็นกระแส ยิ่งอยากก็จะมี การร่วมประเวณีเยอะขึ้น ประกอบกับการที่สังคมเรามีสื่อต่าง ๆ ที่ค่อนข้างเสรีในเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ หนังสือก็มีให้เห็นเยอะแยะ อีกทั้งพวกแฟชั่นต่าง ๆ เป็นสิ่งที่วัยรุ่นนำมาลอกเลียนแบบ ทั้งนี้เล็กยังบอกว่ามีเหตุอีกอย่างคือวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น มีอารมณ์ที่แตกต่างไปจากวัยอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

ความคิดเห็นต่อวัยที่เริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ เล็กมองว่าการวางตัวทางเพศของวัยรุ่นเริ่มมีในช่วง ม.3 เนื่องจากเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคนด้วย บางคนโตเร็ว บางคนโตช้า ส่วนความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม วัยที่เริ่มมีคือ ช่วง ม.2 เนื่องจากตอนอยู่ ม.1 ยังอาย ๆ สำหรับช่วงอายุแรกของการร่วมประเวณี มักอยู่ในช่วง ม.2 – ม.3

ความคิดเห็นต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ สำหรับโรงเรียนเล็กมองว่าควรมีบทบาทในการสอนอธิบายให้ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศแก่นักเรียน ควรเป็นที่ปรึกษา เป็นแบบอย่างที่ดี เนื้อหาที่โรงเรียนควรสอนเรื่องคือ การวางตัว ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และเรื่องเพศศึกษา โดยใช้วิธีการสอนในรูปแบบของการนั่งคุยกับนักเรียนเหมือนคุยกับเพื่อน เป็นกันเอง สำหรับความถี่บ่อยที่โรงเรียนควรสอน เล็กแนะนำว่าควรเป็นอาทิตย์ละครึ่ง แบบวิชาสุขศึกษา

ทั้งนี้ เล็กเห็นยังว่า โรงเรียนไม่ควรปิดกั้นเรื่องเพศศึกษา โดยยกเหตุการณ์สนับสนุน เช่น กรณีครูสอนเพศศึกษาซึ่งเป็นครูประจำชั้นของเล็ก "ส่วนมากอาจารย์ในโรงเรียนจะขัดแย้งกัน อาจารย์ส่วนมากไม่เห็นด้วยกับการเปิดกว้างเรื่องเพศศึกษา เขาไม่ชอบ ไม่อยากให้สอน อย่างอาจารย์ประจำชั้นทั้งสาวและสว ย สอนวิชาสุขศึกษาเรื่องการป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัยมีการทดสอบใส่ถุงยางซึ่งมีอวัยวะเพศชายปลอม แต่ในที่สุดก็โดนอาจารย์ท่านอื่นขโมยหายไป" เล็กบอกว่าเค้ารู้สึกประทับใจและยอมรับในตัวอาจารย์ประจำชั้นของเค้ามาก เนื่องจากรู้สึกที่อาจารย์สอนสนุก เป็นกันเอง ปรึกษาได้ เปิดเผย คุยได้ทุกเรื่องไม่ใช่แค่เรื่องการร่วมประเวณีอย่างเดียว อย่างอาจารย์สอนนักเรียนผู้หญิงเรื่องวิธีการป้องกัน วิธีการรักษาตัว วิธีการวางตัวเพื่อให้ผู้ชายไม่กลัวลวนลาม "อาจารย์ถามผมตรง ๆ ว่า ไปได้มากี่คน ไปทำอะไรบ้าง อาจารย์ยังบอกเลยว่าไม่เกี่ยวกับขนาดของผู้ชาย อยู่ที่เรทำให้เขาถึงได้หรือเปล่า น้องชวย(อวัยวะเพศชาย)อันใหญ่ ๆ บางที่ยังทำให้ผู้หญิงถึงไม่ได้ อาจารย์สาว ๆ เขาสอนอย่างนี้เลย (เล็กหัวเราะอย่างมีความสุขกับการเล่า)"

เล็กยังเพิ่มเติมว่า หากมีครูอย่างนี้จะทำให้เด็กรู้เรื่องการร่วมประเวณีมากขึ้น รู้การป้องกัน และวิธีทำให้ถึงอารมณ์

สำหรับบทบาทของเพื่อน เล็กบอกว่ากลุ่มเพื่อนควรให้คำปรึกษาเมื่อมีปัญหา จะได้ไม่เป็นตามข่าวที่มีนักเรียนยิงแฟนสาวและญาติ ๆ วิธีการที่เพื่อนใช้คือการพูดคุย สนุก ๆ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และคอยเตือน เนื้อหาที่ควรบอกคือ เรื่องการมีสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนต่างเพศ กลุ่มเพื่อนมีความสำคัญมากที่สุด ส่วนมากวัยรุ่นจะเชื่อเพื่อนมากกว่าหน่วยอื่น ๆ ทางสังคม

ส่วนสื่อมวลชน เล็กบอกว่าควรมีบทบาทในการให้คำปรึกษา แนะนำ ให้ความรู้ โดยสื่อควรเปิดกว้าง เพราะไม่สามารถห้ามได้แล้ว และควรสอนในเรื่องวิธีการป้องกันที่ถูกดีกว่ามาให้เด็กรักษาพรหมจารี เช่น การป้องกัน ส่วนวิธีการที่สื่อควรจะใช้ เล็กบอกว่าบางอย่างก็ควรสอนแบบอ้อม แล้วแต่วัย เด็กจะเชื่อสื่อหรือไม่อยู่ที่ตัวเด็กเอง ถ้าเขาคิดว่าของเขาดีแล้วเขาก็จะไม่เชื่อ

ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา เล็กมองว่าการที่วัยรุ่นมีแฟนเป็นเรื่องปกติ แต่ควรอยู่ในขอบเขต แต่ถ้ามีแฟนที่เดียวหลายคนมันน่าเกลียด ดูเหมือนไม่จริงใจ ถ้าคบหลาย ๆ คนกลายเป็นจับปลาหลายมือ อาจจะได้สักมือ สำหรับการที่วัยรุ่นเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ เล็กมองว่า ถ้าเข้าไม่ได้ก็ต้องเปลี่ยน ในทางตรงกันข้าม เล็กกลับมองว่าการใช้เวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพศตรงข้ามนั้นตนเองไม่เห็นด้วย ถ้าติดแฟนเกินไป โดดเรียนไปหา แฟนไปนั่งรอหน้าห้อง ยิ่งเจอกันบ่อยก็จะยิ่งเลิกกันเร็ว และคนที่ใช้เงินทองจำนวนมากหมดไปกับแฟน เล็กก็ไม่เห็นด้วย เพราะควรต่างคนต่างออก เลี้ยงผู้หญิงมากเกินไปผู้หญิงก็สบาย ถ้าผู้หญิงเลี้ยงเราก็อันตราย ผู้ชายควรจะออก สำหรับวัยรุ่นที่อยู่ด้วยกันฉันท์ผัวเมีย เล็กบอกว่าไม่ผิดหรอก ถ้าเกิดรักกันมาก ก็อยากอยู่ด้วยกัน

เล็กยังแสดงความคิดเห็นต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศว่า ถ้าวัยรุ่นมีการวางตัวไม่ดี ผลที่ตามมาคือมีคนวิจารณ์ในทางที่ไม่ค่อยดี อย่างการแต่งกาย เล็กบอกว่า "ผู้หญิงแต่งโป๊บางคนจะมองว่า อู้หู ! บางคนจะมองแบบชอบ แต่บางคนจะมองแบบ 2 แง่ คือชมกับไม่มีกาลเทศะ แต่งอย่างนี้ได้ยังไง หรืออย่างอารมณ์ร้อนตามข่าวก็ตัดสินด้วยการยิงทิ้งเลย อันนี้ก็ไม่ไหว บ้าเกินไป"

ทั้งนี้ผลของการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ เล็กบอกว่าแล้วแต่คู่ บางคนอยู่มัธยมปลายทะเลาะตบตี บางคู่ที่ประเจิดประจ้อ(การโอบกอดจูบกับแฟน) คนก็มองไม่ค่อยดี เกิดการทะเลาะวิวาท ส่วนผลของการร่วมประเวณี เล็กบอกแค่ว่าต้องกับเอดส์แต่ก็ขึ้นอยู่กับคนด้วย ถ้ารู้จักป้องกันก็ไม่มีปัญหา

สำหรับแนวโน้มในอนาคต เล็กมองการวางตัวโดยบอกว่า “ต้องเวอร์(ไม่เรียบร้อย)กว่านี้ แนนอน” เนื่องจากการแต่งกายโป๊มากขึ้น การพูดจาก็ดงรุนแรงและหยาบคายกว่านี้ เพราะมันเป็นกระแส (จากการซักถาม เล็กให้เหตุผลเพิ่มเติมถึงการใช้คำอาชญากรรม/ไม่สุภาพเป็นสรรพนามแทนตนหรือผู้พูดคุยด้วยหรือผู้ถูกกล่าวถึง เช่น กู มึง เป็นต้น เป็นการแสดงความจริงใจ โกลัซิดหรือให้ภาพชัดเจน) ส่วนการแสดงท่าทางต่อไปคงยิ่งกว่านี้ อารมณ์ไม่มีแนวโน้มที่จะเย็นลง สำหรับความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศจะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย การแต่งกายเมื่ออยู่กับแฟนสบาย ๆ คำพูด กิริยาท่าทางคงเหมือนเดิม(ไม่เรียบร้อย) การปฏิบัติกับแฟนก็คงแล้วแต่คนเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ อารมณ์คงควบคุมไม่ได้ และการร่วมประเวณี เล็กบอกว่า “สุดยอด (ปริมาณเพิ่ม อายุลดลง) พูดกับทุกคน ทุกคนอยากหมด ผู้หญิงสมัยนี้ยอมกันทั้งนั้น อย่างผู้ชายในห้องผมที่มีประสบการณ์นับได้ 6 – 7 คน แต่ผู้หญิงเรื่องพวกนี้เขาคงปิดกัน มีน้อยมาก แต่ ม.6 ห้องคิง(ห้องนักเรียนเรียนเก่ง)รุ่นที่แล้ว ผู้หญิงไม่เหลือชิง(บริสุทธิ์)สักคนเลย เพราะห้องคิง(ห้องเด็กเรียนเก่ง)เป็นห้องที่โดนหลอกง่ายมาก ผู้หญิงน้อยคนมากที่จะบอกเราว่าเคยมาแล้ว”

เมื่อถามถึงพฤติกรรมทางเพศ เล็กอธิบายถึงการวางตัวทางเพศของตนว่า แต่ก่อนจะแต่งตัวเนียบ ๆ แต่ตอนนี้ไม่แต่งแล้วไม่ชอบอะไรเหมือนคนอื่น ปัจจุบันแต่งกายแบบง่าย ๆ กางเกงขาสั้น เสื้อยืด แต่งเซอร์ ๆ ไปห้างก็แต่งแบบนี้ ไปติดต่อราชการก็ใส่กางเกงสแล็ค เสื้อเชิ้ต โขนหนวด โขนเคราดี ๆ ส่วนเรื่องการพูด เล็กจะเรียกปะป๊ากับแม่ พูดกับพ่อแม่ไม่ค่อยมีหางเสียง เช่น “ป๊า / แม่ไปไหนเนี่ย” ถ้าพูดกับเพื่อนก็กูมึงตามประสาวัยรุ่น กับอาจารย์ถ้าสนิทหน่อยก็เล่นได้ แต่ถ้าไม่สนิทก็ต้องเกรงใจ กับพี่สาวนี่รุนแรง มีมึงกู พูดกันมานานแล้ว เล็กยังบอกว่า เพื่อน ๆ มักบอกว่าเล็ก พูดเก่ง เอาตัวรอดได้ เรื่องกิริยาท่าทางของเล็กเวลานั่งกับผู้หญิงจะเรียบร้อย อยู่กับเพื่อนเป็นตัวของตัวเอง เฮฮาไร้สาระ เวลาชาก็ช้า เวลาดูก็ดู ทำเดินทำนั่งเป็นคนนั่งปกติ สบาย ๆ เดินจะเดินนั่งเลง หัว ๆ “บุคลิกของผมไม่เหมือนคนเรียบร้อย อีกอย่างผมเป็นคนอารมณ์ร้อนมาก เวลาโมโหเพื่อนจะว่าผมกลายร่างเป็นมาร เปลี่ยนเป็นคนละคน ทั้งยังเป็นคนหาเรื่องคนอื่น ขี้หงุดหงิดมาก เรื่องนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ไม่ได้ ถ้าใครดีก็ดีด้วย ถ้าใครร้ายเนี่ยผมกัดไม่ปล่อย มักแสดงออกเป็นตัวของตัวเอง ถ้าโกรธไม่พูด หน้าจะนิ่งมาก ถ้าทวนอีกผมไม่พูดแต่ชกเลย” เล็กยังยกเหตุการณ์สนับสนุนว่า “เคยมีเรื่องที่สยาม เมธิญ์ผมก็มองหน้าเขา เขาก็มองหน้าผม ผมเลยเดินไปชน แล้วเขาก็หันมาถามว่า ชนทำไม จะเอายังไง ผมก็ทำต๋อย แต่เขาไม่เอาเพราะเป็นที่เซ็นเตอร์พอยต์(ศูนย์รวมของวัยรุ่นและแฟน) แล้วกลุ่มเขามีประมาณ 30 – 40 คนได้ เยอะมาก ผมยืนคนเดียว เขาถามอยู่โรงเรียนอะไร ผมตอบกลับไป เขาก็ชกหน้าผมมาหมัดหนึ่ง ก็เฉย ๆ ทำเขาต๋อยเหมือนเดิม เขาก็ไม่กล้า เพื่อนผมก็บอกยอม ๆ เขาไปเหอะ ก็เลยเดินกลับไป กลุ่มเขาก็ตามมาอีก

ผมก็ถามจะเอาอย่างไร เพื่อนผมเลยดึงผมไป เขาไม่ได้ตามมาอีก แต่ผมโดนฟรีไปหมัดหนึ่ง แค้นมาก ตอนนี้อย่างแค้นอยู่เลย"

เมื่อถามถึงเรื่องแฟน เล็กบอกว่าตอนนี้ยังไม่มีแฟน (แฟนของเล็กคือผู้หญิงที่เค้าให้ความรู้สึกพิเศษมากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ และผู้หญิงคนนั้นก็รู้สึกเช่นเดียวกัน) เล็กเคยมีแฟนคนล่าสุดช่วงปิดเทอมม.5 สำหรับเรื่องการแต่งกาย เวลาอยู่กับแฟนหรือเพื่อนผู้หญิง เล็กแต่งตัวเหมือนเดิม เป็นตัวของตัวเอง "ผมไม่เคยคบผู้หญิงเกิน 2 เดือนเลย คนเข้ากับผมยาก รับได้ก็คบ รับไม่ได้ก็เลิก ไม่ปรับ" เรื่องการพูดเล็กเป็นคนพูดกับแฟนไม่เรียบร้อย เป็นคนดู เล็กพูดว่า แฟนแต่ละคนโดนตนด่าและทำอะไรไม่ถูกใจก็โดนบ่น นอกจากนี้ ถ้าใครโทรมาจีบก็คุ้ยปкти ถามคำตอบคำเคยโดนเพื่อนผู้หญิงว่า "ปากหมา พูดรุนแรง" แต่เล็กยังรู้สึกเฉย ๆ ไม่สนใจต่อคำพูดเหล่านั้น ส่วนกิริยาทำนอง / ทำเดิน เวลาอยู่กับแฟนหรือเพศตรงข้าม เล็กทำตามปกติ เป็นตัวของตัวเอง "ผมเป็นคนหยาบกระด้างมาก เวลาอยู่กับแฟนมักไม่ค่อยพูดหรือแสดงอารมณ์อะไร เขาก็น้อยใจว่าผมไม่เคยบอกรักสักคำ พูดหวานไม่ค่อยเป็น ชอบเล่าเรื่องตลกให้ฟัง เป็นคนไม่ค่อยหึง ถ้าโกรธแฟนจะเงียบให้เขารู้สึกตัวเอง ถ้าเบื่อกับใครตรง ๆ ว่าเบื่อ ไม่ค่อยถนอมน้ำใจ เขาว่าผมเย็นชามาก" เล็กกล่าว

เมื่อถามถึงเรื่องเกี่ยวกับการร่วมประเวณี เล็กเล่าให้ฟังถึงพฤติกรรมของตนเองว่า เป็นคนไม่ชอบดูหนังโป๊เคยดูครั้งแรกประมาณตอน ม.1 - ม.2 เพื่อนชวนไปดูวีดีโอลามกที่บ้านเพื่อน ความรู้เรื่องเพศส่วนใหญ่ได้มาจากประสบการณ์โดยตรงมากกว่าสื่อลามกในเรื่องช่วยเหลือตนเอง เล็กเริ่มครั้งแรก เมื่ออยู่ ป.6 โดยรู้เอง พอโตขึ้นมาจึงรู้ว่าต้องทำอย่างไร สำหรับความถี่บ่อยของการสำเร็จความใคร่ เล็กบอกว่า "วันละครั้งก็เกินพอแล้ว บางทีผมก็ไม่ทำเลยเป็นเดือน เฉย ๆ เดียวนี้ไม่รู้จะทำไปทำไม นาน ๆ ทำที ส่วนมากถ้าทำก็ไม่รู้ว่ามีอะไรมากระตุ้น อยู่ดี ๆ ก็อยากทำ ผมไม่ค่อยมีอารมณ์จากสิ่งแวดลอมภายนอก"

สำหรับประสบการณ์มีการร่วมประเวณีกับเพศตรงข้ามครั้งแรก เล็กเล่าว่า มีตอน ม.2 (ตอนอายุ 12 ปี) กับแฟน(เป็นนักเรียน) เพราะอารมณ์ใคร่ ความรักและความอยากรู้ อยากเห็น ที่ผ่านมามากเล็กไปเที่ยวสถานที่บันเทิง เกือบทุกครั้งได้ผู้หญิงมานอนด้วยเสมอ สำหรับสถานที่ของการร่วมประเวณี คือ บ้านเพื่อน "ผมเป็นคนคบไม่นาน (เฉลี่ยไม่กี่เดือน) ผู้หญิงบางคนก็ฉลาดแสดแต่ฉลาด รู้ทันผมหมดยิ่งผู้หญิงเรียบร้อยจะเสียว่าย ผู้หญิงแสด ๆ นี่ตัวดี ฉลาดแล้วก็ยากมาก คบไปมีแต่จะโดนหลอก หลอกแตก แต่ถ้าผู้หญิงเรียบร้อยเขารัก เขาก็รักจริง"

สำหรับการร่วมหลับนอนกับผู้หญิงในแต่ละครั้งของเล็กนั้น ไม่เคยเอ่ยปากขอ ส่วนใหญ่ผู้หญิงเขามีอารมณ์เอง หลังจากนั้นก็ไม่มีการปรับตัว จะเฉย ๆ ถ้าหากผู้หญิงไม่เคยจะตื่นเต้น

กระวนกระวาย นอนคืนเดียวมีความสุขแป๊บเดียว แต่ว่าเขาจะกระวนกระวายเป็นเดือนว่าท้องหรือเปล่า

เล็กยังบอกว่า ตนมีการร่วมประเวณีล่าสุดช่วงสงกรานต์ที่ผ่านมา ไม่มีการป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัย เพราะรู้สึกเฉย ๆ กับเอดส์ อีกอย่างของอย่างนี้มันต้องเสี่ยงดู เคยมีบางช่วงร่างกายของเล็กมีสิ่วเม็ดเล็ก ๆ ขึ้นเต็มตัวเลย ตอนนั้นเพื่อนล้อว่าเป็นเอดส์

เล็กเล่าต่อว่า “ผมไปเที่ยวร้านแถวโชคชัย 4 เจอผู้หญิงคนนี้ เขาทำ PR ในบาร์ แล้วเขาก็ชวนไปบ้าน ผู้หญิงคล้าย ๆ จะผ่านมายะโฮะ พอมานอนกับเราก็ฟอร์มทำไม่เป็น แต่จริง ๆ แล้วเซียว (เซียวชาญ) ออกลืลลลลลลล มีเสียงร้อง จริง ๆ เขาคงผ่านมายะโฮะ เหตุการณ์แต่ละครั้ง ผู้หญิงแต่ละคนส่วนมากถ้าเป็นพวกเที่ยวก็จะง่าย ๆ เจอตอนกลางคืนก็ไปแล้ว แล้วก็จบ จำหน้าผมยังไม่ได้เลย เวลาเมา ๆ ก็ไป แล้วเวลาทำเสร็จก็รีบกลับ แต่บางทีก็นอนค้างคืน ”

นอกจากนี้เล็กยังเล่าว่า “บอกไม่ถูกว่าครั้งไหนประทับใจที่สุด มันเหมือนเป็นเรื่องปกติ ผมเป็นคนเฉย ๆ มาก เพราะได้ตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วเป็นปกติ ครั้งแรกก็ตื่นเต้น โอ้โฮ ! แป๊บเดียวนี้ไม่เหลือ มันจะมีอารมณ์ ส่วนผู้หญิงมีอารมณ์ร่วมหลายครั้งนะ 7 ครั้งผู้หญิงก็ยังอยู่ได้ ผู้ชายนี้ 2 ครั้งก็หมดแล้ว”

เล็กบอกหลักการของตนเองคือ “เวลานั้นก็ต้องปากหวาน ไม่จิ้นใช้ไม่ได้ มันต้องใช้เซียวชาญให้เขาหลับหรือวางยาเขา ไม่ใช่ลูกผู้ชาย ถ้าจะได้ต้องให้ผู้หญิงมีอารมณ์ร่วม ต้องให้เขาอมบางที่เขาเริ่มก่อนด้วยซ้ำ ผู้ชายอยู่เฉย ๆ ก็มี”

เมื่อถามเล็ก เคยไปเที่ยวพวกอาบอบนวดหรือเปล่า ? เล็กบอกว่า “อย่างร้านโพเซดอน (ร้านอาบอบนวด) ไม่เคยไป พวกนี้ผมไม่ชอบเที่ยว เมาแล้วไม่ได้เซียวชาญ เสียเงินแล้วไม่คุ้ม เปลืองด้วย ผมเคยไปนั่งร้านแถวโชคชัย แถวหลังสวนจุฬจักร ทองหล่อ ส่วนอารีซีเอ็มมันมั่ว ผมไม่อยากไป ไม่ลวยด้วย ที่ทองหล่อผู้หญิงลวย มีระดับ แต่บ้าเรื่องการร่วมประเวณี ผู้หญิงส่วนมากจะเริ่มก่อน”

เล็กกล่าวเพิ่มเติมว่า “เวลาผมจะมีอะไร ผมไม่ต้องดูหนังก่อนเลย ไม่มีอะไรกระตุ้น เราต้องใช้ฝีมือกระตุ้น ดูหนังทำไม ผู้หญิงใช้หนังโป๊จะมีอารมณ์มากกว่าผู้ชาย แล้วยิ่งไปดูมันจะออกเร็ว ถ้าเกิดไม่ดูมันจะได้นานหน่อย เพราะอารมณ์มันไม่ขึ้น ดูไปแป๊บเดียวก็หมดแล้ว ส่วนมากเวลาผมหลัง ผมเอาออกมาข้างนอก ครั้งแรกข้างในเพราะมันไม่ไหว แต่ครั้งหลัง ๆ เริ่มพอได้ คือไม่เอาไปพนไสดตรงนั้น ต้องเอาออกไปไกล ๆ เลย เพราะว่าแม้จะหลังข้างนอกก็สามารถซึมเข้าไปได้ มันเป็นทฤษฎี ผมก็รู้เยอะเหมือนกัน แต่พอปฏิบัติจริงมันทำไม่ได้ ต้องมีสูตรกดเอาไว้ คือกดข้างบนตรงปลายข้างล่าง ช่วงรอยต่อมันจะหายเสียว ต้องนวดนึ่งก่อนแล้วกด แต่ผู้หญิงจะเสียอารมณ์

นอกจากนี้ยังมีเทคนิคอย่างอื่น แล้วแต่ผู้หญิงชอบ บางคนจะหุบขาที่จะได้ไม่นาน ผู้หญิงแยกขา ก็จะหลวม ถ้าผู้หญิงไม่เคยก็จะลำบากหน่อย แต่ถ้าเคยแล้วจะสุด ๆ แต่ความปลอดภัยจะต่างกัน”

เมื่อถามถึงได้มีการป้องกันเมื่อมีการร่วมประเวณีหรือไม่ ? เล็กตอบ “ไม่เคยใช้สักครั้ง เขาบอกมันไม่สนุก ก็เหมือนเอามือลูบแขน เหมือนเอาถุงมาสวมมันไม่สนุก คนที่ไม่เคยใส่มาก่อนเลย จะรู้สึกว่ามันไม่ดี อย่างเพื่อนผมคนหนึ่งใส่ถุงยาง ครั้งแรกจะรู้สึกไม่ดีเลย เพื่อนผมบอกเพราะอะไรก็ไม่รู้ ไม่รู้สึกอะไรเลย อาจเป็นเพราะเพื่อนผมยังทำไม่เป็นก็ได้ ไปแหกขาผู้หญิง บางคนผ่านมาเยอะก็จะหลวมแน่ ๆ อยู่ที่ไซส์(ขนาด)ของผู้ชายด้วย 6 นิ้วก็กำลังปกติ ส่วนมากผู้หญิงชอบยาว ๆ มากกว่าใหญ่ ๆ ผู้หญิงคล้าย ๆ กับมีติ่ง ถ้าติ่งติ่งคล้าย ๆ จะถึงจุดเขา ถ้าเกิดใหญ่แล้วคันเขาจะเจ็บอย่างเดียว ผู้หญิงถึงได้ประมาณ 7 – 8 ครั้ง ผมถามผู้หญิงเขาตรง ๆ เลยเขาก็บอกถ้าผู้ชาย 2 ครั้งก็หมดแล้ว”

เมื่อถามถึง การอบรมสั่งสอนของครอบครัวของเล็ก ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศเล็กเล่าให้ฟังถึง การอบรมเรื่องการวางตัวทางเพศว่า “ที่บ้านบอกแต่งตัวทวนตีน (หัวเราะ) บอกทุกวันเลย โอ๊ย ! แต่งอย่างนี้อีกแล้ว แต่งอย่างนี้ถึงได้มีเรื่องบ่อย ๆ เขาก็เลยเตือนให้แต่งกายเรียบร้อย ติดกระดุมเม็ดบน อย่าใส่หมวก ให้ใส่กางเกงขายาว อย่าใส่รองเท้าแตะ” วิธีการที่ครอบครัวของเล็ก คือ “แม่จะบ่น ถ้ามีใครบ่นมา 1 คน จะมีคนบ่นต่อ ๆ กันไป บางครั้งบ่นแบบไม่มีเหตุผล เล็กเคยแต่งตัวดี อาม่ากับพี่สาวก็ชมเออ..แต่งตัวอย่างนี้ก็ดีนะ วันหลังแต่งอย่างนี้แล้วกัน” สิ่งที่ครอบครัวอบรมนั้น ไม่มีผลต่อรูปแบบการแต่งตัวของเล็กแม้แต่น้อย มีหน้าซ้ำหากบ่นมาก ๆ เล็กจะหงุดหงิด เพราะอยากเป็นตัวของตัวเองมากกว่าตามที่คนอื่น ๆ บอก

เล็กเล่าให้ฟังต่อว่าครอบครัวไม่ค่อยสอนเรื่องการพูด ให้เป็นตัวของตัวเองไปเลย เขาตามใจแต่ควรให้รู้กาลเทศะ ว่าที่ไหน เวลาที่เลิกพูดคำหยาบมากเกินไป เขาก็จะบอกให้พูดดี ๆ บ้าง ทั้งพ่อและแม่ แต่ไม่ได้บอกบ่อย วิธีการที่ครอบครัวใช้คือ เมื่อเกิดการพูดไม่ดีก็จะเตือน เมื่อถูกเตือนในขณะที่เล็กอารมณ์ร้อน จะพูดอย่างไรเล็กก็จะไม่เชื่อ แต่ก็พยายามที่จะค่อย ๆ ปรับปรุง เพราะไม่สามารถเปลี่ยนทีเดียวได้ เรื่องกิริยาท่าทางนั้น ที่บ้าน โดยเฉพาะแม่ บอกเล็กเสมอว่าเวลาเดินอย่าเดินหลังค่อม เดินอย่าห่อไหล่ บุคลิกภาพจะดี ทุกคนจะชอบ ซึ่งแม่ใช้วิธีบ่นแต่ก็มีบอกเหตุผลบ้าง เล็กบอกว่าไม่ค่อยเชื่อ และไม่มีผลต่อพฤติกรรมของตนเองมากนัก ส่วนเรื่องอารมณ์ ที่บ้าน (แม่)จะเตือนบ่อยมาก เพราะเล็กเป็นคนอารมณ์ร้อน ครอบครัวถามว่า “ที่นิสัยแย่เพราะคบเพื่อนไม่ดีหรือเปล่า แล้วก็จะบ่นตลอดทั้งวัน แม่จะไม่บอกเหตุผล บอกให้หายอารมณ์ร้อนบ้าง แต่เวลาพ่อพูด พ่อจะมีเหตุผลเสมอ แม่จะบ่นสารพัด” เมื่อถามผลต่อการแสดงอารมณ์ของเล็ก เล็กบอกว่าไม่มีผลนัก

สำหรับเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ทั้งเรื่องการแต่งกาย กิริยาวาจา กิริยาท่าทาง และการแสดงอารมณ์เมื่อทำกิจกรรมกับเพศตรงข้าม ครอบครัวไม่เคยสอน ไม่เคยพูดอะไรเลย แต่เราจะบอกเรื่องการวางตัวทางเพศมากกว่า

และสำหรับการร่วมประเวณี เล็กบอกว่าที่บ้านเขาก็รู้ว่าเล็กเคยมีอะไร เขาเคยพูดกระทบ ๆ หลายครั้งแล้ว พ่อบอก "ไปเที่ยวก็อย่าไปทำใครเขาท้อง" ส่วนแม่ไม่ค่อยพูดเรื่องนี้เลย เพราะจะปิดกั้นมาก ต้องพูดกับพ่อแทน เพราะพ่อจะรู้ทันลูก

ในเรื่องของความต้องการเสริมสร้างพฤติกรรมทางเพศของครอบครัว เล็กมองว่าเรื่องการวางตัว ควรสอนเฉพาะบางเรื่อง อย่างเรื่องการแต่งตัวนั้นไม่ยากให้สอน ต้องปล่อยให้แต่ละคนชอบ อย่ามาบังคับมากมาย และเรื่องกิริยาท่าทางก็เช่นกัน เล็กบอกว่ามันเป็นเรื่องสอนยาก เพราะผมเป็นตัวของตัวเอง พูดไปก็เสียเวลาเปล่า อย่างไรก็ตาม ควรจะมีการสอนการพูดกับผู้ใหญ่ให้ถูกกาลเทศะ โดยวิธีการนั่งคุยแบบตรง ๆ อย่ามาตะคอก สอนแบบให้เหตุผล เพราะจะได้เป็นนิสัย เรื่องอารมณ์ก็เช่นกัน ควรเลี้ยงแบบให้เด็กเป็นคนที่ยืดหยุ่น อย่าเลี้ยงแบบปิดกั้น ถ้าสอนก็ควรสอนเรื่องการเก็บอารมณ์ โดยให้สอนตั้งแต่เด็ก ๆ

สำหรับการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ เล็กอยากให้ครอบครัวสอนเรื่องการแต่งกาย ให้ถูกกาลเทศะ พูดให้สุภาพ กิริยาท่าทางให้เรียบร้อย การควบคุมอารมณ์ อาทิเช่น ลูกผู้หญิงควรสอนการแต่งตัวไม่ให้โป๊เพราะผู้ชายเกิดอารมณ์ได้ง่ายอยู่แล้ว ทั้งควรสอนการวางตัวกับผู้ชายไม่ควรให้ทำผู้ชาย วิธีการแบบให้เหตุผล ไม่บังคับ และควรสอนตั้งแต่เด็ก(ประถม)

สำหรับเรื่องการร่วมประเวณีกับเพศตรงข้าม สิ่งที่เล็กอยากให้สอน คือเรื่องการระมัดระวังตัวเมื่ออยู่กับแฟนหรือเพศตรงข้าม รวมถึงเรื่องการป้องกัน วิธีการที่ควรใช้ คือสอนแบบอ้อม ๆ ต่อมาก็พูดตรง ไม่เข้มงวดพร้อมกับบอกเหตุผล และช่วงอายุที่เหมาะสมคือช่วงที่เข้าสู่วัยรุ่น(ม.ต้น)

สุดท้าย เล็กยังฝากบอกถึงวัยรุ่นทั่วประเทศว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่เปิดเรื่องเพศมากเกินไป ควรมีการศึกษา ค่อย ๆ ดู ค่อย ๆ ศึกษากันไป รอเวลาที่เหมาะสม ส่วนครอบครัวก็อย่าบังคับเข้มงวดวัยรุ่น ด้านโรงเรียนควรเปิดกว้างเรื่องเพศปล่อยให้เด็กได้ซักถามอย่างห้ามยั้งปิดกั้นเด็กยังมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และไม่ควรให้เด็กหมกมุ่น ควรให้เด็กเล่นกีฬา ฟังเพลง เล่นดนตรี สุดท้ายรัฐไม่ควรเข้มงวดมากเพราะวัยรุ่นจะแหกกฎ

4.4 ข้อมูลทัศนะต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ จำนวน 15 ราย ถึงความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ประกอบไปด้วยทัศนะดังนี้

1. ทัศนะต่อพฤติกรรมทางเพศ
2. ทัศนะต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา
3. ทัศนะต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ
4. ทัศนะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ
5. ทัศนะต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา
6. ทัศนะต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ
7. แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ผู้ศึกษาพบมุมมองที่หลากหลายซึ่งจำแนกประเด็นไว้สำหรับการนำเสนอโดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

4.4.1 ทัศนะต่อพฤติกรรมทางเพศ

สำหรับทัศนะต่อพฤติกรรมทางเพศ ประกอบไปด้วย การวางตัวทางเพศ(การแต่งกาย กริยาวาจา กริยาท่าทาง การแสดงอารมณ์) ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ(การแต่งกาย กริยาวาจา กริยาท่าทาง การแสดงอารมณ์)และการร่วมประเวณี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.4.1.1 การวางตัวทางเพศของวัยรุ่น

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญได้แสดงความคิดเห็น ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน พบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวางตัวทางเพศ ดังนี้

การแต่งกาย ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญมองว่า ลักษณะการแต่งกายของวัยรุ่นชายไทยที่พบเห็นส่วนใหญ่แต่งกายแบบธรรมดา นั่นคือใส่เสื้อยืดหรือเสื้อเชิ้ต สวมกางเกงขาสั้นหรือยีนส์ร่อนเท้าหุ้มส้น หรือบางคนอาจชอบรองเท้าแตะแล้วแต่ความนิยมหรือความชอบส่วนตัว (ร้อยละ 60.0) นอกจากนี้ยังมีลักษณะการแต่งกายตามค่านิยม กลุ่ม / แฟชั่น (ร้อยละ 40.0) เช่น การแต่งกายแบบเดฟ (การใส่เสื้อผ้าขนาดเล็กกว่ารูปร่างของตนเอง โดยสังเกตได้จากการใส่กางเกงยีนส์ขาสั้นตัวเล็ก ๆ) การแต่งกายแบบฮิปฮอป (hip hop) (การใส่เสื้อยืดใหญ่เกินตัว มักสวมรองเท้าผ้าใบ เพื่อเหมาะสมกับการเล่นสเกตบอร์ดและสวมกางเกงขาสั้นตัวใหญ่ ๆ ใส่ติดยุสโปก พร้อมทั้งใส่กางเกงบ็อกเซอร์ไว้ข้างใน นอกจากนี้ อาจตกแต่งด้วยเครื่องประดับจำพวกสร้อยคอ สร้อยข้อมือ เป็นต้น) หรือการแต่งกายแบบพังค์สเกต (punk skate) (การแต่งกาย

แตกต่างจากอีพฮอพ โดยดูได้จากเสื้อยืดจะมีโลโก้ (logo) ที่เป็นสัญลักษณ์ของวงดนตรีฟังก์หรือเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวของนักเกตบอर्डมืออาชีพ)

ในส่วนของการความคิดเห็นต่อรูปแบบการแต่งกายของวัยรุ่นหญิงผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมด (ร้อยละ 100.0) เห็นว่า ปัจจุบันวัยรุ่นมีการแต่งกายแบบโซว์สัดส่วนมากกว่าในอดีต โดยมีลักษณะการแต่งกายโดยสวมใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น สายเดี่ยว เสื้อเกาะอก เสื้อกล้าม กระโปรงสั้น หรืออาจจะเป็ กางเกงขาสั้นโชว์ช่วงขา

นอกเหนือจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญได้เสนอแนะลักษณะการแต่งกายที่เหมาะสมส่วนใหญ่ (ร้อยละ 66.6) เห็นว่า วัยรุ่นควรมีการแต่งกายที่สุภาพเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ รองลงมาคือการแต่งกายที่เหมาะสมกับตัวเอง (ร้อยละ 26.6) และการแต่งกายที่เป็นตัวของตัวเอง ตามรสนิยมความชอบส่วนตัว (ร้อยละ 6.6) ตามลำดับ

ในส่วนของการิยววจาในการวางตัวทางเพศ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลเกือบทั้งหมด (ร้อยละ 93.3) มองว่าวัยรุ่นชายหญิงปัจจุบันมีรูปแบบการพูดจาโดยใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ เช่น การใช้คำศัพท์ที่แทนกิริยาทำทางไม่สุภาพว่า “แรด” หรือ “ร่าน” หรือ “เปรี้ยว” เป็นต้น และถ้อยคำที่มักได้ยินอยู่บ่อยครั้ง อาทิ “กู - มึง” นอกจากนี้วัยรุ่นมีการใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม เช่น ฟังหมายถึง ทำให้สวยงามขึ้น เปรี้ยวหมายถึง การทำตัวให้โดดเด่นกว่าผู้อื่น (ร้อยละ 26.6) และการพูดคุยเรื่องเพศมากขึ้น (ร้อยละ 20.0) ตามลำดับ

นอกเหนือจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญได้เสนอแนะลักษณะกิริยววจาที่เหมาะสม เกินกว่าครึ่งเห็นว่าวัยรุ่นควรพูดให้มีสัมมาคารวะ รู้กาลเทศะ (ร้อยละ 53.3) และพูดด้วยความไพเราะ สุภาพ (ร้อยละ 33.3)

ในเรื่องของกิริยาทำทาง ผู้ให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็นถึงรูปแบบกิริยาทำทางของวัยรุ่นในปัจจุบัน ทั้งหมดคิดว่าวัยรุ่นมีกิริยาทำทางที่ไม่เรียบร้อย ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

มีลักษณะห้าว ๆ เ้าว ๆ (ร้อยละ 66.6) รองลงมาคือ กิริยาทำทางที่แสดงความเป็นตัวเองมากขึ้น อาทิ การเดิน การรับประทานอาหาร(ร้อยละ 60.0) ทั้งนี้การที่วัยรุ่นมีลักษณะกิริยาทำทางดังกล่าว อาจเป็นเพราะลักษณะที่เปลี่ยนไปจากวัยเด็กสู่วัยรุ่นที่พบเห็นได้ กล่าวคือ วัยรุ่นชอบแสดงออกเพื่อให้เป็นจุดเด่น เช่น การใช้วิธีวิ่งแทนการเดินหรือการเดินสายไปมา นอกเหนือจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญเกือบทั้งหมดแสดงความคิดเห็นว่า วัยรุ่นควรมีกิริยาทำทางที่เรียบร้อย สุภาพ รู้จักกาลเทศะ ไม่ว่าจะเป็นการเดิน การยืน การนั่ง รู้สถานที่ เวลา บุคคลที่อยู่ร่วมกัน(ร้อยละ 86.6) และควรแสดงกิริยาทำทางเป็นตัวของตัวเอง (ร้อยละ 40.0)

ในเรื่องการแสดงอารมณ์ ผู้ให้ข้อมูลเกือบทั้งหมดมองว่า วัยรุ่นแสดงออกทางอารมณ์ที่ชัดเจนและรุนแรง เช่น ใจร้อน โมโหง่าย (ร้อยละ 86.6) และควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่ได้ (ร้อยละ 66.6)

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมดยังได้เสนอแนะถึงลักษณะที่เหมาะสมของการแสดงอารมณ์ว่า วัยรุ่นควรมีการควบคุมอารมณ์ของตนเอง (ร้อยละ 100.0)

จากข้อมูลข้างต้น ผู้ศึกษาอาจกล่าวได้ว่า ลักษณะการแต่งกายตามค่านิยมกลุ่ม / แฟชั่น โดยเฉพาะการแต่งกายแบบฮิพฮอป กำลังเป็นที่แพร่หลายในหมู่วัยรุ่น ซึ่งสามารถพบเห็นได้ตามแหล่งศูนย์รวมวัยรุ่น อย่างเช่นห้างสรรพสินค้ามาบุญครองหรือเซ็นเตอร์พอยต์ รูปแบบการแต่งตัวดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมแบบฮิพฮอป ซึ่งเดิมที่เป็นวัฒนธรรมของกลุ่มคนผิวดำและคนอเมริกันที่อพยพมาจากอเมริกากลางและใต้

ปัจจุบันได้กลายเป็นวัฒนธรรมย่อยของวัยรุ่นไทยในกระแสวัฒนธรรมโลก และได้สร้างพื้นที่และตัวตนขึ้นมาในลักษณะของการเล่นกีฬาสเกตบอร์ด นิยมศิลปะภาพกราฟฟิตี้ (การพ่นสีบนกำแพง) มีการแต่งกายแฟชั่นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม และนิยมดนตรีแนวฮิพฮอปหรือแนวแร็ป

รูปแบบทางวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มวัยรุ่นเหล่านี้สร้างข้อคำถามให้กับผู้ศึกษา 2 ประเด็น คือ

1. กลุ่มวัยรุ่นไทยมีการเสพวัฒนธรรมจากภายนอกอย่างรู้เท่า รู้ทัน รู้จักปรับ รู้จักเปลี่ยนหรือไม่
2. หากไม่เป็นเช่นนั้น การสร้างอำนาจนำโดยผ่านทางวัฒนธรรมและการครอบงำทางวัฒนธรรมจะเกิดขึ้นหรือไม่ อย่างไร

สำหรับรูปแบบการแต่งกายของวัยรุ่น ที่ในปัจจุบันนิยมการสวมใส่เสื้อผ้าตามกระแสนิยมแฟชั่น โดยเฉพาะแฟชั่นของการนุ่งน้อยห่มน้อย อวดเรือนร่างกันมากขึ้น สิ่งเหล่านี้ผู้ศึกษามองว่าเป็นมูลเหตุหนึ่งที่สร้างค่านิยมใหม่ให้กับหญิงสาววัยรุ่น นั่นคือ "การคลั่งผอม" ซึ่งเป็นแนวคิดที่ว่า หากมีหุ่นบอบบางเพรียวลมจะดึงดูดใจเพื่อนต่างเพศได้ดีกว่าการมีหุ่นอ้วนท้วม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้บรรดาหญิงสาววัยรุ่นต่างนิยมที่จะมีรูปร่างสะอิดสะเอ้ง มีเอวที่เล็กรัดกั้ว หน้าท้องแบนเรียบ ช่วงแขนขาเรียวงาม เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่มั่นใจ และสามารถหาซื้อเสื้อผ้าสวย ๆ ตามแฟชั่น โชว์เนื้อหนังมังสาสามารถสวมใส่ได้ง่ายกว่า และยังทำให้บุคลิกภาพโดยรวมดูดีกว่าผู้ที่มีเรือนร่างที่อ้วนท้วมสมบูรณ์

ในช่วงระหว่างการเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ผู้ศึกษาสังเกตได้ว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยฯบางคนกังวลกับเรื่องน้ำหนักตัวของตนเอง บ่อยครั้งที่ได้ยินคำพูดซึ่งสะท้อนเรื่องอ้วนในช่วงพักเที่ยงรับประทานอาหาร ผู้ศึกษาได้ประจักษ์ชัดเมื่อพบว่า ผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งขณะนั่งให้สัมภาษณ์กำลังจะเป็นลมและปวดท้องจนต้องหยุดการสัมภาษณ์ เมื่อสอบถามได้ความว่า ตั้งแต่เข้าจนถึงปลายเธอยังไม่ได้รับประทานอาหารเนื่องจากเธอบอกว่า“กลัวอ้วน”ดังนั้นผู้ศึกษาจึงตั้งข้อสังเกตว่า รูปแบบลักษณะการแต่งกายของวัยรุ่นหญิง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหาร

กล่าวสรุปโดยภาพรวมของการแต่งกายของวัยรุ่น ในมุมมองของผู้ศึกษา(ภายใต้ข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์ ประกอบกับมาตรฐานกลางของการแต่งกายที่สังคมยอมรับได้) มองว่า วัยรุ่นชายมีลักษณะการแต่งกายที่เหมาะสม แต่สำหรับวัยรุ่นหญิงถึงแม้มีการแต่งกายที่นุ่งห่มไม่สมส่วนบ้าง แต่ก็ถือว่าอยู่ในระดับที่ไม่น่ากังวล เนื่องจากเป็นสิ่งที่ผู้ใหญ่ออกไปต่างยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงของลักษณะการแต่งกาย และมองเป็นเรื่องปกติของสังคมที่พบเห็นได้ทั่วไป โดยเฉพาะจากสื่อมวลชน ทั้งนี้ผู้ศึกษาวิเคราะห์ว่า ต่อไปการแต่งกายแบบนุ่งห่มน้อยชิ้น อาจหายไปจากสังคม หากค่านิยมในเรื่องลักษณะการแต่งกายของวัยรุ่นเปลี่ยนไป

สำหรับในเรื่องกริยาวาจาของวัยรุ่น ผู้ศึกษามองว่า วัยรุ่นในปัจจุบันมีการพูดจาด้วยภาษาที่รุนแรง มีการถ้อยคำที่แสดงถึงลักษณะของกริยาทำทางให้เห็นชัดขึ้นเช่น “แรด” “อีดอก” หรือคำที่แสดงถึงกิจกรรมทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง สิ่งเหล่านี้หากมองในมุมมองของวัยรุ่นคงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดแต่อย่างไร เนื่องจากเป็นวัฒนธรรมในกลุ่มเพื่อนของตนเอง แต่หากเป็นมาตรฐานการพูดจาโดยทั่วไป ยังถือว่า วัยรุ่นในปัจจุบันมีการพูดจาที่ไม่เหมาะสม ไม่ถูกกาลเทศะ

นอกจากนี้ การที่วัยรุ่นมีศัพท์เฉพาะกลุ่มมากขึ้น อาจสืบเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยแห่งความหลากหลายทางเพศชั้น ภาษา และความคิด โดยดูได้จากคำศัพท์และภาษาที่ใช้สื่อสารกันในกลุ่มจากบทความในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันพุธที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2545 หน้า 5 เรื่อง “แกะรอยศัพท์โจ ภาษาไทย 2002” ได้กล่าวว่า คำศัพท์เฉพาะของวัยรุ่นอาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาและสิ่งแวดล้อม บางคำได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว แต่ก็ถูกลืมไปในไม่ช้า คำศัพท์ที่พบได้มักจะเป็นการกล่าวถึงคนอื่น ทั้งในทางด้านดีและไม่ดีแต่จะรู้กันเฉพาะในกลุ่มของตนเท่านั้น เช่น “ไอ้สุยยย” คือผู้ชายที่แต่งตัวไม่เหมาะกับสถานที่ “จู้ ๆ” หมายถึง เจอผู้หญิงที่แต่งตัวเซ็กซี่มากมาก “ไปเด้อ” คือออกไปเที่ยวกัน “ยาวไปหรือน่าน” คือสาวสวยมาก ๆ “วันนี้ไปร้ง” แปลว่า ออกไปเที่ยวกับเพื่อนแล้วแฟนไม่ได้มาด้วย “จีบ” เป็นการแสดงความดีใจ หรือเวลาเจอหนุ่มหล่อ “เฟิร์ม” เป็นการตกลงเรื่องการนัดหมาย “เหียก” หมายถึง น่าเกลียด “เด็ง” แปลว่า หน้าขาว

“โม่” แปลว่าการแต่งเติมแปรง เสริมสวย “แม้ง / ชีแม้ง” คือพวกที่ชอบวิน ชี้ไวยวาย ด่าเก่ง ปากจัด “ทำเนียน” คือทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ “แหล” มาจากคำว่าตอแหล (โกหก) “ตริ้ม / ตูม / บั้ม / ล้วนเจ็ด / เข้ม” หมายถึง เยอะมากมาย “แป๊ก” แปลว่า ผิด ไม่ฮา “จิก” หมายถึงจับคนแปลกหน้าที่หล่อ ๆ สวย ๆ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษายังพบว่า นักเรียนวัยรุ่นมองการพูดคุยเรื่องเพศและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางเพศทั้งทางตรงและอ้อมเป็นเรื่องปกติ ซึ่งผู้ศึกษาเคยได้ยินกลุ่มวัยรุ่นชายหญิงกลุ่มหนึ่งกำลังสนทนาอย่างออกรสถึงเรื่องการช่วยเหลือตัวเอง ลักษณะของน้ำอสุจิของเพศชาย ทำให้คิดว่า การพูดคุยแลกเปลี่ยนดังกล่าวมีผลดี คือทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ แต่หากความรู้ที่จะได้จากการสนทนาเป็นความรู้ที่ผิดเพี้ยนจากหลักการจริงหรือศีลธรรมอันดี ย่อมนำมาสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมต่อไปได้

จากข้อมูลวัยรุ่นแสดงออกทางอารมณ์ที่ชัดเจนรุนแรงเช่น ใจร้อน โมโหง่าย และขาดการควบคุมอารมณ์ของตนเอง เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงคำกล่าวที่ว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งพายุ สำหรับในเรื่องนี้ นักจิตวิทยาวัยรุ่นได้อธิบายถึงลักษณะที่สำคัญทางอารมณ์ของวัยรุ่นได้ดังนี้

1. มีความรุนแรง เมื่อได้รับความกระทบกระเทือนใจเพียงเล็กน้อย เช่น ขัดใจกับบิดา มารดา หรือผิดหวังจากบางสิ่งบางอย่าง อาจทำให้วัยรุ่นบางคนคิดฆ่าตัวตายได้
2. มีความไม่คงที่ ไม่สม่ำเสมอ การดีใจหรือเสียใจอาจเกิดขึ้นได้โดยเร็วและหายไปได้ง่าย อีกทั้งมีอารมณ์รุนแรง เช่น รักแรงเกลียดแรง
3. ขาดการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ เพราะเนื่องจากมีความรุนแรงทางอารมณ์อยู่มาก ดังนั้นจึงมักแสดงออกทางอารมณ์อย่างเปิดเผย เช่น เรื่องถูกขัดขวางจากผู้ใหญ่ มักออกมาในรูปของการถกเถียง
4. มีอารมณ์ค้าง ซึ่งมักเกิดจากความขัดแย้ง แม้จะลดความรุนแรง แต่ก็ติดอยู่นาน ทำให้จิตใจเศร้าหมอง ไม่สบายใจ

ดังนั้นการแสดงออกทางอารมณ์ จึงแสดงออกมาในรูปแบบอารมณ์รุนแรงที่แตกต่างกัน เช่น การแสดงอาการตึงเครียดทางประสาท (การดูดนิ้ว ตัดเล็บ ฯลฯ) การระเบิดอารมณ์อย่างรุนแรง การทะเลาะวิวาท เบื่ออาหาร เศร้าหมอง และใช้วิธีหลบหนีจากปัญหา โดยหลบไปนั่งฝันกลางวัน อยากขอสิ่งต่าง ๆ เพื่อทำให้คลายความคับข้องใจได้

กล่าวโดยสรุปในมุมมองของผู้ศึกษาว่า วัยรุ่นไทยในปัจจุบันมีการแสดงอารมณ์ที่รุนแรงชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผลที่ตามมาคือ การใช้ความรุนแรงเข้าแก้ปัญหาการตัดสินใจ ปัญหา ดังปรากฏในข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ในส่วนของภาคผนวกของงานวิจัยเล่มนี้ อย่างไรก็ตามถึงลักษณะการแสดง

อารมณ์ของวัยรุ่น เป็นสิ่งที่สังคมโดยรวมยอมรับต่อพฤติกรรมดังกล่าว เนื่องจากเป็นลักษณะตามธรรมชาติของวัยรุ่นที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และเกิดจากสภาพแวดล้อมในสังคม เช่น อุปสรรคที่ขัดขวางความปรารถนา ปัญหาทางการศึกษาเล่าเรียน การปรับตัวต่อเพื่อนต่างเพศหรือสิ่งแวดล้อมใหม่ และอาจรวมถึงจากปัญหาครอบครัว เป็นต้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผู้ศึกษาอยากฝากไว้ นั่นคือ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรเข้าใจในสภาพอารมณ์ของวัยรุ่นและร่วมกันหาวิธีการมิให้วัยรุ่นใช้ความรุนแรงเข้าแก้ปัญหาของตนเอง จนก่อให้เกิดผลกระทบอย่างอื่นตามมา

ช่วงระยะเวลาที่ผู้ศึกษากำลังเขียนรายงานการวิจัยฉบับนี้ ปราบกฐาชวนักร้องวัยรุ่นชื่อดัง บ.(นามสมมติ) ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ทำให้ต้องพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง และอยู่ในอาการโคม่า สิ่งที่พบเห็นตามข่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นที่เป็นแฟนคลับของกลุ่มนักร้อง ต่างโดดเรียนเพื่อไปนั่งเฝ้านอนเฝ้านักร้องหนุ่มจำนวนมากนับเป็นร้อย ๆ ชีวิต และเมื่อแพทย์ออกมาระบุถึงโอกาสรอดชีวิต 50 ต่อ 50 เปอร์เซ็นต์ แฟนคลับต่างพากันขึ้นยื่นปรบมือ ไชโย กรัดร้อง และร้องให้ด้วยความตื้อตันใจ ในวันต่อมา แพทย์ออกมาแถลงอาการโอกาสรอดมีน้อยมาก กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นต่างพากันร้องไห้ ผู้สื่อข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน สัมภาษณ์ นส.กัญญารัตน์(นามสมมติ) อายุ 16 ปี ซึ่งเป็นผู้นำบทสวดมนต์มาให้เพื่อนที่โรงพยาบาลกล่าวว่า อยากให้ช่วยกันสวดอธิษฐานขอให้พี่บ.(นักร้อง)หายเร็ว ๆ และกล่าวต่อไปว่าถ้าพี่บ.มีอันเป็นไป แฟนคลับบางคนคงจะทำร้ายตัวเอง เพราะบางคนรักมาก(ฉบับวันอาทิตย์ที่ 10 สิงหาคม 2546 หน้า 12)

มน(นามสมมติ) นักเรียนหญิงชั้นม.4 แฟนคลับของนักร้อง บ. บอกว่า ทำใจไม่ได้ถ้าพี่บ.เป็นอะไรไป รักพี่บ.มาก และขอรองจนกว่าจะเจอพี่บ. ชอบ พี่บ. ตั้งแต่ผลงานเพลงชุดแรกชอบเวลาเขาเล่นคอนเสิร์ต อยากให้มีเค้าเหมือนเดิม ขณะนี้ตนไปบนศาลเจ้าพ่อเสือไว้แล้วว่า ถ้าพี่บ.ปลอดภัย ตนจะแก้บนด้วยการวิ่งรอบโรงเรียน 99 รอบ (หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันจันทร์ที่ 11 สิงหาคม 2546 หน้า 32)

จากปรากฏการณ์คลั่งไคล้ของวัยรุ่น ทำให้ผู้ศึกษาวิเคราะห์ว่า รูปแบบการแสดงออกทางอารมณ์ของวัยรุ่นในปัจจุบันค่อนข้างรุนแรง กล่าวคือการใช้ความรู้สึกโกรธแค้นและผูกพันหากผิดหวัง เศร้าเสียใจต่อสิ่งที่ตนเองรัก คลั่งไคล้ และมีแนวโน้มที่จะเกิดการทำร้ายตัวเอง มาตัวตายตาม สิ่งเหล่านี้สะท้อนถึงภาวะที่วัยรุ่นกำลังรู้สึกหวาดหวาด กังวลใจ ขาดที่พึ่งทางจิตใจ จึงแสดงออกทางอารมณ์ด้วยความเศร้าหมอง ร้องไห้ และการทำร้ายตนเอง

ในเรื่องดังกล่าวนี้ นายแพทย์ประเวช ตันติพิวัฒนสกุล ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาสุขภาพจิต ได้กล่าวเตือนพ่อแม่ผู้ปกครองไว้อย่างน่าสนใจคือ 1.อย่าตำหนิเด็ก 2.เปิดโอกาสให้เด็กได้ระบายความรู้สึก อารมณ์ พ่อแม่จะต้องพูดคุยซักถาม รวมถึงควรควรเปิดประตูหน้าต่างในห้องเรียน

เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดให้เด็กจัดการกับความรู้สึกของตนเอง 3.ควรมองว่าการพับนก สวดมนต์ หรือวิธีการแสดงความเป็นห่วง เป็นกำลังใจเป็นสิ่งที่ดี เด็กทำได้ (หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันอังคารที่ 12 สิงหาคม 2546 หน้า 5)

สุดท้ายนี้ จากข้อมูลของการวางตัวทางเพศของวัยรุ่นทั้งหมด ผู้ศึกษาจึงขอสรุปว่า วัยรุ่นมีการวางตัวทางเพศของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ แม้ว่าในกริยาบางอย่างไม่มีความเรียบร้อยหรือไม่เหมาะสมตามมาตรฐานการมองของผู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ไม่ถึงกับเป็นสิ่งที่สังคมโดยทั่วไปรับไม่ได้ต่อรูปแบบพฤติกรรมการวางตัวของวัยรุ่น (ตาราง 4.5)

ตารางที่ 4.5 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ด้านการวางตัวทางเพศ

ทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. การแต่งกาย		
1.1 รูปแบบในปัจจุบัน		
1.1.1 ผู้ชาย		
- แต่งกายแบบธรรมดา (เสื้อยืด เสื้อเชิ้ต กางเกงขาสั้น กางเกงยีนส์ รองเท้าหุ้มส้น / รองเท้าแตะ)	9	60.0
- แต่งกายตามค่านิยม กลุ่ม / แฟชั่น (เดฟ / ฮิพฮอป)	6	40.0
1.1.2 ผู้หญิง		
- แต่งกายโชว์สัดส่วน (สายเดี่ยว เกาะอก เสื้อกล้าม กระโปรงสั้น กางเกงขาสั้น)	15	100.0
1.2 ลักษณะที่เหมาะสม		
- สุภาพ เรียบร้อย ถูกกาลเทศะ	10	66.6
- เหมาะสมกับตัวเอง	4	26.6
- เป็นตัวของตัวเอง	1	6.6

ตารางที่ 4.5 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ด้านการวางตัวทางเพศ(ต่อ)

ทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
2. กิริยาวางตัว		
2.1 รูปแบบในปัจจุบัน		
- การพูดที่ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ	14	93.3
- การมีคัพพท์เฉพาะกลุ่ม	4	26.6
- การพูดจากวน ๆ สนุก ๆ	2	13.3
- การพูดคุยเรื่องเพศมากขึ้น	3	20.0
- การพูดตรง ๆ ขวานผ่าซาก	2	13.3
2.2 ลักษณะที่เหมาะสม		
- การพูดมีสัมมาคารวะ รู้กาลเทศะ	8	53.3
- การพูดด้วยความไพเราะ สุภาพเรียบร้อย	5	33.3
- เป็นตัวของตัวเอง	2	13.3
3. กิริยาท่าทาง		
3.1 รูปแบบในปัจจุบัน		
กิริยาท่าทางที่ไม่เรียบร้อย		
- หัว ๆ เอี้ยว ๆ	10	66.6
- กิริยาตึงตัง ขาดความระมัดระวัง ไม่เรียบร้อย	4	26.6
- แสดงความเป็นตัวเองมากขึ้น	9	60.0
3.2 ลักษณะที่เหมาะสม*		
- เรียบร้อย สุภาพ ถูกกาลเทศะ	13	86.6
- เป็นตัวของตัวเอง	6	40.0
4. การแสดงอารมณ์		
4.1 รูปแบบในปัจจุบัน		
- แสดงอารมณ์ชัดเจน (ใจร้อน โมโหง่าย ขุนแรง)	13	86.6
- ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	10	66.6
4.2 ลักษณะที่เหมาะสม		
- การควบคุมอารมณ์ของตนเอง	15	100.0
- หาวิธีระบายอารมณ์ของตนเอง	3	20.0

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.4.1.2 ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ

สำหรับการแต่งกาย ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมดมองว่า วัยรุ่นชายเมื่ออยู่กับเพื่อนต่างเพศมักแต่งกายแบบธรรมดา นั่นคือใส่เสื้อยืด เสื้อยืด กางเกงขาสั้นหรือยีนส์ สวมรองเท้าหุ้มส้นหรือรองเท้าแตะ(ร้อยละ 100.0) ส่วนการแต่งกายของวัยรุ่นหญิง ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญเกือบทั้งหมดคิดว่า แต่งกายโชว์สัดส่วน สวมใส่เสื้อสายเดี่ยว เกาะอก เสื้อแขนงุด กระโปรงสั้น กางเกงขาสั้น(ร้อยละ 80.0) ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญที่เป็นเพศชายทั้งหมดยังมองว่า การที่วัยรุ่นหญิงแต่งกายในลักษณะอวดเรือนร่าง เป็นสิ่งที่ตนเองชอบ เนื่องจากมีโอกาสได้มอง เพลิดเพลิน แต่เมื่อถามว่า แล้วถ้าแฟนตนเองสวมเสื้อผ้าอย่างนี้บ้าง นักเรียนวัยรุ่นเพศชายทั้งหมดไม่ต้องการให้แฟนของตนเองใส่ เนื่องจากไม่ต้องการให้คนอื่นมองแฟนของตน

สำหรับความคิดเห็นต่อลักษณะที่เหมาะสม เกือบทั้งหมดคิดว่า วัยรุ่นควรแต่งกายเมื่ออยู่กับเพื่อนต่างเพศอย่างสุภาพ ถูกกาลเทศะ เรียบร้อย กล่าวคือมีการแต่งกายที่ไม่โป๊จนเกินไป ใช้เครื่องแต่งกายที่ดูสะอาดและเหมาะสมกับสถานที่จะไป (ร้อยละ 80.0)

ในส่วนของรูปแบบกิริยาวาจาของวัยรุ่นเมื่ออยู่กับเพื่อนต่างเพศ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญเกือบทั้งหมดแสดงความคิดเห็นว่า การพูดจากับแฟนด้วยความไพเราะ สุภาพ ใช้คำซึ่งแสดงออกถึงอารมณ์รัก ห่วงใยกับแฟนของตนเอง(ร้อยละ 93.3) รองลงมาคือ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญระบุว่า วัยรุ่นพูดกับเพื่อนต่างเพศไม่เรียบร้อย ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ(ร้อยละ 46.6) ทั้งนี้การใช้คำสุภาพหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะของแฟนตนเองและกิริยาวาจาของตนเองเป็นสิ่งสำคัญรวมถึงสภาพเงื่อนไขต่าง ๆ เช่น การพูดในขณะที่อยู่แค่ 2 คน และอารมณ์ในขณะที่พูด เป็นต้น

ดังนั้น ลักษณะคำพูดที่เหมาะสม เกินกว่าครึ่งมองว่า วัยรุ่นควรพูดกับแฟนหรือเพื่อนต่างเพศด้วยความเป็นตัวของตัวเอง(มีการใช้คำพูดตามลักษณะการวางตัวทางเพศหรือพูดกับแฟนเหมือนพูดกับกลุ่มเพื่อน) (ร้อยละ 53.3) และควรพูดด้วยถ้อยคำที่ไพเราะสุภาพ(ร้อยละ 46.6)

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มองว่า วัยรุ่นปัจจุบันมีกิริยาท่าทางไม่เรียบร้อย ปล่อยเนื้อปล่อยตัว จับมือถือแขนกอดจูบมากขึ้น(ร้อยละ 66.6) ดังนั้น กิริยาท่าทางที่เหมาะสม คือ ต้องสุภาพ เรียบร้อย(ร้อยละ 60.0) และกิริยาท่าทางที่ถูกกาลเทศะ ถูกสถานที่/ไม่ประเจิดประเจ้อ(ร้อยละ 33.3)

ในเรื่องการแสดงอารมณ์ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมดมองว่า วัยรุ่นเมื่ออยู่กับเพื่อนต่างเพศ มักแสดงอารมณ์ชัดเจน / รุนแรง ด้วยลักษณะรักแรง โกรธแรง หึงหวงแรง เครียดแรง(ร้อยละ 100.0) ดังนั้นวัยรุ่นจึงควรมีการควบคุมอารมณ์ของตนเอง (ร้อยละ 86.6)

จากข้อมูลข้างต้นกล่าวได้ว่า รูปแบบการแต่งกายของวัยรุ่นเมื่ออยู่กับเพื่อนเพศตรงข้าม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมีความเหมาะสม แม้ว่าวัยรุ่นหญิงมีลักษณะการแต่งกายที่มีทั้งอวด สะดุดตบ้างแต่โดยทั่วไปมีแต่งกายดูดี น่ารัก เรียบร้อยโดยเฉพาะวัยรุ่นชาย นอกจากนี้ผู้ศึกษายัง พบว่า ลักษณะการแต่งกายของวัยรุ่นหญิงส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับแฟนของตนเองเพราะปกติโดยทั่วไป ผู้ชายมักไม่ชอบให้แฟนของตนเองแต่งกายที่หวือหวา อวดรูปร่าง เนื่องจากไม่ต้องการให้ผู้ชาย คนอื่นมอง ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ เช่น “หวง” “เหมือนโดนข่มขืนทางสายตา” เป็นต้น ดังนั้นสิ่งที่สังเกตเห็นได้คือ ช่วงเวลาที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับแฟนในสถานที่สาธารณะมักมีการแต่งกาย ที่ไม่โป๊มากจนเกินความพอดีเพื่อป้องกันมิให้เกิดความหึงหวงและการทะเลาะกับแฟน

สำหรับกริยาวาจา กับเพื่อนต่างเพศโดยภาพรวมอยู่ในระดับที่สังคมพอรับได้ เนื่องจากการ พูดจากับแฟนนั้น มีเงื่อนไขของอารมณ์ความรู้สึกเข้ามาเกี่ยวข้อง ลักษณะโดยทั่วไปที่แสดงออกจึง เป็นคำพูดจาที่สะท้อนถึงความรู้สึกห่วงใย เป็นห่วง รักใคร่ แต่อย่างไรก็ตามเราอาจได้ยินวัยรุ่น พูดจากับแฟนไม่สุภาพ ใช้คำหยาบคาย ในช่วงเวลาของเงื่อนไขต่าง ๆ เช่น ช่วงที่มีการทะเลาะ หึงหวง รำคาญ

จากข้อมูลกริยาท่าทางของวัยรุ่น ทำให้ทราบว่าในปัจจุบันวัยรุ่นมีรูปแบบพฤติกรรมที่ แสดงออกถึงอารมณ์ ความรัก โดยเฉพาะการปล่อยเนื้อปล่อยตัว จับมือถือแขนกอดจูบในที่ สาธารณะ เป็นสิ่งที่สังคมโดยส่วนรวมยังรับไม่ได้ พฤติกรรมที่สามารถพบเห็น (จากข้อมูลการ สัมภาษณ์) เช่น วัยรุ่นจูบกับแฟนบนรถโดยสารประจำทางหรือตามท้องถนน การโอบกอดจูบหอม แก้มในโรงภาพยนตร์ เป็นต้น สิ่งที่น่าสนใจคือ พฤติกรรมดังกล่าว อาจนำสู่การร่วมประเวณีของ วัยรุ่นได้ เนื่องจากการกอดจูบมีส่วนกระตุ้นความต้องการทางเพศ

สำหรับในเรื่องนี้ ประสาท อิศรปริดา (2523 : 154 – 161) ได้กล่าวว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของ พฤติกรรมทางเพศที่แสดงถึงความรักของวัยรุ่น ผู้ที่รักกันย่อมมีความสนิทสนมบางครั้งอาจเดิน เคล้าเคลีย ถูกเนื้อต้องตัว หรือจับมือถือแขนกันบ้างและการกอดจูบ หรือพลอดรักกันจะเกิดขึ้น หลังจากที่เขามีความสนิทสนมกันมาก ๆ ซึ่งพฤติกรรมลักษณะนี้จะเกิดขึ้นขณะที่อยู่ตามลำพัง สถานที่พบปะคือในโรงภาพยนตร์ กิจกรรมประเภทนี้จะกระตุ้นความรู้สึกทางเพศจนถึงขั้นมีการ ร่วมประเวณีกันขึ้นได้ ทั้งนี้ได้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จรรยา คงแก้ว (2539 : 124 – 126) รุ่งเรือง เลิศดุพินิจ (2544 : บทคัดย่อ) และอนงค์ ชีระพันธุ์ (2544 : บทคัดย่อ) พบว่าวัยรุ่น ส่วนใหญ่มีใคร่รักและมักไปเที่ยวด้วยกันตามลำพัง เคยจับมือถือแขน โอบไหล่ – แอว กอดจูบเพื่อน ต่างเพศ

สำหรับเรื่องการแสดงอารมณ์รักของวัยรุ่น สิ่งที่สังเกตได้คือ วัยรุ่นปรารถนาที่จะอยู่ใกล้ ๆ กับบุคคลที่เขารักหรือเต็มใจทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้คนที่ตนรักมีความสุข เอาใจใส่ต่อการกระทำและคำพูด คอยปกป้องหรือแก้ต่างให้เมื่อผู้อื่นตำหนิคนที่ตนรัก ซึ่งจะแสดงออกอย่างมีความสุขเมื่อได้เห็นหน้าและมีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ชอบยิ้มและหัวเราะตามสบาย แต่หากช่วงเวลาหนึ่งหวง ทะเลาะ ไม่เข้าใจกัน หรือเลิกรา การแสดงอารมณ์กับคนที่ตนเคยรักจะเปลี่ยนตรงกันข้ามอย่างรวดเร็ว ซึ่งภาวะนี้อาจเรียกว่าเป็นวัยรุ่นที่มีความรุนแรงในอารมณ์ (ตาราง 4.6)

ตารางที่ 4.6 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ

ทัศนคติพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. การแต่งกาย		
1.1 รูปแบบในปัจจุบัน		
1.1.1 ผู้ชาย		
- แต่งกายแบบธรรมดา (เสื้อยืด เสื้อเชิ้ต กางเกงขาสั้น กางเกงยีนส์ รองเท้าหุ้มส้น / รองเท้าแตะ)	15	100.0
1.1.2 ผู้หญิง		
- แต่งกายโชว์สัดส่วน (สายเดี่ยว เกาะอก เสื้อกล้าม กระโปรงสั้น กางเกงขาสั้น)	12	80.0
- แต่งกายน่ารัก ดูดี สวย	4	26.6
1.2 ลักษณะที่เหมาะสม		
- สุภาพ เรียบร้อย ถูกกาลเทศะ	12	80.0
- เป็นตัวของตัวเอง	3	20.0

ตารางที่ 4.6 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ(ต่อ)

ทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน*	ร้อยละ**
	(N=15)	(100.0)
2. กิริยวาทะ		
2.1 รูปแบบในปัจจุบัน		
- พูดจาไพเราะ สุภาพ	14	93.3
- พูดไม่เรียบร้อย / ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ	7	46.6
2.2 ลักษณะที่เหมาะสม		
- การพูดด้วยถ้อยคำไพเราะ สุภาพ	7	46.6
- เป็นตัวของตัวเอง	8	53.3
3. กิริยาท่าทาง		
3.1 รูปแบบในปัจจุบัน		
- ปลอ่ยเนื้อปลอ่ยตัว จับมือถือแขน กอดจูบ	10	66.6
- ไม่เรียบร้อย ขาดความระมัดระวัง	6	40.0
- สุภาพเรียบร้อย ดูดี	6	40.0
3.2 ลักษณะที่เหมาะสม		
- เรียบร้อย สุภาพ	9	60.0
- ถูกกาลเทศะ ถูกสถานที่ ไม่ประเจิดประเจ้อ	5	33.3
- เป็นตัวของตัวเอง	2	13.3
4. การแสดงอารมณ์		
4.1 รูปแบบในปัจจุบัน		
- แสดงอารมณ์ชัดเจน (นิ่ง โมโห ทะเลาะวิวาท อกหัก)	15	100.0
4.2 ลักษณะที่เหมาะสม		
- การควบคุมอารมณ์ของตนเอง	13	86.6
- เป็นตัวของตัวเอง	2	13.3

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คำนวณร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.1.1.3 การร่วมประเวณี

ผู้ให้ข้อมูลเกือบทั้งหมดยอมรับกับการร่วมประเวณีของวัยรุ่น สามารถจำแนกได้คือ เกือบครึ่งมองว่า เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น / เจอบ่อยครั้ง(ร้อยละ 40.0)และการยอมรับด้วยเหตุผลที่ว่า หากไม่มีวันนี้ วันหน้าก็ต้องมี รวมถึงเป็นสิทธิของบุคคล / ไม่เกี่ยวกับตนเอง (ร้อยละ 13.3)

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญยังแสดงความคิดเห็นถึงสาเหตุหรือแรงผลักดันที่มีผลโดยตรงต่อการร่วมประเวณีของวัยรุ่นเกือบทั้งหมดมองว่า สาเหตุโดยตรงในขณะก่อนเกิดการร่วมประเวณี มาจากอารมณ์ ความรัก ความใคร่(ร้อยละ 80.0) และเกิดจากความอยากรู้อยากเห็น อยากลอง(ร้อยละ 40) รวมถึงการได้ดูสื่อลามกก่อนมีการร่วมประเวณี (ร้อยละ 20.0) กระแสของกลุ่มเพื่อน (แฟชั่น) ที่นิยมการมีแฟนแล้วต้องมีการร่วมประเวณีด้วยและเกิดจากการครองสติไม่ได้ด้วยการดื่มของมึนเมา (ร้อยละ 13.3) สาเหตุสุดท้ายคือ การไปยังสถานที่และบรรยากาศที่เอื้อ เช่น การไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกันและสาเหตุจากปัญหาครอบครัว (ร้อยละ 6.6)

สำหรับทัศนคติต่อช่วงอายุที่มักมีการร่วมประเวณี ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย(ร้อยละ 66.6) สถานที่ที่กระทำส่วนใหญ่เป็นบ้านเพื่อน โดยเฉพาะบ้านเพื่อนของผู้ชายที่บิดามารดาไปทำงานต่างจังหวัด หรือเช่าห้องพักอยู่คนเดียว(ร้อยละ 66.6)และบ้านของแฟน (ร้อยละ 46.6) ซึ่งอาจเป็นบ้านทั้งของวัยรุ่นชายและหญิงในช่วงที่บิดามารดาไม่อยู่บ้าน ถัดมาคือห้องเช่า / โรงแรม (ร้อยละ 26.6) สุดท้ายห้องน้ำของโรงเรียน / ห้องน้ำที่เรียนพิเศษ

ในส่วนของบุคคลที่วัยรุ่นมักมีการร่วมประเวณีด้วย เกือบทั้งหมดคือแฟน(ร้อยละ 93.3)และกับผู้หญิงเที่ยวกลางคืน (ร้อยละ 26.6) รวมถึงกับเพื่อนต่างสถาบัน(ร้อยละ 13.3)

จากข้อมูลที่ปรากฏในเบื้องต้น ผู้ศึกษาวิเคราะห์ได้ดังนี้

นักเรียนวัยรุ่นเกือบทั้งหมดต่างยอมรับเรื่องการร่วมประเวณีในวัยเรียน ผู้ศึกษามองว่า แม้วัยรุ่นให้เหตุผลของการยอมรับที่แตกต่างกัน แต่ภายใต้วิธีคิดนี้เป็นสิ่งสะท้อนว่าวัยรุ่นคุ้นเคยและเคยชินในเรื่องการร่วมประเวณี ทั้งนี้อาจเกิดจากการพบเห็น ได้ยินได้ฟังพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนในโรงเรียนหรือจากสื่อมวลชน ละคร ภาพยนตร์ต่าง ๆ ดังนั้นหากวัยรุ่นมองเรื่องการร่วมประเวณีเป็นเรื่องปกติ โอกาสที่จะร่วมประเวณีมีสูง เนื่องจากทัศนคติเป็นสิ่งสะท้อนค่านิยมและค่านิยมนำมาสู่พฤติกรรมของบุคคล ในขณะที่เดียวกันในงานวิจัยภาพกว้างของ ณัฐฤดี สินทรัพย์สมบูรณ์ (2541 : บทคัดย่อ) พบว่า ทัศนคติของวัยรุ่นเรื่องการร่วมประเวณีครั้งแรกกับเพื่อนต่างเพศไม่ใช่เรื่องเลวร้าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวนชม สกักรวัฒน์ และคณะ (2539 : บทคัดย่อ) ที่พบ

ว่า ร้อยละ 45.1 ของกลุ่มตัวอย่าง มองว่าการร่วมประเวณีก่อนแต่งงานของนักเรียนหญิงไม่ใช่เรื่องเสียหาย อีกทั้งหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ 4 สิงหาคม 2545 หน้า 12 ได้ลงบทความผลการวิจัยของ อนันต์ชัย คงจันทร์ เรื่องค่านิยมและทัศนคติของคนรุ่นใหม่ พบข้อมูลที่น่าสนใจกล่าวคือ การร่วมประเวณีก่อนแต่งงาน ร้อยละ 45.83 เห็นว่าเป็นเรื่องปกติที่อาจเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้ในหนังสือชีวิต ฉบับที่ 69 เดือนสิงหาคม 2545 หน้า 86-87 ได้นำผลการวิจัยของสมพงษ์ จิตระดับ ในหัวข้อ “เด็กไทยพันธุ์ใหม่ วัฒนธรรม ยาเสพติด เพศเสรี” ซึ่งผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นมีความคิดเห็นแบบเสรี ปลดปล่อยเนื้อปลดปล่อยตัว ร่างกายเป็นของตนเอง มองสิทธิความเท่าเทียมกันทางเพศในเชิงการสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า เที่ยวกลางคืน ยาเสพติด และการร่วมประเวณี

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์รายวัน คมชัดลึก ฉบับวันที่ 29 มกราคม 2545 หน้า 8 นำผลการสำรวจความคิดเห็นของสวดยุติพล เรื่อง “เช็กส์กับวัยรุ่น” จากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายหญิง อายุระหว่าง 16 – 20 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 2,475 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45.92 เห็นว่าไม่น่าอาย เป็นเรื่องธรรมชาติ ควรศึกษาไว้บ้าง และทุกคนต้องมี และร้อยละ 45.18 เป็นเรื่องธรรมชาติ ปัจจุบันสังคมยอมรับได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า สาเหตุหรือแรงผลักดันโดยตรงของการร่วมประเวณีนั้น ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญระบุว่า เกิดจากอารมณ์ความรักความใคร่ อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง ทั้งนี้ผู้ศึกษาคิดว่ามูลเหตุดังกล่าวเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมการร่วมประเวณีโดยตรงมากกว่ามูลเหตุที่เกิดจากกลุ่มเพื่อน สื่อลามก ซึ่งเป็นมูลเหตุทางอ้อมที่ค่อย ๆ ส่งผลให้วัยรุ่นเลียนแบบในรูปแบบของพฤติกรรมการร่วมประเวณี อย่างไรก็ตามผลการศึกษารั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประพนธ์ บุญมี (2544 : บทคัดย่อ) โดยการศึกษา นักเรียนชายในจังหวัดสระบุรี จำนวน 800 คน ที่ระบุว่าเหตุผลที่มีการร่วมประเวณีในครั้งแรกของนักเรียนคือ ต้องการมีประสบการณ์ตรง ร้อยละ 69.28 เพราะความรัก ร้อยละ 14.38 และเมาสุรา ร้อยละ 9.15

สำหรับมูลเหตุที่เกิดจากการไปยังสถานที่ และบรรยากาศที่เอื้อให้เกิดการร่วมประเวณี ผู้ศึกษาเห็นว่า บิดามารดาผู้ปกครองหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรหาแนวทางป้องกันมิให้วัยรุ่นมีโอกาสหรือมีช่วงเวลาที่เอื้อ / สนับสนุนให้เกิดการร่วมประเวณี ข้อมูลดังกล่าวนี้ ได้สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของครูอาจารย์โรงเรียนสายลมหนาว* ที่กล่าวว่า สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนของโรงเรียนมีการร่วมประเวณี เนื่องจากทุกวันอังคารนักเรียนชายบางส่วนไปศึกษาวิชาทหารเป็นเหตุให้โรงเรียนเลิกเรียนเร็วกว่าปกติ ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นจังหวะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมทางเพศโดยเฉพาะการร่วมประเวณีที่บ้านของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ซึ่งเป็นช่วงที่บิดามารดายังไม่กลับมาจากที่ทำงาน นอกจากนี้ยังกล่าวเสริมอีกว่า ทางโรงเรียนสายลมหนาว* จึงพยายาม

มิให้มีสถานที่หรือมีช่วงเวลาที่เชื่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศในโรงเรียน เช่น การปิดห้องน้ำ หลัง 4 โมงเย็นยกเว้นบางชั้นที่มีการเรียนการสอน ทั้งยังแยกการขึ้นลิฟท์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง เป็นต้น ข้อมูลของอาจารย์ที่ได้มามีความสอดคล้องกับการสังเกตของผู้ศึกษา

จากข้อมูลข้างต้นยังพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการร่วมประเวณีมักใช้สถานที่ที่ไม่มีค่าใช้จ่าย ดังนั้นบ้านเพื่อนหรือบ้านของแฟนจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมในการร่วมประเวณี นอกจากนี้การใช้ห้องน้ำในสถานที่ต่าง ๆ เป็นทางเลือกหนึ่งของกลุ่มวัยรุ่นที่ต้องการร่วมประเวณีโดยฉับพลัน ดังนั้น สิ่งหนึ่งที่ไม่ควรมองข้ามคือ ห้องน้ำที่ลับตาคน หรือเป็นส่วนตัวมากจนเกินไป และไม่มีเวลาเปิด – ปิดที่แน่นอน เชื่อให้เกิดเวลาและสถานที่เหมาะต่อการเกิดพฤติกรรมทางเพศได้ง่าย

อย่างไรก็ตามในข้อมูลผู้ศึกษายังพบว่า การร่วมประเวณีกับหญิงขายบริการทางเพศมีจำนวนน้อย ทั้งนี้อาจสืบเนื่องจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มวัยรุ่นไม่เพียงพอต่อการซื้อบริการทางเพศ (จากการสอบถามผู้ให้ข้อมูลเกือบทั้งหมดไม่มีใครได้เงินจากค่าขนมจากผู้ปกครองเกินวันละ 100 บาทโดยเฉลี่ยอยู่ในช่วง 30-70 บาทต่อวัน) ในขณะที่การร่วมประเวณีกับแฟนไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ในขณะที่ผู้ศึกษากำลังทำวิทยานิพนธ์ ทางสถาบันราชภัฏสวนดุสิต ได้จัดการเสวนาไฟกัสม์ เรื่อง “เด็กไทยทำไมถึงใจแตก” โดยมีนักเรียน นักศึกษา ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จนถึงระดับอุดมศึกษา จาก 22 สถาบันเข้าร่วมการจัดเสวนา ทางผู้ศึกษาเห็นว่าสอดคล้องกับเนื้อหาในงานวิจัยฉบับนี้ ดังนั้นเพื่อทำให้เกิดภาพของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่ชัดเจนขึ้น จึงนำผลการเสวนาที่ลงในหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ฉบับวันพุธที่ 30 กรกฎาคม 2546 หน้า 2 มานำเสนอ

นายเอ (นามสมมุติ) กล่าวว่า ตนมองว่าการที่เด็กที่อายุยังไม่สมควรออกไปเที่ยวกลางคืนตามสถานบริการต่าง ๆ การร่วมประเวณีก่อนวัยอันควร การเลียนแบบพฤติกรรมรุ่นพี่นั้นถือว่าเป็นเด็กที่ใจแตก ซึ่งโดยส่วนตัวแล้วมีการร่วมประเวณีกับเพื่อนที่เรียนด้วยกัน ตั้งแต่ศึกษาอยู่ชั้น ป.6 โดยออกไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน ตอนแรกก็กลัวเหมือนกัน แต่ที่กล้าทำไปเพราะความหุนหัน หลังจากนั้นตอนที่อยู่ชั้น ม.2 – ม.3 ก็เริ่มสูบบุหรี่ เสพยาเสพติด ดื่มสุรา พาเพื่อนไปเที่ยวแล้วก็มี การร่วมประเวณีกันอีก ตอนนั้นก็รู้สึกสงสารผู้หญิงเหมือนกัน เพราะขณะนี้ผู้หญิงคนนั้นก็ใจแตกไปแล้ว ถ้าหากไม่ได้ไปทำเขาตอนนั้น เขาคงจะมีอนาคตที่ดีกว่านี้ อย่างไรก็ตาม ตนคิดว่าทั้งหมดนี้ ขึ้นอยู่ที่ตัวเราเป็นสำคัญที่จะตัดสินใจทำอะไรลงไป

นายบี (นามสมมุติ) กล่าวว่า ตนเป็นเพศที่สาม ที่ผ่านมามีเพื่อนที่เป็นผู้หญิงเคยถูกข่มขู่ และถูกเพื่อนชายพาไปข่มขืน โดยส่วนตัวแล้วที่ใจแตกหนีเที่ยว เนื่องจากบิดามารดาแยกทาง

กัน ตั้งแต่อยู่ชั้น ม.2 ทำให้หนีออกจากบ้าน โดดเรียนไปอยู่หอเพื่อน ไปเสพยาเสพติด และเรื่อยไปถึงการร่วมประเวณีกัน หลังจากนั้นก็เริ่มคิดได้ว่าการติดยาเสพติดไม่ดีอยากจะทำอะไรสักอย่าง เลิกจนได้ ซึ่งตนเชื่อว่าการติดยาเสพติดนั้นไม่ได้เป็นการประชดสังคม แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวเด็กมากกว่า

นอกจากนี้ วัยรุ่นยังแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กใจแตกและควรแก้ไขก่อนเป็นอันดับแรกนั้น คือการใช้สารเสพติด การร่วมประเวณีก่อนวัยอันควร และการทะเลาะวิวาท ส่วนสาเหตุที่ทำให้เด็กใจแตกนั้น คือเกิดจากตัวเอง ความอยากรู้อยากลอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อม เช่น สถานบันเทิง เพราะในสถานบันเทิงบางแห่งก็จะมีที่หลบซ่อน และสอนเทคนิคการหลบหนีตำรวจ สำหรับเด็กที่อายุยังไม่ถึงให้ด้วย

อย่างไรก็ตาม สำหรับปัญหาที่ทำให้เด็กใจแตกนั้น วัยรุ่นระบุว่ามาจากครอบครัว การที่บิดามารดาซึ่งบ่นทำให้ไม่อยากกลับบ้าน และโดดเรียน เบื่อในวิชาที่เรียน ทำให้ต้องออกไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ดื่มสุรา เหล้าขาวผสมน้ำแดง เที่ยวตามห้างสรรพสินค้า ตามร้านเกม บ้านเพื่อน บางคนก็หนีเข้าป่าก็มี เมื่อถามถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการเสียดชีวิตของวัยรุ่นในปัจจุบันนั้น เด็กส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นเรื่องที่ไม่ดีแต่ก็เป็นเรื่องที่ธรรมดา ใคร ๆ ก็ทำกัน บางคนทำเพราะต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ในขณะที่เห็นว่าเป็นสิ่งที่สังคมควรช่วยกันดูแล

กล่าวโดยสรุปในภาพรวมของทัศนคติการร่วมประเวณีของนักเรียนวัยรุ่นได้ว่านักเรียนวัยรุ่นเกือบทั้งหมดยอมรับต่อการร่วมประเวณีสัมพันธ์ในวัยรุ่น ซึ่งการยอมรับดังกล่าวอาจเกิดจากการได้ยืมพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนในโรงเรียนหรือตามสื่อมวลชนอยู่บ่อยครั้ง ทั้งนี้จากข้อมูลที่ในเรื่องของสาเหตุ ช่วงอายุที่มักมีการร่วมประเวณี สถานที่กระทำ หรือแม้กระทั่งบุคคลที่วัยรุ่นทั่วไปมักมีการร่วมประเวณีด้วย ล้วนเกิดจากมุมมองภายใต้ประสบการณ์ การรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ซึ่งจะสามารถนำไปสู่การถกเถียงเชิงวิชาการในเรื่องการร่วมประเวณีก่อนแต่งงานต่อไปได้ (ตาราง 4.7)

ตารางที่ 4.7 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ด้านการร่วมประเวณี

ทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. การยอมรับ		
1.1 ยอมรับได้		
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น / เจอบ่อย	6	40.0
- ไม่มีวันนี้ วันหน้าก็ต้องมี	2	13.3
- เป็นสิทธิของบุคคล / ไม่เกี่ยวกับตนเอง	5	33.3
1.2 ไม่ยอมรับ		
- ยังไม่ถึงเวลา	1	6.6
- ต้องให้กับคนที่ตนรักเท่านั้น	1	6.6
2. สาเหตุ / แรงผลักดัน		
- ความอยากรู้อยากเห็น อยากลอง	6	40.0
- อารมณ์ ความรัก ความใคร่	12	80.0
- สื่อลามก	3	20.0
- กระแสของกลุ่มเพื่อน (แฟชั่น)	2	13.3
- ครอบงำไม่ได้	2	13.3
- สถานที่และบรรยากาศเอื้อ	1	6.6
- ครอบครัวมีปัญหา	1	6.6
3. ช่วงอายุที่มักมีการร่วมประเวณี		
- มัธยมศึกษาตอนต้น	3	20.0
- มัธยมศึกษาตอนปลาย	10	66.6
- ระดับอุดมศึกษา	4	26.6

ตารางที่ 4.7 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ด้านการร่วมประเวณี(ต่อ)

ทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
4. สถานที่กระทำ		
- บ้านแฟน	7	46.6
- บ้านเพื่อน	10	66.6
- ห้องน้ำโรงเรียน / ที่เรียนพิเศษ	1	6.6
- ห้องเช่า / โรงแรม	4	26.6
5. บุคคลที่มักมีการร่วมประเวณี		
- แฟน	14	93.3
- เพื่อนต่างโรงเรียน	2	13.3
- ผู้หญิงเที่ยวกลางคืน	4	26.6
- รุ่นพี่ผู้ชาย	1	6.6
- ผู้หญิงขายบริการทางเพศ	1	6.6

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.4.2 ทัศนคติต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนา

สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมทั้งด้านการวางตัวทางเพศและความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ในเรื่องของการแต่งกายโป๊/ไม่ถูกกาลเทศะ การใช้คำพูดไม่สุภาพ/ไม่เคารพผู้ใหญ่หรือการแสดงกริยาท่าทางที่ไม่เรียบร้อย ขาดความระมัดระวัง/ปล่อยเนื้อปล่อยตัว รวมถึงการแสดงอารมณ์ที่รุนแรง ขาดการควบคุม นักเรียนวัยรุ่นมองว่าเกิดจากสาเหตุ ดังต่อไปนี้

1) กลุ่มเพื่อนและสื่อมวลชน (ร้อยละ 100.0)

นักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดมองเห็นตรงกันว่า กลุ่มเพื่อนและสื่อมวลชนเป็นสาเหตุชักนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม กล่าวคือการเป็นแบบอย่างจนก่อเกิดพฤติกรรมการเลียนแบบและเอาอย่าง นอกจากนี้วัยรุ่นส่วนใหญ่มักปฏิบัติตามบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เกิดการยอมรับเป็นสมาชิกของกลุ่ม เช่นการใช้คำหยาบ การแต่งกายเลื้อยลายเดี่ยว การแต่งกายแบบฮิพฮอป เป็นต้น

2) เกิดจากอารมณ์ของวัยรุ่น (ร้อยละ 86.6)

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่ายมีการแสดงออกอย่างรุนแรง มักใจร้อน อยากลองทำท่ายกกฎเกณฑ์ ตัดสินใจง่าย สิ่งเหล่านี้อาจชักนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

3) เกิดจากครอบครัว (ร้อยละ 73.3)

ด้วยความสัมพันธ์ที่ไม่ดีของครอบครัว ความบาดหมางของบิดามารดา ลูกการใช้กฎระเบียบวินัยที่เคร่งครัดเกินไป การทอดทิ้ง การตำหนิ ฯลฯ ล้วนเป็นสาเหตุชักนำให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้

จากข้อมูล มูลเหตุชักนำที่ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกคือ กลุ่มเพื่อน และสื่อมวลชนนั้น ผู้ศึกษาวิเคราะห์ว่า อาจสืบเนื่องมาจากการยอมรับกฎเกณฑ์ หรือคุณค่าของกลุ่ม กล่าวคือความต้องการของกลุ่มสำคัญกว่าความต้องการของตน วัยรุ่นคนใดที่ไม่ให้ความสนใจในเรื่องนี้จะกลายเป็นคนที่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มน้อย หรือถูกละเลยจากกลุ่ม อย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์ปทัสถานของแต่ละกลุ่มมีความแตกต่างกันออกไป เช่น วัยรุ่นบางกลุ่มสนใจเรื่องแฟชั่น การแต่งกาย แต่ในขณะที่บางกลุ่มสนใจเรื่องเพื่อนต่างเพศ ดังนั้นกลุ่มเพื่อน ๆ จึงมีบทบาทชักนำให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมที่ดี หรือไม่เหมาะสมได้

ในขณะเดียวกัน สื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีอิทธิพลต่อชีวิตวัยรุ่น เพราะการที่วัยรุ่นใช้เวลาอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ จอโทรทัศน์ หรือหนังสือการ์ตูน วันหนึ่งเป็นเวลานาน วัยรุ่นย่อมเกิดการเรียนรู้และรับเอาสิ่งต่าง ๆ ที่เห็นเป็นรูปแบบของพฤติกรรมจากสื่อต่าง ๆ ซึ่งบางครั้งพฤติกรรมที่แสดงออกมาไม่ตรงกับความจริง หรือสังคมไม่ยอมรับ เช่นละครที่มีนางร้ายแสดงกริยาทำทางไม่เรียบร้อย กรีดกรีด ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ เป็นต้น วัยรุ่นจะค่อย ๆ ซึมซับ และรับเอาเป็นเอกลักษณ์และบทบาททางเพศของตนในที่สุด

(ตาราง 4.8)

ตารางที่ 4.8 แสดงทัศนคติต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนา

สาเหตุ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
- ครอบครัว	11	73.3
- กลุ่มเพื่อน	15	100.0
- สื่อมวลชน	15	100.0
- สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย/สถานที่ที่อยู่กลางคืน	5	33.3
- อารมณ์ของวัยรุ่น	13	86.6
- ค่านิยมของสังคมเปลี่ยนไป/รับรู้โลกภายนอกมากขึ้น	3	20.0

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.4.3 ทัศนคติต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญแสดงความคิดเห็นถึงวัยเมื่อเริ่มมีการวางตัวทางเพศในด้านการแต่งกาย กริยาวาจา กริยาท่าทาง และการแสดงอารมณ์ ทั้งหมดเห็นว่า วัยรุ่นที่อยู่ในช่วงของระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นวัยเริ่มมีพฤติกรรมการวางตัวทางเพศ (ร้อยละ 100.0)

สำหรับวัยของการเริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศเกือบทั้งหมดเห็นว่า วัยรุ่นที่อยู่ในช่วงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นวัยเริ่มมีพฤติกรรมความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 93.3)

ในเรื่องวัยที่เริ่มมีการร่วมประเวณีเกือบทั้งหมดทั้งหมดเห็นว่า วัยรุ่นอยู่ในช่วงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นวัยเริ่มมีพฤติกรรมการร่วมประเวณี (ร้อยละ 80.0)

เป็นที่น่าสังเกตว่ายังมีวัยรุ่นบางคนเคยมีการร่วมประเวณีครั้งแรก ขณะอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

จากข้อมูลการศึกษาข้างต้นที่พบว่า วัยของการเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการวางตัวทางเพศให้เหมาะสมกับเพศของตน ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศและการร่วมประเวณี ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงระยะของวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งนี้ผู้ศึกษาวิเคราะห์ได้ว่า วัยดังกล่าวเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงจากความเป็นเด็กสู่ความเป็นหนุ่มสาวอย่างชัดเจน การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น มิใช่เพียงแค่สรีระทางร่างกายหากแต่ยังมีความแปรปรวนของอารมณ์

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น มิใช่เพียงแค่สรีระทางร่างกายหากแต่ยังมีความแปรปรวนของอารมณ์และจิตใจ รวมถึงความสนใจและความต้องการเป็นเพื่อนกับเพศตรงข้ามอีกด้วย ดังนั้นในมุมมองของผู้ศึกษาจึงคิดว่า พ่อแม่ผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น ควรตระหนักและให้ความสำคัญถึงช่วงวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ ด้วยจะได้ปรับเปลี่ยนบทบาท เนื้อหาสาระที่อบรมและวิธีที่ใช้ชักจูงวัยรุ่นให้เหมาะสมในการอบรมสั่งสอนวัยรุ่นต่อไป (ตาราง 4.9)

ตารางที่ 4.9 ทักษะต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ

ช่วงวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรม	จำนวน*	ร้อยละ**
	(N=15)	(100.0)
1. การวางตัวทางเพศให้เหมาะสมกับเพศของตน		
- มัธยมศึกษาตอนต้น	15	100.0
2. ช่วงระยะความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ		
- ประถมศึกษา	1	6.6
- มัธยมศึกษาตอนต้น	14	93.3
- มัธยมศึกษาตอนปลาย	1	6.6
3. ช่วงระยะที่เริ่มมีการร่วมประเวณีกับเพื่อนต่างเพศ		
- ประถมศึกษา	1	6.6
- มัธยมศึกษาตอนต้น	12	80.0
- มัธยมศึกษาตอนปลาย	2	13.3

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.4.4 ทักษะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

สำหรับความคิดเห็นต่อสถาบันที่อบรมสั่งสอนของนักเรียนวัยรุ่น ผู้ศึกษาแบ่งสถาบันหลักทางสังคม เป็น 3 หน่วย นั่นคือ โรงเรียน กลุ่มเพื่อนและสื่อมวลชน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) โรงเรียน

ในความคิดเห็นต่อบทบาทของโรงเรียนผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเห็นว่า โรงเรียนควรมีบทบาทในการอบรมสั่งสอนให้ความรู้(ร้อยละ 100.0)และโรงเรียน ครูควรมีบทบาทเป็นที่ปรึกษาให้แก่วัยรุ่น(ร้อยละ 80.0) รวมถึงการให้กำลังใจแก่วัยรุ่น(ร้อยละ 60.0)

สำหรับวิธีการที่นักเรียนวัยรุ่นแนะนำ คือโรงเรียนหรือครูควรมีรูปแบบวิธีการเรียนการสอนสนุก ๆ สบาย ๆ ไม่เครียด (ร้อยละ 46.6) รวมถึงการสอนแบบเข้าใจวัยรุ่น คุยแบบเพื่อน(ร้อยละ 33.3) และการใช้สื่อวีดิทัศน์ ละคร มาประกอบในการเรียนการสอน(ร้อยละ 26.6)

ในส่วนของเนื้อหาที่ควรสอนเกี่ยวกับเพศ พบว่าเกือบทั้งหมดเห็นควรสอนเรื่องเพศศึกษา(ร้อยละ 93.3) และเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 46.6)

จากข้อมูลดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า โรงเรียนยังคงมีบทบาทที่สำคัญคือ การอบรมสั่งสอนให้ความรู้ในเรื่องเพศและการปรึกษาให้กำลังใจในช่วงที่วัยรุ่นมีปัญหา ทั้งด้านการเรียน ครอบครัว หรือการดำเนินชีวิตทั่วไป ดังนั้นผู้ศึกษามองว่า ความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นกับครูอาจารย์มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของวัยรุ่น สำหรับวิธีการจูงใจให้วัยรุ่นเรียน ถ้าครูสอนสนุก ไม่เครียด เข้าใจวัยรุ่น คุยแบบเพื่อน ส่วนหนึ่งจะช่วยให้วัยรุ่นปรับตัวได้ดีขึ้นและรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ทั้งทำให้เกิดการเรียนรู้ในพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมถูกต้องต่อไป

2) กลุ่มเพื่อน

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญส่วนใหญ่เห็นว่า เพื่อนควรมีบทบาทในการแลกเปลี่ยนความรู้ ในเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนเพศตรงข้ามและเรื่องเพศ (ร้อยละ 60.0) และควรมีบทบาทในการให้กำลังใจแก่กันและกันในยามที่วัยรุ่นมีปัญหา ไม่สบายใจ ท้อแท้ สิ้นหวัง (ร้อยละ 46.6)

สำหรับวิธีการที่นักเรียนวัยรุ่นแนะนำคือ กลุ่มเพื่อนควรใช้วิธีการพูดแบบใช้เหตุผลโดยการบอก อธิบายพูดคุยถึงผลดี ผลเสียหลังจากแสดงพฤติกรรมทางเพศ(ร้อยละ 40.0)

ในส่วนของเนื้อหาที่ควรแลกเปลี่ยน ส่วนใหญ่เห็นว่าควรแลกเปลี่ยนเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 66.6) และเรื่องเพศศึกษา (ร้อยละ 46.6)

จากการสัมภาษณ์นักเรียนวัยรุ่น ยังพบว่ากลุ่มเพื่อนมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อรูปแบบพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นมักเลือกคนที่เหมือนตัวเองที่สุด สามารถถ่ายทอดและรับความรู้สึกของกันและกันได้ นอกจากนี้ กลุ่มเพื่อนเป็นคนที่มีความเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ของวัยรุ่น สามารถเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้และมีความเข้าใจอกเข้าใจในยามที่วัยรุ่นอยู่ในภาวะยุ่งยากต่าง ๆ ด้วย

3) สื่อมวลชน

ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สื่อมวลชนควรมีบทบาทสอนให้ความรู้ในเรื่องเพศศึกษา(ร้อยละ 73.3) และควรมีบทบาทในการเป็นแบบอย่างที่ดี โดยการนำเสนอละคร ภาพยนตร์ รายการต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เช่น ละครที่มีดาราดังกายไม่โป๊จนเกินไป (ร้อยละ 40.0)

สำหรับวิธีการที่นักเรียนวัยรุ่นแนะนำคือ สื่อมวลชนควรใช้วิธีที่สนุก พร้อมทั้งสอดแทรกเนื้อหาสาระ (ร้อยละ 33.3) รวมถึงการใช้วิธีการผ่านเพลง/รายการวัยรุ่น/ดาราวัยรุ่น (ร้อยละ 26.6)

ในเรื่องของเนื้อหาสาระนักเรียนวัยรุ่นเกือบทั้งหมดแนะนำว่า ควรมีการสอนเรื่องเพศศึกษา (ร้อยละ 86.6) และความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 26.6)

สื่อมวลชนอันได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ สื่อเหล่านี้มีบทบาททั้งโดยตรงและโดยอ้อมในการขัดเกลาทางสังคม และมีผลต่อรูปแบบพฤติกรรมทางเพศ ดังนั้น การให้ความรู้เรื่องพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้องแก่วัยรุ่น จะช่วยให้วัยรุ่นเกิดความรู้ความเข้าใจ และนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่อไปได้

ผู้ศึกษาอาจกล่าวสรุปได้ว่า บทบาทของสถาบันต่าง ๆ ในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ต่างมีความสำคัญต่อวัยรุ่นที่แตกต่างกัน กล่าวคือกลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีพลังและอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมากกว่าโรงเรียนและสื่อมวลชน เนื่องจากความใกล้ชิดความผูกพันและการมีอารมณ์ร่วมของความเป็นกลุ่มก้อน ดังนั้นวัยรุ่นจึงมีแนวโน้มเชื่อกลุ่มเพื่อนมากกว่าครูอาจารย์หรือสื่อมวลชน ในขณะที่เดียวกันพบว่า บทบาทของโรงเรียน ในความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่น ต่างให้ความสำคัญในฐานะที่เป็นสถาบันในการเรียนการสอน บทบาทของโรงเรียนจึงเด่นในเรื่องการให้ความรู้เรื่องเพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศและการวางตัวทางเพศ สำหรับสื่อมวลชน แม้มิใช่เป็นสถาบันที่คาดหวังจากสังคมให้ทำหน้าที่หลักในการให้ความรู้แก่วัยรุ่น แต่จากผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นต้องการความรู้เรื่องพฤติกรรมทางเพศจากสื่อมวลชนไม่น้อยไปกว่าโรงเรียน ดังนั้นสื่อมวลชนจึงควรมีการปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเอง โดยเน้นหน้าที่ในการให้ความรู้ในเรื่องเพศที่ถูกต้องแก่วัยรุ่นด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามที่วัยรุ่นเสนอมาในข้างต้น (ตาราง 4.10)

ตารางที่ 4.10 แสดงทัศนะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ

สถาบันที่อบรมทั้งสิ้น	จำนวน*	ร้อยละ**
	(N=15)	(100.0)
โรงเรียน		
1. บทบาท		
- สอนให้ความรู้ในเรื่องเพศ	15	100.0
- สนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม	4	26.6
- ให้กำลังใจ	9	60.0
- เป็นแบบอย่างที่ดี	7	46.6
- เป็นที่ปรึกษา	12	80.0
- เตือนแนะนำแนวทาง	2	13.3
2. วิธีการ		
- มีตัวอย่างให้เห็นเป็นรูปธรรม	3	20.0
- สอนสนุก ๆ สบาย ๆ ไม่เครียด	7	46.6
- ไม่ดูด่า คุยธรรมดา ๆ	2	13.3
- นำวิทยากรผู้รู้จริงมาบรรยาย	2	13.3
- สอนแบบเข้าใจเด็ก คุยแบบเพื่อน	5	33.3
- ใช้สื่อวีดิทัศน์ ฯลฯ	4	26.6
3. เนื้อหา		
- การวางตัวทางเพศ	3	20.0
- ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ	7	46.6
- เพศศึกษา	14	93.3

ตารางที่ 4.10 แสดงทัศนคติต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ(ต่อ)

สถาบันที่อบรมทั้งสิ้น	จำนวน*	ร้อยละ**
	(N=15)	(100.0)
กลุ่มเพื่อน		
1. บทบาท		
- แลกเปลี่ยนให้ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	9	60.0
- สนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม	3	20.0
- ให้กำลังใจ	7	46.6
- เป็นแบบอย่างที่ดี	2	13.3
- เป็นที่ปรึกษา	6	40.0
- เตือนแนะนำแนวทาง	11	73.3
2. วิธีการ		
- พูดธรรมดาชวนฟังดี	3	20.0
- พูดแบบใช้เหตุผลอธิบายถึงผลดี-ผลเสีย	6	40.0
- บอกตรง ๆ	3	20.0
- คอยแบบสนุก ๆ	4	26.6
- เล่าประสบการณ์ของตนเองแล้วบอก/เตือน	2	13.3
- เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรมที่ไม่ดี	2	13.3
3. เนื้อหา		
- การวางตัวทางเพศ	5	33.3
- ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ	10	66.6
- เพศศึกษา	7	46.6

ตารางที่ 4.10 แสดงทัศนคติต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ(ต่อ)

สถาบันที่อบรมสั่งสอน	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
ข้อมูลรวม		
1. บทบาท		
- สอนให้ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ	11	73.3
- สนับสนุนให้มีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม	3	20.0
- ให้กำลังใจ	5	33.3
- เป็นแบบอย่างที่ดี	6	40.0
- เป็นที่ปรึกษา	3	20.0
- เตือนแนะนำแนวทาง	5	33.3
2. วิธีการ		
- เขียนบทความคอลัมน์	2	13.3
- สนุก สอดแทรกสาระ	5	33.3
- ผ่านเพลง/รายการวิทยุ/ดาววิทยุ ฯลฯ	4	26.6
- นำประสบการณ์เป็นอุทาหรณ์	3	20.0
- ประยุกต์ให้เข้ากับสิ่งที่วัยรุ่นชอบ	2	13.3
- จัดคอนเสิร์ตกิจกรรมที่สนุก ๆ	1	6.6
- นำเสนอให้เหมาะสมกับวัย	1	6.6
- ผลิตรายการสั้น ๆ หรือโฆษณา	2	13.3
3. เนื้อหา		
- การวางตัวทางเพศ	1	6.6
- ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ	4	26.6
- เพศศึกษา	13	86.6

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คำนวณร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.4.5 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา

ผู้ศึกษาได้แยกประเด็นของข้อมูลการสัมภาษณ์ไว้ดังนี้

ในเรื่องของการมีแฟนของวัยรุ่น ทั้งหมดยอมรับได้ที่วัยรุ่นมีแฟน ด้วยเหตุผลที่แตกต่าง กล่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นมองว่า เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น (ร้อยละ 40.0) มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาต้องมีคู่ มีความรัก (ร้อยละ 20.0) และการมีแฟนจะช่วยให้ชีวิตของวัยรุ่นมีสีสัน ไม่น่าเบื่อ (ร้อยละ 20.0)

สำหรับประเด็นการมีแฟนที่เดียวหลายคน นักเรียนวัยรุ่นยังไม่ยอมรับ ด้วยเหตุผลที่ว่า ดูเป็นคนที่ไม่จริงจัง (ร้อยละ 40.0) และอาจนำมาสู่ปัญหาความวุ่นวายต่อไปได้ (ร้อยละ 33.3) แต่ในขณะเดียวกัน มีนักเรียนวัยรุ่นบางคนยอมรับกับการมีแฟนที่เดียวหลายคน ด้วยเหตุผล คนเรามีสิทธิเลือกคนที่ดีที่สุด (ร้อยละ 20.0)

ในส่วนของการเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ ของวัยรุ่น ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน กล่าวคือบางกลุ่มยอมรับ เพราะเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่นที่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป (ร้อยละ 26.6) และหากนิสัย ความชอบส่วนตัว หรือความคิดเห็นเข้ากันไม่ได้ก็ต้องเปลี่ยน (ร้อยละ 26.6)

อย่างไรก็ตาม ในประเด็นของการใช้เวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพื่อนต่างเพศ เช่น การดูหนังฟังเพลง รับส่งที่เรียนพิเศษ นักเรียนวัยรุ่นยอมรับได้ด้วยเหตุผลคือ การกระทำดังกล่าว เป็นความสุขของวัยรุ่น คนรักกันย่อมอยากทำอะไรพิเศษ ๆ ให้แก่กันเสมอ โดยเฉพาะการได้ดูแลใส่ใจอย่างใกล้ชิด (ร้อยละ 26.6)

ส่วนประเด็น พฤติกรรมการใช้เงินทองจำนวนมากไปกับกิจกรรมทางเพศกับเพื่อนต่างเพศ นักเรียนวัยรุ่นไม่ยอมรับด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นการสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ (ร้อยละ 26.6) และคิดว่าไม่ยุติธรรม/เหมือนโดนหลอก (ร้อยละ 20.0)

ในเรื่องของการอยู่ในสถานที่เป็นส่วนตัวกับเพื่อนต่างเพศเวลานาน/ประจำ เช่นการอยู่กินด้วยกันฉันท์สามี ภรรยาของวัยรุ่น นักเรียนวัยรุ่นมองในมุมที่ต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มที่ยอมรับ ต่างมองว่า เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น (ร้อยละ 33.3) แต่ในขณะที่ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย ให้เห็นผลว่า เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม/ยังไม่ถึงเวลาที่สมควร (ร้อยละ 33.3)

จากข้อมูลข้างต้น วิเคราะห์ได้ว่า วัยรุ่นในปัจจุบันต่างมองเรื่องการมีแฟนในวัยรุ่นเป็นเรื่องปกติที่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป มนุษย์ทุกคนต้องมีคู่และมีความรัก ดังนั้นแฟนจึงเป็นบุคคลที่เราสามารถพูดคุย ปรึกษาระบายอารมณ์และความซับซ้อนใจ ทั้งนี้แฟนยังเป็นคนที่คอยห่วงใยตักเตือนให้แกกันและกัน ค่านิยมของวัยรุ่นนี้ดูแตกต่างจากวัยรุ่นในอดีตอย่างสิ้นเชิง ด้วยการมีแฟนในอดีตเป็นสิ่งที่วัยรุ่นพยายามหลบซ่อน มิให้คนอื่นได้รู้ว่าตนมีแฟนโดยเฉพาะกับบุคคลภายในครอบครัว เนื่องด้วยกลัวมีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว ดังนั้นเราจึงอาจกล่าวได้ว่า การที่นักเรียน

วัยรุ่นมีแฟนอย่างเปิดเผยนั้น แสดงถึงค่านิยมของคนในสังคมที่เปลี่ยนแปลงจากเดิมนั้นคือ ยอมรับได้กับการที่วัยรุ่นมีแฟนนั่นเอง

ผลการศึกษายังพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลไม่ยอมรับในกรณีที่วัยรุ่นมีแฟนที่เดียวหลายคน ทั้งนี้เราอาจมองได้ว่า วัยรุ่นมีความต้องการที่ไม่แตกต่างจากวัยผู้ใหญ่ กล่าวคือ ความต้องการที่จะมีคู่รักที่จริงใจ ในขณะเดียวกันวัยรุ่นต่างยอมรับในเรื่องการเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ ด้วยมุมมองที่หลากหลาย เช่นเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น เลือกคนที่ดีที่สุดในภายใต้ความคิดดังกล่าว วัยรุ่นต่างยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงในความรักของตน ด้วยความรักที่เกิดขึ้นในช่วงระยะนี้ไม่มีความแน่นอนคงทน ดังบทกลอนของวัยรุ่นที่สะท้อนความคิด เช่น "มีรักในวัยเรียนเหมือนจุดเทียนกลางสายฝน"

สำหรับการใช้เวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพื่อนเพศตรงข้าม ผู้ศึกษามองว่านักเรียนวัยรุ่นมีรูปแบบพฤติกรรมการใช้เวลาที่คล้ายคลึงกับวัยรุ่นในระดับอุดมศึกษา กล่าวคือพบนักเรียนวัยรุ่นจำนวนไม่น้อย ใช้เวลาในช่วงเลิกเรียนหรือเสาร์อาทิตย์ไปดูหนัง ฟังเพลง รับประทานอาหารร่วมกับแฟน บางคู่ไปรับไปส่งแฟนถึงบ้านหรือที่เรียนพิเศษ ในรูปแบบดังกล่าวนี้ เดิมทีเรามักพบเห็นได้ในสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัย แต่ในปัจจุบันสังคมของวัยรุ่นในระดับมัธยมศึกษาสามารถพบเห็นได้เช่นเดียวกัน ในช่วงเวลาที่ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลพบว่า ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญบางรายไม่มีเวลานานพอที่จะให้สัมภาษณ์ เนื่องจากต้องไปส่งแฟนกลับบ้านหรือไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้ากับแฟนในช่วงตอนเย็นของแต่ละวัน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมองว่า หากวัยรุ่นแบ่งเวลาให้กับกิจกรรมทางเพศมากเกินไปจนเกินความพอดี อาจส่งผลกระทบต่อเวลาด้านอื่น ๆ ของวัยรุ่นได้ เช่น ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญบางคนมักคุยโทรศัพท์กับแฟนจนดึกดื่นบางครั้งถึงเช้า พอมาเรียนหนังสือจึงหลับในห้องเรียนตลอดทั้งวัน

สำหรับการใช้เงินทองจำนวนมากไปกับกิจกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นนั้น ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญมีความหลากหลายในความคิดเห็น เช่น บางคนมองว่าเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น เป็นสิ่งที่ทำเพื่อคนรัก ในขณะที่บางคนมองเป็นเรื่องสิ้นเปลือง ในส่วนตัวของผู้ศึกษาเอง จากการลงพื้นที่เก็บข้อมูลพบว่า ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญที่ยอมรับได้ต่อเรื่องดังกล่าว มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมการใช้เงินทองไปกับกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้าม

ในประเด็นที่ผู้ศึกษาเป็นกังวลมากกว่าในประเด็นอื่น ๆ กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลจำนวนไม่น้อยต่างยอมรับในกรณีที่วัยรุ่นอยู่ด้วยกันในขณะที่กำลังเรียนหนังสือ แม้ว่าผู้ให้ข้อมูลมีเหตุผลรองรับในความคิดดังกล่าว แต่สิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญลืมไป นั่นคือ ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการอยู่ก่อนแต่งของวัยรุ่นในเรื่องต่าง ๆ เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาทางการเรียน

ปัญหาครอบครัว เป็นต้น การยอมรับในระดับความคิดของวัยรุ่นอาจนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมต่อไปได้

ค่านิยมการอยู่ก่อนแต่งของนักเรียนวัยรุ่น อาจพบเห็นได้ไม่มากนักในปัจจุบัน แต่ค่านิยมดังกล่าวนี้กำลังเป็นค่านิยมใหม่ของวัยรุ่นในระดับอุดมศึกษา จากผลงานการวิจัยของนางสาวโสพิณ หมูแก้ว เรื่อง อยู่ก่อนแต่ง การอยู่ร่วมกันโดยไม่แต่งงานของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยทำการศึกษาชีวิตของนักศึกษาในเชียงใหม่ อายุ 20-24 ปี ที่ใช้ชีวิตคู่เพียงสามี ภรรยาตามหอพักและบ้านเช่า 31 คู่ พบว่า นักศึกษาชายซึ่งมีความต้องการทางเพศ และต้องการประหยัดค่าใช้จ่าย ขณะที่นักศึกษาหญิงอยู่ด้วยอารมณ์รัก จึงยอมใช้ชีวิตคู่อยู่ด้วยกันและรู้ว่าเป็นการอยู่ด้วยกันระยะหนึ่งโดยไม่หวังพิธีวิวาห์ นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาชายไม่กล้าร่วมประเวณีกับหญิงขายบริการ เพราะกลัวเอดส์ แต่เลือกมีเซ็กซ์กับเพื่อนนักศึกษาหรือผู้หญิงที่พบในสถานที่เที่ยวกลางคืนคิดว่าปลอดภัยกว่าและมักไม่ใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งทัศนคติของนักศึกษาคิดว่าการมีแฟน มีการร่วมประเวณีเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีมักจะนำไปพูดโอ้อวดกันในกลุ่มเพื่อนหรือวงเหล้า ถ้าใครไม่มีแฟนเป็นเรื่องโง่ น่าอาย ขณะที่นักศึกษาหญิงยอมเสียตัว เพราะตามใจแฟน อารมณ์พาไปและความเมา การรักษาพรหมจรรย์ไม่ใช่สิ่งสำคัญ การอยู่ด้วยกันผู้หญิงจะให้เหตุผลว่าความรักทำให้อะไรถูกต้องเสมอ(หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันศุกร์ที่ 24 มกราคม 2546 หน้า 19)

(ตาราง 4.11)

ตารางที่ 4.11 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา

ทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. การมีแฟน		
ยอมรับ		
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น	6	40.0
- เป็นที่ปรึกษาพูดคุยได้	1	6.6
- มีคนคอยห่วงใยตักเตือน	2	13.3
- มนุษย์ทุกคนต้องมีคู่/มีความรัก	3	20.0
- ชีวิตมีสีสัน	3	20.0

ตารางที่ 4.11 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา(ต่อ)

ทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
2. การมีแฟนที่เดียวหลายคน		
ยอมรับ		
- คนเรามีสิทธิเลือก	3	20.0
- ดูเป็นคนเก่ง มีความสามารถ	1	6.6
ไม่ยอมรับ		
- เป็นคนไม่จริงใจ	6	40.0
- ทำให้เกิดปัญหาความวุ่นวาย	5	33.3
3. การเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ		
ยอมรับ		
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น	4	26.6
- ถ้าเข้ากันไม่ได้ก็ต้องเปลี่ยน	4	26.6
- เลือกคนที่ดีที่สุด	1	6.6
ไม่ยอมรับ		
- เป็นคนไม่จริงใจ	4	26.6
- คนอื่นจะมองไม่ดี	2	13.3
4. การใช้เวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพื่อนต่างเพศ		
ยอมรับ		
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น	2	13.3
- เป็นความสุขของวัยรุ่น	4	26.6
- ได้ดูแลใส่ใจใกล้ชิด	4	26.6
ไม่ยอมรับ		
- เสียการเรียน/เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์	3	20.0
- ไม่มีเวลาให้กลุ่มเพื่อน	1	6.6
- เป็นสาเหตุให้เลิกกับแฟนเร็วขึ้น	1	6.6
- เข้ามายุ่งในชีวิตมากเกินไป	1	6.6

ตารางที่ 4.11 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา(ต่อ)

ทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
5. การใช้เงินทองจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับ เพื่อนต่างเพศ		
ยอมรับ		
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น	1	6.6
- หากมีเงินก็ควรจะต้อง	5	33.3
- ทำเพื่อคนที่เรารัก	2	13.3
ไม่ยอมรับ		
- สิ้นเปลือง	4	26.6
- ไม่ยุติธรรม/เหมือนโดนหลอก	3	20.0
6. การอยู่ในสถานที่เป็นส่วนเดียวกับเพื่อนต่างเพศเป็น เวลานาน/ประจำ		
ยอมรับ		
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น	5	33.3
- ได้ใกล้ชิด/ดูแล/พูดคุยมากขึ้น	2	13.3
- คนรักกันอยากอยู่ด้วยกัน	1	6.6
ไม่ยอมรับ		
- บิดามารดาเดือดร้อน ทุกข์ใจ	1	6.6
- เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม/ยังไม่ถึงเวลา	5	33.3
- ปัญหาอื่น ๆ จะตามมา	1	6.6

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.4.6 ทัศนคติต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ แสดงความคิดเห็นต่อผลกระทบที่เกิดจากการวางตัวทางเพศที่ไม่เหมาะสม ทั้งในด้าน การแต่งกาย กริยาวาจา กริยาท่าทาง และการแสดงอารมณ์ เกือบทั้งหมดมองผลที่ตามมาคือ คนอื่นมองในทางเสียหาย/ไม่ดี เช่นในกรณีที่วัยรุ่นสวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย

หรือไปจนเกินไป(ร้อยละ80.0) และอาจเกิดการทะเลาะวิวาทที่จะสร้างความเสียหายให้แก่คนอื่น (ร้อยละ 80.0)

สำหรับความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่มองว่า คนอื่นมองในทางเสียหาย/ไม่ดี เช่น การปล่อยเนื้อปล่อยตัวมากจนเกินไป การไม่ระมัดระวังเสื้อผ้า กริยาท่าทางเมื่อต้องทำกิจกรรมกับเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น(ร้อยละ 66.6) รวมถึงการเป็นสาเหตุให้เลิกกับแฟนเร็วขึ้น เช่นอารมณ์หึงหวงอย่างรุนแรงเป็นสาเหตุทำให้เพื่อนต่างเพศเกิดอาการเบื่อหน่าย และในที่สุดต้องเลิกกันไป(ร้อยละ 53.3)

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญยังแสดงทัศนคติต่อผลของการร่วมประเวณี โดยส่วนใหญ่มองถึงผลที่อาจเกิดการตั้งครรภ์ /โรคติดต่อทางการร่วมประเวณี(ร้อยละ 66.6) และเสียการเรียน/ถูกไล่ออกจากโรงเรียน(ร้อยละ 60.0)

เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญให้ความสำคัญกับความกังวลต่อการตั้งครรภ์ และโรคติดต่อทางการร่วมประเวณี ซึ่งเป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นโดยตรงรับรู้ได้ทันที มากกว่าผลกระทบที่ตามมาคือการถูกไล่ออกจากโรงเรียน มีปัญหากับบิดามารดา ผู้ปกครองจนเกิดการทะเลาะและเสียอนาคต เสียชื่อเสียงของตนเองและวงศ์ตระกูลต่อไป (ตาราง 4.12)

ตารางที่ 4.12 แสดงทัศนคติต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ

ทัศนคติต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. การวางตัวทางเพศ		
- คนอื่นมองในทางเสียหาย/ไม่ดี	12	80.0
- โดนว่าบิดามารดาไม่สั่งสอน	4	26.6
- เกิดการทะเลาะวิวาท	12	80.0
- ถูกสอนลาม/ข่มขืน	7	46.6
- ไม่มีใครคบหาสมาคม	2	13.3
2. ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ		
- คนอื่นมองในทางเสียหาย/ไม่ดี	10	66.6
- โดนว่าบิดามารดาไม่สั่งสอน	1	6.6
- เกิดการทะเลาะวิวาท	5	33.3

ตารางที่ 4.12 แสดงทัศนคติต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ(ต่อ)

ทัศนคติต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน*	ร้อยละ**
	(N=15)	(100.0)
- ถูกกลืนลาม/ข่มขืน/เสียดตัวเร็วขึ้น	6	40.0
- ไม่มีใครคบหาสมาคม	2	13.3
- เป็นสาเหตุให้เลิกกับแฟนเร็วขึ้น	8	53.3
3. การร่วมประเวณี		
- ตั้งครรภ์/ติดโรคติดต่อทางการร่วมประเวณี	10	66.6
- เสียการเรียน/ถูกไล่ออกจากโรงเรียน	9	60.0
- มีปัญหากับครอบครัว	5	33.3
- ผิดกฎหมายข้อหาพหุภรรยา	1	6.6
- การฆ่าตัวตายหนีปัญหา	1	6.6
- เสียอนาคต/เสียชื่อเสียง	3	20.0
- หมกมุ่นในเรื่องเพศ	1	6.6
- ไม่มีผลมีแล้วก็แล้วไป	1	6.6

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.4.7 แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ในมุมมองของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมด 15 ราย แสดงทัศนคติต่อแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ในประเด็นดังนี้

การวางตัวทางเพศ โดยส่วนใหญ่มองว่า วัยรุ่นยังคงแต่งกายไม่เรียบร้อย ตามแฟชั่น แต่งไปมากขึ้น กล้าที่จะโชว์สัดส่วนสรีระของตนเอง (ร้อยละ 66.6) ส่วนกริยาวาจาเกือบทั้งหมดคิดว่า วัยรุ่นจะมีการพูดใช้คำไม่สุภาพและไม่เรียบร้อย เช่น คำว่า “แรด” “รำน” “อีตอก” และคำที่สื่อถึงอวัยวะเพศ(ร้อยละ 86.6) ส่วนกริยาท่าทางผู้ที่ให้ข้อมูลที่สำคัญ เกือบทั้งหมดมองว่า ต่อไปวัยรุ่นมีกริยาท่าทางที่ไม่เรียบร้อย ไม่สุภาพ เช่น ขาดความระมัดระวัง เดินสายไปมา (ร้อยละ 93.3) ถัดมาเรื่องการแสดงอารมณ์ เกือบทั้งหมดมองว่า วัยรุ่นยุคใหม่ควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ ขาดความอดกลั้นและความยับยั้งชั่งใจต่อ (ร้อยละ 80.0)

สำหรับแนวโน้มของความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างประเทศ ส่วนใหญ่มองว่า การแต่งกายไม่เรียบร้อย กล้าใช้วัสดุส่วนตัวต่อเพื่อนต่างประเทศมากยิ่งขึ้น(ร้อยละ 73.3) และกริยาวาจาไม่สุภาพ ขาดความไพเราะ (ร้อยละ 53.3) กริยาท่าทางไม่เรียบร้อย ไม่ให้เกียรติต่อเพื่อนต่างประเทศ(ร้อยละ 66.6) และส่วนใหญ่คิดว่า วัยรุ่นแสดงอารมณ์ชัดเจน รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ (ร้อยละ 53.3)

ในเรื่องการร่วมประเวณี ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมดมองว่า ปริมาณการร่วมประเวณีในกลุ่มวัยรุ่นไทยจะเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 100.0) อายุครั้งแรกของการร่วมประเวณีลดน้อยลง (ร้อยละ 80.0) แต่บางคนกลับมองว่า อายุไม่ลดลง เนื่องจากปัจจุบันอายุก็น้อยถึงที่สุดอยู่แล้ว

จากข้อมูลข้างต้น ผู้ศึกษาจึงพอสรุปได้ว่า ทิศนะของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญมองแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศวัยรุ่นมีความรุนแรงกว่าในปัจจุบัน ทั้งการวางตัวทางเพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวโน้มของการร่วมประเวณีของวัยรุ่น ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ควรเร่งปรับหรือกันก่อนที่จะส่งผลกระทบต่อปัญหาอื่น ๆ รวมทั้งผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรตระหนักและให้ความสำคัญต่อไป (ตาราง 4.13)

ตารางที่ 4.13 แสดงแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. การวางตัวทางเพศ		
การแต่งกาย		
- ไม่เรียบร้อย กล้าใช้วัสดุส่วนตัว	10	66.6
- เลียนแบบแฟชั่น ดารานักร้อง	5	33.3
กริยาวาจา		
- ใช้คำหยาบ/ไม่เรียบร้อย	13	86.6
- มีคำศัพท์เฉพาะกลุ่ม	2	13.3
กริยาท่าทาง		
- ไม่เรียบร้อย/ไม่สุภาพ	14	93.3
- มีความมั่นใจในตนเอง/เป็นตัวของตัวเอง	1	6.6
การแสดงอารมณ์		
- อารมณ์ร้อน/รุนแรง	3	20.0
- ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	12	80.0

ตารางที่ 4.13 แสดงแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น(ต่อ)

แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
2. ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ		
การแต่งกาย		
- ไม่เรียบร้อย ก้าวโจรสืบสวน	11	73.3
- แต่งกายให้ดูดี สวยงามเสมอ	1	6.6
- แต่งกายสบาย ๆ / ตามแฟชั่น	3	20.0
กริยาวาจา		
- พูดจาไพเราะ สุภาพ	6	40.0
- การพูดใช้คำไม่สุภาพ	8	53.3
- กล่าวคุยเรื่องเพศ	1	6.6
กริยาท่าทาง		
- ไม่เรียบร้อย/ไม่ให้เกียรติ	10	66.6
- ปล่อยเนื้อปล่อยตัว/จับมือถือแขน	3	20.0
- แสดงออกเป็นตัวของตัวเอง	2	13.3
การแสดงอารมณ์		
- แสดงอารมณ์ที่ชัดเจน/รุนแรง	8	53.3
- ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	7	46.6
3. การร่วมประเวณี		
- ปริมาณเพิ่มขึ้น	15	100.0
- อายุยังน้อยลง	12	80.0

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.5 พฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

จากการศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นในด้านการวางตัวทางเพศ ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม และการร่วมประเวณี พบว่าผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญมีพฤติกรรมทางเพศดังนี้

4.5.1 การวางตัวทางเพศ

4.5.1.1 การแต่งกาย

1) สถานที่ไม่คาดหวัง

นักเรียนวัยรุ่นเพศชายนิยมสวมใส่กางเกงขาสั้น/ยีนส์ เสื้อเชิ้ตหรือเสื้อยืด รองเท้าหุ้มส้นหรืออาจเป็นรองเท้าแตะ ในช่วงเวลาไปเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ ที่ไม่คาดหวังต่อการแต่งกายให้สุภาพ เรียบร้อย เช่น ห้างสรรพสินค้า ร้านคาราโอเกะ ด้วยเหตุผลที่ว่าสะดวกสบายต่อการสวมใส่และเป็นรูปแบบที่ผู้ชายโดยทั่ว ๆ ไปนิยมแต่ง นอกจากนี้ ยังเป็นชุดที่หาซื้อได้ง่าย ราคาไม่แพงจนเกินไป(ร้อยละ 40.0) สำหรับนักเรียนวัยรุ่นเพศหญิงนิยมสวมใส่กางเกงยีนส์/กางเกงขาสั้น(ร้อยละ 46.6) โดยมีเสื้อยืดตัวเล็ก(ร้อยละ 40.0) และเสื้อแขนกุด/สายเดี่ยว(ร้อยละ 40.0)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่เป็นชายเกือบทั้งหมดมีลักษณะการแต่งกายสุภาพ เรียบร้อย โดยสวมใส่กางเกงขาสั้น/ยีนส์ เสื้อเชิ้ตหรือเสื้อยืด ซึ่งเป็นรูปแบบการแต่งกายที่สามารถพบเห็นได้ในสังคมปัจจุบัน ทั้งยังสะดวกสบายในการสวมใส่และหาซื้อได้ตามท้องตลาด ที่สำคัญ ราคาไม่แพงจนเกินไป ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศชายจึงนิยมการแต่งกายในลักษณะนี้ เช่น คุณโอ มักหาซื้อเสื้อยืด กางเกงยีนส์ที่ตลาดนัดสวนจตุจักร หรือไม่ก็ย่านตะวันตก สิ่งที่น่าสังเกตคือ นักเรียนวัยรุ่นบางคนนิยมแต่งกายลักษณะพังส์(สวมเสื้อผ้าตัวใหญ่เจาะหู) ซึ่งลักษณะคล้ายกับรูปแบบการแต่งกายแบบฮิพฮอป(ดูในส่วนของการพัฒนาพฤติกรรมทางเพศ) หากวิเคราะห์ถึงที่มาของการเกิดวัฒนธรรมกลุ่มย่อยของวัยรุ่นเหล่านี้สามารถนำแนวคิดของ Bandura ที่กล่าวไว้ใน Social Learning Theory ดังนี้ พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการที่ปัจเจกบุคคลเรียนรู้ที่จะเลียนแบบอย่างจากตัวแบบ(Model) โดยมีกระบวนการ 4 ขั้นตอนคือ

1. Attention(ใส่ใจ)
2. Retention(จดจำ)
3. Moterproduction(ลองทำดู)
4. Incentive and Motivation(ได้รับการเสริมแรง)

ดังนั้นการแต่งกายตามรูปแบบวัฒนธรรมกลุ่มย่อยของวัยรุ่น เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมโดยดูแบบอย่างที่เราพบเห็นทั่วไปตามสื่อมวลชน ดารา นักร้อง กลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มอ้างอิงที่มีวัยใกล้เคียงกัน จึงเกิดกระบวนการใส่ใจและจดจำในรูปแบบของวัฒนธรรมรอง และลงนำไปปฏิบัติเองเกิดความพึงพอใจภายในจิตตน หรือได้รับคำชมจากบุคคลรอบข้าง จนในที่สุดเกิดกระบวนการคล้อยตามและการยอมรับในวิถีชีวิตของวัฒนธรรมรอง

สำหรับลักษณะการแต่งกายของวัยรุ่นหญิงสรุปได้ว่า มีรูปแบบการแต่งกายที่เน้นเอียงโชว์รูปร่างส่วนเว้าของร่างกาย เช่น การสวมใส่เสื้อสายเดี่ยว เกาะอก เสื้อเอวลอย กางเกงขาล้นตัวเล็ก ถึงแม้ว่า พฤติกรรมการแต่งกายในอุดมคติของสังคมต้องการให้วัยรุ่นหญิงแต่งกายโดยมิติตตามลักษณะประเพณีดั้งเดิม(รักษาวลสงวนตัว) แต่ในปัจจุบันต่างยอมรับในวัฒนธรรมการแต่งกายของวัยรุ่น โดยมองเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องปกติ ด้วยมุมมองที่ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่ทันสมัยและตามแฟชั่น

ประเด็นของแฟชั่นเป็นสิ่งที่น่าสนใจให้ขบคิดต่อ กล่าวคือ แฟชั่นการแต่งกายของวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและบางครั้งเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้อาจสืบเนื่องจากบุคคลยอมรับการรื้อใหม่ที่สิ่งใหม่ ๆ เมื่อมีการริเริ่มใช้แล้วจึงมีคนอื่น ๆ เลียนแบบตาม ดังนั้นเรามักเห็นวัยรุ่นเลียนแบบการแต่งกาย เสื้อผ้า ทรงผม เครื่องประดับตกแต่งต่าง ๆ จากบุคคลที่ตนเองชื่นชอบ เช่น ดารา นักร้องวัยรุ่น สิ่งที่น่าสังเกตต่อมาก็คือ รูปแบบการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นนั้น บางครั้งไม่จำเป็นต้องมีประโยชน์อย่างคุ้มค่าหรือมิได้มีรากฐานของความเป็นเหตุและผล เพียงแค่สามารถตอบสนองความรู้สึกและความปรารถนาของผู้แต่งเป็นสำคัญ สิ่งที่วัยรุ่นได้รับการแต่งกายตามแฟชั่นนั้นคือความรู้สึกว่าตนเองโดดเด่น สวยงามเหนือกว่าผู้อื่น และสามารถดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้ามได้อีกด้วย

2) สถานที่คาดหวัง

นักเรียนวัยรุ่นชายมีรูปแบบการแต่งกายเมื่อไปยังสถานที่ที่คาดหวังต่อการแต่งกายให้สุภาพ เรียบร้อย เช่น สถานที่ราชการ วัด โรงเรียน โดยสวมใส่กางเกงยีนส์/กางเกงสแลค เสื้อยืด/เชิ้ต รองเท้าหุ้มส้น/รองเท้าแตะ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรสนิยมส่วนตัว ความสะดวก และสถานที่ที่จะไป(ร้อยละ 53.3) สำหรับนักเรียนวัยรุ่นหญิงแต่งกายโดยสวมกางเกงขาวาว กางเกงยีนส์ หรือกระโปรงยาว(ร้อยละ 40.0) เสื้อตัวเล็ก/เสื้อแขนกุด(ร้อยละ 33.3)

สรุปได้ว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่มีรูปแบบลักษณะการแต่งกายเมื่อไปยังสถานที่ที่คาดหวังและไม่คาดหวังต่อการแต่งกาย มีความเหมาะสม ถูกกาลเทศะ ตามโอกาสและสถานที่ เนื่องจากมีการใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่สะอาดและแต่งโดยเรียบร้อยไม่ปล่อยให้มียะไร

น่ารังเกียจ และส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลรู้ว่าตนเองเป็นใคร กำลังจะไปไหน ไปในฐานะอะไร งานใครจัด จัดเพื่ออะไร ที่ไหน เวลาใด

4.5.1.2 กริยาวาจา

1) กริยาวาจา กับ บิดามารดา/ผู้ใหญ่

นักเรียนวัยรุ่นมีลักษณะกริยาวาจา กับ บิดามารดาหรือผู้ใหญ่ด้วยความเคารพ ไม่พูดด้วยเสียงดังเกินไปหรือแย้งชิงพูดไม่ใช้เสียงตวาด หรือพูดจากระโชกกระชาก อย่างกรณีคุณโอ้ แม้การสื่อสารภายในครอบครัวส่วนใหญ่ใช้ภาษาจีนมากกว่าภาษาไทย แต่จากการเยี่ยมบ้านพร้อมสังเกตพฤติกรรมกริยาวาจา กับ อาม่า พบว่า โอ้พูดด้วยความเคารพ ยิ่งเมื่อพูดกับอา มักมีหางเสียงด้วยเกือบทุกครั้ง (ร้อยละ 53.3) นอกจากนี้ ยังมีผู้ให้ข้อมูลจำนวนหนึ่งใช้กริยาวาจา กับ บิดามารดาด้วยความไม่เรียบร้อย ไม่มีหางเสียง เช่น เรียกมารดาว่า “อึ๊บ้า” เป็นต้น (ร้อยละ 46.3)

อย่างไรก็ตามอาจสรุปว่า การพูดจาของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเกินกว่าครึ่งพูดด้วยความเคารพ เรียบร้อยกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ข้อสังเกต การพูดจา กับ บิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่นมีความสุภาพมากน้อยเพียงใด ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับบรรยากาศของการสื่อสารภายในครอบครัว กล่าวคือ หากบิดามารดาใช้ถ้อยคำที่รุนแรง เด็กเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์และเรียนรู้จากการสังเกตการพูดของผู้ใหญ่ ดังนั้นเด็กบางคนก็ใช้คำหยาบด้วยทั้ง ๆ ที่บิดามารดามีได้สอนให้พูด กระบวนการนี้เราเรียกว่า การขัดเกลาของครอบครัวโดยอ้อม

2) กริยาวาจา กับ กลุ่มเพื่อน

นักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดระบุตรงกันว่า ตนเองมีลักษณะการพูดจา กับ เพื่อน ๆ ในกลุ่มที่สนิทสนม มักใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ เช่น แทนตนเองว่า “กู” เรียกเพื่อนว่า “มึง” หรือใช้คำว่า “มัน” เป็นต้น หากเพิ่มระดับความรุนแรงกว่านี้ เป็นคำที่มีลักษณะที่ใช้กับสัตว์ประเภทต่าง ๆ หรือคำที่บ่งบอกถึงกริยาทั่วไป เช่น “เหี้ย” “ไอ้สัตว์” “อีดอก” “อีแรด” “อีดอแหล” เป็นต้น และที่มีระดับของความรุนแรงมาก มักเป็นกลุ่มคำที่แสดงถึงอวัยวะเพศของชายและหญิงโดยตรง หรือกลุ่มคำที่แสดงถึงกิจกรรมการร่วมเพศของมนุษย์ (ร้อยละ 100.0)

หากวิเคราะห์ถึงการใช้คำศัพท์ของนักเรียนวัยรุ่น พบว่า กลุ่มเพื่อนเป็นสาเหตุที่สำคัญ เนื่องจาก กลุ่มเพื่อนคือการรวมตัวกันของนักเรียนวัยรุ่นซึ่งมีปฏิสัมพันธ์กัน มีการรับรู้ความเป็นสมาชิก โดยมีปทัสถาน มีเป้าหมาย และมีการเผชิญโชคชะตาาร่วมกัน ดังนั้นลักษณะของการพูดด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพจึงเป็นหนึ่งในแบบแผน หรือแนวทางประเพณีปฏิบัติที่

สมาชิกยอมรับร่วมกันและนำไปปฏิบัติ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เรามักพบว่า กลุ่มที่มีการพูดไม่สุภาพ รูปแบบการพูดของสมาชิกมีความคล้ายคลึงกัน

กล่าวโดยสรุปภาพรวม กริยาวาจาของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ส่วนใหญ่มีกริยาวาจาที่เหมาะสมกับบุคคลที่กำลังสนทนาด้วย รู้ว่าอยู่ในสถานที่ใด ควรพูดอย่างไร และควรใช้สัมผัสนักเบาอย่างไร

4.5.1.3 กริยาทำทาง

รูปแบบกริยาทำทางของนักเรียนวัยรุ่นเมื่ออยู่ภายในครอบครัวหรือต่อหน้าผู้ใหญ่มีกริยาทำทางที่เรียบร้อย(ร้อยละ 33.3) แต่เมื่อเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนเป็นตัวของตัวเอง ไม่ค่อยระมัดระวังกริยาทำทางมากนัก(ร้อยละ 40.0) พร้อมทั้งบุคลิกไร้เร้นสุกสนาน กวน ๆ

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่มีกริยาทำทางที่เหมาะสม ด้วยการรู้ว่าตนเองควรแสดงกริยาทำทางกับใคร ในฐานะอะไร ที่ไหน เวลาใด

ข้อสังเกต กริยาทำทางของนักเรียนวัยรุ่น ส่วนใหญ่แสดงตามบทบาท และความคาดหวังต่อบทบาทของบุคคลที่มีส่วนร่วมในปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

4.5.1.4 การแสดงอารมณ์

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ส่วนใหญ่เมื่อเกิดความไม่พอใจหรือมีสิ่งที่ทำให้ขัดใจ มักแสดงอารมณ์ออกมาให้เห็นชัดเจน โดยเฉพาะปฏิกิริยาตอบโต้ทางสีหน้า(ร้อยละ 66.6) ทั้งนี้เกินกว่าครึ่งเป็นคนใจร้อน โกรธง่ายและแสดงความไม่พอใจโดยใช้ภาษาไม่สุภาพ/การทะเลาะวิวาท(ร้อยละ 53.3) มีเพียงส่วนน้อยที่มีการควบคุมอารมณ์ ไม่แสดงออกให้เห็นชัดเจน ซึ่งใช้วิธีเงียบและนิ่งเฉย (ร้อยละ 20.0)

สรุปได้ว่า เมื่อวัยรุ่นถูกต่อว่าจากผู้ใหญ่หรือถูกขัดขวาง จะรู้สึกคับข้องใจและโกรธแค้น ดังนั้นจึงมักแสดงออกโดยการถกเถียงหรือการชักสีหน้าไม่พอใจ เช่น กรณีของคุณดา เมื่อถูกต่อว่าจากบิดามารดา เธอแสดงออกโดยการถกเถียง และแสดงอารมณ์ไม่พอใจทางสีหน้าอยู่เสมอ จนบางครั้งเธอเกิดความเครียด อึดอัดใจอยากระบาย และอยากหนีปัญหา การหนีออกจากบ้านจึงเป็นวิธีที่เธอเคยเลือกใช้

ข้อสังเกต การแสดงอารมณ์ที่รุนแรงของวัยรุ่น ส่วนหนึ่งมีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในครอบครัวเป็นหลัก ได้แก่ ความบาดหมางกับบิดามารดา ผู้ปกครองเคร่งครัดระเบียบวินัยเกินไป หรือเกิดจากปัญหาขาดการอบรมเลี้ยงดูตามพัฒนาการของวัยที่เหมาะสม กล่าวคือ เด็กไม่ได้รับการตอบสนองอย่างเหมาะสม ในขณะที่กำลังเจริญเติบโตและมีพัฒนาการตามช่วงวัยต่าง ๆ เช่น กรณีของบิดามารดาของคุณตาล คอยจับตาคควบคุมพฤติกรรม ควบคุมการใช้เวลา

ของตาลสมน้ำเสมอ จนตาลรู้สึกอึดอัดและไม่เป็นอิสระในการใช้ชีวิตกับกลุ่มเพื่อน บ่อยครั้งเธอจึงทะเลาะกับบิดามารดา เธอบอกว่า เพื่อให้ได้ความเป็นส่วนตัวบ้าง จึงจำเป็นต้องโกหกบิดามารดาอยู่เสมอ ดังนั้นการดูแลเอาใจใส่จากผู้ใหญ่ที่มีอารมณ์มั่นคง มีเมตตากรุณาอย่างสมน้ำเสมอ และปรับเปลี่ยนการอบรมเลี้ยงดูเด็กให้เหมาะสมตามวัย จะช่วยให้วัยรุ่นเป็นบุคคลที่พึงปรารถนาของสังคมในอนาคต

จากข้อมูลพฤติกรรมการวางตัวทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นทั้ง 15 ราย ผู้ศึกษาจึงขอสรุปว่า ผู้ให้ข้อมูลมีพฤติกรรมการวางตัวทางเพศโดยรวม ๆ มีความสอดคล้องกับเพศของตน กล่าวคือรู้ว่าตนเองควรมีการวางตัวทางเพศอย่างไร ในสถานการณ์ สถานที่ เวลา บุคคล ตามความเหมาะสม และการยอมรับจากสังคม (ตาราง 4.14)

ตารางที่ 4.14 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล ด้านการวางตัวทางเพศ

พฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. การแต่งกาย		
สถานที่ไม่คาดหวัง		
ผู้ชาย		
-กางเกงยีนส์ เสื้อเชิ้ต/เสื้อยืด	6	40.0
รองเท้านุ่มสั้น/รองเท้าแตะ		
-เสื้อ/กางเกงตัวใหญ่ ๆ เจาะหู	1	6.6
-กางเกงขาสั้น เสื้อยืด สั้นมวก	1	6.6
ผู้หญิง		
-เสื้อยืดตัวเล็ก	6	40.0
-เสื้อแขนกุด/เสื้อสายเดี่ยว	6	40.0
-กางเกงยีนส์/กางเกงขาสั้น	7	46.6
-เจาะลิ้น/จมูก/สะดือ	2	13.3
สถานที่คาดหวัง		
ผู้ชาย		
-กางเกงยีนส์/สแลด เสื้อเชิ้ต/เสื้อยืด	8	53.3
รองเท้านุ่มสั้น/รองเท้าแตะ		

ตารางที่ 4.14 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล ด้านการวางตัวทางเพศ(ต่อ)

พฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
ผู้หญิง		
-กางเกงขายาว/กางเกงยีนส์	6	40.0
-เสื้อแขนกุด/เสื้อตัวเล็ก	5	33.3
-กางเกงขาสั้น	1	6.6
2. กริยาวาจา		
กริยาวาจากับบิดามารดา/ผู้ใหญ่		
-พูดด้วยความไพเราะ เรียบร้อย	8	53.3
-พูดไม่เรียบร้อย/ไม่มีหางเสียง	7	46.6
กริยาวาจากับกลุ่มเพื่อน		
-การพูดที่ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ	15	100.0
-การพูดตรง ๆ ขวาม่น่าชก	3	20.0
-การพูดจากวน ๆ สนุก ๆ	7	46.6
-การมีศัพท์เฉพาะกลุ่ม	1	6.6
3. กริยาท่าทาง		
กริยาท่าทางที่เรียบร้อย		
-กริยาท่าทางเรียบร้อยเมื่ออยู่ในบ้าน	4	26.6
-นั่งด้วยกริยาสุภาพ เฉพาะหน้าผู้ใหญ่	5	33.3
กริยาท่าทางที่ไม่เรียบร้อย		
-ห้าว ๆ เข้าว ๆ	3	20.0
-สนุกสนาน กวน ๆ	4	26.6
-ไม่ระมัดระวัง กระโดดกกระตัก	6	40.0
-ลักษณะการเดินหลังงอ/เดินเร็ว	3	20.0
กว่าปกติ		
-ลักษณะการเดินไม่เรียบร้อย	2	13.3

ตารางที่ 4.14 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล ด้านการวางตัวทางเพศ(ต่อ)

พฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ (100.0)
4. การแสดงอารมณ์		
การแสดงออกทางอารมณ์อย่างชัดเจน		
- ใจร้อน ไม่นิ่งง่าย	8	53.3
- ไม่พอใจใช้ภาษาไม่สุภาพหรือทะเลาะวิวาท	8	53.3
- ไม่พอใจแสดงออกทางสีหน้า	10	66.6
การควบคุมอารมณ์ ไม่แสดงออกให้เห็นชัดเจน		
- เงียบ นิ่งเฉย	3	20.0
การระบายอารมณ์		
- การฟังเพลง เล่นกีฬา/ดนตรี	2	13.3

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คำนวณร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.5.2 ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

4.5.2.1 การแต่งกายเมื่ออยู่กับเพศตรงข้าม

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมดมีลักษณะของการสวมใส่เสื้อผ้า ตามแบบฉบับของตนเอง(เหมือนลักษณะในด้านการวางตัวทางเพศ) ด้วยเหตุผลที่ว่าทำให้ตนเองรู้สึกมั่นใจ เป็นตัวของตัวเอง (ร้อยละ 100.0)

จากข้อมูลข้างต้น ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดมีลักษณะการแต่งกายเมื่อต้องทำกิจกรรมกับเพื่อนต่างเพศไม่แตกต่างจากการแต่งกายในส่วนของการวางตัวทางเพศ ทั้งนี้ผู้ศึกษาวิเคราะห์ได้ว่าวัยรุ่นในปัจจุบันมีความมั่นใจในตนเองสูง กล่าวคือ การแต่งกายที่เป็นตัวของตัวเองทำให้นักเรียนวัยรุ่นมีความมั่นใจในตนเองและการสวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายตามที่ตนสนใจ ชอบชอบทำให้เกิดความสบายใจเมื่ออยู่กับเพื่อนต่างเพศ เช่น ในกรณีคุณตาล แต่งกายโดยการสวมเสื้อยืดตัวเล็ก กางเกงขาสั้น เสื้อสายเดี่ยวหรือเสื้อตามแฟชั่น ซึ่งเป็นลักษณะการแต่งกายของเธอโดยทั่วไป เธอบอกว่าไม่สนใจว่าแฟนจะรับได้หรือไม่ เพราะคนที่แฟนเธอต้องรับได้ในความเป็นตัวของเธอเอง

ข้อสังเกต นักเรียนวัยรุ่นหญิงบางรายระบุเพิ่มเติมว่า แม้ตนเองแต่งกายเป็นตัวของตัวเองเมื่ออยู่กับแฟน แต่พยายามที่จะแต่งไม่โป๊จนดูน่าเกลียด เนื่องจากแฟนไม่ชอบ ทั้งนี้สอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายทั้งหมด บอกว่า ไม่ชอบให้แฟนแต่งโป๊ แต่ชอบมองผู้หญิงคนอื่นที่แต่งโป๊

4.5.2.2 กริยาวาจากับเพศตรงข้าม

นักเรียนวัยรุ่นเกินกว่าครึ่งพูดกับแฟน ด้วยความไพเราะ สุภาพ เช่น การใช้ประโยคที่ว่า “หลับฝันดีนะ” “คืนนี้หนาวอย่าลืมห่มผ้า” “คิดถึงจัง” “รักนะ” เป็นต้น (ร้อยละ 53.3) นอกจากนี้ นักเรียนวัยรุ่นพูดกับเพื่อนเพศตรงข้ามทั่วไป ด้วยลักษณะเป็นตัวของตัวเอง (ร้อยละ 100.0)

กล่าวโดยสรุปผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีกริยาวาจากับแฟนที่เหมาะสม และการพูดจากับเพื่อนต่างเพศทั่วไปใช้วาจาที่ไม่สุภาพเรียบร้อยนัก เนื่องจากใช้รูปแบบการพูดจาในลักษณะเป็นตัวของตัวเอง แต่ทั้งนี้การใช้คำศัพท์อาจไม่รุนแรงเท่ากับการพูดกับเพื่อนในกลุ่ม อย่างไรก็ตามจะใช้ภาษาที่ไม่สุภาพหรือไม่นั้น ยังขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของผู้พูดกับผู้ที่สนทนาด้วย กล่าวคือหากมีความสนิทสนมมากเป็นพิเศษกับเพื่อนเพศตรงข้าม กริยาวาจาก็ออกมาคล้ายคลึงกับพูดกับกลุ่มเพื่อนที่สนิทด้วย

ข้อสังเกต ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญเกินกว่าครึ่งพูดจากับแฟนด้วยความไพเราะ สุภาพ อาจสืบเนื่องมาจาก การมีความรู้สึก อารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่นกรณีคุณกอล์ฟ พูดกับแฟนมีนางเสียงเก๋อบทุกครั้ง ไม่ขึงพูดหรือพูดกับแฟนเสียงดังจนเกินไปและไม่ใช้เสียงตวาดหรือกระชอกกับแฟน ทั้งนี้ สอดคล้องกับคำกล่าวของสุชาติ โสภประยูรและคณะ (2544 : 65) ที่ว่า อารมณ์ความรู้สึกทางเพศ เป็นแรงกระตุ้นทำให้วัยรุ่นบางคนแสดงความสนใจและพึงพอใจแก่เพศตรงข้ามด้วยวาจาหรือกริยาท่าทางต่าง ๆ

4.5.2.3 กริยาท่าทางกับเพศตรงข้าม

นักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดเคยจับมือ ถูแขน โอบ กอด หอมแก้มแฟนของตนเอง ตามสถานที่ต่าง ๆ เช่นห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์(ร้อยละ 100.0) และแสดงกริยาท่าทางเป็นตัวของตัวเอง(ร้อยละ 86.6) นอกเหนือจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดแสดงกริยาท่าทางกับเพศเพื่อนตรงข้ามเป็นตัวของตัวเอง(ร้อยละ 100.0)

จากข้อมูลข้างต้น นักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดเคยมีการจับมือ ถูแขนหอมแก้มกับแฟนของตนเองในสถานที่สาธารณะ รูปแบบพฤติกรรมนี้แตกต่างจากในอดีตที่สังคมมุ่งเน้นให้รักษาวนลงวนตัว ผู้ศึกษามองว่า สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมอาจเนื่องจาก อารมณ์ ความรู้สึก และ

ความอยากรู้อยากเห็นของวัยรุ่น รวมทั้งพฤติกรรมเหล่านี้ สามารถพบเห็นได้ทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามสื่อต่าง ๆ เช่น ตัวแสดงในละครหรือภาพยนตร์แทบทุกเรื่องมักมีฉากของการกอดจูบกััน ประกอบกับการไหล่ป่าของวัฒนธรรมตะวันตกที่ผ่านทางภาพยนตร์ฮอลลีวูด หรือมิวสิกวิดีโอของต่างประเทศ เป็นต้น กลุ่มวัยรุ่นจึงรับเอาค่านิยมเหล่านี้โดยอาจรู้หรือไม่รู้ตัว

สังคมไทยในปัจจุบันคงยังไม่ชินตากับการเห็นเด็กวัยรุ่นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือตอนปลายกอดจูบกัันอย่างเปิดเผย แต่สำหรับในหมู่วัยรุ่นด้วยกันแล้ว เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องปกติที่มักพบเห็นได้ในสถานที่ต่าง ๆ แม้กระทั่งในโรงเรียน ดังนั้นรูปแบบของพฤติกรรมดังกล่าว สังคมไทยจึงยังไม่ยอมรับทางความคิด เนื่องจาก เป็นสิ่งที่ขัดต่อจารีตประเพณีอันดีงาม

ข้อสังเกต ผู้ให้ข้อมูลเกือบทั้งหมด เคยกอดหอมแก้มกับแฟนในโรงภาพยนตร์โดยอาศัยความมืด และการนั่งแยกเป็นส่วนตัวห่างจากผู้อื่น (โอกาส เวลาและสถานที่เอื้อให้เกิดพฤติกรรม)

4.5.2.4 การแสดงอารมณ์กับเพศตรงข้าม

การแสดงอารมณ์กับแฟน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่ยังไม่แสดงออกทางอารมณ์ให้เห็นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะเมื่อเกิดความไม่พอใจ วิธีที่นิยมใช้คือ การนั่งเฉย ไม่พูด ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ใด ๆ เช่น กรณีของคุณโอม ช่วงเวลาจนหรือหึงหวงแฟนสาว โอมจะใช้วิธีบอกความรู้สึกที่มีและถ้ารู้สึกโกรธแฟน โอมจะไม่คุยด้วย เมินเฉย และการพูดเปลี่ยนไป เพื่อแสดงให้แฟนรู้ว่ามึ่สิ่งปกติเกิดขึ้น(ร้อยละ 73.3) นอกจากนี้ มีส่วนน้อยที่แสดงออกทางอารมณ์ชัดเจน สังเกตได้ โดยเฉพาะอารมณ์โกรธหรือหึงหวงแฟน (ร้อยละ 33.3) ส่วนเรื่องการแสดงอารมณ์กับเพื่อนเพศตรงข้ามทั่วไป นักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดแสดงออกเป็นตัวของตัวเอง (ร้อยละ 100.0)

จากข้อมูลของความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นทั้งด้านการแต่งกาย กริยาวาจา กริยาท่าทางและการแสดงอารมณ์ ผู้ศึกษาจึงพอสรุปได้ว่า สังคมโดยรวมยังยอมรับได้กับพฤติกรรมดังกล่าว ถึงแม้ว่าอาจจะไม่มีความเรียบร้อยหรือเหมาะสมในบางประการก็ตามที่ (ตาราง 4.15)

ตารางที่ 4.15 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล ด้านความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

พฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ (100.0)
1. การแต่งกาย		
การแต่งกายเมื่ออยู่กับแฟน		
-ตามแบบฉบับของตนเอง	15	100.0
การแต่งกายเมื่ออยู่กับเพื่อนเพศตรงข้าม		
-ตามแบบฉบับของตนเอง	15	100.0
2. กริยาวาจา		
กริยาวาจากับแฟน		
-พูดไพเราะ สุภาพ	8	53.3
-พูดไม่เรียบร้อย ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ	4	26.6
-เป็นตัวของตัวเอง	6	40.0
กริยาวาจากับเพื่อนเพศตรงข้าม		
-เป็นตัวของตัวเอง	15	100.0
3. กริยาท่าทาง		
กริยาท่าทางกับแฟน		
-เป็นตัวของตัวเอง	13	86.6
-การจับมือถือแขน โอบกอด หอมแก้ม	15	100.0
-กริยาท่าทางเรียบร้อย สุภาพ	2	13.3
กริยาท่าทางกับเพื่อนเพศตรงข้าม		
-เป็นตัวของตัวเอง	15	100.0
4. การแสดงอารมณ์		
การแสดงอารมณ์กับแฟน		
-แสดงออกทางอารมณ์ชัดเจน	5	33.3
สังเกตได้		
-ไม่แสดงออกทางอารมณ์ให้เห็น	11	73.3
อย่างชัดเจน		
การแสดงอารมณ์กับเพื่อนเพศตรงข้าม		
-เป็นตัวของตัวเอง	15	100.0

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.5.3 การร่วมประเวณี

ในจำนวนผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ 15 ราย เคยมีประสบการณ์มีการร่วมประเวณีจำนวน 3 ราย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- (1) อายุครั้งแรกของการร่วมประเวณี คือ 12 ปี (ร้อยละ 13.3) และเมื่ออายุ 14 ปี (ร้อยละ 6.6)
- (2) บุคคลแรกที่มีการร่วมประเวณีด้วยคือ แฟน (ร้อยละ 20.0)
- (3) สาเหตุ/แรงผลักดันให้เกิดการร่วมประเวณี เกิดจากอารมณ์ ความรัก ความอยากรู้ อยากเห็น (ร้อยละ 13.3) และโดนบังคับไม่ได้ใจ (ร้อยละ 6.6)
- (4) บุคคลที่การร่วมประเวณีด้วยในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา คือแฟน (ร้อยละ 13.3) และผู้หญิงเที่ยวกลางคืน (ร้อยละ 6.6)
- (5) สถานที่กระทำในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา คือบ้านแฟน (ร้อยละ 13.3) บ้านตนเอง (ร้อยละ 6.6) และบ้านของคู่่นอนที่ไม่ใช่แฟน (ร้อยละ 6.6)
- (6) การปรับตัวหลังมีการร่วมประเวณี มักทำตามปกติ (ร้อยละ 20.0) และการรักษาความสะอาด (ร้อยละ 13.3)
- (7) การป้องกัน/คุมกำเนิด มักใช้วิธีการกินยาคุมกำเนิด หรือให้คู่ตนใช้ถุงยางอนามัย และไม่ใส่ถุงยางอนามัย (ร้อยละ 6.6)
- (8) นักเรียนวัยรุ่น ไม่เคยมีโรคติดต่อทางการร่วมประเวณี (ร้อยละ 20.0)

ผลการศึกษาพบว่า มีนักเรียนที่เคยร่วมประเวณี แต่ไม่ต้องการแสดงตัว จึงไม่สามารถนำมาเป็นผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ในข้อเท็จจริงน่าจะมีผู้ที่เคยร่วมประเวณีมากกว่านี้

จากข้อมูลข้างต้น ผู้ศึกษาวิเคราะห์ได้ว่า วัยรุ่นตอนต้นที่มีอายุระหว่าง 12-14 ปี เป็นวัยที่เริ่มมีความต้องการทางเพศ เนื่องจากร่างกาย อารมณ์ของวัยรุ่นกำลังมีการพัฒนาระบบเกี่ยวกับเพศ ในอดีตเราอาจพบว่าวัยรุ่นชายและหญิงอยู่ในความควบคุมดูแลของผู้ใหญ่ตลอดเวลา โอกาสของการมีความสัมพันธ์ทางเพศจึงเกิดขึ้นได้น้อย แต่ในปัจจุบันวัยรุ่นมีอิสระในการใช้ชีวิตมากขึ้น และการควบคุมความต้องการทางเพศของตนเองน้อยลง ดังนั้นผลการศึกษาในครั้งนี้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในภาพกว้าง ปรากฏผลของการศึกษาไม่แตกต่างกันมาก กล่าวคือ ความรัก อารมณ์ และความอยากรู้ อยากเห็นยังคงเป็นเหตุชักนำโดยตรงไปสู่การร่วมประเวณีครั้งแรกกับแฟนของตนเอง ประกอบกับการเกิดค่านิยมในกลุ่มย่อยของวัยรุ่นที่มองเรื่องสิทธิส่วนบุคคลด้วยการมีความคิดที่เสรี ปล่อยเนื้อปล่อยตัว ร่างกายเป็นของตนเอง มองความเท่าเทียมกันในเรื่องเพศในเชิงของการร่วมประเวณี

ดังนั้นการมีการร่วมประเวณีของวัยรุ่นยุคโลกาภิวัตน์ในแต่ละครั้ง ความรัก ความสัมพันธ์ทางจิตใจไม่จำเป็นเสมอไป เพียงแค่ต่างฝ่ายต่างพึงพอใจและยินยอม วัยรุ่นก็พร้อมที่จะร่วมประเวณีได้ด้วยเสมอ และหลังจากนั้นต่างแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนเองต่อไป เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ที่ร้ายไปกว่านี้ วัยรุ่นบางคนยังจำหน้าคู่นอนที่นอนด้วยเมื่อคืนไม่ได้ด้วยซ้ำ

ข้อสังเกตจากข้อค้นพบ ที่ผ่านมาสังคมมักมองว่า สถานที่ที่จะทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดได้มาก เช่น โรงแรมม่านรูด คอฟฟี่ช็อป เป็นต้น แต่ผลการศึกษากลับสวนทางกลับประเด็นดังกล่าว ด้วยพบว่า บ้าน ที่หลายคนมองว่า เป็นสถานที่ที่สามารถควบคุม ดูแล อย่างใกล้ชิดจากผู้ปกครอง นักเรียนวัยรุ่นระบุตรงกันว่า บ้านเป็นสถานที่ประกอบกิจกรรมการร่วมประเวณีมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นบ้านของตนเอง บ้านแฟน บ้านของคู่ขา หรือบ้านของเพื่อน คำถามก็คือ เกิดอะไรขึ้นกับสถาบันครอบครัวของชนชั้นกลางในกรุงเทพมหานคร (ตาราง 4.16)

ตารางที่ 4.16 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล ด้านการร่วมประเวณี

พฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ (100.0)
การร่วมประเวณี		
1. อายุครั้งแรกของการร่วมประเวณี		
- 12 ปี	2	13.3
- 14 ปี	1	6.6
- ไม่มีการร่วมประเวณี	12	80.0
2. บุคคลแรกที่มีการร่วมประเวณีด้วย		
- แฟน	3	20.0
- ไม่มีการร่วมประเวณี	12	80.0
3. สาเหตุ/แรงผลักดัน		
- อารมณ์ ความรัก ความอยากรู้อยากเห็น	2	13.3
- โดนบังคับไม่เต็มใจ	1	6.6
- ไม่มีการร่วมประเวณี	12	80.0

ตารางที่ 4.16 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล ด้านการร่วมประเวณี(ต่อ)

พฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ (100.0)
4. บุคคลที่มีการร่วมประเวณีด้วยในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา		
- แฟน	2	13.3
- ผู้หญิงเที่ยวกลางคืน	1	6.6
- ไม่มีการร่วมประเวณี	12	80.0
5. สถานที่กระทำในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา		
- บ้านแฟน	2	13.3
- บ้านตนเอง	1	6.6
- บ้านของคู่นอนที่มีแฟน	1	6.6
- ไม่มีการร่วมประเวณี	12	80.0
6. การปรับตัวหลังมีการร่วมประเวณี		
- รักษาความสะอาด	2	13.3
- ทำตัวตามปกติ	3	20.0
- ไม่มีการร่วมประเวณี	12	80.0
7. การป้องกัน/คุมกำเนิด		
- ยาคุมกำเนิด/คู่นอนคู่นอนใช้ถุงยาง	2	13.3
- ไม่ใส่ถุงยางอนามัย	1	6.6
- ไม่มีการร่วมประเวณี	12	80.0
8. โรคติดต่อทางการร่วมประเวณี		
- ไม่เคยมี	3	20.0
- ไม่มีการร่วมประเวณี	12	80.0

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.6 วิธีการขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ พบรูปแบบวิธีการอบรมสั่งสอนในเรื่องการวางตัวทางเพศ ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม และการร่วมประเวณี มีรายละเอียดดังนี้

4.6.1 การวางตัวทางเพศ

4.6.1.1 การแต่งกาย

ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นมีการอบรมสั่งสอนในเรื่องการแต่งกาย โดยส่วนใหญ่มีมารดาเป็นผู้อบรมสั่งสอน (ร้อยละ 60.0) นอกเหนือจากนี้เกินกว่าครึ่ง (ร้อยละ 53.3) คือ บิดา

สำหรับวิธีการอบรมสั่งสอนเกินกว่าครึ่งมักใช้วิธีแบบให้เหตุผล โดยการตักเตือนเมื่อเกิดพฤติกรรมการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม เช่น การแต่งกายที่โป๊จนเกินไป (ร้อยละ 53.3) นอกจากนี้ ยังใช้วิธีการบอกผลดี ผลเสีย ที่อาจจะเกิดขึ้น หลังจากที่นักเรียนวัยรุ่นมีการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม(ร้อยละ 20.0)

ในส่วนของเนื้อหาที่อบรม ส่วนมากครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นสอนให้แต่งกายที่สุภาพเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ(ร้อยละ 60.0) รวมถึงการอบรมให้นุ่งห่มให้สมส่วน มิให้โป๊เกินไป เช่น การสวมใส่เสื้อสายเดี่ยว เกะอก เสื้อเอวลอย (ร้อยละ 40.0) มีเพียงส่วนน้อยที่ยังคงสอนให้มีแต่งกายที่สอดคล้องกับวัฒนธรรม ความเชื่อดั้งเดิม เช่น การใส่เสื้อผ้าสีดำ ขาวหรือมีแถบที่แขนเสื้อ คนจีนถือว่าเป็นชุดที่ใส่เฉพาะในงานอวมงคล (ร้อยละ 6.6)

สำหรับอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนพบว่า มีผลต่อพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ทั้งมีผลบ้างบางครั้ง และไม่มีผลเลย ด้วยเหตุผลที่ว่า 1. ขึ้นอยู่กับวิธีการที่บิดามารดาผู้ปกครองนำมาอบรมกล่าวคือ ถ้าบิดามารดาใช้วิธีการให้เหตุผลไม่ใช้อารมณ์บังคับกับลูก ส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะเชื่อฟังและปฏิบัติตามมากกว่าวิธีอบรมแบบอื่น ๆ 2. ความถี่บ่อยของการอบรมเป็นสิ่งสำคัญ กล่าวได้ว่า หากบิดามารดาอบรมสั่งสอนถี่จนเกินไป เช่น บอกทุกครั้งทุกวัน และเชื่อมโยงไปกับเรื่องอื่น ๆ นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่จะเกิดความเบื่อหน่าย ไร้ค่า 3. ขึ้นอยู่กับการให้เหตุผลภายใต้มาตรฐานของตนเป็นหลัก (ร้อยละ 40.0)

จากข้อมูลเบื้องต้น ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลเกินกว่าครึ่งมีวิธีการอบรมสั่งสอนในเรื่องการแต่งกายแก่บุตร โดยใช้วิธีการแบบให้เหตุผล กล่าวคือ หากบุตรมีการแต่งกายที่บิดามารดาเห็นว่าไม่สมควร ไม่เหมาะสม ทั้งอาจเกิดความเสียหายหรืออันตรายแก่บุตรได้ จึงตักเตือนโดยทันที เช่นกรณีบิดาของคุณบีต มักเตือนโดยทันทีเมื่อบีตแต่งกายไม่เหมาะสมกับงานเลี้ยงที่บิดาจะ

พาไปพร้อมทั้งบอกให้บิดาเปลี่ยนชุด หรือไม่วันต่อมาหาซื้อเสื้อผ้าที่เหมาะสมให้สวมใส่ จากข้อมูลที่ได้มาทำให้ทราบว่า ผู้ปกครองครอบครัวใดที่ใช้คำพูดรุนแรง บ่นดุด่าหรือออกคำสั่ง บังคับอย่างเข้มงวดในการอบรมสั่งสอน มีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นน้อยลงตามลำดับ เนื่องจากส่วนใหญ่ นักเรียนวัยรุ่นไม่ชอบวิธีการดังกล่าวและมักต่อต้านคำสั่งโดยการกระทำมิให้ผู้ปกครองได้เห็น เช่น ผู้ปกครองห้ามใส่สายเดี่ยว ผู้ให้ข้อมูลบางรายนำเสื้อมาเปลี่ยนนอกบ้านแทนที่จะใส่ตั้งแต่ออกมาจากบ้าน

ข้อสังเกตในประเด็นแรก วัยรุ่นส่วนใหญ่มีวิธีการแต่งกายโดยยึดเอามาตรฐานความเหมาะสมตามความคิดของตนเองเป็นที่ตั้ง มากกว่าตามคำแนะนำของบิดามารดาผู้ปกครอง และการที่วัยรุ่นจะเชื่อฟัง ปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ปกครองหรือไม่นั้น สิ่งสำคัญยังขึ้นอยู่กับวิธีการอบรมของครอบครัว จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวตรงกันว่า การอบรมแบบเข้มงวด กวดขัน บังคับ ลงโทษ จะทำให้วัยรุ่นไม่เชื่อฟัง และพร้อมที่จะแหกกฎทุกครั้งเมื่อมีโอกาส

ข้อสังเกตในประเด็นถัดมา ในปัจจุบันยังมีบางครอบครัวนำเอาค่านิยม ความเชื่อที่สืบทอดกันมาแต่ครั้งอดีต นำมาถ่ายทอดแก่วัยรุ่นและมักเป็นครอบครัวของคนที่มีเชื้อสายจีน

4.6.1.2 กริยาวาจา

ผู้ให้ข้อมูลเกือบทั้งหมดได้ระบุว่า มารดาคือบุคคลที่อบรมสั่งสอน เรื่องกริยาวาจา(ร้อยละ 80.0) และเกินกว่าครึ่ง เป็นบิดา (ร้อยละ 53.3) นอกจากนี้ มีเพียงส่วนน้อยที่ญาติสนิทลำดับที่ 2 จะร่วมอบรมสั่งสอนด้วย

สำหรับวิธีการอบรมของครอบครัวส่วนใหญ่ใช้วิธีการแบบให้เหตุผล โดยการตักเตือนเมื่อมีการใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สุภาพ เช่น ได้ยินขณะลูกคุยโทรศัพท์กับเพื่อนด้วยภาษาไม่สุภาพ (ร้อยละ 73.3) และมีเพียงส่วนน้อยที่ครอบครัวใช้วิธีการแบบเข้มงวด โดยการลงโทษ เช่น การตบปากลูกทันทีเมื่อได้ยินคำหยาบ(ร้อยละ 13.3)

ในเรื่องเนื้อหาที่ครอบครัวอบรมสั่งสอน เกินกว่าครึ่งสอนให้มีกริยาวาจาที่มีสัมมาคารวะ พูดด้วยความเคารพ เรียบร้อย กับผู้ใหญ่(ร้อยละ 53.3) และไม่ให้อวดดีคำไม่สุภาพ (ร้อยละ 46.6)

สำหรับอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนพบว่า มีผลต่อพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลเพียงบางครั้ง (ร้อยละ 46.6) เนื่องจาก เมื่อเข้าร่วมกับกลุ่มเพื่อน การพูดจาคงใช้คำหยาบเช่นเดิม

จากข้อมูลข้างต้นครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่สอนนักเรียนวัยรุ่นให้มีกริยาวาจาที่สุภาพ เรียบร้อย เช่น กรณีอาม่าและแม่ของคุณโอ้ เตือนโอ้ทันทีเมื่อโอ้พูดจาไม่มีสัมมาคารวะ

กับผู้ใหญ่ การใช้วิธีดังกล่าวนี้ เป็นรูปแบบที่วัยรุ่นเชื่อฟังมากกว่าวิธีการแบบแบบเข้มงวด ลงโทษ บ่นตำหนิ เนื่องจากรูปแบบเข้มงวดไม่เปิดโอกาสความเป็นอิสระแก่เด็ก เด็กจึงเป็นเพียงผู้ที่คอยรับคำสั่งจากบิดามารดาเท่านั้น

นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า เนื้อหาสาระที่ครอบครัวเน้นหนักเป็นพิเศษคือ การใช้คำพูดกับผู้ใหญ่ ผู้ที่มีอาวุโสมากกว่า ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากระบบความเชื่อและค่านิยมของสังคมไทย ที่ให้ความสำคัญกับความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ ผู้มีอาวุโส

4.6.1.3 กริยาท่าทาง

ผู้ให้ข้อมูลเกือบทั้งหมดได้ระบุว่า มารดาคือบุคคลที่อบรมสั่งสอนบ่อยที่สุด (ร้อยละ 80.0) รองลงมาคือ บิดา (ร้อยละ 33.3)

สำหรับวิธีการอบรมของครอบครัว เกินกว่าครึ่งใช้วิธีการแบบให้เหตุผลในรูปแบบของการตักเตือนเมื่อลูกมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (ร้อยละ 53.3) นอกจากนี้บางครอบครัวใช้วิธีบอกเหตุผลโดยอธิบายถึงผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่วัยรุ่นมีกริยาท่าทางที่ไม่เรียบร้อย (ร้อยละ 40.0)

ในส่วนของเนื้อหาสาระที่อบรมสั่งสอน ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลต่างให้ความสำคัญกับเรื่อง ลักษณะการเดินที่ดีและลักษณะท่าทางที่ดีทั่วไปโดยรวม เช่น การเดินหลังตรง การเดินแกว่งแขนแต่พองาม เป็นต้น (ร้อยละ 40.0) รองลงมาคือ มารยาทในการรับประทานอาหาร เช่น ไม่พูดขณะมีอาหารอยู่ในปาก (ร้อยละ 33.3)

สำหรับอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนพบว่า ส่วนใหญ่มีผลต่อพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ (ร้อยละ 66.6)

จากข้อมูลเป็นที่น่าสังเกตว่า การอบรมสั่งสอนเรื่องกริยาท่าทางมีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นมากกว่าเรื่องการแต่งกาย หรือกริยาวาจา ทั้งที่บุคคลที่อบรมสั่งสอนและวิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอนใกล้เคียงกัน ข้อเสนอพื้นฐานเบื้องต้น น่าจะเกิดจากลักษณะของเนื้อหาสาระในเรื่องกริยาท่าทางที่ครอบครัวปลูกฝังมาตั้งแต่ยังเด็กจนโตเป็นวัยรุ่น รวมถึงการที่วัยรุ่นให้ความสำคัญในกริยาท่าทางของตน เนื่องด้วยเป็นสิ่งที่บ่งบอกบุคลิก ผู้ที่มีบุคลิกดีย่อมเป็นที่ดึงดูดความน่าสนใจ และมักได้รับการยอมรับได้ง่ายกว่าหรือเร็วกว่าวัยรุ่นที่ให้ความสนใจในเรื่องนี้น้อย

4.6.1.4 การแสดงอารมณ์

ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นมีการอบรมสั่งสอน ในเรื่องการแสดงอารมณ์ โดยมีทั้งบิดาและมารดาเป็นผู้อบรมสั่งสอน (ร้อยละ 46.6)

สำหรับวิธีการอบรมของครอบครัว มักใช้วิธีการให้เหตุผลในรูปแบบของการ ตักเตือนเมื่อลูกแสดงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม(ร้อยละ 40.0) และมีบางส่วนเพียงเล็กน้อยที่ใช้วิธีการ บอกลถึงผลดีผลเสีย ที่จะเกิดขึ้น(ร้อยละ 20.0)

ในส่วนของเนื้อหาสาระที่ครอบครัวอบรมสั่งสอน เกินกว่าครึ่งสอนเรื่องการ ควบคุมอารมณ์ของตนเอง เช่น กรณีของคุณเล็กที่เป็นคนใจร้อน หงุดหงิดง่าย มักมีเรื่องชกต่อย บ่อยครั้ง ดังนั้นครอบครัวของเล็กจึงคอยเตือนอยู่เสมอ (ร้อยละ53.3)

สำหรับอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนพบว่า มีผลต่อพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูล ที่สำคัญ ทั้งมีผลบ้างบางครั้งและไม่มีผลเลย (ร้อยละ 33.3)

จากข้อมูลข้างต้น ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลใช้วิธีการอบรมสั่งสอนเรื่องการ แสดงอารมณ์โดยการบอกเหตุผลและการตักเตือนบอกผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามจาก การสัมภาษณ์นักเรียนวัยรุ่นบางส่วนระบุว่า การอบรมสั่งสอนของบิดามารดาทั้งมีผลและไม่มีผล ต่อพฤติกรรม ทั้งนี้วิเคราะห์ได้ว่าเกิดจากลักษณะโดยธรรมชาติของวัยรุ่นที่มีอารมณ์แปรปรวน ไม่คงที่ รุนแรงและขาดการควบคุม ดังนั้นเมื่อวัยรุ่นต้องเผชิญกับความตึงเครียดหรือได้รับสิ่งเร้าให้ เกิดการแสดงอารมณ์ที่รุนแรง การอบรมสั่งสอนในขณะที่เขาอารมณ์ไม่ปกติ ผลสัมฤทธิ์ทางการ อบรมสั่งสอนของบิดามารดาย่อมน้อยลง (ตาราง 17)

ตารางที่ 4.17 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านการวางตัวทางเพศ

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
การแต่งกาย		
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1		
- บิดา	8	53.3
- มารดา	9	60.0
- พี่น้อง	1	6.6
1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2		
- ย่า / ยาย	2	13.3

ตารางที่ 4.17 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านการวางตัวทางเพศ(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน [*] (N=15)	ร้อยละ ^{**} (100.0)
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน		
2.1 แบบให้เหตุผล		
- บอกเหตุผล(ผลดี-ผลเสีย)	3	20.0
- เตือนทันทีเมื่อเกิดพฤติกรรม	8	53.3
2.2 แบบเข้มงวด		
- ลงโทษ	1	6.6
- ปั่น ดุด่า	1	6.6
- คำสั่ง	2	13.3
2.3 แบบปล่อยปละละเลย		
- ปล่อยตามใจ	1	6.6
2.4 แบบเสริมแรง		
- ชม	2	13.3
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
3.1 เครื่องแต่งกาย		
- การแต่งกายสุภาพ เรียบร้อย ถูกกาลเทศะ	9	60.0
- การนุ่งห่มให้สมส่วน	6	40.0
- ความสอดคล้องกับความเชื่อวัฒนธรรม	1	6.6
3.2 เครื่องตกแต่งร่างกาย		
- การเจาะหู สะดือ ลิ่น	2	13.3
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	3	20.0
- บางครั้ง	6	40.0
- ไม่มีผล	6	40.0
กิริยาวาจา		
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1		
- บิดา	8	53.3
- มารดา	12	80.0

ตารางที่ 4.17 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านการวางตัวทางเพศ(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2		
- ย่า / ยาย	1	6.6
- น้า / อา	2	13.3
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน		
2.1 แบบให้เหตุผล		
- บอกเหตุผล(ผลดี-ผลเสีย)	1	6.6
- เตือนทันทีเมื่อเกิดพฤติกรรม	11	73.3
- ยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน	1	6.6
2.2 แบบเข้มงวด		
- ลงโทษ	2	13.3
- ปั่น ดุด่า	1	6.6
- บังคับ / คำสั่ง	1	6.6
- เตือนแกลมขู่ลงโทษ	1	6.6
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
3.1 การพูดที่มีสัมมาคารวะ		
- การพูดด้วยความเคารพเรียบร้อยกับผู้ใหญ่	8	53.3
- การกล่าววาจาขอโทษ ขอบคุณ	1	6.6
3.2 การพูดที่เหมาะสม เรียบร้อย		
- การพูดจาฉะฉาน ชัดถ้อยความ	1	6.6
- การพูดที่ไม่ใช้ถ้อยคำหยาบคาย	7	46.6
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	5	33.3
- บางครั้ง	7	46.6
- ไม่มีผล	3	20.0
กริยาท่าทาง		
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1		
- บิดา	5	33.3
- มารดา	12	80.0

ตารางที่ 4.17 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านการวางตัวทางเพศ(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2		
- ย่า / ยาย	3	20.0
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน		
2.1 แบบให้เหตุผล		
- บอกเหตุผล(ผลดี-ผลเสีย)	6	40.0
- เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม	8	53.3
2.2 แบบเข้มงวด		
- ปั่น ตู๋ค่า	1	6.6
2.3 แบบเสริมแรง		
- ชมเชย ยกเป็นตัวอย่าง	1	6.6
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
- มารยาทในการรับประทานอาหารที่ดี	5	33.3
- ลักษณะการเดินที่ดี	6	40.0
- ลักษณะการนั่งที่เรียบร้อย สุภาพ	2	13.3
- กิริยาท่าทางที่เรียบร้อย เหมาะสม	6	40.0
- ลักษณะการหักท่าย การไหว้ผู้ใหญ่	1	6.6
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	10	66.6
- บางครั้ง	3	20.0
- ไม่มีผล	2	13.3
การแสดงอารมณ์		
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
- บิดา	6	40.0
- มารดา	7	46.6

ตารางที่ 4.17 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านการวางตัวทางเพศ(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน		
2.1 แบบให้เหตุผล		
- บอกเหตุผล(ผลดี-ผลเสีย)	2	13.3
- เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม	6	40.0
- แขว่นหลังเกิดพฤติกรรม	1	6.6
2.2 แบบเข้มงวด		
- ลงโทษ	1	6.6
- ปั่น ดุด่า	2	13.3
2.3 แบบเสริมแรง		
- ปรบใจ	1	6.6
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
- การแสดงออกทางอารมณ์	5	33.3
- การควบคุมอารมณ์	8	53.3
- การระบายอารมณ์	1	6.6
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	3	20.0
- บางครั้ง	5	33.3
- ไม่มีผล	5	33.3

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คำนวณร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.6.2 ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

4.6.2.1 การแต่งกายเมื่ออยู่กับเพศตรงข้าม

ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลมีการอบรมสั่งสอนในเรื่องการแต่งกาย เมื่ออยู่กับเพศตรงข้ามเพียงแค่ครอบครัวเท่านั้น โดยมีมารดาเป็นผู้อบรมสั่งสอน (ร้อยละ 6.6) ซึ่งใช้วิธีการแบบให้เหตุผลตักเตือนทันทีเมื่อเกิดถูกแต่งกายไม่เรียบร้อย หรือโวยวายส่วนมากเกินไป

(ร้อยละ 6.6) และเนื้อหาสาระที่สอนเป็นเรื่องของการนุ่งห่มให้สมบูรณ์ เมื่อไปเกี่ยวข้องกับแฟนหรือเพศตรงข้าม โดยการอบรมมีผลต่อรูปแบบการแต่งตัวของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญด้วย(ร้อยละ 6.6)

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าในจำนวน 15 ครอบครัว เกือบทั้งหมดไม่มีการอบรมสั่งสอนในเรื่องการแต่งกายเมื่อต้องทำกิจกรรมกับเพศตรงข้าม ทั้งนี้สืบเนื่องจากการอบรมสั่งสอนเรื่องการแต่งกายเป็นการสอนโดยรวมกับการวางตัวทางเพศ

4.6.2.2 กริยาวาจากับเพศตรงข้าม

ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นมีการอบรมสั่งสอน ในเรื่องกริยาวาจาเมื่ออยู่กับเพศตรงข้ามเพียง 6 ครอบครัว โดยมีมารดาเป็นผู้อบรมสั่งสอนที่สำคัญ(ร้อยละ 40.0) นอกจากนี้ ผู้เป็นบิดา ย่า/ยาย และน้าชาย ยังมีส่วนในการอบรมสั่งสอนเช่นกัน (ร้อยละ 6.6)

สำหรับวิธีการอบรมสั่งสอนของครอบครัว ใช้วิธีการให้เหตุผลในรูปแบบของการตักเตือนลูกเมื่อมีกริยาวาจาที่ไม่เหมาะสมกับเพศตรงข้าม พร้อมทั้งบอกถึงผลดี ผลเสียที่อาจเกิดขึ้น เช่นในกรณีของคุณแม่ของคุณน้อง มักตักเตือนน้องอยู่เสมอให้ใช้ภาษาที่สุภาพกับเพศตรงข้ามทั่วไป เนื่องจากการค้าผู้ชาย เค้าอาจมาข่มขืนหรือขโมยของได้ในช่วงที่แม่หรือน้องไม่อยู่บ้าน (ร้อยละ 13.3)

ในส่วนของเนื้อหาสาระที่สั่งสอน คือ กริยาวาจาที่ไม่ใช้ถ้อยคำหยาบและการพูดให้เกียรติกับเพศตรงข้าม รวมถึงการใช้ระยะเวลาพูดที่เหมาะสม เช่น การคุยโทรศัพท์กับเพศตรงข้าม (ร้อยละ 13.3)

สำหรับอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนของครอบครัว พบว่า มีผลโดยตรงต่อกริยาวาจาของนักเรียนวัยรุ่น (ร้อยละ 33.3)

4.6.2.3 กริยาท่าทางเมื่ออยู่กับเพศตรงข้าม

ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่น มีการอบรมสั่งสอนในเรื่องกริยาท่าทางเมื่ออยู่กับเพศตรงข้ามเพียง 9 ครอบครัว โดยมีมารดาเป็นผู้อบรมสั่งสอนที่สำคัญ(ร้อยละ 53.3) นอกจากนี้ ผู้เป็นบิดายังมีส่วนในการอบรมสั่งสอนเช่นกัน (ร้อยละ 20.0)

สำหรับวิธีการอบรมสั่งสอนของครอบครัว มักใช้วิธีการให้เหตุผล พร้อมทั้งบอกถึงผลดีผลเสียที่อาจเกิดขึ้น(ร้อยละ 40.0) และการยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน เช่น ข่าวรายวันละคร เป็นต้น เพื่อให้เห็นตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด (ร้อยละ 13.3)

ในส่วนของเนื้อหาสาระที่สั่งสอน คือ กริยาท่าทางที่สุภาพ เรียบร้อยกับเพศตรงข้าม เช่น การหวงเนื้อหวงตัว(ร้อยละ 46.6) รวมถึงการอบรมเรื่องกริยาท่าทางที่ระมัดระวังตัวและการจับมือถือแขนกับเพศตรงข้าม(ร้อยละ 6.6)

สำหรับอิทธิพลของการอบรมของครอบครัว พบว่ามีผลโดยตรงต่อนักเรียน
วัยรุ่น (ร้อยละ 60.0)

4.6.2.4 การแสดงอารมณ์กับเพศตรงข้าม

ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นมีการอบรมเรื่อง การแสดงอารมณ์เมื่ออยู่กับ
เพศตรงข้ามเพียง 5 ครอบครัว โดยมีมารดาเป็นผู้อบรมสั่งสอนที่สำคัญ(ร้อยละ 26.6) นอกจากนี้
พี่สาวยังมีส่วนในการอบรมสั่งสอนเช่นกัน(ร้อยละ 6.6)

สำหรับวิธีการอบรมสั่งสอนของครอบครัว ใช้รูปแบบของการให้เหตุผล
พร้อมทั้งบอกถึงผลดี ผลเสียที่อาจเกิดขึ้น(ร้อยละ 13.3) รวมถึงการยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน เช่น
ข่าวรายวัน ละคร เป็นต้น และการเตือนเมื่อแสดงพฤติกรรม(ร้อยละ 6.6) อย่างไรก็ตาม มีบาง
ครอบครัวเพียงเล็กน้อยที่ใช้วิธีการแบบเข้มงวดโดยการออกคำสั่ง(ร้อยละ 6.6)

ในส่วนของเนื้อหาสาระที่สั่งสอน ได้แก่ การแสดงออกทางอารมณ์ที่
เหมาะสม (ร้อยละ 26.6) และการควบคุมอารมณ์ของตนเอง เช่น อารมณ์หงุดหงิดหรือโกรธเคือง
(ร้อยละ 20.3)

สำหรับอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนของครอบครัว พบว่า มีผลโดยตรง
ต่อนักเรียนวัยรุ่น (ร้อยละ 26.6)

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า ครอบครัวที่มีการอบรมสั่งสอนเรื่อง ความสัมพันธ์กับเพื่อน
ต่างเพศ พบว่า โดยส่วนใหญ่ใช้วิธีการตักเตือนเมื่อแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม รวมถึงการบอก
ผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้น และใช้วิธีการยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน วิธีการเหล่านี้ ผู้ศึกษามองว่า มี
ความเหมาะสมสำหรับการอบรมสั่งสอนเด็กวัยรุ่น แต่อย่างไรก็ตาม พ่อแม่ไม่ควรมีรูปแบบของ
อบรมสั่งสอนจากบนลงล่าง (Top Down) เพียงอย่างเดียว (จากพ่อแม่มาสู่ลูก) แต่ควรมีลักษณะ
ของการสื่อสารหลายทิศทาง ทั้งบนลงล่างหรือจากล่างขึ้นบนด้วย อีกทั้งผู้เป็นพ่อแม่ควรทำตัวเป็น
เพื่อนกับลูกได้ และให้โอกาสลูกได้คิดและตัดสินใจด้วยตนเอง ไม่เข้าไปก้าวก่ายกับเรื่องส่วนตัว
ของลูกมากเกินไป ที่สำคัญต้องไม่ดุตำหนิเมื่อลูกทำความผิดพลาด แต่ต้องรู้จักให้อภัยและสอนให้
ลูกวัยรุ่นได้คิด

ข้อสังเกต ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่มีการอบรมสั่งสอนในเรื่องความสัมพันธ์
กับเพื่อนต่างเพศ ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจาก พ่อแม่ผู้ปกครองส่วนใหญ่คิดว่าการคบกันแบบคู่รักใน
วัยรุ่นเป็นเรื่องที่น่าเสียหายหรือทำให้เสียการเรียน พ่อแม่มักคิดว่า ลูกวัยรุ่นยังอยู่ในช่วงวัยรุ่น
ควรจะสนใจเรียนมาเป็นอันดับแรก และควรคบเพื่อนต่างเพศในลักษณะของเพื่อนมากกว่า ด้วย
ว่า การคบกันแบบคนรักจะทำให้ไม่มีสมาธิกับการเรียนและทำให้เสียการเรียนได้ หรือทำให้เกิด

ปัญหาอื่น ๆ ตามมา ผลของการมีทัศนคติของพ่อแม่ในเรื่องนี้ ทำให้วัยรุ่นไม่กล้าที่จะบอกเรื่องราวของตนกับเพื่อนต่างเพศ และเมื่อเกิดปัญหาจากความสัมพันธ์ วัยรุ่นเลือกที่จะไม่ปรึกษากับพ่อแม่ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมองว่า พ่อแม่ควรวางตัวเป็นกลางมากที่สุด โดยการมองว่าการที่ลูกมีแฟนเป็นเรื่องปกติไม่ใช่เรื่องน่าเสียหาย ไม่ต้องถึงกับการห้ามในการคบเพื่อน แต่ควรจะต้องบอกกล่าวถึงผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้น พยายามสอนในลักษณะให้แง่คิด ไม่ใช่ห้ามปรามว่าควรทำอย่างนั้นหรืออย่างนี้ พ่อแม่จึงพึงระลึกคำโบราณไว้เสมอว่า “ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ” (ตาราง 18)

ตารางที่ 4.18 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
การแต่งกาย		
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
- มารดา	1	6.6
- ไม่มีผู้อบรม	14	93.3
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน		
แบบให้เหตุผล		
- เตือนทันทีเมื่อเกิดพฤติกรรม	1	6.6
- ไม่ได้รับการอบรม	14	93.3
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
- การนุ่งห่มให้สมส่วน	1	6.6
- ไม่มีการอบรม	14	93.3
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	1	6.6
- ไม่มีการอบรม	14	93.3
กิริยาวาจา		
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1		
- บิดา	1	6.6
- มารดา	6	40.0

ตารางที่ 4.18 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านความสัมพันธ์
กับเพื่อนต่างเพศ(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2		
- ย่า / ยาย	1	6.6
- น้า	1	6.6
1.3 ไม่มีผู้อบรม	9	60.0
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน		
2.1 แบบให้เหตุผล		
- บอกเหตุผล (ผลดี-ผลเสีย)	2	13.3
- เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม	2	13.3
2.2 แบบเข้มงวด		
- ดุด่า	1	6.6
- ดุแกมขู่	1	6.6
2.3 แบบปล่อยตามใจ		
- พุดแซว ๆ ตามใจ	1	6.6
2.4 ไม่ได้รับการอบรม	9	60.0
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
3.1 การพูดที่เหมาะสม		
- การพูดที่ไม่ใช้ถ้อยคำนินทาขายกับเพศตรงข้าม	2	13.3
- การพูดที่ทำให้เกียรติเพศตรงข้าม	2	13.3
3.2 การใช้เวลาพูดที่เหมาะสม		
- การคุยโทรศัพท์กับเพศตรงข้าม	2	13.3
3.3 ไม่มีการอบรม	9	60.0
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	5	33.3
- ไม่มีผล	1	6.6
- ไม่มีการอบรม	9	60.0

ตารางที่ 4.18 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านความสัมพันธ์
กับเพื่อนต่างเพศ(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน [*] (N=15)	ร้อยละ ^{**} (100.0)
กิริยาท่าทาง		
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
- บิดา	3	20.0
- มารดา	8	53.3
- ไม่มีผู้อบรม	6	40.0
2. วิธีที่ใช้อบรมสั่งสอน		
2.1 แบบให้เหตุผล		
- บอกผลดี ผลเสีย	6	40.0
- ยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน	2	13.3
2.2 แบบเข้มงวด		
- คำสั่ง	1	6.6
2.3 แบบปล่อยปละเลย		
- พุดแซว ตามใจ	1	6.6
2.4 ไม่ได้รับการอบรม	6	40.0
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
- กิริยาท่าทางที่สุภาพเรียบร้อยกับเพศตรงข้าม	7	46.6
- กิริยาท่าทางที่ระมัดระวังตัวเมื่ออยู่กับเพศตรงข้าม	1	6.6
- การจับมือถือแขนกับเพศตรงข้าม	1	6.6
- ไม่มีการอบรม	6	40.0
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	9	60.0
- ไม่มีการอบรม	6	40.0
การแสดงอารมณ์		
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
- มารดา	4	26.6
- พี่สาว	1	6.6
- ไม่มีผู้อบรม	10	66.6

ตารางที่ 4.18 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านความสัมพันธ์
กับเพื่อนต่างเพศ(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน		
2.1 แบบให้เหตุผล		
- บอกผลดี ผลเสีย	2	13.3
- เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม	1	6.6
- ยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน	1	6.6
2.2 แบบเข้มงวด		
- คำสั่ง	1	6.6
2.3 ไม่ได้รับการอบรม	10	66.6
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
- การแสดงออกทางอารมณ์กับเพศตรงข้าม	4	26.6
- การควบคุมอารมณ์กับเพศตรงข้าม	3	20.0
- ไม่มีการอบรม	10	66.6
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	4	26.6
- ไม่มีผล	1	6.6
- ไม่มีการอบรม	10	66.6

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คำนวณร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.6.3 การร่วมประเวณี

ครอบครัวนักเรียนวัยรุ่นมีการอบรมในเรื่องการร่วมประเวณีเพียง 13 ครอบครัว โดยมีมารดาเป็นผู้อบรมสั่งสอนที่สำคัญ(ร้อยละ 73.3) นอกจากนี้ ยังมีบิดา(ร้อยละ 33.3) พี่สาว(ร้อยละ 6.6) และน้องชาย(ร้อยละ 6.6) ช่วยในการอบรมสั่งสอนเช่นกัน

สำหรับวิธีการอบรมของครอบครัว มักใช้วิธีการให้เหตุผลในรูปแบบของการตักเตือนลูกก่อนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม(ร้อยละ 46.6) พร้อมทั้งบอกถึงผลดีผลเสียที่อาจเกิดขึ้น(ร้อยละ

20.0) รวมถึงการใช้วิธีการยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน และการสาธิตแบบสนุกสนาน(ร้อยละ 13.3) นอกจากนี้ ยังมีบางครอบครัวที่ใช้วิธีการแบบเข้มงวด โดยการใช้คำสั่งห้าม(ร้อยละ 13.3)

ในเรื่องของเนื้อหาสาระที่สั่งสอน ได้แก่ การรอให้ถึงเวลาเหมาะสมในการร่วมประเวณี เช่น คำพูดที่ว่า "อย่าเพิ่งมีอะไรกัน" "ยังไม่ถึงเวลานะ" เป็นต้น (ร้อยละ 66.6) นอกจากนี้ ยังสอนลูกเรื่องการป้องกันมิให้ตั้งท้อง หรือเกิดโรคติดต่อทางการร่วมประเวณี (ร้อยละ 40.0)

สำหรับอิทธิพลของการอบรมสั่งสอนของครอบครัว พบว่ามีผลโดยตรงต่อนักเรียนวัยรุ่น (ร้อยละ 66.6)

จากข้อมูลข้างต้น พบว่า วิธีการที่ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่น เลือกใช้มากที่สุด คือ การตักเตือนก่อนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม พร้อมทั้งถึงบอกผลดี ผลเสีย และการใช้วิธียกตัวอย่างจากสื่อมวลชน รวมถึงวิธีให้พ่อสอนลูกชาย แม่สอนลูกสาว สำหรับผู้ศึกษามองว่า การสอนความรู้เรื่องเพศแก่ลูก ๆ พ่อแม่เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด เนื่องจากความใกล้ชิดกับลูก ย่อมเข้าใจความรู้สึกลูกได้ดี สอนให้ลูกได้คิดว่าสิ่งไหนที่ควรทำ หรือไม่ควรทำตามวัยของเขา รวมทั้งอธิบายผลดีผลเสียเปรียบเทียบสิ่งที่ดีและไม่ดีให้ลูกได้เห็นและเข้าใจ พยายามพูดหรือสอดแทรกขณะที่ดูโทรทัศน์ด้วยกันเพื่อให้เห็นตัวอย่างชัดเจน ทั้งนี้ครอบครัวอาจใช้วิธีการของการเล่าให้ฟัง พูดคุยกันภายในครอบครัว โดยการเล่าประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมาของพ่อแม่ ซึ่งพ่อจะเป็นคนสอนลูกชาย แม่สอนลูกสาวหรือไม่นั้น ควรขึ้นอยู่กับว่าลูกสนิทกับใคร เรื่องนั้นลูกอยากคุยกับใครมากกว่ากัน สำหรับเนื้อหาการอบรม ควรบอกลูกทั้งในเรื่องธรรมชาติของแต่ละเพศ การวางตัวทางเพศ การคบ และการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามและควรให้ความรู้เรื่องเพศให้มาก เนื่องจากในปัจจุบันสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก วัยรุ่นมีวิถีชีวิตและวิถีคิดแบบสังคมตะวันตก ดังนั้นการให้ความรู้กับลูกเป็นวิธีการป้องกันไม่ให้ลูกไปแสวงหาความรู้ด้วยตนเองจากการลองผิดลองถูก หรือความรู้ที่ผิด ๆ จากกลุ่มเพื่อนหรือสื่อต่าง ๆ และที่สำคัญคือ ควรให้ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางการร่วมประเวณี โดยเฉพาะเรื่องการป้องกันเวลาที่จะมีการร่วมประเวณี เช่น การกินยาคุมกำเนิด สวมถุงยางอนามัย เป็นต้น

ข้อสังเกตของผู้ศึกษา

ประเด็นที่ 1 บุคคลในครอบครัวที่มีบทบาทสำคัญในการอบรมสั่งสอนเรื่องการวางตัวทางเพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และการร่วมประเวณี คือแม่ ทั้งนี้อาจสืบเนื่องจาก แม่เป็นผู้ที่คอยพ่าสอนแก่ลูกมากกว่าพ่อผู้ซึ่งต้องทำงานหารายได้เลี้ยงดูครอบครัว รวมทั้งแม่ยังเป็นผู้ที่ใกล้ชิดลูก รวมถึงสัญชาตญาณของความเป็นแม่ที่มีความละเอียดอ่อนในนิสัยมากกว่าเพศชาย

ประเด็นที่ 2 ครอบครัวส่วนใหญ่ของนักเรียนวัยรุ่นมีวิธีการอบรมเรื่อง พฤติกรรมทางเพศ โดยใช้วิธีการให้เหตุผล บอกผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้น พร้อมทั้งตักเตือนเมื่อเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา ในส่วนนี้ผู้ศึกษามองว่า การที่ครอบครัวเลือกใช้วิธีการดังกล่าว เป็นสิ่งที่เหมาะสม เนื่องจากทำให้วัยรุ่นรู้สึกว่าตนได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นยุติธรรม อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การอบรมสั่งสอนเกิดประสิทธิภาพ พ่อแม่ผู้ปกครองควรให้ความสำคัญต่อการพูดคุยกับวัยรุ่นในช่วงเวลาที่เค้าอารมณ์ดี เนื่องจากวัยรุ่นจะเปิดรับฟังและพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนพูดคุย นอกเหนือจากนี้ ผู้ปกครองควรอบรมตักเตือนลูกด้วยความเมตตา อ่อนน้อม มีอารมณ์ขัน และเข้าใจความต้องการของวัยรุ่น

ประเด็นที่ 3 ผู้ศึกษายังพบว่า ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่น ส่วนใหญ่เกิดจากความคิดเห็นที่แตกต่างกัน หรือวิธีการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะธรรมชาติและวัยที่กำลังเติบโต รวมถึงความเข้มงวดกวดขันของครอบครัว ในเรื่องความเป็นอิสระโดยเฉพาะกับบุตรสาว เช่น กรณีพ่อแม่ของคุณตาล ที่คอยควบคุมในเรื่องการใช้เวลาในแต่ละวัน หรือกรณีแม่ของคุณดา มักเข้มงวดและไม่ไว้วางใจในพฤติกรรมของดาเสมอ สาเหตุเหล่านี้อาจส่งผลทำให้วัยรุ่นเกิดอารมณ์ที่รุนแรงแสดงพฤติกรรมต่อต้าน ก้าวร้าวกับบุคคลและสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้อง และอยากที่จะหนีไปสู่โลกแห่งอิสระภาพของตนได้เสมอ

ในประเด็นของความขัดแย้งที่เกิดขึ้น หากวิเคราะห์ในมุมมองของสังคมวิทยาในเรื่องบทบาทและสถานภาพทางสังคม กล่าวได้ว่า การที่พ่อแม่มีสถานภาพที่เหนือกว่า มีสิทธิและอำนาจเหนือลูกที่ยังเป็นเด็กเล็ก เด็กต้องยอมรับและเชื่อฟังโดยไม่มีทางที่จะต่อต้าน แต่เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่น ทำให้เขาต้องการความเป็นอิสระที่คิดและอยากทำอะไรตามที่ตนต้องการ ดังนั้นวัยรุ่นจึงเริ่มเห็นถึงความสำคัญและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ วัยรุ่นจึงพยายามแสวงหาการยอมรับจากสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเขาด้วยความเข้าใจว่าเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว หากผู้ปกครองไม่รู้จักผ่อนการควบคุมและมีมุมมองทางบวกต่อวัยรุ่น จะเกิดปัญหาที่เรียกว่า ช่องว่างระหว่างวัย ซึ่งนำปัญหาอื่น ๆ ตามมา และที่สำคัญอำนาจของพ่อแม่ในการอบรมสั่งสอนปลุกฝังลูกวัยรุ่น จะถูกแข่งขันโดยสถาบันอื่น ๆ ในสังคม เช่น กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชน ยิ่งทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัยเพิ่มมากขึ้น

ประเด็นที่ 4 จากการรวบรวมโดยวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึกพบว่า พ่อแม่ของนักเรียนวัยรุ่นมีบทบาทน้อยมากในฐานะที่เป็นแหล่งความรู้เรื่องเพศ ถึงแม้ว่าในข้อมูลข้างต้นจะระบุถึงเนื้อหาสาระของครอบครัวโดยบอกเรื่องการป้องกัน แต่ในความเป็นจริงเป็นเพียงแค่การบอกกล่าวอย่างผิวเผิน เช่น คำสอนที่ว่า "ถ้ามีให้ใส่ถุงยาง" "อย่าทำให้ผู้หญิงท้อง" "ระวังโรคเอดส์" เป็นต้น ซึ่งเป็น

ลักษณะของการเตือนมากกว่าการอธิบายให้คำปรึกษาและตอบคำถามเรื่องเพศแก่ลูก นอกเหนือจากนี้ยังพบว่า ครอบครัวส่วนใหญ่มักโอนย้ายเรื่องการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาไว้เป็นหน้าที่ของครูและโรงเรียน ข้อมูลดังกล่าว สอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของอาจารย์ฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนสายลมหนาว* และสอดคล้องกับการให้คำสัมภาษณ์ของผู้ปกครองบางท่านที่มีบุตรอยู่ในช่วงวัยรุ่นและกำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนสายลมหนาว*

ประเด็นที่ 5 ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นที่มีการสอนเรื่องเพศศึกษาอย่างละเอียด มีเพียงแค่ครอบครัวของคุณรินกับคุณโอเท่านั้น และบุคคลที่สอนในเรื่องดังกล่าวคือ แม่ของรินซึ่งมีอายุเพียงแค่ 32 ปี และนายชายของโอ อายุเพียง 20 ปีเศษ ๆ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมองว่า แนวโน้มที่วัยรุ่นจะได้รับความรู้ ความเข้าใจ เรื่องเพศศึกษาจากพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีวัยใกล้เคียงกับวัยรุ่นมีมากขึ้นกว่าในอดีตที่ผ่านมา ประเด็นก็คือ หากผู้ให้ความรู้เหล่านี้ขาดความรู้ที่แท้จริงด้านเพศศึกษา อาจนำไปสู่ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นได้ (ตาราง 19)

ตารางที่ 4.19 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านการร่วมประเวณี

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน		
1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1		
- บิดา	5	33.3
- มารดา	11	73.3
- พี่สาว	1	6.6
1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2		
- น้า	1	6.6
1.3 ไม่มีผู้อบรม	2	13.3
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน		
2.1 แบบให้เหตุผล		
- บอกเหตุผล	3	20.0
- เตือนก่อนเกิดพฤติกรรม	7	46.6
- ยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน	2	13.3

ตารางที่ 4.19 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านการร่วมประเวณี(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
- ลากิจ อธิบายแบบสนุก ทะลึ่ง	2	13.3
- คอยแบบเพื่อน	1	6.6
- เล่าประสบการณ์ส่วนตัว	1	6.6
2.2 แบบเข้มงวด		
- ทุบให้กลัว	1	6.6
- คำสั่งห้าม	2	13.3
2.3 ไม่ได้รับการอบรม	2	13.3
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
- วิธีการป้องกัน / เพศศึกษา	6	40.0
- การรอให้ถึงเวลาที่เหมาะสม	10	66.6
- ไม่มีการอบรม	2	13.3
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	10	66.6
- ไม่มีผล	3	20.0
- ไม่มีการอบรม	2	13.3

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.7 ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

นักเรียนวัยรุ่นมีความต้องการให้สถาบันครอบครัว ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนวัยรุ่น เนื้อหาสาระที่ควรอบรม ความถี่บ่อยในการอบรม และช่วงอายุที่ควรเริ่มสอน มีดังต่อไปนี้

4.7.1 การวางตัวทางเพศ

ครอบครัวของวัยรุ่นควรมีการอบรมสั่งสอนในเรื่องการวางตัวทางเพศ โดยใช้วิธีการให้เหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ บ่น ดุด่า หรือลงโทษวัยรุ่นเมื่อทำความผิด ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลที่ว่า “พฤติกรรมดาอย่าบ่น” “ให้เหตุผล ไม่ดุด่า ปรึกษาได้” เป็นต้น(ร้อยละ 73.3) นอกจากนี้ไม่ควร

ตารางที่ 4.19 แสดงวิธีการอบรมพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัว ด้านการร่วมประเวณี(ต่อ)

วิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
- สาทิต อธิบายแบบสนุก ทะลึ่ง	2	13.3
- คุยแบบเพื่อน	1	6.6
- เล่าประสบการณ์ส่วนตัว	1	6.6
2.2 แบบเข้มงวด		
- ทุให้กลัว	1	6.6
- คำสั่งห้าม	2	13.3
2.3 ไม่ได้รับการอบรม	2	13.3
3. เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน		
- วิธีการป้องกัน / เพศศึกษา	6	40.0
- การรอให้ถึงเวลาที่เหมาะสม	10	66.6
- ไม่มีการอบรม	2	13.3
4. ผลต่อพฤติกรรม		
- มีผล	10	66.6
- ไม่มีผล	3	20.0
- ไม่มีการอบรม	2	13.3

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.7 ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

นักเรียนวัยรุ่นมีความต้องการให้สถาบันครอบครัว ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนวัยรุ่น เนื้อหาสาระที่ควรอบรม ความถี่บ่อยในการอบรม และช่วงอายุที่ควรเริ่มสอน มีดังต่อไปนี้

4.7.1 การวางตัวทางเพศ

ครอบครัวของวัยรุ่นควรมีการอบรมสั่งสอนในเรื่องการวางตัวทางเพศ โดยใช้วิธีการให้เหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ บ่น ดุด่า หรือลงโทษวัยรุ่นเมื่อทำความผิด ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลที่ว่า "พฤติกรรมดาอย่าบ่น" "ให้เหตุผล ไม่ดุด่า ปรึกษาได้" เป็นต้น(ร้อยละ 73.3) นอกจากนี้ไม่ควร

เข้มนวดหรือตามใจมากเกินไป "เตือนแต่ให้อิสระ" "ค่อย ๆ เตือนอย่ากวัดจั่น" (ร้อยละ 53.3) และควรใช้วิธีการตักเตือนเมื่อแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม(ร้อยละ 33.3)

ในส่วนของเนื้อหาสาระที่ควรอบรม ได้แก่ การพูดจาให้มีสัมมาคารวะ สุภาพ ถูกกาลเทศะ(ร้อยละ 100.0) กริยาท่าทางที่สุภาพ เรียบร้อย(ร้อยละ 80.0) การแต่งกายเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ (ร้อยละ 80.0) และการควบคุมอารมณ์ (ร้อยละ 80.0)

ในเรื่องของความถี่บ่อยในการอบรมสั่งสอน นักเรียนวัยรุ่นไม่ต้องการให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองสอนบ่อยจนเกินความพอดี เช่น อบรมสั่งสอนทุกวัน วัยรุ่นทั้งหมดบอกว่า ไม่ชอบอะไรที่ซ้ำซากจำเจ เพราะมันน่าเบื่อ(ร้อยละ 100.0)

สำหรับช่วงอายุที่ควรเริ่มอบรมสั่งสอน นักเรียนวัยรุ่นต้องการให้ครอบครัวเริ่มสอนการวางตัวทางเพศในช่วงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากเป็นวัยที่เข้าสู่วัยรุ่น (ร้อยละ 60.0) (ตาราง 4.20)

ตารางที่ 4.20 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ ด้านการวางตัวทางเพศ

ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. วิธีการที่ควรใช้อบรมสั่งสอน		
- แบบให้เหตุผล(ผลดี-ผลเสีย)	1	6.6
- บอกเหตุผล ไม่ใช่ขอร้อง บ่น ดุด่า หรือลงโทษ	11	73.3
- บอกกฎเกณฑ์ที่แน่นอน	2	13.3
- ไม่เข้มนวดหรือตามใจเกินไป	8	53.3
- สอนแบบวัยรุ่น หรือสังคมสมัยใหม่	2	13.3
- ติดต่อบริการด้วยวาจาเป็นกันเอง	4	26.6
- เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม	5	33.3
2. เนื้อหาที่ควรอบรมสั่งสอน		
- การแต่งกายเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ	12	80.0
- การพูดจา มีสัมมาคารวะ สุภาพ ถูกกาลเทศะ	15	100.0
- กริยาท่าทางสุภาพ เรียบร้อย	12	80.0
- การแสดงออกทางอารมณ์ / ควบคุมอารมณ์	12	80.0

ตารางที่ 4.20 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ ด้านการวางตัวทางเพศ(ต่อ)

ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
3. ความถี่บ่อยในการอบรมสั่งสอน		
- ไม่ค่อยบ่อย	15	100.0
4. ช่วงอายุที่เริ่มอบรมสั่งสอน		
- ประถมศึกษา	7	46.6
- มัธยมศึกษาตอนต้น	9	60.0

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.7.2 ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

ครอบครัวของวัยรุ่นควรมีการอบรมสั่งสอน ในเรื่องความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม โดยใช้วิธีการให้เหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ บ่น ดุด่า หรือลงโทษลูกวัยรุ่นเมื่อทำความผิด (ร้อยละ 73.3) และควรใช้วิธีการติดต่อสื่อสารด้วยวาจาเป็นกันเอง เช่น การเล่าสู่กันฟัง การพูดคุยตลก ๆ เหมือนเพื่อน เป็นต้น (ร้อยละ 33.3)

ในส่วนของเนื้อหาสาระที่ควรสั่งสอน ได้แก่ ภัยทางที่เรียบร้อย ให้เกียรติ และระวังตัวเมื่ออยู่กับเพศตรงข้าม(ร้อยละ 93.3) นอกจากนี้ ควรสอนเรื่องการแต่งกายเรียบร้อย สวมใส่สัดส่วน ถูกกาลเทศะ(ร้อยละ 60.0) และการควบคุมอารมณ์ (ร้อยละ 60.0)

ในเรื่องของความถี่บ่อยในการอบรมสั่งสอน นักเรียนวัยรุ่นไม่ต้องการให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองสอนบ่อยจนเกินความพอดี ด้วยเหตุที่คล้ายกันคือ วัยรุ่นเป็นวัยที่เบื่อง่าย (ร้อยละ 100.0)

สำหรับช่วงอายุที่เริ่มอบรมสั่งสอน นักเรียนวัยรุ่นต้องการให้ครอบครัวเริ่มสอนเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ในช่วงที่ลูกเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นหรือเริ่มมีแฟน(ร้อยละ 66.6) (ตาราง 4.21)

ตารางที่ 4.21 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ ด้านความสัมพันธ์
กับเพื่อนต่างเพศ

ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. วิธีการที่ควรใช้อบรมสั่งสอน		
แบบให้เหตุผล		
- บอกเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ บ่น ดุด่า หรือลงโทษ	11	73.3
- บอกกฎเกณฑ์ที่แน่นอน	2	13.3
- ไม่เข้มงวดหรือตามใจเกินไป	3	20.0
- สอนแบบวัยรุ่น หรือสังคมสมัยใหม่	3	20.0
- ติดต่อบริการด้วยวาจาเป็นกันเอง	5	33.3
- เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม	1	6.6
2. เนื้อหาที่ควรอบรมสั่งสอน		
- การแต่งกายเรียบร้อย สมสัดส่วน ถูกกาลเทศะ	9	60.0
- การพูดจาที่สุภาพ ไพเราะ ถูกกาลเทศะ	8	53.3
- ปรึกษาทางที่เรียบร้อย ให้เกียรติ และระวังตัวเมื่อ อยู่กับเพศตรงข้าม	14	93.3
- การแสดงอารมณ์ และความคุมอารมณ์	9	60.0
3. ความถี่บ่อยในการอบรมสั่งสอน		
- ไม่ควรบ่อย	15	100.0
4. ช่วงอายุที่เริ่มอบรมสั่งสอน		
- ประถมศึกษา	1	6.6
- มัธยมศึกษาตอนต้น	5	33.3
- ช่วงที่ถูกเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นหรือเริ่มมีแฟน	10	66.6

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คำนวณร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

4.7.3 การร่วมประเวณี

ครอบครัวควรมีการอบรมสั่งสอนในเรื่องการร่วมประเวณีโดยใช้วิธีการยกตัวอย่าง /เล่าประสบการณ์ให้ฟัง พร้อมชี้แนะ(ร้อยละ 60.0) และควรบอกเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ บ่น ดุด่า หรือลงโทษวัยรุ่นเมื่อทำความผิด(ร้อยละ 33.3) รวมทั้งการใช้วิธีที่ให้พ่อสอนลูกชาย ส่วนแม่สอนลูกสาว ซึ่งจะช่วยให้ลูกไม่เขินอาย(ร้อยละ 26.6)

ในส่วนของเนื้อหาสาระที่ควรอบรมสั่งสอน ได้แก่ วิธีการป้องกัน/ความรู้ทั่วไปเรื่องเพศ (ร้อยละ 93.3) และควรสอนเรื่องการระมัดระวังตัวเพื่อมิให้ถูกลวนลาม หรือถูกข่มขืนได้ (ร้อยละ 33.3) รวมถึงการสอนให้รอเวลาที่เหมาะสมโดยการยับยั้งชั่งใจ(ร้อยละ 26.6)

ในเรื่องของความถี่บ่อยในการอบรมสั่งสอน นักเรียนวัยรุ่นไม่ต้องการให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองสอนบ่อยจนเกินไป ด้วยเหตุที่ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่เบื่อง่าย(ร้อยละ 86.6)

สำหรับช่วงอายุที่เริ่มอบรมสั่งสอน ครอบครัวควรเริ่มสอนเรื่องการร่วมประเวณี ในช่วงที่ลูกอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นช่วงที่เริ่มโตเป็นหนุ่มสาว และเริ่มมีความสนใจต่อเพศตรงข้าม(ร้อยละ 86.6) (ตาราง4.22)

ตารางที่ 4.22 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ ด้านการร่วมประเวณี

ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. วิธีการที่ควรใช้อบรมสั่งสอน		
แบบให้เหตุผล		
- บอกเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ บ่น ดุด่า หรือลงโทษ	5	33.3
- ยกตัวอย่าง / เล่าประสบการณ์ พร้อมชี้แนะ	9	60.0
- ไม่เข้มงวดหรือตามใจเกินไป	3	20.0
- ติดต่อสื่อสารด้วยวาจาเป็นกันเอง	1	6.6
- บิดาสอนลูกชาย มารดาสอนลูกสาว	4	26.6
- สอนแบบอ้อม ๆ แล้วค่อยสอนตรง ๆ	2	13.3
2. เนื้อหาที่ควรอบรมสั่งสอน		
- วิธีการป้องกัน / เพศศึกษา	14	93.3
- การระมัดระวังตัว	5	33.3

ตารางที่ 4.22 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ ด้านการร่วมประเวณี(ต่อ)

ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
- การขอเวลาที่เหมาะสม	4	26.6
- การมีวัสดุ / หมวกถุงทางเพศ	2	13.3
3. ความถี่บ่อยในการอบรมสั่งสอน		
- บ่อย	1	6.6
- ไม่ควรบ่อย	13	86.6
4. ช่วงอายุที่เริ่มอบรมสั่งสอน		
- มัธยมศึกษาตอนต้น	13	86.6
- ช่วงที่ลูกเริ่มมีแฟน	1	6.6

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

จากข้อมูลความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล พบประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

ประเด็นแรก นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการให้ครอบครัวอบรม โดยใช้วิธีการให้เหตุผล ไม่ใช้อารมณ์ บ่น ดุด่า ลงโทษ และไม่เข้มงวดกวดขันหรือตามใจวัยรุ่นมากเกินไป รวมถึงวิธีการติดต่อสื่อสารด้วยวาจาเป็นกันเอง สนุกสนาน สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า วัยรุ่นต้องการความเข้าใจจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และการปฏิบัติต่อวัยรุ่นให้เหมาะสมและมีเหตุผล เพื่อให้สอดคล้องกับวัยของเขา

จากวิธีการที่นักเรียนวัยรุ่นเสนอแนะ ยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ จรรยา สุวรรณทัต (2529 : 435-437) ที่กล่าวว่า วิธีการอบรมวัยรุ่นให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีค่าของสังคม พอสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ครอบครัวหรือผู้อบรมให้ความนับถือในศักดิ์ศรีของเด็กวัยรุ่น
2. ผู้ให้การอบรมเด็กวัยรุ่นจะต้องตระหนักว่า การพัฒนาเอกลักษณ์ของบุคคลจะเกิดขึ้นได้ก็จากการสร้างความอิสระด้านอารมณ์และจิตใจจากบิดามารดา
3. ขณะเดียวกันก็ต้องตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

4. ความอดทนและมีอารมณ์ขัน กล่าวคือ พ่อแม่อย่าคาดหวังให้บุตรวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงชั่วข้ามคืน ควรที่จะอดทนและคงเส้นคงวาในการปฏิบัติต่อลูกด้วยวิธีการเป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ทั้งแสวงหาวิธีการทางออกต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับปัญหาแต่ละประเภทและคงไว้ซึ่งอารมณ์ขันมองวัยรุ่นในแง่ดี

5. ผู้ให้การอบรมกระทำเหมือนที่พูดหรือสิ่งที่อบรมสั่งสอนแก่วัยรุ่น

6. จงเป็นผู้เปิดเผยและซื่อสัตย์ กล่าวคือแสดงให้เห็นว่า ยอมรับฟังความคิดเห็นของลูก และอย่ากลัวที่จะบอกวัยรุ่นว่ามองเห็นปัญหาที่จะเกิดขึ้นด้วยเหตุผลต่าง ๆ

7. ยอมรับในขีดจำกัดของตนเองในฐานะเป็นมนุษย์ นั่นคือหากบิดามารดารู้สึกหมดหวังต่อบทบาทการอบรมวัยรุ่น ควรตระหนักว่าเป็นเรื่องปกติที่จะพบทั้งความสำเร็จและความล้มเหลว ถ้าผู้ปกครองปฏิบัติแล้วไม่ได้ผลจริง ๆ การขอความช่วยเหลือจากผู้ชำนาญพิเศษเป็นสิ่งที่กระทำได้

ประเด็นที่ 2 ข้อสังเกตในลำดับต่อมา ผู้ศึกษาเห็นว่า วัยรุ่นต้องการให้ครอบครัวสอนเรื่องการวางตัวทางเพศทั้งในด้านของการแต่งกาย การพูดจา กริยาท่าทาง และการแสดงอารมณ์ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน แต่ในขณะที่เรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นกลับต้องการให้อบรมสั่งสอนเรื่องกริยาท่าทางกับเพศตรงข้ามมากกว่าเรื่องอื่น ๆ ทั้งนี้สืบเนื่องจากการที่วัยรุ่นมองว่า หากมีกริยาท่าทางไม่เรียบร้อย ปล่อยเนื้อปล่อยตัว อาจนำไปสู่การร่วมประเวณีต่อไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับ เพ็ญศรี พิชัยสนธิ์ (มปป : 77) ที่กล่าวว่า วัยรุ่นควรระมัดระวังในการคบเพื่อนต่างเพศและวางตัวให้เหมาะสม ไม่อยู่ใกล้ชิดกันตามลำพังในที่ลับตาคนเพราะการแตะต้องสัมผัสกัน การกอดจูบ จะเป็นการกระตุ้นความรู้สึกทางเพศและอาจนำไปสู่ความต้องการทางเพศได้มาก

ประเด็นที่ 3 การที่นักเรียนวัยรุ่นต้องการให้ครอบครัวสอนเรื่องเพศศึกษา โดยเฉพาะวิธีการป้องกันนั้น เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า ในปัจจุบันวัยรุ่นต้องการให้ครอบครัวมีการพูดคุย แลกเปลี่ยนปรึกษาหารือเรื่องเพศมากขึ้น แต่อุปสรรคที่ผู้ศึกษามองถึงก็คือ ครอบครัวไม่รู้ว่าควรสอนเรื่องเพศศึกษาในขอบเขตแค่ไหน สำหรับในเรื่องนี้ เพ็ญศรี พิชัยสนธิ์ (มปป : 75) ได้กล่าวว่า การสอนวัยรุ่นควรเน้นเรื่องการวางตัวและการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม การสร้างเจตคติทางเพศที่ถูกต้องเหมาะสม ความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเจตคติของตนกับการแสดงออกทางเพศ สมอง ประเพณีศีลธรรมเกี่ยวข้องกับการกระทำอย่างไร เรียนรู้ถึงสัญญาติญาณของเพศตามธรรมชาติ การอดกลั้น และการผ่อนคลายแรงขับทางเพศ รวมทั้งพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง การฝันเปียก เป็นต้น

ประเด็นที่ 4 คำกล่าวของนักวิชาการเมืองไทย ที่ว่า วัยรุ่นต้องการความอิสระ ความต้องการนี้แสดงออกซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง ฉะนั้น จึงไม่ชอบให้ผู้ใหญ่มากำกวดำเนินชีวิตของตน ไม่ชอบให้ใครมาสอน มาคอยช่วยเหลือ จากข้อมูลที่ค้นพบได้สนับสนุนข้อความข้างต้นคือ ความดีบ่อในการอบรมสั่งสอนในทุก ๆ เรื่องของพฤติกรรมทางเพศ วัยรุ่นเห็นตรงกันว่า ไม่ควรสอนบ่อย ด้วยเหตุผลที่คล้ายกันว่า “น่าเบื่อ” “ไม่ชอบให้จู้จี้” “ครั้งเดียวก็พอ” “ยิ่งพูดมากหนอยิ่งไม่ทำ” เป็นต้น

ข้อสังเกตในประเด็นสุดท้ายคือ นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการให้ครอบครัวเริ่มสอนวัยรุ่นในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นช่วงของการเข้าสู่วัยรุ่น โดยเริ่มมีพฤติกรรมของการดูแลใส่ใจตัวเองมากขึ้น สรีระของร่างกายเปลี่ยนแปลงไป เริ่มสนใจเพศตรงข้าม และมีอารมณ์ทางเพศ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมองว่า เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการอบรมสั่งสอน ครอบครัวควรคำนึงถึงช่วงวัยที่เหมาะสม รวมถึงเนื้อหาสาระและวิธีการที่จะใช้อบรมด้วย

สุดท้ายนี้ เราอาจกล่าวโดยรวมได้ว่า วัยรุ่นเป็นทรัพยากรที่สำคัญของสังคม การอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสมจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ครอบครัวควรให้ความสำคัญ เพราะหากวัยรุ่นได้รับการดูแลและเข้าใจอย่างเหมาะสมแล้ว เขาจะเป็นพลังสำคัญในการสร้างสรรค์ครอบครัวและสังคมต่อไป และการที่วัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ วัยนี้จึงเป็นวัยที่มีปัญหาทั้งในด้านที่เกี่ยวข้องกับตัวเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลรอบข้าง โดยเฉพาะปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ ดังนั้นเพื่อช่วยให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองได้เข้าใจและปฏิบัติต่อวัยรุ่นอย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องศึกษาลักษณะความต้องการและพัฒนาการตามธรรมชาติ โดยเฉพาะการศึกษาถึงวิธีการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังในเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแก่วัยรุ่น

4.7 ข้อเสนอแนะของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

จากการสัมภาษณ์พูดคุย นักเรียนวัยรุ่นมีแนวคิดและข้อเสนอแนะ โดยจำแนกได้ดังนี้

1) วัยรุ่น

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญได้เสนอแนะถึงวัยรุ่นทั่วประเทศไว้ว่า ควรรอเวลาที่เหมาะสมก่อนที่จะมีการร่วมประเวณี และควรมีการวางตัวให้ถูกกาลเทศะ/ให้เกียรติซึ่งกันและกัน(ร้อยละ 33.3) รวมถึงควรมีการป้องกันเมื่อเวลาที่มีการร่วมประเวณี และการบังคับตัวเอง/ตั้งใจเรียนหนังสือ (ร้อยละ 26.6)

2) ครอบครัว

บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีลูกอยู่ในช่วงวัยรุ่น ไม่ควรดูด่าว่ากล่าวหรือบังคับวัยรุ่น (ร้อยละ 66.6) รวมทั้งควรให้ความรักความอบอุ่น ช่วยอบรมดัดเตือนให้คำปรึกษาแก่ลูกวัยรุ่นเพื่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม(ร้อยละ 33.3)

3) โรงเรียน

โรงเรียนหรือครูควรช่วยแนะนำและเข้าใจนักเรียนวัยรุ่น(ร้อยละ 40.0) รวมถึงครูควรสอนสนุก ไม่ดูด่า ลงโทษ เพราะการดูด่าจะทำให้เด็กรู้สึกอึดอัดและเกิดความเครียด(ร้อยละ 26.6) นอกจากนี้ ไม่ควรปิดกั้นเรื่องการคบแฟน/เรื่องเพศศึกษา และควรรักเด็กอย่างเท่าเทียมกันระหว่างเด็กเรียนเก่งกับไม่เก่ง(ร้อยละ 20.0)

4) รัฐบาล

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญเสนอแนะถึงรัฐบาลไว้ว่า อยากเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น/ไม่ชอบให้บังคับ เพราะการบังคับจะทำให้วัยรุ่นแตกกฏทันที(ร้อยละ 40.0) ทั้งนี้อยากให้ดูแลวัยรุ่นอย่างทั่วถึงและปราบยาเสพติดต่อไป(ร้อยละ 26.6) สุดท้ายรัฐควรออกสื่อที่ดี มีสาระประโยชน์แก่วัยรุ่น เพื่อไปสู่การเรียนรู้ที่ดีต่อไป(ร้อยละ 20.0) (ตาราง 4.23)

ตารางที่ 4.23 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
1. วัยรุ่น		
- การรอเวลาที่เหมาะสมก่อนมีการร่วมประเวณี	5	33.3
- การป้องกันเมื่อมีการร่วมประเวณี	4	26.6
- การวางตัวให้ถูกกาลเทศะ / ให้เกียรติซึ่งกันและกัน	5	33.3
- การบังคับตัวเอง / ตั้งใจเรียน	4	26.6
- การระบายอารมณ์ โดยการเล่นกีฬา ดนตรี ทำสิ่งที่ตนชอบ	1	6.6
2. ครอบครัว		
- อย่าดูด่า หรือบังคับวัยรุ่น	10	66.6
- การให้ความรัก ความอบอุ่น	5	33.3
- ช่วยดัดเตือนให้คำปรึกษา	5	33.3

ตารางที่ 4.23 ข้อเสนอแนะ(ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน* (N=15)	ร้อยละ** (100.0)
3. โรงเรียน		
- ครูช่วยแนะนำและควรเข้าใจเด็ก	6	40.0
- ครูควรสอนสนุก ไม่ดุตำลงโทษ	4	26.6
- ไม่ควรปิดกั้นเรื่องการคบแฟน / เรื่องเพศศึกษา	3	20.0
- รักเด็กอย่างเท่าเทียมกัน ระหว่างเด็กเรียนเก่งกับไม่เก่ง	3	20.0
- การลดกฎระเบียบไม่ให้เคร่งครัดเกินไป	1	6.6
4. รัฐบาล		
- หลักสูตรการเรียนยาก	1	6.6
- การออกสื่อที่ดี มีสาระประโยชน์	3	20.0
- ดูแลวัยรุ่นอย่างทั่วถึง / ปราบปรามยาเสพติด	4	26.6
- อยากให้เข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น / ไม่ชอบให้บังคับ	6	40.0
- มีหน่วยให้คำปรึกษาแนะนำ / หาสถานที่ให้เด็กระบาย	2	13.3

หมายเหตุ : * ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** คิดฐานร้อยละจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

ตารางที่ 4.24 แสดงวิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศโดยครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล

เนื้อหา	วิธีการ	ตักเตือนก่อน หรือหลังเกิด พฤติกรรม	บอกเหตุผล (ผลดี-ผลเสีย)	ยกตัวอย่างจาก สื่อมวลชน	ลงโทษ	ปัน ดุตา
1. การแต่งกาย		1 1	2			
2. กริยาวาจา		1 1	1		2	
3. กริยาท่าทาง		1	1	2		
4. การแสดงอารมณ์		1 1	1			
		2	2	2		2
5. การร่วมประเวณี		1				
			2			

หมายเหตุ : ตัวเลขที่ปรากฏในช่อง (Cell) ต่าง ๆ เป็นความสำคัญ 2 อันดับแรกที่ผู้ให้ข้อมูล

เห็นว่า สถาบันครอบครัวใช้วิธีการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ

โดยเรียงอันดับจากมากที่สุด = 1 ลงไปตามลำดับ ซึ่งตัวเลข 1 แสดงอันดับของ

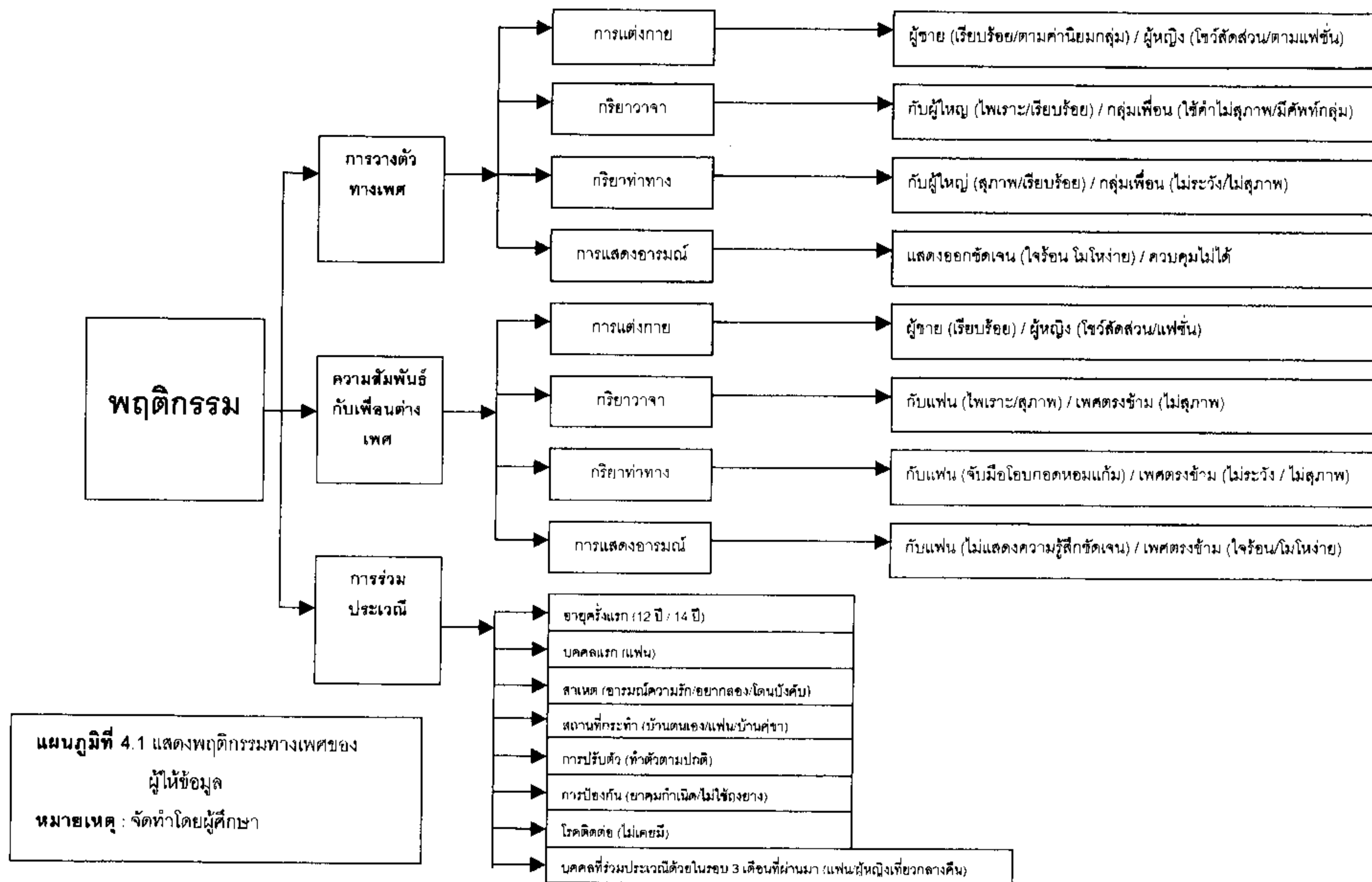
ผู้ให้ข้อมูล 1 คน หากมีเลข อันดับ 2 ตัว เช่น 11 หมายถึง ผู้ตอบอันดับ 1

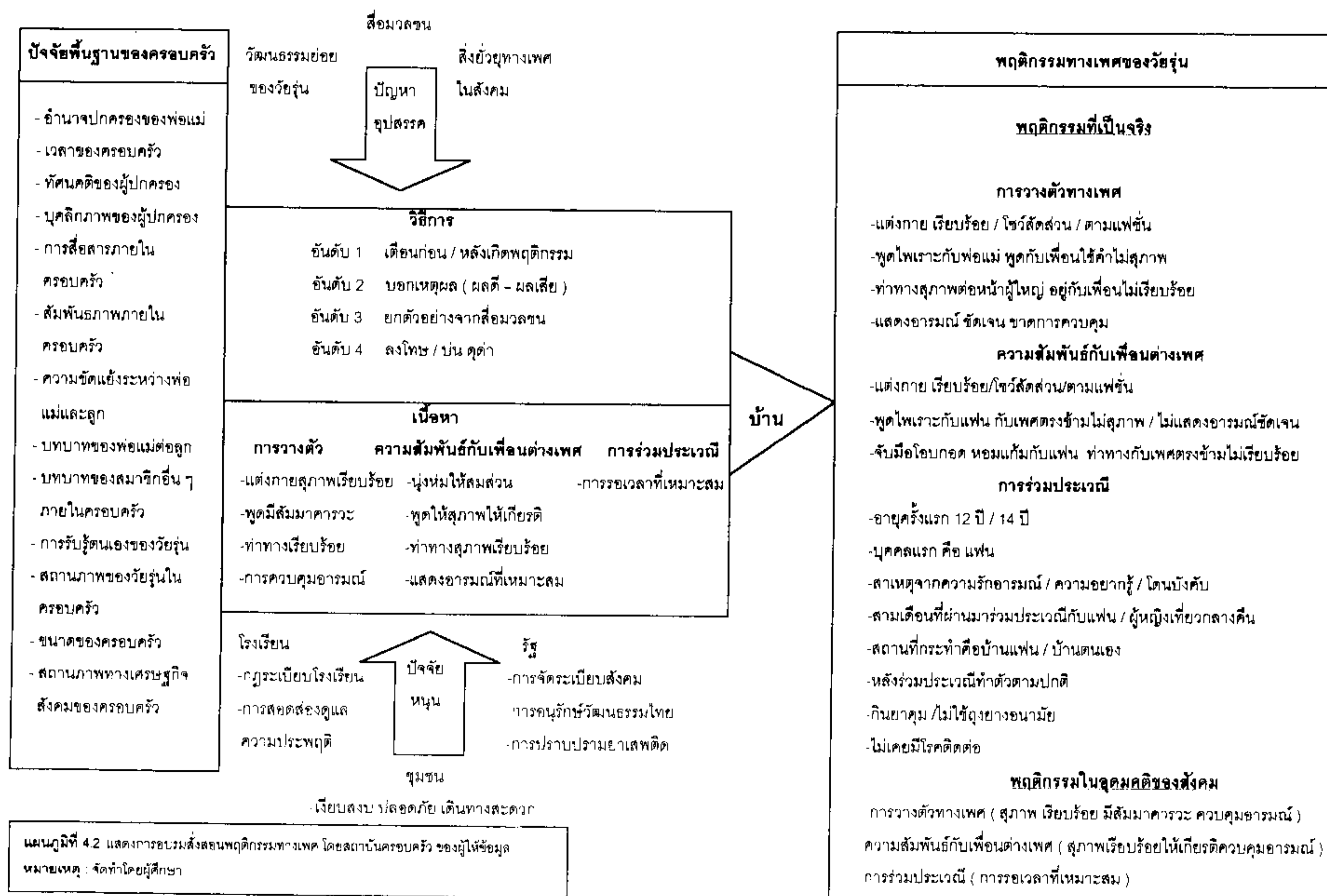
จำนวน 2 คน

ตารางที่ 4.25 แสดงความต้องการวิธีการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล

เนื้อหา วิธีการ	การวางตัว ทางเพศ	ความสัมพันธ์ กับเพื่อนต่าง เพศ	การร่วม ประเวณี
1. บอกเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ ไม่บังคับหรือลงโทษ	1	1	2
2. ไม่เข้มงวดกวดขันหรือตามใจมากเกินไป	2	3	
3. เตือนเมื่อก่อน/หลังเกิดพฤติกรรม	3	2	
4. ติดตื้อสื่อสารด้วยวาจาเป็นกันเอง		2	
5. สอนแบบวัยรุ่นหรือสังคมสมัยใหม่		3	
6. ยกตัวอย่าง/เล่าประสบการณ์พร้อมชี้แนะ			1
7. พ่อสอนลูกชาย แม่สอนลูกสาว			3

หมายเหตุ : ตัวเลขที่ปรากฏในช่อง (Cell) ต่าง ๆ เป็นความสำคัญ 3 อันดับแรกของผู้ให้ข้อมูล
ต้องการให้สถาบันครอบครัวใช้วิธีการอบรมสั่งสอน ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ
โดยเรียงอันดับจากมากที่สุด = 1

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัว ในกรุงเทพมหานคร” ผู้ศึกษามุ่งหวังเพื่อศึกษาวิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่นโดยสถาบันครอบครัว พร้อมทั้งศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น รวมถึงแนวโน้มและความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม สำหรับผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญของการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนวัยรุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนสายลมหนาว* จำนวน 15 ราย โดยอาศัยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ อันได้แก่ การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและการสังเกตสภาพของโรงเรียน บริบทแวดล้อม ถิ่นที่อยู่อาศัยและพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ผลการศึกษารูปได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 วิธีการขัดเกลาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว

ครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่อบรมสั่งสอนเรื่องการแต่งกาย กิริยาวาจา และการแสดงอารมณ์ ทั้งในยามปกติและเมื่ออยู่กับเพื่อนต่างเพศ โดยใช้วิธีการตักเตือนก่อนหรือหลังแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังใช้วิธีการบอกถึงผลดี – ผลเสียที่เกิดขึ้น หากมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่ในขณะที่เรื่องกิริยาท่าทาง พ่อแม่ส่วนใหญ่มักใช้วิธีการบอกถึงผลดี ผลเสีย ในเรื่องการร่วมประเวณี ส่วนใหญ่ใช้วิธีการตักเตือนก่อนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม รองลงมาคือการบอกถึงผลดี ผลเสีย และยกตัวอย่างจากสื่อมวลชนให้เห็นชัดเจน ตามลำดับ

5.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ

5.1.2.1 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศ

ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นว่า วัยรุ่นชายมีการแต่งกายที่มีลักษณะธรรมดา กล่าวคือ สวมเสื้อยืด กางเกงยีนส์ แต่สำหรับวัยรุ่นหญิงกล้าโชว์สัดส่วนมากขึ้น ในขณะที่เกือบทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลมองว่า วัยรุ่นใช้ถ้อยคำไม่สุภาพกับกลุ่มเพื่อน แต่กับแฟนมักพูดจาด้วยความไพเราะ อีกทั้งมีกริยาท่าทางไม่เรียบร้อย ปล่อยเนื้อปล่อยตัว จับมือถือแขนกดจูบกับแฟน

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดยังยอมรับต่อการร่วมประเวณีของวัยรุ่น ด้วยเหตุผลต่าง ๆ เช่น เป็นเรื่องปกติ พบเห็นบ่อย นอกจากนี้ ในมุมมองต่อสาเหตุการร่วมประเวณี เกิดจากอารมณ์ ความรักความใคร่เป็นสาเหตุหลัก และช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นช่วงที่มักมีการร่วมประเวณีกับแฟนมากกว่าช่วงอื่น ๆ อีกทั้งส่วนใหญ่ใช้บ้านเพื่อน บ้านแฟน บ้านตนเองเป็นสถานที่ร่วมประเวณี

5.1.2.2 ทักษะต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนา

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญแสดงความคิดเห็นต่อสาเหตุที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม เช่น การวางตัวทางเพศ เกิดจากการเลียนแบบและเอาอย่างจากกลุ่มเพื่อน และสื่อมวลชน

5.1.2.3 ทักษะต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ

วัยที่เริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ ส่วนใหญ่เริ่มในช่วงที่วัยรุ่นกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

5.1.2.4 ทักษะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอน ในส่วนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

นักเรียนวัยรุ่นมองว่า โรงเรียนควรมีบทบาทในการอบรมสั่งสอนปลูกฝังในเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแก่วัยรุ่น และควรให้คำปรึกษา กำลั้งใจในยามที่นักเรียนมีปัญหา ส่วนกลุ่มเพื่อน ควรมีบทบาทในการแลกเปลี่ยนให้ความรู้ในเรื่องการวางตัวทางเพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และเรื่องเพศศึกษา ทั้งนี้สื่อมวลชนควรสอนให้ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมให้แก่วัยรุ่นด้วย

5.1.2.5 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญต่างยอมรับในเรื่องการมีแฟนและเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ ของวัยรุ่น ด้วยเหตุผลต่าง ๆ เช่น เป็นเรื่องปกติ เข้ากันไม่ได้ก็ต้องเปลี่ยน แต่สำหรับความคิดเห็นต่อ

การที่วัยรุ่นมีแฟนที่เดียวหลายคน ส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ ด้วยมองว่าเป็นคนไม่จริงจัง นอกจากนี้ ในประเด็นการใช้เงินทองและเวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพศตรงข้าม และการอยู่ในสถานที่เป็นส่วนตัวกับเพศตรงข้ามเป็นเวลานาน/ประจำ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดที่หลากหลาย เช่น ไม่เห็นด้วยเพราะจะทำให้เสียเวลา เสียเงินทองโดยเปล่าประโยชน์ เห็นด้วยเพราะเป็นความสุขของวัยรุ่น

5.1.2.6 ทิศนะต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ

ในความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูล มองเห็นผลกระทบจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม คือ คนอื่นจะมองในทางเสียหาย/ไม่ดี และอาจเกิดการทะเลาะวิวาท เป็นสาเหตุให้เลิกกับแฟนเร็วขึ้น รวมถึงการตั้งครรภ์ ติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเสียการเรียน ถูกไล่ออกจากโรงเรียน

5.1.3 พฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

ส่วนใหญ่นักเรียนวัยรุ่นชายแต่งกายเรียบร้อยและตามค่านิยมกลุ่มย่อย ผู้หญิงแต่งกายโชว์สัดส่วนและตามแฟชั่น ส่วนกริยาวาจาทั้งบิดามารดาพูดด้วยความเคารพ แต่กับกลุ่มเพื่อนมักใช้ถ้อยคำไม่สุภาพและมีคำศัพท์เฉพาะกลุ่ม การพูดกับแฟนใช้วาจาความไพเราะ ส่วนกริยาท่าทางกับผู้ใหญ่จะเรียบร้อย หากอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่สนิทสนม กริยาท่าทางไม่สุภาพ ไร้มาระมัดระวังตัว นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลเคยจับมือโอบกอดหอมแก้มกับแฟน สำหรับเรื่องการแสดงอารมณ์ ส่วนใหญ่แสดงออกชัดเจน ใจร้อน ใจง่าย ไม่พอใจมักแสดงออกทางสีหน้า และควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่ได้ แต่การแสดงอารมณ์กับแฟนของตนเองไม่ค่อยแสดงออกให้เห็นชัดเจน

อย่างไรก็ตามในเรื่องการร่วมประเวณี พบว่า อายุครั้งแรกของการร่วมประเวณี 12 ปี/14 ปี โดยมีกับแฟน สาเหตุเกิดจากอารมณ์ ความรัก ความอยากรู้อยากเห็นและโดนบังคับ และในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา มีการร่วมประเวณีกับแฟน ผู้หญิงเที่ยวกลางคืน โดยส่วนใหญ่ใช้บ้านแฟน บ้านตนเอง เป็นสถานที่ร่วมประเวณี หลังจากนั้น ต่างทำตามตามปกติ ส่วนการป้องกัน ใช้วิธีกินยาคุมกำเนิด มีเพียงวัยรุ่นชายที่ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย แต่ไม่เคยมีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

5.1.4 แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

มุมมองผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ กล่าวถึงแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ดังนี้ การแต่งกายไม่เรียบร้อย โชว์สัดส่วน ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ กริยาท่าทางไม่เรียบร้อย ไม่ให้เกียรติกับเพศตรงข้าม และขาดการควบคุมอารมณ์ของตนเอง ส่วนเรื่องการร่วมประเวณีในวัยรุ่น มีแนวโน้มปริมาณเพิ่มขึ้นและอายุครั้งแรกของการร่วมประเวณีลดลงกว่าเดิม

5.1.5 ความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

5.1.5.1 ความต้องการด้านวิธีการอบรมสั่งสอน

สำหรับความต้องการให้ครอบครัวใช้วิธีการในการอบรมสั่งสอน ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญส่วนใหญ่ต้องการให้ใช้วิธีการบอกเหตุผล ไม่ควรใช้อารมณ์หรือปันดุค่าลงโทษลูกวัยรุ่น อีกทั้งไม่ควรเข้มงวดหรือตามใจมากเกินไป และควรใช้วิธีการตักเตือนลูกก่อนหรือหลังแสดงพฤติกรรมตามความเหมาะสม

5.1.5.2 ความต้องการด้านเนื้อหาสาระที่ควรอบรม

เนื้อหาสาระที่ควรใช้สอนลูกวัยรุ่นนั้นควรประกอบไปด้วย การแต่งกายที่เรียบร้อย สวมใส่ส่วนถูกกาลเทศะ กริยาวจาควรสอนให้ลูกมีสัมมาคารวะ สุภาพ รู้กาลเทศะและให้เกียรติกับเพศตรงข้าม ส่วนกริยาท่าทางควรสอนลูกให้เป็นคนเรียบร้อย สุภาพ ระมัดระวังตัวให้เกียรติกับเพื่อนต่างเพศ ในเรื่องการแสดงอารมณ์ พ่อแม่ควรสอนการควบคุมและแสดงออกทางอารมณ์ต่าง ๆ และควรสอนเรื่องวิธีการป้องกัน ความรู้เรื่องเพศทั่วไปแก่ลูกวัยรุ่น

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ

5.2.1.1 ครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่สำคัญ ในการทำหน้าที่อบรมสั่งสอนแก่ลูกวัยรุ่นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม ดังนั้นเนื้อหา เทคนิค วิธีการอบรมสั่งสอนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่พ่อแม่ ผู้ปกครอง ควรตระหนักและให้ความสำคัญ กล่าวคือ พ่อแม่ควรสร้างสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว ให้ลูกวัยรุ่นสามารถอยู่ได้อย่างมีความสุข รวมทั้งการเป็นที่พึ่งให้แก่วัยรุ่น ในสิ่งที่ลูกยังรับผิดชอบและตัดสินใจเองไม่ได้ พ่อแม่ควรให้เวลา ให้กำลังใจเมื่อเขามีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมหรือประสบกับความผิดหวัง ควรรักเขาอย่างมีหลักเกณฑ์และสอนให้เรียนรู้ รับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัวและผู้อื่น สอนให้ลูกได้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างชีวิตที่เป็นจริงกับชีวิตที่เขาเห็นหรือคิด นอกจากนี้ พ่อแม่ผู้ปกครองควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตทุก ๆ เรื่อง และปฏิบัติตนในสิ่งที่ตนเองเคยสอนลูก รวมถึงการให้โอกาสแก่วัยรุ่นได้ตัดสินใจในการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ รู้จักสื่อสารภายในครอบครัว และใช้เวลาว่างอย่างคุ้มค่าเพื่อสร้างความ

สัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน ที่สำคัญ พ่อแม่ผู้ปกครองควรปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรูปแบบความสัมพันธ์หรือวิธีการขัดเกลาลูกให้สอดคล้องกับวัย ความคิด บทบาทและยุคสมัยที่เปลี่ยนไป

อย่างไรก็ตาม การขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแก่วัยรุ่น พ่อแม่ควรสอนให้เขาได้คิดว่า สิ่งไหนควรทำหรือไม่ควรทำตามวัยของเขา พร้อมกับคำอธิบายผลดีผลเสียเปรียบเทียบกับสิ่งดีและไม่ดีให้ลูกได้เห็นและเข้าใจ พ่อแม่ควรพยายามพูดหรือสอดแทรกขณะดูโทรทัศน์หรือสื่อต่าง ๆ ร่วมกันเพื่อให้เห็นตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม บางครอบครัวอาจใช้วิธีการของการเล่าให้ฟัง พูดคุยกันภายในบ้าน คอยเหมือนเพื่อน เล่าประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมาของพ่อแม่ในช่วงที่ลูกวัยรุ่นอารมณ์ดี ทั้งพ่อแม่ควรวางตัวเป็นกลาง ไม่ก้าวก่ายเรื่องส่วนตัวของลูกมากเกินไป ให้อิสระในการคิด และตัดสินใจกับลูกในบางเรื่องพยายามสอนให้แกคิดแก่ลูก และในประเด็นพ่อควรสอนลูกชาย แม่สอนลูกสาวหรือไม่ก็นั้นไม่สำคัญ แต่ควรขึ้นอยู่กับลูกวัยรุ่นสนิทกับใครมากกว่ากัน อยากคุยเรื่องนั้นกับใครมากกว่า

สำหรับเนื้อหาการอบรม ควรบอกลูกทั้งในเรื่องธรรมชาติ ความแตกต่างของแต่ละเพศ การวางตัวทางเพศ การคบและปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม และควรสอนให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่ลูกวัยรุ่น เพื่อป้องกันมิให้ไปแสวงหาความรู้จากการลองผิดลองถูกด้วยตนเอง หรือความรู้ที่ผิด ๆ จากกลุ่มเพื่อนหรือสื่อต่าง ๆ ที่สำคัญควรสอนให้ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศ โดยเฉพาะการป้องกันเวลาที่มีการร่วมประเวณี

หากในกรณีที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่มีความรู้ไม่เพียงพอ ทั้งในด้านเนื้อหาสาระ เทคนิควิธีการในการอบรมสั่งสอนลูกวัยรุ่น ก็ควรที่จะหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่อต่าง ๆ และจากการพูดคุยแลกเปลี่ยนกับกลุ่มพ่อแม่ผู้ปกครองคนอื่นที่มีลูกวัยรุ่นอยู่ในครอบครัว หรือการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เช่น แพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ เพื่อช่วยดูแลวัยรุ่นที่มีปัญหาเฉพาะ

สุดท้าย ควรให้ความร่วมมือกับบุคคลหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแก่วัยรุ่นต่อไป

5.2.1.2 โรงเรียน

โรงเรียน ครู ควรเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น มีรูปแบบวิธีการสอนที่สนุกไม่ดุดำ ลงโทษจนเกินความจำเป็น ไม่ควรปิดกั้นเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่น แต่ควรอธิบายให้เด็กนักเรียนได้เข้าใจในธรรมชาติและ ความแตกต่างของแต่ละเพศ อธิบายการวางตัวทางเพศรวมถึงความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศที่เหมาะสม ครูพร้อมชี้แนะแนวทางปฏิบัติในสิ่งที่เหมาะสมตามวัยของนักเรียน และครูโรงเรียนไม่ควรเลือกปฏิบัติ ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทั้งเชื่อมั่นในศักยภาพของบุคคลที่จะพัฒนาขึ้นได้

นอกจากนี้ โรงเรียนควรมีกิจกรรมนอกหลักสูตรต่าง ๆ เพื่อช่วยให้วัยรุ่นได้ระบายและแสดงความสามารถเฉพาะทาง เช่น การเล่นดนตรี หรือกีฬา ส่วนกฎระเบียบของโรงเรียนควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลและทันต่อปัญหาสถานการณ์ของวัยรุ่น เป็นประชาธิปไตย เพราะจะช่วยให้นักเรียนวัยรุ่นมีทัศนคติที่ดีต่อชีวิตการศึกษาและใช้ชีวิตในโรงเรียนอย่างมีความสุข

5.2.1.3 รัฐ

หน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นและครอบครัว ควรร่วมกันสร้างแนวทางการกระตุ้นให้พ่อแม่ผู้ปกครองหันมาสนใจ ดูแล และมีการอบรมเลี้ยงดูลูกวัยรุ่นอย่างเหมาะสม เช่น วิธีการรณรงค์ให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องการเลี้ยงดู หรือธรรมชาติของวัยรุ่น สร้างกิจกรรมให้พ่อแม่และลูกวัยรุ่นได้มีโอกาสพบปะแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นโดยมีนักวิชาการเข้าร่วมด้วย รวมทั้งหน่วยงานของรัฐควรจัดสถานที่ให้เด็กวัยรุ่นได้ระบายและแสดงความสามารถเฉพาะด้านอย่างเพียงพอ เช่นการสร้างสนามกีฬา ส่งเสริมการเล่นดนตรี

นอกจากนี้ รัฐควรออกนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการสร้างค่านิยมจิตสำนึกที่ดีกับวัยรุ่นในเรื่องการดำเนินชีวิตทั่ว ๆ ไป และพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เช่น ออกนโยบายควบคุมจากเลิฟซีน ในโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ที่มักนำเสนอแนวคิด ทัศนคติ และค่านิยมแก่วัยรุ่นจนเกิดการเลียนแบบและเอาอย่างที่ไม่ดี ๆ หรือมาตรการที่ดูแลความรุนแรงทางสื่อ เป็นต้น

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยแบบเจาะลึกในประเด็น การปะทะกันระหว่างวัฒนธรรมของของกลุ่มวัยรุ่นกับวัฒนธรรมหลักของสังคม โดยเฉพาะความกดดัน ความตึงเครียดที่เกิดจากการขัดกันระหว่างวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มวัยรุ่นกับสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา
2. ควรมีการศึกษาขยายภาพต่อจากการวิจัยในครั้งนี้ ทั้งในระดับของพื้นที่และกลุ่มเป้าหมาย เช่น การศึกษากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นในภูมิภาคต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างทางสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม ค่านิยม และวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมนั้น ๆ

ภาคผนวก ก

แนวทางการสัมภาษณ์เจาะลึก ประกอบด้วยโครงสร้างหลัก 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

- 1) ชื่อ
- 2) เพศ
- 3) อายุ
- 4) ศาสนา
- 5) ระดับชั้นของการศึกษา
- 6) กิจกรรมยามว่าง
- 7) จำนวนพี่น้อง จำนวนบุคคลที่อาศัยอยู่ในครอบครัว
- 8) อายุ อาชีพ รายได้ของพ่อแม่ผู้ปกครอง
- 9) บุคคลภายในครอบครัวที่สนิทสนม (สาเหตุของความสนิทสนม)
- 10) สัมพันธภาพภายในครอบครัว (ทั้งในยามปกติ เจ็บป่วย และช่วงเวลาสำคัญที่ต้องการกำลังใจ เช่น การสอบ / แข่งขัน)
 - (1) ลักษณะกิจกรรมที่ทำร่วมกัน ความถี่บ่อยของการทำกิจกรรมร่วม
 - (2) ความสัมพันธ์กับพ่อแม่ผู้ปกครองและบุคคลที่อาศัยด้วยกันภายในครอบครัว(ความขัดแย้ง ความรักใคร่ปรองดอง)
 - (3) การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การปรึกษาหารือกับพ่อแม่ผู้ปกครอง
 - (4) ความถี่บ่อยของการปรึกษาหารือ
 - (5) การไต่ถามทุกข์สุขดิบ พร้อมสัมผัส (เช่น ลูบหัว กอด จับมือ)
 - (6)ความถี่บ่อย
- 11) ลักษณะที่พักอาศัยและสิ่งแวดล้อม
 - (1) ลักษณะบ้าน อาศัยอยู่กับใคร ระยะเวลาที่อยู่บ้านหลังนี้ บ้านเช่า หรือบ้านของตนเอง

(2) ลักษณะสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ บ้าน และชุมชนใกล้เคียง ความสะดวก รวดเร็วในการเดินทาง สถานที่บันเทิงต่าง ๆ เช่น ห้างสรรพสินค้า ผับ เคาท์บาร์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ

2.1 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศ

2.1.1 การวางตัวทางเพศ

2.1.1.1 การแต่งกาย (ในสถานที่คาดหวัง/เคร่งครัด เช่น สถานที่ราชการ ศาลากลาง และในสถานที่ไม่ได้คาดหวัง เช่นตลาด แหล่งบันเทิง สนามกีฬา ที่บ้าน)

-รูปแบบ/วิธีการ การแต่งกาย

-ความเหมาะสม ถูกกาลเทศะ ความปลอดภัยของการแต่งกาย ในปัจจุบัน

-ลักษณะของการแต่งกายที่เหมาะสมกับเพศของตน

2.1.1.2 กิริยาการพูดจา (พูดกับพ่อแม่ผู้ปกครอง ญาติผู้ใหญ่ พี่น้อง ครู อาจารย์ เพื่อนสนิทในกลุ่ม)

-รูปแบบ/วิธีการ กิริยาการพูดจา

-ความเหมาะสม ถูกกาลเทศะ ของกิริยาการพูดจา ในปัจจุบัน

-ลักษณะของกิริยาการพูดจาที่เหมาะสมกับเพศของตน

2.1.1.3 การแสดงกิริยาท่าทาง (เช่น การเดิน การนั่ง การวิ่ง การกิน)

- รูปแบบ/วิธีการ การแสดงกิริยาท่าทาง

-ความเหมาะสมถูกกาลเทศะของการแสดงกิริยาท่าทางในปัจจุบัน

-ลักษณะของการแสดงกิริยาท่าทางที่เหมาะสมกับเพศของตน

2.1.1.4 การแสดงอารมณ์ต่าง ๆ (เช่น รัก โกรธ แค้น เศร้า เสียใจ ชื่นชม เกลียด เบื่อหน่าย)

-รูปแบบ/วิธีการ การแสดงอารมณ์

-ความเหมาะสม ถูกกาลเทศะของการแสดงอารมณ์ในปัจจุบัน

-ลักษณะของการแสดงอารมณ์ที่เหมาะสมกับเพศของตน

2.1.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม

2.1.2.1 การแต่งกาย เมื่อต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพศตรงข้าม(เพศตรงข้ามทั่วไป แฟน)

- รูปแบบ/วิธีการ การแต่งกายเมื่อต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพศตรงข้าม
- ความเหมาะสม ถูกกาลเทศะ ความปลอดภัย ของการแต่งกาย เมื่อต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพศตรงข้ามในปัจจุบัน
- ลักษณะของการแต่งกายเมื่อต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพศตรงข้ามที่เหมาะสม

2.1.2.2 การพูดจาต่อเพศตรงข้าม (เพศตรงข้ามทั่วไป แฟน)

- รูปแบบ/วิธี การพูดจาต่อเพศตรงข้าม
- ความเหมาะสม ถูกกาลเทศะของการพูดจาต่อเพศตรงข้ามปัจจุบัน
- ลักษณะของการพูดจาต่อเพศตรงข้าม ที่เหมาะสม

2.1.2.3 การแสดงท่าทางต่าง ๆ เช่น การเดิน การนั่ง การวิ่ง การกิน การจับมือถือ แขน โอบไหล่ กอด รุม ต่อเพศตรงข้าม (เพศตรงข้ามทั่วไป แฟน)

- รูปแบบ/วิธีการ การแสดงกริยาท่าทางต่อเพศตรงข้าม
- ความเหมาะสม ถูกกาลเทศะของการแสดงกริยาท่าทางต่อเพศตรงข้ามในปัจจุบัน
- ลักษณะของการแสดงกริยาท่าทางต่อเพศตรงข้าม ที่เหมาะสม

2.1.2.4 การแสดงออกทางอารมณ์ต่าง ๆ ต่อเพศตรงข้าม

- รูปแบบ/วิธีการ การแสดงอารมณ์ต่อเพศตรงข้าม
- ความเหมาะสม ถูกกาลเทศะของการแสดงออกทางอารมณ์ต่อเพศตรงข้ามในปัจจุบัน
- ลักษณะของการแสดงออกทางอารมณ์ต่อเพศตรงข้ามที่เหมาะสม

2.1.3 การร่วมประเวณี

2.2 ทักษะต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา

2.3 ทักษะต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ

- 2.3.1 การวางตัวทางเพศ
- 2.3.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม
- 2.3.3 การร่วมประเวณี
- 2.4 ทักษะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.4.1 โรงเรียน (บทบาท วิธีการ การให้ความสำคัญ-ความถี่ ผล)
 - 2.4.2 กลุ่มเพื่อน (บทบาท วิธีการ การให้ความสำคัญ-ความถี่ ผล)
 - 2.4.3 สื่อมวลชน (บทบาท วิธีการ การให้ความสำคัญ-ความถี่ ผล)
- 2.5 ทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา
 - 2.5.1 การมีแฟน การเปลี่ยนแฟน (รูปแบบ/ปริมาณ/ความถี่บ่อย)
 - 2.5.2 การใช้เวลา เงินทองไปกับกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้าม
 - 2.5.3 การอยู่ในสถานที่ที่เป็นส่วนตัวกับเพศตรงข้ามเป็นเวลานาน/ประจำ
- 2.6 ทักษะต่อผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศ
- 2.7 แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
 - 2.7.1 การวางตัวทางเพศ
 - 2.7.2 การมีสัมพันธภาพทางเพศ
 - 2.7.3 การร่วมประเวณี

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

- 3.1 การวางตัวทางเพศ
 - 3.1.1 ลักษณะของการแต่งกายในสถานที่ต่าง ๆ
 - 3.1.2 ลักษณะของกริยาการพูดจากับพ่อแม่ผู้ปกครอง ญาติผู้ใหญ่ พี่น้อง ครู อาจารย์เพื่อนสนิทในกลุ่ม
 - 3.1.3 ลักษณะของกริยาท่าทาง เช่น การเดิน การนั่ง การวิ่ง การกิน
 - 3.1.4 ลักษณะของการแสดงอารมณ์ เช่น รัก โกรธ หึงหวง แค้น เศร้า เสียใจ ซื่นซม เกลียด เบื่อหน่าย
- 3.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม
 - 3.2.1 ลักษณะของการแต่งกาย ขณะอยู่ต่อหน้าแฟนหรือเพศตรงข้ามทั่วไป
 - 3.2.2 ลักษณะของกริยาการพูดจากับแฟนหรือเพศตรงข้ามทั่วไป
 - 3.2.3 ลักษณะของการกริยาท่าทางเมื่ออยู่ต่อหน้าแฟนหรือเพศตรงข้ามทั่วไป

- 3.2.4 ลักษณะของการแสดงอารมณ์ เมื่ออยู่ต่อหน้าแฟนหรือเพศตรงข้ามทั่วไป
- 3.3 การร่วมประเวณี(ถ้ามี)
- (ช่วงอายุครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์ มูลเหตุ สถานที่ที่กระทำ ความต่อเนื่อง ความรู้สึก และการปรับตัวหลังมีเพศสัมพันธ์)

ส่วนที่ 4 วิธีการซักถามพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว

4.1 การวางตัวทางเพศ

- 4.1.1 การแต่งกาย (วิธีสอนให้แต่งกาย ลักษณะในแต่ละเงื่อนไขของเวลา สถานที่ การให้ความสำคัญ ความถี่ ผล)
- 4.1.2 กริยาวาจา (วิธีสอนให้พูดจา ลักษณะในแต่ละเงื่อนไขของเวลา สถานที่ การให้ความสำคัญ ความถี่ ผล)
- 4.1.3 กริยาท่าทาง (วิธีสอนให้แสดงกริยาท่าทาง ลักษณะในแต่ละเงื่อนไขของเวลา สถานที่ การให้ความสำคัญ ความถี่ ผล)
- 4.1.4 การแสดงอารมณ์ (วิธีสอนให้แสดงอารมณ์ ลักษณะในแต่ละเงื่อนไขของเวลา สถานที่ การให้ความสำคัญ ความถี่ ผล)

4.2 การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม

- 4.2.1 การแต่งกาย (วิธีสอนให้แต่งกาย ลักษณะในแต่ละเงื่อนไขของเวลา สถานที่ การให้ความสำคัญ ความถี่ ผล)
- 4.2.2 กริยาวาจา (วิธีสอนให้แสดงกริยาวาจา ลักษณะในแต่ละเงื่อนไขของเวลา สถานที่ การให้ความสำคัญ ความถี่ ผล)
- 4.2.3 กริยาท่าทาง (วิธีสอนให้แสดงกริยาท่าทาง ลักษณะในแต่ละเงื่อนไขของเวลา สถานที่ การให้ความสำคัญ ความถี่ ผล)
- 4.2.4 การแสดงอารมณ์ (วิธีสอนให้แสดงอารมณ์ ลักษณะในแต่ละเงื่อนไขของเวลา สถานที่ การให้ความสำคัญ ความถี่ ผล)

4.3 การร่วมประเวณี (วิธีการ การให้ความสำคัญ - ความถี่ ผล)

ส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ

5.1 ความต้องการการสนับสนุนเพื่ออบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศ

- 5.1.1 ครอบครัว
- 5.1.2 โรงเรียน

5.1.3 รัฐ

5.1.4 อื่น ๆ

5.2 ความต้องการอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

ส่วนที่ 6 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ภาคผนวก ข

การได้มาของประเด็นการวิจัยหลัก

1. การสำรวจคำอวยพรในวันสำคัญต่าง ๆ นักเรียนวัยรุ่น

วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อมุ่งหวังค้นหาค่านิยมของวัยรุ่นที่สะท้อนจากคำอวยพรในวันต่าง ๆ ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับการได้มาซึ่งหัวข้อหลักในการวิจัย
วิธีการศึกษา มีดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญและโรงเรียนประชากรราษฎร์อุปถัมภ์ ตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น - ตอนปลาย

กลุ่มตัวอย่างที่ได้ในการศึกษา ใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญในแต่ละระดับชั้น จำนวน 471 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

แบบสอบถาม จำนวน 471 ชุด ซึ่งประกอบไปด้วย คำอวยพรในวันสำคัญดังต่อไปนี้
วันปีใหม่ (2546) วันคริสต์มาส (2545) วันเด็ก (2546) วันตรุษจีน (2546) และวันวาเลนไทน์ (2546)

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาได้แบ่งลักษณะของค่านิยมที่สะท้อนจากคำอวยพรของนักเรียนวัยรุ่น ทั้งหมด 15 ค่านิยมโดยนางงานวิจัยเรื่อง ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย: เครื่องมือในการสำรวจวัด ของ สุนทร โคมิน และสมิท สมัครการ มาเป็นพื้นฐานในการจัดประเภท ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. การเป็นที่ชื่นชมยกย่องในสังคม (มีชื่อเสียง มีเกียรติ เป็นที่ชื่นชม ยกย่อง ยอมรับของสังคม)
2. การชีวิตที่สนุก / ตื่นเต้น (สำราญ รื่นเริงบันเทิง ตื่นเต้นโลดโผน)
3. การมีชีวิตที่สบาย (มีเงิน มีงาน พอกินพอใช้ ไม่เดือดร้อน ไม่เจ็บป่วย เกิดอุบัติเหตุ)

4. การมีมิตรที่ดี (มีมิตรแท้ ซื่อสัตย์ รู้ใจกันและกัน)
5. การมีคนรัก (การมีความรักความเข้าใจอย่างใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม)
6. การมีหลักธรรมศาสนาเป็นที่ตั้ง (มีศีลธรรมสูง ศาสนายึดเหนี่ยว)
7. ความเป็นปราชญ์ ผู้รู้ดี (ความพึงพอใจในความเป็นผู้รู้ ประสบการณ์ ปัญญา ความสำเร็จทางการศึกษา)
8. ความมั่งมีในเงินทองและวัตถุนิยม (การมีฐานะร่ำรวย มีทรัพย์สิน บริวาร ซึ่งได้มาจากอำนาจเงิน)
9. ความสุขส่วนตัว
10. ความเสมอภาค (ความเสมอภาค ความยุติธรรมในสังคม)
11. ความสำเร็จในอาชีพ (พอใจที่ได้ทำงานที่ชอบ)
12. ความสุขในชีวิตครอบครัว (อบอุ่น ราบรื่น รักใคร่ ใกล้ชิด มั่นคงในชีวิตครอบครัว)
13. ความสวยงามรูปร่าง หน้าตา
14. การเลี้ยงดู พันน
15. โลกที่มีสันติสุข

นอกจากนี้ ผู้ศึกษา ยังแบ่งลักษณะหลักประจำใจที่ใช้ยึดในการดำเนินชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น 21 หลัก ดังนี้

1. การบังคับตัวเอง (บังคับเข้มงวดกับตัวเอง ความอดทนต่อทุกอย่าง)
2. การเป็นตัวของตัวเอง (เชื่อมั่นในตัวเองและพึ่งตนเอง)
3. การปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม (อะลุ่มอล่วย ผ่อนหนักเป็นเบา)
4. การประมาณตน (ยอมรับสภาพที่แท้จริงของตน พยายามในสิ่งที่ตนมี)
5. การพึ่งพาอาศัยกัน (ชอบที่จะพึ่งพา ช่วยเหลือ ฝากเนื้อฝากตัว)
6. การมีความสามารถสูง (มีความรู้ความสามารถ เอาจริงเอาจัง ทำงานเก่งและคล่อง)
7. การมีอารมณ์สงบและสำรวม (ใจเย็นสุขุมรอบคอบ)
8. การรักษาใจกัน (ไม่ก้าวร้าว รักษาสัมพันธ์)
9. ความรักใคร่ชอบพอสนิทสนม (นิยมที่จะปฏิบัติต่อกันด้วยความรักใคร่ เอ็นดู และอ่อนโยน)
10. การให้อภัย (ไม่จองเวรจองกรรม)
11. ความกตัญญูรู้คุณ

12. ความทะเยอทะยาน (ตั้งเป้าหมายความสำเร็จในชีวิตสูง มุ่งทำงานหนัก เพื่อบรรลุถึงเป้าหมาย)
13. ความอ่อนน้อมเชื่อฟัง (เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่)
14. การศึกษาสูง (นิยมแสวงหาการศึกษาสูง ปัญญาคืออาวุธ)
15. ความซื่อสัตย์ (มีความจริงใจ ตรงไปตรงมา)
16. ความรับผิดชอบ (รู้หน้าที่ มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา)
17. ความสนุกสนาน (ชอบสนุก มีอารมณ์ขัน มีชีวิตที่ร่าเริง ไม่ตึงเครียด)
18. ความคิดสร้างสรรค์ (มีจินตนาการสูง หัวศิลป์)
19. ความมีเมตตาอารี (มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นอกเห็นใจ พร้อมที่จะช่วย)
20. การมีศักดิ์ศรี (ยึดศักดิ์ศรีเป็นที่ตั้ง)
21. การทำดีได้ดี (เชื่อในหลักทำดีได้ดี)

ผลการศึกษา

ตารางที่ 1 แสดง จำนวน ร้อยละ ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลพื้นฐาน		จำนวน (N=471)	ร้อยละ(100)
เพศ	ชาย	235	49.9
	หญิง	236	50.1
อายุ	11	1	0.2
	12	36	7.7
	13	128	27.2
	14	147	31.3
	15	52	11.1
	16	36	7.7
	17	35	7.4
	18	31	6.6
	19	3	0.6
	20	1	0.2
ระดับชั้นการศึกษา			
	ม.1	160	34.0
	ม.2	163	34.7
	ม.3	36	7.7
	ม.4	49	10.4
	ม.5	26	5.5
	ม.6	36	7.7

หมายเหตุ : ตารางนี้จัดทำโดยผู้ศึกษา

ตารางที่ 2 แสดงค่านิยมเด่นในคำอวยพรของกลุ่มตัวอย่าง

คำอวยพร	ค่านิยมเด่น
1. คำอวยพรในวันคริสต์มาส/ปีใหม่ที่เคยได้รับจากเพื่อนมากที่สุด	ความสุขส่วนตัว การมีชีวิตที่สบาย
2. คำอวยพรในวันคริสต์มาส/ปีใหม่ที่เคยอวยพรให้เพื่อนบ่อยครั้งที่สุด	ความสุขส่วนตัว การมีชีวิตที่สบาย
3. คำอวยพรในวันคริสต์มาส/ปีใหม่ที่เคยได้รับจากเพื่อนแล้วรู้สึกประทับใจมากที่สุด	ความสุขส่วนตัว การมีชีวิตที่สบาย
4. คำอวยพรในวันเด็ก ที่เคยได้รับจากเพื่อนมากที่สุด	ความเป็นปราชญ์ ผู้รู้ดี การเป็นที่ชื่นชมยกย่องในสังคม การเป็นที่ชื่นชมยกย่องในสังคม
5. คำอวยพรในวันเด็กที่เคยอวยพรให้เพื่อน บ่อยครั้งที่	ความสุขส่วนตัว
สุด	
6. คำอวยพรในวันเด็กที่เคยได้รับจากเพื่อนแล้วรู้สึกประทับใจมากที่สุด	ความเป็นปราชญ์ ผู้รู้ดี ความสุขส่วนตัว
7. คำอวยพรในวันตรุษจีน ที่เคยได้รับจากเพื่อนมากที่สุด	มั่งมีในเงินทอง วัตถุนิยม ความสุขส่วนตัว
8. คำอวยพรในวันตรุษจีน ที่เคยอวยพรให้เพื่อนบ่อยครั้งที่สุด	มั่งมีในเงินทอง วัตถุนิยม ความสุขส่วนตัว
9. คำอวยพรในวันตรุษจีนที่เคยได้รับจากเพื่อนแล้วรู้สึกประทับใจมากที่สุด	มั่งมีในเงินทอง วัตถุนิยม ความสุขส่วนตัว
10. คำอวยพรในวันวาเลนไทน์ ที่เคยได้รับจากเพื่อนมากที่สุด	การมีคนรัก ความสุขส่วนตัว

ตารางที่ 2 แสดงค่านิยมเด่นในคำอวยพรของกลุ่มตัวอย่าง(ต่อ)

คำอวยพร	ค่านิยมเด่น
11. คำอวยพรในวันวาเลนไทน์ ที่เคยอวยพรให้เพื่อน บ่อยครั้งที่สุด	การมีคนรัก ความสุขส่วนตัว
12. คำอวยพรในวันวาเลนไทน์ที่เคยได้รับจากเพื่อน แล้วรู้สึกประทับใจมากที่สุด	การมีคนรัก ความสุขส่วนตัว
13. สิ่งที่ยากขอมากที่สุด	ความมั่งมีในเงินทอง วัตถุนิยม ความสุขในชีวิตครอบครัว
14. หลักประจำใจที่ใช้ยึดในการดำเนินชีวิตประจำวัน	การเป็นตัวของตัวเอง การบังคับตนเอง

หมายเหตุ : ตารางนี้จัดทำโดยผู้ศึกษา

กล่าวโดยสรุป ค่านิยมเด่นที่ปรากฏในคำอวยพร เรียงลำดับ ได้ดังนี้

อันดับ 1 ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับความสุขส่วนตัว

อันดับ 2 ค่านิยมที่เกี่ยวข้อง การมีชีวิตที่สบาย ความมั่งมีในเงินทอง
วัตถุนิยม และการมีคนรัก

สำหรับค่านิยมเด่นที่ปรากฏใน สิ่งที่ยากจะขอมากที่สุด เรียงลำดับได้ดังนี้

อันดับ 1 ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับ ความมั่งมีในเงินทอง วัตถุนิยม

อันดับ 2 ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับ ความสุขในชีวิตครอบครัว

หลักประจำใจที่กลุ่มตัวอย่างใช้ยึดในการดำเนินชีวิตประจำวัน เรียงลำดับได้ดังนี้

อันดับ 1 การเป็นตัวของตัวเอง

อันดับ 2 การบังคับตนเอง

2. ชาวที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนไทย ในรอบปี 2545

วัตถุประสงค์ของการค้นคว้าในครั้งนี้ เพื่อมุ่งหวังค้นหาค่านิยมของวัยรุ่นที่สะท้อนจากประเด็นข่าวพาดหัวตามหน้าหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับการได้มาซึ่งหัวข้อหลักในการวิจัย

สำหรับเกณฑ์ที่ใช้เลือกประเภทหนังสือพิมพ์ที่ใช้สำหรับค้นคว้า คือต้องเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีลักษณะประจำวัน ซึ่งสามารถใช้เกณฑ์ของยอดจำหน่ายในแต่ละวัน ทั้งต้องเป็นหนังสือพิมพ์ที่สามารถสะท้อนปัญหาสังคมได้ นั่นคือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้แบ่งประเภทของค่านิยมสะท้อนในประเด็นข่าวออกเป็น 9 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง พฤติกรรมทางเพศ
2. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง แฟชั่น (การแต่งกาย / มือถือ / ดารา / รถ)
3. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง ความสวยงาม
4. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง การใช้ความรุนแรงเข้าแก้ปัญหา
5. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง ยาเสพติด
6. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง การพนัน/เสี่ยงโชค
7. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง ความสนุกสนาน
8. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง การศึกษา/ความเพียร
9. ค่านิยมที่สะท้อนเกี่ยวกับเรื่อง การเสนอแนะสังคม

สำหรับประเด็นข่าวในรอบปี 2545 มีดังนี้

เดือนมกราคม

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1. ยาบ้าแฮร์รี่ พอตเตอร์ นร.ผลิตขายแบบใหม่กำลังฮิต	ค่านิยมสะท้อน ยาเสพติด
2. ด.ญ.กินยาลดอ้วน หมอชี้อาจเป็นเหตุฆ่า2หนูน้อย	ค่านิยมสะท้อน ความสวยงาม
3. ชี้อัฒภาพ 13 ชายหื่นมัดอึบเด็ก	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
4. แข่งฟุตบอลมรณะ นร.ยั่วยิงกันดับ	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
5. เด็กรุ่นใหม่ผิดปกติ ? วัย 14 ฆ่าที่ละ 2	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง

สมอง - เลี้ยงดูบงการ

6. 3 เด็กชายรุมโทรม ด.ญ 8 ขวบ	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
7. ของขวัญให้พ่อ แม่ อย่าละเลยนะเจ้า ลืมรลรักในวัยเรียน	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
8. วัยโจ้ ฮิตเสริมจู้ แห่ฉีदन้ำมันมะกอก	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ และแฟชั่น
9. จับลูกหมอลำดัง เอเยนต์ยาบ้า	ค่านิยมสะท้อน ยาเสพติด
10. นร.ม.3 โดนบังคับค้ายาบ้า ดร.ไม่เชื่อ - อ้างกูเรื่อง	ค่านิยมสะท้อน ยาเสพติด
11. ตรวจอารีชีเอ..นายวัลลภ สว. ไปดูพฤติกรรมเด็กวัยรุ่นที่มาเที่ยว	ค่านิยมสะท้อน ความสนุกสนาน
12. ระบาดหนัก..ตำรวจบุกค้นบ้านเลขที่ 68 เปิดเป็นโต๊ะบอลเล่นพนันพบ นักเรียนสูมหั่ว	ค่านิยมสะท้อน การพนัน

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. ชาโจ้กรีดกรีด รับนักร้องยูน มาโกโตะ เขี่ยบก้นบาดเจ็บ	ค่านิยมสะท้อน แฟชั่น
2. เจาะชีวิตสาวไฮดี้โลด์ 5 เดือน ชีเบนท์เงินฝาก3ล้าน	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ และแฟชั่น
3. บัณฑิตตัวอย่างมาจากกองขยะ	ค่านิยมสะท้อน ความเพียร
4. เดือนพค. ตรวจฉีกร.ทุกจังหวัด	ค่านิยมสะท้อน ยาเสพติด
5. ดิ้นคืนรับปีใหม่เกิดตะลุมบอน ก่อนถูกล่าถล่ม ไล่ฆ่าระห่ำชาวัยโจ้วัย 16	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง และความสนุกสนาน
6. นร.สาวชั้นม.3อยู่กินหนุ่มม.5 สลดสังคมไทยวิกฤต 4 นักเรียนชั้นมัธยม ริเรียนรักนอกตำรา ชิงสุกก่อนห้าม	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
7. แนะนำวิธีสำเร็จความใคร่ทำไบบ้าง สำนักนายก พื้ดจัดพิมพ์หนังสือคู่มือ	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
8. เพยนศ.สาวแห่ขายกาม ปิดเทอม - หาเงิน	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ

แก่นักเรียน นิสิต นศ.ยึดสวนลุมพินี

เดือนกุมภาพันธ์

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1. โกลาหลตรวจจีเด็ก สุ่มถึงโรงเรียน เข้าคิว 12 ล้านคน	ค่านิยมสะท้อน ยาเสพติด
2. เปลี่ยนไป..ตระหนกเกินไป บันทึกวัยใส เพศลิว วัยละอ่อน??	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
3. จับได้ะบอกรายใหญ่ เครือข่ายเชื่อมโยง ข้ามนศ.	ค่านิยมสะท้อน การพนัน

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. นร.ม.4 ช่มชื่น ม.2 จนตั้งท้อง - ถูกจับ ลด สงคมเสื่อมทรามเด็กนร.ชาย รุ่นพี่ก่อคดีร้ายทางเพศ	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
2. นศ.ทอมจอมทมิฬมีดแทงคอ นศ.ลาว สยอในวิทยาลัย	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
3. รวบนศ.วิศวะบีบรัดชิงสาว ชื่อเอ็ม 67 ทางเน็ต	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
4. หมูจิว วัยรุ่นไทยและต่างชาติไป หาซื้อหมูจิว จากร้านในจตุจักร	ค่านิยมสะท้อน แฟชั่น
5. ล้างโต๊ะบอกลิทธิพลเงินร้อยล้าน ตามฆ่า นศ.ติดหนี้	ค่านิยมสะท้อน การพนัน
6. โจรสาวคุมแก๊งนร.ปล้นดะ เงินซื้อรถกระบะป้อม	ค่านิยมสะท้อน แฟชั่น
7. สาวมธ.ไร่จับหนุ่มชาดิสต์ นศ.หนุ่มมหาวิทยาลัยชื่อดังหึงโหด บุกจุดเพื่อนนศ.สาวจากหอพัก	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
8. รวบแก๊งนร.สาวค้ายาบ้า นร.หญิง ม.3 ตั้งแก๊งแบ่งทีมซื้อยาบ้ามาขายให้เพื่อน	ค่านิยมสะท้อน ยาเสพติด

เคยมีลูกค้าในโรงเรียนกว่า 500 คน

เดือนมีนาคม

หนังสือพิมพ์ เดลินิวส์

1. ขวัญใจใจ กลุ่มศิลปิน จอห์นนี่ จูเนียร์ คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
นักร้องยอดนิยมของญี่ปุ่นเดินทางมาถึงไทย
แฟนเพลงชาวไทยนับพันคนรอรับ
2. ปลอ่ยเงินกู้เถื่อนเปิดใจครีမ် คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
ดอกรเบียมหาโชค นศ.ตกเป็นเหยื่อ
3. สาวผิวงาม ..นศ.จิรนันท์ สุสวัณดี คำนิยมสะท้อน ความสวยงาม
นศ.วัย 18 ปี ผู้เข้าประกวดมิสไทยแลนด์เวิร์ล
คว้าตำแหน่งผิวสวย
4. คำนิยมเช็กชั้นร. อีบี! ไม่มีสัมพัทธ์ คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
แค่อยากตื่นขึ้นมาเพื่อนกัน
5. นิสิตสาวเกษตร ลูกจัน ลั่นแสบบน คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
พิชิตมิสไทยแลนด์

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. วัยรุ่นกรีด ศิลปินยุ่นลั่นพญา คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
แฟนฯรุมกรีดศิลปินเพลงวัยรุ่น
2. ตืด แต่วหญิงแท้ ยึดโรงหนังชั้น 2 คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
ลอบชายเช็กจี๋ปุระชัยจัดการ
3. นร.ม.3ดวงเฮงถูกที่1 - รับ 6ล้าน คำนิยมสะท้อน การเลี้ยงดู
เผยชอบเล่นหวย

เดือนเมษายน

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1. นศ. - บัณฑิตตกงานคิดสั้น ค้ายาอี - เค คำนิยมสะท้อน ยาเสพติด
รับได้เงินมาพาสาวเที่ยว
2. ยันแก๊พ.ร.บ. ศึกษาไม่สนใจจัดรอน. คำนิยมสะท้อน การศึกษา

- นรชนป.6 ชั้นม.1 วัดดวงจับสลาก
คนที่ไม่ได้รื้อให้กันระงม
3. อย่าใช้โทรมือถือ มท.1 เดือนเด็ก คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
อ้างผลการศึกษา เดือนเด็ก
อายุต่ำกว่า 18 ปี
 4. กวาดจับเทป - ซิตโต้ดินเหนียวหายาบ คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
แม่ค้ารับวัยใจฮึดมีกำไรดี
 5. 7 บ้ากามรุมโทรมเด็ก 14 ปี ภัยมืดของ คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
เด็กสาวขณะมานั่งรอเพื่อน
ไปดูคอนเสิร์ตแต่เจอ 7 วัยรุ่น
 6. นศ.ชายจับแฟนเก่าถ่ายวี คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
 7. บุ๊กจับคำกาม ตร.ให้นอนฟรี คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
นส.เร่ ชายตัว อายุเพียง 16 ปี
 8. รวบหนุ่มแบงค์เป็นเอเยนต์น้ำกาม คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
นศ.ชายตัวสาวพาณิชย์ช่วย
ชักจูงเพื่อนมาทำ
 9. ล่าอีก 3 เยาวชนแหก อุเบกขา ปล้นแท็กซี่ คำนิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
- หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ
1. นางสาวไทยคึกคักลูกสาวรองอธิการ คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
ประชันโฉมลูกหมอ
 2. ทำเก้ไก้ตั้งใจ โน้ต - ตูน รณรงค์การเมือง คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
เป็นเยาวชนต้นแบบตามโครงการ
เยาวชนรุ่นใหม่เพื่อเป็นต้นแบบที่ดี
 3. เณรหนี ถูกตำรวจจับกุมขณะพา คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
นส.น้ำเข้าร่วมหลับนอน
 4. ลวงแฟนเก่าเรียงคิวยั คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
รวบ 3 ทรรศนออกอุบาย
มอมเหล้าอดีตแฟนสาวสมาชิกแก๊ง

5. นักเรียนสาวสุดซ่า ส้มครั้นเอ็นทรานซ์ พ่อแม่ไม่ให้สอบผูกคอตาย	ค่านิยมสะท้อน การศึกษา และการใช้ความรุนแรง
6. โจ้ไทยกรีดสั่นรับจิมมี่ - ซึบาสะ นักเรียนนิโคลหวิดถูกเหยียบ ขาโจ้ วัยจีบกรีดสั่นตอนเมืองแปบแตก	ค่านิยมสะท้อน แฟชั่น
7. หลากลิลาสาวไซดีไล่นักศึกษา สาวห้าว - มาร์กก็ ดูจะเป็น	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ และแฟชั่น ค่านิยมใหม่เด็กสาวยุคนี้

เดือนพฤษภาคม

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1. 2545 วันรุ่นกวนเมือง ฮิตดังแก๊ง!?! แข่งกัน ร้ายบริสุทธิ์	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
2. ลวงข่มขืนเด็กหญิงฮอตไลน์โจ นัดไต่หื่นขยี้ยับ ฮิตไลน์คลายเครียดทำพิษ ทำตัวเป็นสื่อกลางให้คนขี้เหงามาเจอกัน จนเป็นเรื่อง	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
3. เปิดห้องคอนโดริมน้ำมั่วปาร์ตี้รกร ตร.บุกจับโจ้คนรวย 25 คนรวด	ค่านิยมสะท้อน ยาเสพติด
4. 2 นร.ชิงสยองลิบล้อท๊อป สองนักเรียนชั้น ม.5 โรงเรียนชื่อดังคึกคะนองชิงแมงกะโหลก แข่งกับเพื่อน	ค่านิยมสะท้อน ความสนุกสนาน
5. พ่อพิมพ์ก่อเหตุบัดสี อีบนร.สาวทอง ทำแท้งทอดทิ้ง หนุ่มใหญ่ผู้ช่วยเหลือ.โรงเรียน ชอบเด็กสาววัยเอ๊ะ หลอกลูกศิษย์ ม.5 มาหลบนอนให้สัญญาว่าจะแต่งงานด้วย เมื่อเรียนจบ	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. ด.ช.วัยประถมรุมอนาจาร ด.ญ. 2 พี่น้อง อายุ 6 - 7 ปี เผยจดจำตัวอย่างมาจาก	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ

หนังสือที่ผู้ใหญ่เปิดให้ดู

2. รวบบ้างกะโล มอมเมาเนตรนารี คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ ยาเสพติด
 สลดนร.หญิงวัยแค่ 14 ปีตกเป็นทาสยานรก
 ถูกแฟนหนุ่มมอมเมาจนเสียคน
3. นร.แนะอย่าเอาคนที่มึน ๆ คูณเด็ก คำนิยมสะท้อน เสนอแนะสังคม
 นักเรียนวัยใสทำสุวิทย์ทะเลาะ
4. ฮิตเป็นทหารแฟชั่นใหม่ คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
 เหลือดาราติดยาตกงาน
5. เลือก 3 ขวัญใจใจ มอส – ตู๋ – นิโคล คำนิยมสะท้อน การพนัน
 ด้านพนันบอลโลก
6. ผับเส้นใหญ่! เส้นใหญ่จับ 7 หนไม่ปิด คำนิยมสะท้อน ความสนุกสนาน
 ทั้งจี้ม่วงปล่อยเด็กเข้าเที่ยว
7. โทรฮอตไลน์ลวง ม.2 ทูบขี้กามในมานูรี คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
8. เ็นติดมहाลัยศิลป์ปิ้งดัง แดน – เมย์ – แนนซี่ คำนิยมสะท้อน ความเพียร
 เผย 2 เด็กตาบอดคนเก่งมุ่งมั่นตั้งใจ
 จนสอบติด
9. เชียงใหม่ป่วน แก๊งชาบูไร ซ้ายกพวก คำนิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
 ไล่ตีคนทุบพังข้าวของ
10. อันตรายห้องน้ำ ช่มชืนยับสวณสาธารณะ คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
 สาว 19 เข้าไปปลดทุกข์เดินออก นศ.วัย 16
 ผลักชกท้องขี้กาม
11. ฮือฮา นศ.สวนดุสิตเหมือนอาภัสรา คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
 ชิงมิสไทยแลนด์ยูวันแรกสมัคร 50 คน
12. นศ.ขอไม้ในลายเปียร์งานนี้? ควรหรือไม่ควร คำนิยมสะท้อน แฟชั่น
13. ตร.ไล่เก็บซีดีแอบถ่าย 2 นร.เริงสวาท คำนิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
 ปีมชายเกลื่อนในหมู่นร.ผู้ปกครองร้อง
 สอบสาวต้นตอมืออุบาทว์แผ่น

เดือนมิถุนายน

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. จัปนร.หญิง 14 โครตศุ กระทีบตร.สลบ	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
ยั่วจะถูกห้ามเบิ้ลจยย.พาแก๊ง 20 คน รุมยำ	
2. นศ.ทิ้งรถเขี่ยรับอลตาย 4 ศพ	ค่านิยมสะท้อน ความสนุกสนาน

เดือนกรกฎาคม

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1. รวบก๊วนนศ.ชายตัวทอด้กดังมีชื่อไผ่	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
ใช้บริการตำรวจ กก.สด.ลุยจับสาว	
บริการทางเพศและเป็นแม่เล้าส่งเด็กสาว	
ทั้งหมด 5 คน แม่เล้ารุ่นเล็กยังเป็น	
นร.พาณิชย์	
2. ทิ้งปัญหารัก 3 เล้า นศ.สาวโดนน้ำดับ	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
3. นางเอกนุ่น รับมีดาราชายตัว ออย่าเหมา	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
แต่งตัวโป๊มั่วเซ็กซี่ หมอวัลลภบอกสังคม	
เปลี่ยนไปแล้ว	
4. ค้ายาบ้า นศ. เอ็นศ.ปี4 ถูกจับขณะมา	ค่านิยมสะท้อน ยาเสพติด
ส่งยาบ้าให้สองนศ. โดยรับว่าขายยาบ้า	
นำเงินไปผ่อนรถและประกันแฟนที่ติดคุก	
คดียาบ้า	
5. อูริกจั่วว โสภณมีเด็ก เพื่อง...สุด - สุด!!	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
คนดังผูกขาดช็อกกาม	

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. คนแห่กรี๊ด ปีม ดีทูปี รับปริญญา	ค่านิยมสะท้อน แฟชั่น
แดนแม่ แฟนเพลงแห่กรี๊ด	
2. นศ.สาวนัดแฟนไปยิงในม้านรุต	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
3. โสภณมีรากหญ้าประตูละ 20 บาท	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
หน้าสถานี ผลวิจัยสุดสลดจ.สาวราชภัฏ	

- คลุกคลีถึงกัน!ทั้งวัยรุ่นวัยดีก
4. ล้วงคลักใจครีมนะกำลังเรียน
นิยมจับคู่ผิวเมียบ สมพงษ์ จิตระดับ
แนวความฟอนเฟะของเด็กไทยนับวัน
หมกมุ่นแต่กลกาม
ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
 5. แฉนร.มั่วเซ็กซ์ในห้องเรียน นักวิจัยจุฬา
ชี้ชั้นมัธยมล้วงควักกันระบาคหนัก
ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
 6. นร. ไทยสุดเจ๋ง คว่ำ 4 ทอง 4 เงิน
โอลิมปิกวิชาการ
ค่านิยมสะท้อน การศึกษา

เดือนสิงหาคม

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. คอนเสิร์ตซาใจดีกันและจับเป็นพัน
ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
2. ม. 6 ยิ่งเทคโนโลยีฉลาดเฉลียว
ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
3. นร.ป.6 ก่อคดีสลด ลั่นโกแปดยิงเพื่อน
ในชั้นเรียนต้น
ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง

เดือนกันยายน

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1. ขาอ่อนสาวสวยยังมาสมัคร
ประกวดมิสไทยแลนด์เวิลด์วันสุดท้าย
เนืองแน่นโดยล่าสุดมีโคมสะคราญ
ประชันกันทั้งสิ้น 203 อนงค์
ค่านิยมสะท้อน แฟชั่น
2. สอนเพศศึกษานายวัลลภดูการสาธิต
การสอนวิชาเพศศึกษาของห้องกุลหลาบขาว
โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
3. หนุ่มวิศวะแค้นสาว เขียนเว็บไซต์แกล้ง
ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. ราชภัฏตีแม่เช็กซ์หมุ่นศ.จีจับเสียหื่น	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
2. บทเรียนรักนอกตำราครูหนุ่ม - นร. ลาว	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
3. แอมมีพวกมั่วเช็กซ์ทุกมหาลัยเข้ายุคของ นักฟัน	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
4. ลาวซูแรงให้แต่ง วิสวะปี 3 ขดยา - แขวนคอ	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา
5. อนาคต - กลางกรุงจุดชมขึ้น ม.1 ในซอย เปลี่ยว เผยกลุ่มคนร้ายเป็นเด็กเร่ร่อน แถมผู้ใหญ่ขี้เมา	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
6. อาชีวะทมิฬ! ฆ่าบนรถเมล์	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา
7. นศ.สาวหอการค้าเครียด อจ.โดดตึกเรียนดับ	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา

เดือนตุลาคม

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. น้องเชียร์ นร. ม.3 เป๊ะตามโม มงกุฎมิสทิน	ค่านิยมสะท้อน แฟชั่น
2. แก๊งรถชิงโดนจับนับร้อยข้าง 1 เดือน! ไม่สนเด็กเส้น - อิทธิพล	ค่านิยมสะท้อน ความสนุกสนาน

เดือนพฤษภาคม

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1. นศ.ยันกลุ่มใจหื่น ฆ่าประจำ อารชีเอ นศ.หญิงเหยื่อแก๊งทรชน ยืนยัน กลุ่มวัยรุ่นหื่นกาม	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
2. ตาย 3 วัยรุ่นสังเวชีวัดตี๋มเครื่องตี๋ม ซูกำลังดับ ลือหึงริบไล่นายาชนดีเด่น มอส - ปฏิภาณ	ค่านิยมสะท้อน แฟชั่น
3. ระบุวัยรุ่นเลียนแบบศิลปินแต่งหวี ครอบครัวยุคปัญหาหัวเช็กซ์	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
4. แฉวัยรุ่นไทยบ้าเน็ตเว็บโป๊	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ

5. ลาก นศ.สาวชมชื่นยับ จับซึ่งพิศชมชื่น นศ.สาวบนรถเก๋ง เขี่ยกับเพื่อนไปดิน ที่ฝังดั่งย่านอารีชีเอ 4 ้วยรุ่น	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
6. นางนกดอแลบลวง ด.ญ.12 ขวบ ให้เทคนิคขี้กาม	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. นศ.ชิงดับ 4 ศพ เช่น อัลโลวิน กลับจากเที่ยวผับชี่ยี่เสาไฟ	ค่านิยมสะท้อน ความสนุกสนาน
2. เด็กชายไทยยุคใหม่ 9 ขวบมีเพศสัมพันธ์ เด็กหญิงเริ่ม 10 ขวบ	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
3. ทรชนอารีชีเอคลังกาม ไทรมสาวปวช.	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ

เดือนธันวาคม

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1. 7 ใจ ลวงม.1 ซึ่งพิศ เวียนเทียนชมชื่น ในโรงอาหาร	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
2. อีตรักร่วมเพศ ครอบครัวร้ายเหตุใหญ่ ตะลึง! นร.หญิง วอนรัฐสอบสื่อกระตุ้นเพศเด็ก	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
3. เชียร์ลีดเดอร์ดูดไขมันตายคาเตียง อยู่ชั้น ม.5 แอบพ่อไปเข้าคลินิกลดอ้วน	ค่านิยมสะท้อน ความสวยงาม

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1. นร.ชายหื่นชื่นใจ ด.ญ. 2 คดีซ้อน สลด! นร.ชายวัยนมเพิ่งแตกพาน	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
2. นางเอกสาวแฉ พิษลดอ้วน หวัดตายเช็ดแล้วชื้อยากิน	ค่านิยมสะท้อน ความสวยงาม
3. สาว ม. 6 - โคตรดู รุมฆ่าสาวราชภัฏ ดับแค้นแย่งกันจับผู้ชาย	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ และการใช้ความรุนแรง

4. ซีดี 2 นร.วางขายพันธุ์ทิพ ภาพลามก สองนร.ชายหญิงมัธยม	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
5. แก๊งวัยรุ่นโหดฆ่ากันป่าเถื่อน ปมแย่งจีบสาว	ค่านิยมสะท้อน การใช้ความรุนแรง
6. ม.2 มืดโหด! กะชวกรด้นพี ม. 3 สาเหตุแย่งกันจีบสาว	ค่านิยมสะท้อน พฤติกรรมทางเพศ
7. นร.สาว-ลดอ้วน! ดูตไซมันตายคาเตียงหมอบ	ค่านิยมสะท้อน ความสวยงามและแฟชั่น

จากประเด็นข่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่า ค่านิยมสะท้อนที่มีความถี่ในการนำเสนอข่าวพาดหัวตามหน้าหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งที่สุด ได้แก่

1. ค่านิยมสะท้อนที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง พฤติกรรมทางเพศ	จำนวนความถี่เท่ากับ	52 ข่าว
2. ค่านิยมสะท้อนที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง แฟชั่น	จำนวนความถี่เท่ากับ	23 ข่าว
3. ค่านิยมสะท้อนที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง การใช้ความรุนแรง	จำนวนความถี่เท่ากับ	19 ข่าว

3. การศึกษาจากนโยบายเยาวชนแห่งชาติ และแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน ระยะยาว (พ.ศ. 2545 - 2554)

วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษามุ่งค้นหาคุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ และสถานการณ์แนวโน้มของกลุ่มวัยรุ่นอายุ 15 - 24 ปี ที่ปรากฏในนโยบายเยาวชนแห่งชาติ และแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว (พ.ศ. 2545 - 2554) เพื่อนำมาวิเคราะห์หาค่านิยมของเด็กและเยาวชนไทย พร้อมกันนี้ยังศึกษาในแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชน มั่วสุมและประพฤติตนไม่เหมาะสม ปี 2545 ของสำนักงานส่งเสริมและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ เพื่อค้นหาค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่ประพฤติตนไม่เหมาะสม

ผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ ที่ปรากฏไว้ในนโยบาย มีดังนี้ (2544:34)

1. มีความผูกพันในครอบครัว ภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีทักษะในอาชีพและการดำรงชีวิตที่รู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น
2. ค่านิยมที่สะท้อน ได้แก่ ความสุขในครอบครัว ค่านิยมที่เกี่ยวกับความเป็นไทยและการปฏิบัติตามกฎหมาย
3. มีสุขภาพและพลานามัยแข็งแรง และรู้จักการป้องกันตนเองจากโรคและสิ่งเสพติด
ค่านิยมที่สะท้อน ได้แก่ การมีชีวิตที่สบาย ค่านิยมที่เกี่ยวข้องยาเสพติด
4. มีวุฒิภาวะตามอารมณ์ จริยธรรมคุณธรรม และมีพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบตามวัย
ค่านิยมที่สะท้อน ได้แก่ การมีหลักธรรมศาสนาเป็นที่ตั้ง ค่านิยมที่เกี่ยวกับเรื่องความรับผิดชอบ
5. มีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน มีศักดิ์ศรี และความภาคภูมิใจในการทำงานสุจริต
ค่านิยมที่สะท้อน ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในอาชีพของตน
6. รู้จักคิดอย่างมีเหตุผล รอบด้าน และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง
ค่านิยมที่สะท้อน ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง พัฒนาการตนเอง
7. รู้จักช่วยผู้ด้อยโอกาสและมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาชุมชนและประเทศชาติ
ค่านิยมที่สะท้อน ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือผู้อื่น และความเสียสละ

นอกจากนี้ ในเนื้อหาของระของนโยบายข้างต้น ได้ระบุถึงสถานการณ์และแนวโน้มของเยาวชนกลุ่มอายุ 15 - 25 ปี (2544 : 23) ไว้ดังนี้

...เยาวชนกลุ่มนี้ โดยทั่วไปมีสุขภาพดี แต่มีปัญหาพฤติกรรมที่เกี่ยวกับสุขภาพและการใช้สารเสพติด มีการคาดประมาณว่า มีเยาวชนในสถาบันการศึกษาติดยา จำนวน 71,666 คนในปี 2536(สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนา, 2536) ในปี 2542 สถาบันวิจัยเอแบค เคเอสซี อินเทอร์เน็ต โพลล์ได้สำรวจวิจัยคาดประมาณจำนวนนักเรียน/นักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เป็นจำนวนสูงถึง 663,290 คน ในขณะที่มีผู้มาลงทะเบียนเข้ารับการบำบัดระหว่างปี 2535 - 2540 อยู่ในช่วง 61 - 91 คน ต่อประชากร 100,000 คน (กระทรวงสาธารณสุข, 2541) ส่วนในเรื่องการสูบบุหรี่ของเยาวชนมีแนวโน้มลดลง ซึ่งกลุ่มที่สูบบุหรี่เป็นกลุ่มที่มีการศึกษาน้อย และทำงานในสาขาการขนส่ง ภาคเกษตรและกรรมกร นอกจากนี้ มีการศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการดื่มแอลกอฮอล์ในเยาวชนที่อยู่ในสถานศึกษาที่มีอายุระหว่าง 15 - 24 ปี จำนวน 1,141 คน ในกรุงเทพมหานคร ระหว่างเดือนกันยายน - ตุลาคม 2541 พบว่า เพศชายดื่มสุร่าจำนวน 334 คน จาก 624 คน คิดเป็นร้อยละ 53.5 ส่วนเพศหญิงดื่มสุร่า 130 คน จาก 517 คน คิดเป็นร้อยละ 25.1

เป็นที่น่าสังเกตว่าอัตราการตายของเยาวชนอายุ 15 - 25 ปี มีแนวโน้มสูงขึ้น ส่วนใหญ่มาจากอุบัติเหตุ อัตราการตายในชนบทมีสูงกว่าในเมืองและเป็นอุบัติเหตุจากสารพิษเป็นหลัก ส่วนสาเหตุการตายของเยาวชนในเมืองเกิดจากอุบัติเหตุทางการจราจร แนวโน้มของการเกิดอุบัติเหตุที่สูงขึ้นอาจแสดงให้เห็นถึงความไม่ยั้งคิด และความไม่ระมัดระวังในเรื่องความปลอดภัยของการขับขี่ (กระทรวงสาธารณสุข, 2541)

สำหรับพฤติกรรมทางเพศพบว่า มีเยาวชนตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจในช่วงอายุ 16 - 18 ปี สูงถึงร้อยละ 21.4 ของผู้ตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจ และ 1 ใน 4 ของเยาวชนกลุ่มนี้เคยทำแท้งมาก่อน (มหาวิทยาลัยมหิดล, 2535) ส่วนในเรื่องการติดเชื้อเอดส์ พบว่า มีแนวโน้มลดลงโดยรวมและกลุ่มนักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษามีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่ปลอดภัยขึ้น (กระทรวงสาธารณสุข, 2541) มีงานวิจัยระดับพื้นที่แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุต่ำสุดคือ 12 ปีและในช่วงที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุดคือ 14 - 17 ปี ซึ่งเป็นวัยที่เข้าสู่ภาวะเจริญพันธุ์ ดังนั้น หากวัยรุ่นขาดการชี้นำ และไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแนะนำที่ถูกต้องเพื่อสนองตอบอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมแล้ว ก็อาจเกิดปัญหาพฤติกรรมทางเพศได้...

จากข้อความข้างต้นอาจกล่าวสรุป ถึงค่านิยมเด่นของวัยรุ่นที่ปรากฏใน สถานการณ์และ แนวโน้มของเยาวชน กลุ่มอายุ 15 - 25 ปี มีดังนี้

1. ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด
2. ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าหาค่านิยมของวัยรุ่นไทยในแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหาเด็ก และเยาวชนมั่วสุมและประพฤติตนไม่เหมาะสม ปี 2545 ได้สรุปสถานการณ์เด็กและเยาวชนใน ปัจจุบันที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหลายประการ กล่าวคือ (2545 : 1 - 2)

1. มั่วสุมในสถานบันเทิงอย่างไม่เหมาะสม
2. เที่ยวเตร่เกินเวลาอันสมควร
3. มั่วสุมยาเสพติด
4. มั่วสุมเรื่องเพศ มีพฤติกรรมล่าส่อน
5. ติดการพนัน โดยเฉพาะการพนันทางด้านกีฬา
6. หมกมุ่นในสื่อลามกต่าง ๆ โดยเฉพาะการ์ตูนญี่ปุ่นที่ยั่วยุกามารมณ์ และภาพยนตร์ ประเภทปลุกใจเสือป่า
7. เมาสุรา ขับรถเร็ว
8. ขาดความใส่ใจในการเรียน
9. ขาดจิตสำนึกในการรับผิดชอบในหน้าที่การงาน
10. ใช้จ่ายเงินเกินตัว ไม่คำนึงถึงฐานะครอบครัว หรือปัญหาเศรษฐกิจของชาติ
11. หลงใหลสินค้าตะวันตก มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสินค้าไทยและความเป็นไทย
12. คลั่งไคล้หลงใหลดาราดและนักร้อง และเกิดลัทธิเอาอย่าง โดยไม่มีการประเมินตัวเอง ทำให้เกิดค่าใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยและทำตัวไม่เหมาะสม โดยเฉพาะเรื่องการเที่ยวเตร่ และ
มั่วสุมเรื่องเพศและยาเสพติด
13. หลงใหลวัฒนธรรมตะวันตก ลืมขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงามของไทย
14. มีการใช้ Internet ในทางที่ไม่เหมาะสม ทั้งของเรื่องภาพอนาจาร และการพูดคุยทาง Internet ที่ไร้สาระ

จากสถานการณ์เด็กและเยาวชนในแมดงกล่าวข้างต้น เป็นสถานการณ์ของวัยรุ่นใน
ปัจจุบันซึ่งสามารถสะท้อนถึงค่านิยมเด่นของวัยรุ่นไทย มีดังนี้

1. ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมทางเพศ
2. ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ยาเสพติด
3. ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง วัตถุนิยม บริโภคนิยม
4. ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ความสนุกสนาน
5. ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับ การพนัน เสี่ยงโชค

4. การค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของวัยรุ่น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อมุ่งหางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิยามของวัยรุ่นไทย ซึ่งปรากฏ
ในหอสมุดขนาดใหญ่ของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มีดังต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

และมหาวิทยาลัยมหิดล

สำหรับวิธีการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้วิธีค้นหางานวิจัยทางอินเทอร์เน็ต โดยเข้าไปใน
เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยที่ต้องการ พร้อมกับนำข้อมูลที่ต้องการมาวิเคราะห์หาค่านิยมสะท้อน
ของวัยรุ่นจากวิจัย ซึ่งปรากฏผลดังต่อไปนี้

หอสมุดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น มีทั้งหมด 203 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่สะท้อนถึงค่านิยม เรื่องเพศ มีทั้งหมด 31 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่สะท้อนถึงค่านิยม เรื่องยาเสพติด มีทั้งหมด 9 เล่ม

หอสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น มีทั้งหมด 77 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่สะท้อนถึงค่านิยม เรื่องเพศ มีทั้งหมด 8 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่สะท้อนถึงค่านิยม เรื่องยาเสพติด มีทั้งหมด 7 เล่ม

หอสมุดมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น มีทั้งหมด 49 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่สะท้อนถึงค่านิยม เรื่องเพศ มีทั้งหมด 9 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่สะท้อนถึงค่านิยม เรื่องยาเสพติด มีทั้งหมด 7 เล่ม

หอสมุดมหาวิทยาลัยมหิดล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น มีทั้งหมด 85 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่สะท้อนถึงค่านิยม เรื่องเพศ มีทั้งหมด 31 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่สะท้อนถึงค่านิยม เรื่องยาเสพติด มีทั้งหมด 9 เล่ม

ภาคผนวก ค

ตารางที่ ค-1 แสดงข้อมูลพื้นฐาน

รายละเอียด	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบต	อิน	น่อง	ตา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	คาส	น้ำ
1. เพศ															
ชาย	✓	✓	✓	✓						✓	✓	✓	✓		
หญิง					✓	✓	✓	✓	✓					✓	✓
2. อายุ															
13-14 ปี	✓	✓	✓						✓						
15-16 ปี				✓	✓	✓	✓	✓		✓				✓	✓
17-18 ปี											✓	✓	✓		
3. ศาสนา															
พุทธ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4. ระดับชั้นของการศึกษา															
ม.3	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓						
ม.5														✓	✓
ม.6										✓	✓	✓	✓		
5. จำนวนพี่น้อง															
ลูกคนเดียว	✓				✓				✓		✓				
2 คน			✓									✓		✓	✓
3 คน		✓		✓		✓	✓	✓		✓			✓		
6. จำนวนสมาชิกในครอบครัว															
2-3 คน		✓	✓	✓	✓			✓	✓		✓		✓	✓	
4-5 คน						✓	✓								
6-7 คน										✓					✓
8 คนขึ้นไป	✓										✓	✓			
7. ลักษณะกิจกรรมยามว่าง															
เล่นดนตรี/กีฬา/แต่งกลอน	✓			✓						✓	✓	✓	✓		
เล่นเกม/ดูหนังฟังเพลง		✓			✓	✓	✓	✓			✓			✓	✓
เที่ยวห้างสรรพสินค้า								✓	✓					✓	
ทำงานบ้าน/อ่านหนังสือ			✓												
คุยโทรศัพท์								✓				✓	✓		

ตารางที่ ค-1 แสดงข้อมูลพื้นฐาน(ต่อ)

รายละเอียด	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โป๊ต	อิน	น้อง	คา	ปู	แนน	นุ้ย	เล็ก	โอม	ไฉ่	หมู	ตาล	น้ำ
8. ข้อมูลพ่อแม่ผู้ปกครอง															
8.1 บุคคล															
พ่อ		✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓
แม่	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ย่า/ยาย	✓						✓				✓				
8.2 อายุ															
30- 40 ปี	✓	✓	✓		✓	✓	✓								
41- 50 ปี			✓	✓		✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓
51- 60 ปี							✓			✓	✓	✓	✓		
61 ปีขึ้นไป	✓	✓													
8.3 อาชีพ															
ธุรกิจส่วนตัว		✓			✓	✓	✓	✓		✓		✓			✓
พนักงานรัฐวิสาหกิจ											✓				
พนักงานเอกชน	✓			✓					✓				✓	✓	
รับราชการ			✓												
แม่บ้าน		✓	✓	✓		✓		✓	✓				✓		
8.4 รายได้ต่อเดือน															
10,000 – 20,000 บาท	✓	✓	✓		✓		✓		✓						
20,001 บาทขึ้นไป						✓		✓			✓		✓		✓
ไม่ทราบ				✓						✓		✓		✓	
9. ความสนิทสนมกับบุคคลภายในครอบครัว															
9.1 บุคคล															
พ่อ				✓	✓		✓		✓		✓		✓		
แม่															
พี่น้อง	✓	✓	✓			✓	✓	✓		✓		✓		✓	✓

ตารางที่ ค-1 แสดงข้อมูลพื้นฐาน(ต่อ)

รายละเอียด	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โป๊ต	จีน	น้อง	คา	ช	แนน	ป๊อ	เติก	โอม	ไฉ่	หมู	คาค	น้ำ
9.2 เหตุผลของความสนิทสนม															
วัยใกล้เคียง	✓		✓			✓	✓	✓		✓		✓			✓
ปรึกษาได้ คุยรู้เรื่อง		✓		✓	✓	✓				✓	✓		✓	✓	
เจอกันบ่อยครั้ง									✓				✓		✓
10. สัมพันธภาพภายในครอบครัว															
อบอุ่น	✓	✓	✓	✓					✓		✓	✓	✓		✓
ไม่ค่อยอบอุ่น					✓	✓		✓		✓				✓	
ไม่อบอุ่น							✓								
11. กิจกรรมที่มักทำร่วมกัน															
-รับประทานอาหารนอกบ้าน/	✓	✓	✓	✓		✓				✓	✓	✓	✓	✓	✓
ท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ															
-ไม่ค่อยมี					✓		✓	✓	✓						
12. การได้ถามทุกข์สุขของครอบครัว															
บ่อยครั้ง	✓	✓	✓	✓		✓		✓			✓	✓	✓		
บางครั้ง					✓										✓
ไม่ค่อยถาม							✓		✓					✓	
ไม่เคยถามเลย										✓					
13. การปรึกษานาหรือกับผู้ปกครอง															
พ่อ										✓	✓				
แม่	✓				✓				✓						
พี่น้อง		✓		✓		✓								✓	
ไม่ปรึกษาใคร			✓				✓	✓				✓	✓		✓
14. ลักษณะที่อยู่อาศัย															
14.1 บ้านเดี่ยว	✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓	✓		✓	✓
14.2 ตึกพาณิชย์		✓													
14.3 ทาวเฮ้าส์								✓		✓			✓		

[illegible]

ตารางที่ ค-2 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบ๊ต	ฉิน	น้อง	ตา	ปู่	แนน	ป๊อ	เล็ก	โอม	ไอ้	หุ่ย	คาส	น้ำ
1. การแต่งกาย															
1.1 รูปแบบในปัจจุบัน															
1.1.1 ผู้ชาย															
- แต่งกายแบบธรรมดา (เสื้อยืด / เสื้อเชิ้ต , กางเกง ขาสั้น / กางเกงยีนส์ , รองเท้าผ้าใบ/รองเท้าแตะ)	✓	✓			✓				✓	✓	✓		✓	✓	✓
- แต่งกายตามค่านิยม กลุ่ม / แฟชั่น(เดฟ / ฮิปฮอป ฯ)			✓	✓		✓	✓	✓				✓			
1.1.2 ผู้หญิง															
- แต่งกายโชว์สัดส่วน (สายเดี่ยว , เกะอก / เสื้อ กล้าม , กระโปรงสั้น / กางเกงขาสั้น)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
1.2 ลักษณะที่เหมาะสม															
- สุภาพ เรียบร้อย ถูกกาลเทศะ	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓			✓	✓
- เหมาะสมกับตัวเอง		✓		✓						✓		✓			
- เป็นตัวของตัวเอง													✓		
2. กิริยารูปร่าง															
2.1 รูปแบบในปัจจุบัน															
- การพูดที่ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
- การมีคัพท์เฉพาะกลุ่ม			✓	✓					✓			✓			
- การพูดจาถวน ๆ สนุก ๆ							✓					✓			
- การพูดคุยเรื่องเพศมากเกินไป			✓								✓	✓			
- การพูดตรง ๆ ขวานผ่าซาก					✓			✓							
2.2 ลักษณะที่เหมาะสม															
- การพูดมีสัมมาคารวะ รู้กาลเทศะ			✓	✓		✓		✓	✓	✓		✓			✓
- การพูดด้วยความไพเราะ สุภาพ	✓	✓									✓		✓	✓	

ตารางที่ ค-2 แสดงทักษะต่อพฤติกรรมทางเพศ(ต่อ)

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบ๊ต	อิน	น้อง	ตา	ปู	แนน	นุช	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ
- เป็นตัวของตัวเอง						✓	✓								
3. กิริยาท่าทาง															
3.1 รูปแบบในปัจจุบัน															
กิริยาท่าทางที่ไม่เรียบร้อย															
- ห้าว ๆ เข้าว ๆ	✓	✓		✓	✓	✓			✓	✓		✓	✓		✓
- กิริยาตึงตัง ขาดความระมัดระวัง	✓				✓		✓			✓					
- แสดงความเป็นตัวเองมากขึ้น		✓	✓	✓		✓	✓	✓			✓	✓		✓	
3.2 ลักษณะที่เหมาะสม															
- เรียบร้อย สุภาพ ถูกกาลเทศะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓
- เป็นตัวของตัวเอง				✓		✓		✓	✓			✓		✓	
4. การแสดงอารมณ์															
4.1 รูปแบบในปัจจุบัน															
- แสดงอารมณ์ชัดเจน	✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
(ใจร้อน โมโหง่าย รุนแรง)															
- ควบคุมอารมณ์ไม่ได้		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			✓	✓		
4.2 ลักษณะที่เหมาะสม															
- การควบคุมอารมณ์ของตนเอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
- หาวิธีระบายอารมณ์ของตนเอง				✓	✓						✓				

ตารางที่ ค-2 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ(ต่อ)

การมีสัมพันธภาพกับ เพศตรงข้าม	แหล่งอ้างอิง														
	รับ	กอล์ฟ	โป๊	ฉิ่น	นั่ง	คา	ป	แน	นุ้ย	เต็ก	โอม	โถ้	หมู	พาด	น้ำ
1. การแต่งกาย															
1.1 รูปแบบในปัจจุบัน															
1.1.1 ผู้ชาย															
- แต่งกายแบบธรรมดา (เสื้อยืด / เสื้อเชิ้ต , กางเกง ขาสั้น / กางเกงยีนส์ , รองเท้าหุ้มส้น/รองเท้าแตะ)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
1.1.2 ผู้หญิง															
- แต่งกายโชว์สัดส่วน (สายเดี่ยว , เกะอก / เสื้อ กล้าม , กระโปรงสั้น / กางเกงขาสั้น)	✓	✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓
- แต่งกายน่ารัก ดูดี สวย			✓		✓			✓					✓		
1.2 ลักษณะที่เหมาะสม															
- สดสวย เรียบร้อย ถูกกาลเทศะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓	✓	✓		✓
- เป็นตัวของตัวเอง								✓		✓				✓	
2. กิริยาราวจา															
2.1 รูปแบบในปัจจุบัน															
- พูดไพเราะ/สุภาพ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
- พูดไม่เรียบร้อย/ใช้ถ้อยคำ ไม่สุภาพ							✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓
2.2 ลักษณะที่เหมาะสม															
- การพูดสุภาพ ไพเราะ	✓		✓	✓			✓		✓		✓				✓
- เป็นตัวของตัวเอง		✓			✓	✓		✓		✓		✓	✓	✓	

การมีสัมพันธภาพกับ เพศตรงข้าม	แหล่งอ้างอิง														
	ริน	กอล์ฟ	โบท	อิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	ไฉ่	หมู	ตาล	น้ำ
3. กิริยาท่าทาง															
3.1 รูปแบบในปัจจุบัน															
- ปล่อยเนื้อปล่อยตัว/จับมือ ถือแขนกดจูบ	✓	✓	✓	✓	✓	✓					✓	✓	✓	✓	
- ไม่เรียบร้อย ขาดความระมัดระวัง	✓			✓			✓		✓			✓			
- สุภาพ เรียบร้อย ดูดี		✓		✓				✓		✓		✓			✓
3.2 ลักษณะที่เหมาะสม	✓	✓		✓		✓	✓		✓			✓	✓		✓
- เรียบร้อย สุภาพ												✓	✓		
- ถูกกาลเทศะถูกสถานที่/ ไม่ประเจิดประเจ้อ			✓		✓					✓	✓			✓	
- เป็นตัวของตัวเอง			✓					✓							
4. การแสดงอารมณ์															
4.1 รูปแบบในปัจจุบัน															
- แสดงอารมณ์ชัดเจน (นิ่งหนง ไมโท ทะเลาะวิวาท)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4.2 ลักษณะที่เหมาะสม	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓
- การควบคุมอารมณ์ของตนเอง															
- เป็นตัวของตัวเอง		✓										✓			

ตารางที่ ค-2 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ(ต่อ)

การร่วมประเวณี	แหล่งอ้างอิง														
	วัน	กอล์ฟ	ไบต์	อิน	น้อง	คา	ปู	แนน	ปุ้ย	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ
1. การยอมรับ															
1.1 ยอมรับ															
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น/เจอบ่อย			✓	✓	✓					✓		✓		✓	
- ไม่มีวันนี้ วันหน้าก็ต้องมี								✓	✓						
- เป็นสิทธิของบุคคล/ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง	✓	✓				✓	✓						✓		
1.2 ไม่ยอมรับ															
- ยังไม่ถึงเวลา											✓				
- ต้องให้กับคนที่รักเท่านั้น															✓
2. สาเหตุ/แรงผลักดัน															
- ความอยากรู้ อยากเห็น		✓				✓	✓			✓	✓		✓		
อยากลอง		✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	
- อารมณ์ ความรัก ความใคร่			✓	✓		✓	✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓
- สื่อลามก	✓				✓		✓			✓					
- กระแสของกลุ่มเพื่อน(แฟชั่น)			✓				✓								
- ครอบงำไม่ได้				✓									✓		
- สถานที่และบรรยากาศเอื้อ											✓	✓			
- ครอบครัวมีปัญหา									✓						
3. ช่วงอายุที่มักมีเพศสัมพันธ์															
- ม.ต้น				✓	✓		✓								
- ม.ปลาย		✓	✓			✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓
- ระดับมหาวิทยาลัย	✓			✓							✓			✓	

ตารางที่ ค-2 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศ(ต่อ)

การร่วมประเวณี	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โป๊ต	ฉิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาด	น้ำ
4. สถานที่กระทำ															
- บ้านแฟน					✓			✓			✓	✓	✓	✓	✓
- บ้านเพื่อน		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			✓		
-ห้องน้ำโรงเรียน/ที่เรียนพิเศษ						✓					✓	✓	✓		
-ห้องเช่า/โรงแรม	✓														
5. บุคคลที่มักมีเพศสัมพันธ์															
-แฟน	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-เพื่อนต่างโรงเรียน			✓			✓									
-ผู้หญิงเที่ยวกลางคืน				✓		✓		✓					✓		
-รุ่นพี่ผู้ชาย											✓				
-ผู้หญิงขายบริการ														✓	

ตารางที่ ค-3 แสดงทัศนคติต่อมูลเหตุชักนำสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

สาเหตุ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โป๊ต	ฉิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาด	น้ำ
-ครอบครัว	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓		✓		✓
-กลุ่มเพื่อน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-สื่อมวลชน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย/สถานที่ เที่ยวกลางคืน		✓			✓	✓					✓		✓		
-อารมณ์ของวัยรุ่น		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-ค่านิยมของสังคมเปลี่ยนไป/รับรู้โลก ภายนอกมากขึ้น			✓				✓							✓	

ตารางที่ ค-4 แสดงทักษะต่อวัยเมื่อเริ่มมีพฤติกรรมทางเพศ

วัยเมื่อเริ่มมี พฤติกรรมทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	วัน	กอล์ฟ	โป๊	อิน	น้อง	ตา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	โอ้	หมู	ตาด	น้ำ
1. การวางตัวทางเพศ															
-ม.ต้น	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
2. การมีสัมพันธภาพกับ															
เพศตรงข้าม															✓
-ประณม							✓								
-ม.ต้น	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓
-ม.ปลาย												✓			
3. การร่วมประเวณี															
-ประณม							✓								
-ม.ต้น		✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓
-ม.ปลาย	✓										✓				

ตารางที่ ค-5 แสดงทักษะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

สถาบันที่อบรมสั่งสอน	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบ๊ต	อิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	มิช	เล็ก	โอม	โอ้	หมู	ตาล	น้ำ
1. โรงเรียน															
1.1 บทบาท															
-สอนให้ความรู้	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-สนับสนุน/เชื้ออำนาจ/การให้โอกาส								✓	✓					✓	✓
-ให้กำลังใจ	✓		✓		✓	✓	✓		✓			✓		✓	✓
-เป็นแบบอย่างที่ดี		✓	✓		✓	✓			✓						✓
-เป็นที่ปรึกษา	✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓
-เตือนแนะนำแนวทาง				✓				✓					✓	✓	
1.2 วิธีการ	✓		✓									✓			
-มีตัวอย่างให้เป็นรูปธรรม		✓		✓	✓				✓			✓		✓	✓
-สนุก ๆ สบาย ๆ ไม่เครียด								✓					✓		
-ไม่ดูต่ำ คุยธรรมดา															
-ชู้ให้กลัว			✓												
-นำวิทยากรมาบรรยาย			✓									✓			
-สอนแบบเข้าใจเด็ก คุยแบบเพื่อน						✓		✓		✓	✓			✓	
-ใช้สื่อวีดิทัศน์ ละคร							✓		✓		✓				✓
1.3 เนื้อหา			✓		✓					✓					
-การวางตัวทางเพศ															
-ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ	✓			✓	✓					✓	✓	✓			✓
-เพศศึกษา	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓

ตารางที่ ค-5 แสดงทัศนะต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ(ต่อ)

สถาบันที่อบรมสั่งสอน	แหล่งอ้างอิง														
	รับ	กอล์ฟ	โป๊ต	อิน	น้อง	คา	บู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ
2. กลุ่มเพื่อน															
2.1 บทบาท															
-แลกเปลี่ยนให้ความรู้	✓	✓	✓					✓	✓			✓	✓	✓	✓
-สนับสนุน/เชื้อจูงใจ/ให้โอกาส							✓						✓	✓	
-ให้กำลังใจ	✓		✓		✓				✓			✓		✓	✓
-เป็นแบบอย่างที่ดี					✓							✓			
-เป็นที่ปรึกษา		✓	✓			✓				✓		✓			✓
-เตือนแนะแนวทาง		✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓
2.2 วิธีการ															
-พูดธรรมดา ๆ แนวหวังดี	✓	✓												✓	
-พูดแบบใช้เหตุผล			✓		✓				✓		✓	✓	✓		
-บอกตรง ๆ				✓		✓	✓	✓							
-คุยแบบสนุก ๆ แชว ๆ	✓									✓					✓
-เล่าประสบการณ์ของตนเองแล้วบอก/เตือน								✓		✓					
-เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรมที่ไม่ดี						✓				✓	✓				
2.3 เนื้อหา															
-การวางตัวทางเพศ		✓	✓				✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓
-การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม	✓			✓			✓		✓	✓	✓			✓	
-เพศศึกษา		✓	✓		✓			✓			✓		✓		✓

ตารางที่ ค-5 แสดงทัศนคติต่อบทบาทของสถาบันที่อบรมสั่งสอนที่เกี่ยวกับพฤติกรรม
ทางเพศ(ต่อ)

สถาบันที่อบรมสั่งสอน	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โป๊ต	อิน	น้อง	คา	ปู	แนน	ปุ๊	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาส	น้ำ
3. สื่อมวลชน															
3.1 บทบาท															
-สอนให้ความรู้	✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			✓
-สนับสนุน/เชื้อจ่านวย/ ให้โอกาส			✓					✓			✓				
-ให้กำลังใจ					✓				✓			✓		✓	✓
-เป็นแบบอย่างที่ดี		✓			✓				✓			✓	✓		✓
-เป็นที่ปรึกษา		✓			✓					✓					
-เตือนแนะแนวทาง		✓		✓	✓					✓			✓		
3.2 วิธีการ															
-เขียนบทความคอลัมน์	✓										✓				
-สนุกสอดแทรกสาระ	✓	✓							✓			✓			✓
-ผ่านเพลง/รายการวิทยุ/ ดาราวิทยุ		✓		✓			✓					✓			
-นำประสบการณ์เป็น อุทานรณ			✓		✓									✓	
-ประยุกต์ให้เข้ากับสิ่งที่ วิทยุชอบ						✓	✓								
-จัดคอนเสิร์ต/กิจกรรมที่ สนุก ๆ								✓							
-นำเสนอให้เหมาะสมกับ วิทยุ										✓					
-ผลิตรายการสั้น ๆ โฆษณา											✓		✓		

ตารางที่ ค-6 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบ๊ต	จีน	น้อง	คา	ปู	แนน	ป๊อ	เล็ก	โอม	โจ	หนู	ตาล	น้ำ
1. การมีแฟน															
ยอมรับ															
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น	✓					✓	✓			✓		✓		✓	
- เป็นที่ปรึกษาพูดคุยได้		✓													
- มีคนคอยห่วงใย ตักเตือน					✓				✓						
- มนุษย์ทุกคนต้องมีคู่/มีความรัก				✓				✓			✓				
- ชีวิตมีสีสัน			✓										✓		✓
2. การมีแฟนที่เดียวหลายคน															
ยอมรับ								✓						✓	✓
- คนเรามีสิทธิเลือก													✓		
- เป็นคนเก่งมีความสามารถ															
ไม่ยอมรับ				✓		✓			✓	✓	✓	✓			
- เป็นคนไม่จริงจัง	✓	✓	✓		✓		✓								
- ทำให้เกิดปัญหาความวุ่นวาย															
3. การเปลี่ยนแฟนบ่อย ๆ															
ยอมรับ	✓	✓				✓							✓		
- เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น										✓	✓	✓			✓
- ถ้าเข้ากันไม่ได้ก็ต้องเปลี่ยน														✓	
- เลือกคนที่ดีที่สุด															
ไม่ยอมรับ			✓	✓	✓		✓	✓	✓						
- เป็นคนไม่จริงจัง															
- คนอื่นจะมองไม่ดี							✓		✓						

ตารางที่ ค-6 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา(ต่อ)

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบ๊ต	อิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ป๊อ	เล็ก	โอม	โอ	หมู	ตาล	น้ำ
4. การใช้เวลาจำนวนมากไปกับกิจกรรมทางเพศ ยอมรับ - เป็นเรื่องปกติของคนมีแฟน - เป็นความสุขของวัยรุ่น - ได้ดูแลใส่ใจใกล้ชิด ไม่ยอมรับ - เสียการเรียน/เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ - ไม่มีเวลาให้กลุ่มเพื่อน - เป็นสาเหตุให้เลิกกับแฟนเร็วขึ้น - เข้ายุ่งในชีวิตมากเกินไป			✓			✓			✓			✓			✓
5. การใช้เงินทองจำนวนมากไปกับกิจกรรมกับเพศตรงข้าม ยอมรับ - เป็นเรื่องปกติของคนมีแฟน - หากมีเงินก็ควรจะได้ - ทำเพื่อคนที่เรารัก ไม่ยอมรับ - สิ้นเปลือง - ไม่ยุติธรรม/เหมือนโดนหลอก	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓			✓	✓		✓

ตารางที่ ค-6 แสดงทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา(ต่อ)

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบ๊ต	อิน	น้อง	คา	ปู	แนน	บุษ	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ
6. การอยู่ในสถานที่เป็นส่วนตัวกับ เพศตรงข้ามเวลานาน/ประจำ ยอมรับ -เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น -ได้ใกล้ชิด ดูแลพูดคุยมากขึ้น -คนรักกันอยากอยู่ด้วยกัน ไม่ยอมรับ -พ่อแม่เดือดร้อน ทุกข์ใจ -เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม/ ยังไม่ถึงเวลา -ปัญหาอื่น ๆ จะตามมา	✓	✓	✓		✓	✓			✓	✓		✓			
				✓			✓	✓			✓		✓	✓	✓

[illegible]

ตารางที่ ค-8 แสดงแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศ ของวัยรุ่น	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบต	อิน	น้อง	คา	ปู	แนน	นุช	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ
1.การวางตัวทางเพศ															
1.1 การแต่งกาย															
-ไม่เรียบร้อย กล้าโชว์	✓	✓				✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	
สัดส่วน															
-เลียนแบบแฟชั่น ดารา			✓	✓	✓				✓						✓
นักร้อง															
1.2 ภาษาวาจา															
-การพูดใช้คำหยาบ/ไม่	✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓
เรียบร้อย															
-มีคำศัพท์เฉพาะกลุ่ม				✓								✓			
1.3 การทำทาง															
-ไม่เรียบร้อย ไม่สุภาพ	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-มีความมั่นใจในตนเอง/เป็น				✓											
ตัวของตัวเอง															
1.4 การแสดงอารมณ์															
-อารมณ์ร้อน/รุนแรง	✓	✓									✓				
-ควบคุมอารมณ์ไม่ได้			✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓

ตารางที่ ค-8 แสดงแนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น(ต่อ)

แนวโน้มของพฤติกรรมทางเพศ ของวัยรุ่น	แหล่งอ้างอิง														
	รุ่น	กอล์ฟ	โบ๊ต	อิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ปุ๊	เล็ก	โอม	โต๋	หมู	ตาล	น้ำ
2. ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ															
2.1 การแต่งกาย															
-ไม่เรียบร้อย กล้าโชว์	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓				✓	✓	✓
สัดส่วน															
-แต่งกายให้ดูดี สวยงามเสมอ				✓											
-แต่งกายสบาย ๆ /ตามแฟชั่น										✓	✓	✓			
2.2 กริยาวาจา															
-พูดจาไพเราะ สุภาพ	✓			✓	✓	✓							✓		✓
-การใช้คำไม่สุภาพ		✓	✓				✓	✓	✓	✓	✓			✓	
-กล้าคุยเรื่องเพศ												✓			
2.3 กริยาท่าทาง															
-ไม่เรียบร้อย/ไม่ให้เกียรติ	✓		✓	✓	✓		✓		✓	✓			✓	✓	✓
-ปล่อยเนื้อปล่อยตัว/จับมือ		✓				✓					✓				
ถือแขน															
-แสดงออกเป็นตัวของตัวเองชัดเจน								✓				✓			
2.4 การแสดงอารมณ์															
-แสดงอารมณ์ที่ชัดเจน/รุนแรง	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓	✓
-ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้					✓				✓	✓		✓	✓	✓	✓
3. การร่วมประเวณี															
-ปริมาณเพิ่มขึ้น	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-อายุยิ่งลดน้อยลง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓	✓

ตารางที่ ค-9 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โป๊ต	จิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ป๊วย	เล็ก	โอม	โจ	หมู	ตาล	น้ำ
1. การแต่งกาย															
1.1 สถานที่ไม่คาดหวัง															
1.1.1 ผู้ชาย															
-กางเกงยีนส์ เสื้อเชิ้ต	✓	✓	✓								✓	✓	✓		
เสื้อยืด รองเท้าหุ้มส้น															
รองเท้าแตะ															
-เสื้อกางเกงตัวใหญ่			✓												
เจาะหู															
-กางเกงขาสั้น เสื้อยืด										✓					
ใส่หมวก															
1.1.2 ผู้หญิง															
-เสื้อยืดตัวเล็ก					✓	✓	✓	✓	✓					✓	
-เสื้อแขนกุด/สายเดี่ยว					✓	✓	✓	✓	✓					✓	✓
-กางเกงยีนส์ / ขาสั้น					✓	✓	✓	✓						✓	✓
-เจาะลิ้น/จมูก/สะดือ							✓	✓							
1.2 สถานที่คาดหวัง															
1.2.1 ผู้ชาย															
-กางเกงยีนส์ / แอลค	✓	✓	✓	✓						✓	✓	✓	✓		
เสื้อยืด เสื้อเชิ้ต															
รองเท้าหุ้มส้น/แตะ															
1.2.2 ผู้หญิง															
-เสื้อแขนยาว กางเกง					✓	✓		✓	✓					✓	✓
ขาสั้น/ยีนส์															
ประโปรงยาว															
-เสื้อแขนกุด/เสื้อตัวเล็ก							✓	✓	✓					✓	✓
-กางเกงขาสั้น							✓								

ตารางที่ ค-9 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ(ต่อ)

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบต	อิน	น้อง	ดา	ป	แนน	ป๊อ	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ
4. การแสดงอารมณ์															
4.1 การแสดงอารมณ์อย่างชัดเจน สังเกตได้															
-ใจร้อน ไม่ไหวง่าย	✓				✓		✓	✓	✓	✓				✓	✓
-ไม่พอใจใช้ภาษาไม่สุภาพ และเกิดทะเลาะวิวาท		✓				✓	✓	✓	✓	✓	✓				✓
-ไม่พอใจแสดงออกทางสีหน้า	✓	✓		✓		✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	
4.2 การควบคุมอารมณ์ไม่แสดงออกให้เห็นชัดเจน															
-เียบ นิ่งเฉย			✓									✓	✓		
4.3 การระบายอารมณ์															
-การฟังเพลง เล่นดนตรี เล่นกีฬา	✓										✓				

[illegible]

[illegible]

ตารางที่ ค-9 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่ลำคัญ(ต่อ)

การร่วมประเวณี	แหล่งอ้างอิง														
	ริน	กอล์ฟ	โป๊ต	อิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ
1. อายุครั้งแรก															
-12 ปี					✓					✓					
-14 ปี									✓						
2. บุคคลแรก															
-แฟน	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	✓	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	✓	✓	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์
3. สาเหตุ/แรงผลักดัน															
-อารมณ์ ความรัก ความอยากรู้									✓	✓					
อยากเห็น															
-โดนบังคับ ไม่เต็มใจ					✓										

ตารางที่ ค-9 แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ(ต่อ)

การร่วมประเวณี	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบต	จัน	น้อง	ตา	ปู	แนน	ปุย	เด็ก	โอม	โอ้	หมู	ตาล	น้ำ
4. บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา					✓				✓						
-แฟน					✓				✓						
-ผู้หญิงเที่ยวกลางคืน										✓					
5. สถานที่กระทำในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา															
-บ้านแฟน					✓				✓						
-บ้านตนเอง					✓										
-บ้านของคู่นอนที่มีใช้แฟน										✓					
6. การปรับตัวหลังมีเพศสัมพันธ์															
-รักษาความสะอาด					✓				✓						
-ทำตัวตามปกติ					✓				✓	✓					
7. การป้องกัน/คุมกำเนิด															
-ยาคุมกำเนิด/คู่่นอนใช้					✓				✓						
ถุงยางอนามัย															
-ไม่ใส่ถุงยางอนามัย										✓					
8. โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์															
-ไม่เคยมี					✓				✓	✓					

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง															
	วัน	กอล์ฟ	โป๊ต	อิน	น้อง	ตา	ปู่	แนบ	ป๋วย	เล็ก	โถม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ	
1. การแต่งกาย																
1.1 บุคคลที่อบรมสั่งสอน																
1.1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1																
-พ่อ			✓	✓	✓	✓		✓					✓	✓	✓	
-แม่		✓		✓			✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	
-พี่น้อง										✓						
1.1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2																
-ย่า/ยาย	✓											✓				
1.2 วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน																
1.2.1 แบบให้เหตุผล																
-บอกเหตุผล			✓	✓					✓							
-เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม			✓	✓	✓	✓					✓		✓	✓	✓	
1.2.2 แบบเข้มงวด							✓									
-ลงโทษ										✓						
-ปัน ดุด่า											✓					
-คำสั่ง	✓											✓				
1.2.3 แบบปล่อยปละละเลย																
-ปล่อยตามใจ		✓														
1.2.4 แบบเสริมแรง																
-ชม	✓									✓						
1.3 เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน																
1.3.1 เครื่องแต่งกาย																
-การแต่งกายสุภาพ	✓	✓	✓	✓				✓	✓	✓	✓		✓			
-เรียบร้อย ถูกกาลเทศะ														✓	✓	
-การนุ่งห่มให้เหมาะสม					✓	✓	✓		✓							
-ความสอดคล้องกับ ความเชื่อวัฒนธรรม												✓				

ตารางที่ ค-10 แสดงวิธีการจัดเก็บภาพพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว(ต่อ)

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	รับ	กอล์ฟ	เปิด	อื่น	น้อง	ตา	นุ	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	โจ	หมู	ตาล	น้ำ
1.3.2 เครื่องตกแต่งร่างกาย															
-การเจาะหู สะดือ ลิ้น				✓			✓								
1.4 ผลต่อพฤติกรรม															
-มีผล			✓						✓				✓		
-บางครั้ง	✓				✓	✓					✓	✓			✓
-ไม่มีผล		✓		✓			✓	✓		✓				✓	
2. ภาษาวาจา															
2.1 บุคคลที่อบรมสั่งสอน															
2.1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1					✓	✓		✓	✓	✓	✓			✓	✓
-พ่อ															
-แม่	✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	
2.1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2															
-ย่า/ยาย											✓	✓			
-น้า/อา	✓											✓			
2.2 วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน															
2.2.1 แบบให้เหตุผล															
-บอกเหตุผล	✓														
-เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม		✓		✓	✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-ยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน				✓											
2.2.2 แบบเข้มงวด															
-ลงโทษ		✓				✓									
-ปัน ดุดำ							✓								
-บังคับ/คำสั่ง						✓									
-เตือนแถมขู่ลงโทษ												✓			

ตารางที่ ค-10 แสดงวิธีการตัดเกลาพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว(ต่อ)

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบ๊ต	อิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ป๊อ	เล็ก	โอม	ไอ้	หมู	ตาล	น้ำ
2.3 เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน															
2.3.1 การพูดที่มีสัมมาคารวะ															
-การพูดด้วยความเคารพ/เรียบร้อยกับผู้ใหญ่	✓	✓		✓	✓		✓	✓			✓	✓			
-การขออภัยจากขอโทษ ขอขอบคุณ			✓												
2.3.2 การพูดที่เหมาะสมเรียบร้อย															
-การพูดฉะฉานชัดถ้อยความ											✓				
-การพูดที่ไม่ใช้ถ้อยคำหยาบคาย						✓			✓	✓		✓	✓	✓	✓
2.4 ผลต่อพฤติกรรม															
-มีผล	✓		✓	✓			✓					✓			
-บางครั้ง		✓						✓	✓		✓		✓	✓	✓
-ไม่มีผล					✓	✓				✓					
3. วิทยาทำทาง															
3.1 บุคคลที่อบรมสั่งสอน															
3.1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1															
-พ่อ						✓		✓			✓			✓	✓
-แม่		✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	
3.1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2															
-ย่า/ยาย	✓						✓					✓			

ตารางที่ ค-10 แสดงวิธีการสังเกตพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว(ต่อ)

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โป๊	อื่น	น้อง	ตา	พี่	แนน	ป๊อ	เล็ก	โอม	โจ	หมู	ตาล	น้ำ
3.2 วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน															
3.2.1 แบบให้เหตุผล															
-บอกเหตุผล			✓	✓	✓			✓	✓	✓					✓
-เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม		✓		✓		✓	✓				✓	✓	✓	✓	
3.2.2 แบบเข้มงวด															
-บ่น ดุด่า										✓					
3.3 เนื้อหาที่อบรมสั่งสอน															
-มารยาทในการรับประทานอาหาร		✓	✓						✓		✓			✓	
-ลักษณะการเดิน			✓	✓			✓			✓		✓	✓		
-ลักษณะการนั่ง				✓		✓									
-ลักษณะท่าทางทั่วไปที่เรียบร้อย เหมาะสม	✓				✓		✓	✓		✓					✓
-การหักท่าย การไหว้ผู้ใหญ่				✓											
3.4 ผลต่อพฤติกรรม	✓	✓	✓	✓				✓	✓			✓	✓	✓	✓
-มีผล						✓	✓				✓				
-บางครั้ง					✓					✓					
-ไม่มีผล															
4. การแสดงอารมณ์															
4.1 บุคคลที่อบรมสั่งสอน															
4.1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1															
-พ่อ						✓		✓	✓	✓	✓			✓	✓
-แม่	✓	✓			✓		✓			✓		✓	✓		
4.2 วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน															
4.2.1 แบบให้เหตุผล															
-บอกเหตุผล		✓						✓		✓					

ตารางที่ ค-10 แสดงวิธีการขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว(ต่อ)

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบท	จิน	นัง	ตา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โชน	โจ	หมู	ตาล	น้ำ
-เดือนเมื่อเกิด	✓				✓				✓			✓	✓		✓
พฤติกรรม															
-ชวนหลังเกิดพฤติกรรม						✓									
4.2.2 แบบเข้มงวด															
-ลงโทษ							✓								
-ปัน ดุคำ										✓				✓	
4.2.3 แบบเสริมแรง															
-ปลอบใจ											✓				
4.3 เนื้อหาสาระที่อบรมสั่งสอน			ไม่มีการเสริมสร้าง	ไม่มีการเสริมสร้าง											
-การแสดงออกทาง	✓				✓		✓				✓			✓	
อารมณ์															
-การควบคุมอารมณ์	✓	✓				✓		✓	✓	✓		✓			✓
-การระบายอารมณ์														✓	
4.4 ผลต่อพฤติกรรม															
-มีผล								✓			✓	✓			
-บางครั้ง	✓	✓				✓	✓						✓		
-ไม่มีผล					✓				✓	✓				✓	✓

[illegible]

[illegible]

ตารางที่ ค-10 แสดงวิธีการขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว(ต่อ)

การมีสัมพันธภาพกับ เพศตรงข้าม	แหล่งอ้างอิง														
	วัน	กอล์ฟ	ไบค	อิน	น้อง	ตา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	ไธ	หมู	ตาล	น้ำ
3.3 เนื้อหาสาระที่อบรมสั่งสอน -กิริยาท่าทางที่สุภาพ เปรียบเทียบกับเพศตรงข้าม -กิริยาท่าทางที่ระมัดระวังตัว เมื่ออยู่กับเพศตรงข้าม -การจับมือถือแขน กับเพศตรงข้าม	✓		✓		✓		✓	✓	✓		✓		✓		✓
3.4 ผลต่อพฤติกรรม -มีผล	✓		✓		✓		✓	✓	✓		✓		✓		✓
4. การแสดงอารมณ์															
4.1 บุคคลที่อบรมสั่งสอน -แม่ -พี่สาว			✓				✓	✓	✓		✓				
4.2 วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน															
4.2.1 แบบให้เหตุผล -บอกเหตุผล -เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม -ยกตัวอย่างจาก สื่อมวลชน			✓					✓	✓		✓				
4.2.2 แบบเข้มงวด -คำสั่ง							✓								
4.3 เนื้อหาสาระที่อบรมสั่งสอน -การแสดงอารมณ์ กับเพศตรงข้าม -การควบคุมอารมณ์ กับเพศตรงข้าม			✓				✓	✓	✓		✓				
4.4 ผลต่อพฤติกรรม -มีผล -ไม่มีผล			✓				✓	✓	✓		✓				

ตารางที่ ค-10 แสดงวิธีการขัดเกลาพฤติกรรมทางเพศโดยสถาบันครอบครัว(ต่อ)

การมีเพศสัมพันธ์กับ เพศตรงข้าม	แหล่งอ้างอิง														
	วัน	กอล์ฟ	โบ๊ต	อิน	น้อง	ตา	ป	แนน	ป๊อ	เล็ก	โอม	โจ	หมู	ตาล	น้ำ
1. บุคคลที่อบรมสั่งสอน															
1.1 ญาติสนิทลำดับที่ 1															
- พ่อ		✓				✓				✓			✓	✓	
- แม่	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓	✓	
- พี่สาว														✓	
1.2 ญาติสนิทลำดับที่ 2															
- น้า/อา												✓			
2. วิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอน															
2.1 แบบให้เหตุผล															
- บอกเหตุผล	✓							✓	✓						
- เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม		✓			✓		✓	✓	✓	✓			✓		
- ยกตัวอย่างจากสื่อมวลชน			✓								✓				
- สารถอธิบายแบบสนุก	✓											✓			
- คุยแบบเพื่อน	✓												✓		
- เล่าประสบการณ์ส่วนตัว												✓			
2.2 แบบเข้มงวด															
- ให้อภัย						✓								✓	
- คำสั่งห้าม														✓	
3. เนื้อหาสาระที่อบรมสั่งสอน															
- การป้องกันการตั้งครรภ์/โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	✓							✓		✓	✓	✓	✓		
- การรอเวลาที่เหมาะสม		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓	
4. ผลต่อพฤติกรรม															
- มีผล	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓			✓	✓		✓	
- ไม่มีผล									✓	✓			✓		

ตารางที่ ค-11 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

การวางตัวทางเพศ	แหล่งอ้างอิง														
	วิน	กอล์ฟ	โด้	อิน	น้อง	ตา	ปู	แนน	ป๊อ	เล็ก	โอม	โจ	หมู	ตาล	น้ำ
1. วิธีการที่ควรใช้อบรมสั่งสอน															
แบบให้เหตุผล															
-บอกเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์		✓	✓	✓	✓	✓				✓	✓	✓	✓	✓	✓
-บ่นดุด่า หรือลงโทษ															
-บอกกฎเกณฑ์ที่แน่นอน	✓		✓												
-ไม่เข้มงวดหรือตามใจเกินไป		✓		✓		✓		✓	✓	✓	✓			✓	
-สอนแบบวัยรุ่นหรือสังคมสมัยใหม่			✓									✓			
-ติดต่อสื่อสารด้วยวาจาเป็นกันเอง					✓		✓	✓			✓				
-เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม	✓				✓	✓			✓						✓
2. เนื้อหาสาระที่ควรอบรมสั่งสอน															
-การแต่งกายเรียบร้อย	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓		✓
ถูกกาลเทศะ															
-การพูดมีสัมมาคารวะ สุภาพ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ถูกกาลเทศะ															
-กริยาท่าทางสุภาพ เรียบร้อย	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓
-การแสดงออกทางอารมณ์และการควบคุมอารมณ์	✓	✓	✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓
3. ความถี่บ่อยในการอบรมสั่งสอน															
-ไม่ควบบ่อย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4. ช่วงอายุที่เริ่มอบรมสั่งสอน															
-ประถม	✓	✓		✓					✓	✓		✓	✓		
-ม.ต้น			✓		✓	✓	✓	✓			✓	✓		✓	✓

ตารางที่ ค-11 แสดงความต้องการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ(ต่อ)

การมีสัมพันธภาพกับ เพศตรงข้าม	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โบท	อิน	น้อง	คา	ปู	เบน	ป๊อ	เล็ก	โอม	โซ	หมู	ดาด	น้ำ
1. วิธีการที่ควรใช้อบรมสั่งสอน แบบให้เหตุผล															
-บอกเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์		✓	✓	✓	✓	✓				✓	✓	✓	✓	✓	✓
-บ่นด่า หรือลงโทษ			✓												
-บอกกฎเกณฑ์ที่แน่นอน	✓		✓												
-ไม่เข้มงวดหรือตามใจเกินไป								✓	✓	✓					
-สอนแบบวัยรุ่นหรือสังคมสมัยใหม่			✓				✓					✓			
-ติดต่อสื่อสารด้วยวาจาเป็นกันเอง	✓			✓				✓						✓	✓
-เตือนเมื่อเกิดพฤติกรรม					✓										
2. เนื้อหาสาระที่ควรอบรมสั่งสอน	✓	✓	✓		✓	✓			✓	✓		✓			✓
-การแต่งกายเรียบร้อย															
สมศักดิ์ส่วน ถูกกาลเทศะ															
-การพูดที่สุภาพ ไพเราะ		✓	✓		✓			✓	✓	✓				✓	✓
ถูกกาลเทศะ															
-กิริยาท่าทางที่เรียบร้อย ให้เกียรติและระวังตัวเมื่ออยู่กับเพศตรงข้าม	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
-การแสดงออกทางอารมณ์และการควบคุมอารมณ์			✓				✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓
3. ความถี่บ่อยในการอบรมสั่งสอน															
-ไม่ควบบ่อย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4. ช่วงอายุที่เริ่มอบรมสั่งสอน															
-ประถม										✓					
-ม.ต้น		✓				✓					✓	✓			✓
-ช่วงเข้าสู่วัยรุ่นหรือเริ่มมีแฟน	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓			✓	✓	✓	

[illegible]

ตารางที่ ค-12 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ	แหล่งอ้างอิง														
	จีน	กอล์ฟ	โปก	ฉิน	น้อง	ดา	ปู	แนน	ปุย	เล็ก	โอม	ไอ้	หุ	ตาด	น้ำ
1. วัยรุ่น															
-การรอเวลาที่เหมาะสมก่อนมีเพศสัมพันธ์	✓		✓				✓		✓	✓					
-การป้องกันเมื่อมีเพศสัมพันธ์		✓			✓	✓						✓			
-การวางตัวให้ถูกกาลเทศะ/ให้เกียรติซึ่งกันและกัน			✓	✓	✓	✓	✓								
-การบังคับตัวเอง/ตั้งใจเรียน								✓					✓	✓	✓
-การระบายอารมณ์ โดยการเล่นกีฬา/ดนตรี/ทำในสิ่งที่ตนชอบ											✓				
2. ครอบครัว															
-อย่าดูต่ำหรือบังคับวัยรุ่น	✓	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓		✓	
-การให้ความรัก ความอบอุ่น		✓			✓		✓						✓		✓
-ช่วยเด็กเตือนให้คำปรึกษา	✓		✓		✓						✓				✓
3. โรงเรียน															
-ครูช่วยแนะนำและควรเข้าใจเด็ก	✓				✓	✓		✓				✓	✓		
-ครูควรสอนสนุก ไม่ดูต่ำ ลงโทษ		✓					✓					✓			✓
-ไม่ควรปิดกั้นเรื่องการคบแฟน/เรื่องเพศศึกษา			✓							✓				✓	
-รักเด็กอย่างเท่าเทียมกันระหว่างเด็กเรียนเก่งกับเรียนไม่เก่ง				✓				✓	✓						
-การลดกฎระเบียบไม่ให้เคร่งครัดเกินไป											✓				
4. รัฐบาล															
-หลักสูตรการเรียนยาก										✓					
-ควรออกสื่อดี มีสาระประโยชน์	✓		✓									✓			

ตารางที่ ค-12 ข้อเสนอแนะ(ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	แหล่งอ้างอิง														
	วิน	กอล์ฟ	ไต้	อิน	น้อง	คา	ปู	แนน	นุ้ย	เล็ก	โฮม	โอ้	หมี	คาส	น้ำ
-ดูแล้วยุ่นอย่างทั่วถึง/ปราบปรามยาเสพติด -เข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น/ไม่ชอบให้บังคับ -มีหน่วยปรึกษาแนะนำ/หาสถานที่ให้ได้กระจาย	✓		✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓		✓	

บรรณานุกรม

- กมลนันท์ รังสยาธร. 2543. การศึกษาอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2527. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรมวิชาการ. 2541. สมบัติของผู้ดี. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- กรมอนามัย. 2546. (เมษายน 15). สถานการณ์ด้านสุขภาพของกลุ่มเด็กวัยเรียนและเยาวชน (Online). Available at <http://www.anamai.moph.go.th/wairean.com>
- กาญจนา ปฏิยุทธ์. 2541. ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอำนาจแห่งตนในการควบคุมทางสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. 2542. จิตวิทยาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ตลาดคอมพิวเตอร์กราฟฟิคการพิมพ์.
- กุลกนก นิมน. 2537. พฤติกรรมการแสดงออกของวัยรุ่นที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ในเขตจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กุหลาบ รัตนจักรธรรม และคณะ. 2541. รายงานวิจัยเรื่อง สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาเสพยาเสพติดและพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกื้อกูล ทาสี. 2513. ศึกษาการศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีและบุคลิกภาพของบุคคลจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- งามตา วรนิทานนท์. 2537. จิตวิทยาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จงกลณี ดุ้ยเจริญ. 2540. สัมพันธภาพของวัยรุ่นกับบิดามารดา การเห็นคุณค่าในตนเองกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.

- จรรยา คงแก้ว. 2539. ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเลี้ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา สุวรรณทัต. 2529. พัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จำนงค์ อติวัฒนสิทธิ์ และคณะ. 2540. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จำเนียร ชุณหโสภาค. 2539. ทักษะของข้าราชการสายสนับสนุนวิชาการต่อการพัฒนาบุคลากรของมหาวิทยาลัยรามคำแหง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิระ จีงเจริญศิลป์. 2523. ค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิรพรรณ กาญจนะจิตรา. 2526. สังคมวิทยาทางปัญญา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จุฑามาศ นุชนารถ. 2531. การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ. 2522. สังคมไทย. ปัตตานี: ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. 2527. พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู. เชียงใหม่ : โครงการตำรามหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฉันทนา มุตติ. 2540. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุตามขั้นพัฒนาการ และพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่นในภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เฉลิมศรี ตั้งสกุลธรรม. 2544. การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชนมน สุขวงศ์. 2543. ความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงดูกับความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ชลบุษย์ เจริญสุข. 2540. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม การบรรลุลงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่นในภาคตะวันตก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชวนชม สกลธวัฒน์ และคณะ. 2539. รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาความรู้, ทักษะ และปฏิบัติเกี่ยวกับเพศ การเจริญพันธุ์และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น: ศึกษาเฉพาะกรณี นักเรียนอาชีวะใน จังหวัดขอนแก่น. ขอนแก่น : คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชัยวัฒน์ อัดพัฒน์และวิธาน สุชีวงศ์. 2538. หลักการดำรงชีวิตในสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- ฐิติมา โรจนไพฑูรย์. 2537. ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการอบรมเลี้ยงดูและคุณภาพชีวิตระหว่างวัยรุ่นที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดา และที่มีทั้งบิดามารดา : ศึกษากรณีเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิตยา สุวรรณะชฎ. 2544. แนวคิดทฤษฎีสังคม. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.
- ณรงค์ เล็งประชา. 2537. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พัทธอักษร.
- ณัฐฤดี ลินทิพย์สมบูรณ์. 2541. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ. 2528. รายงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางจิตวิทยานิเวศที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน ศาสตร์ภัทร และคณะ. 2545. รายงานการวิจัยเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในครอบครัวและความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กในครอบครัว 2 ประเภท. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวิล ธาธาโกชน์และศรีณย์ ดำริสุข. 2543. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ : ทรัพย์วิสุทธิ.
- ทวีวรรณ สัมพันธ์สิทธิ์. 2535. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเพศศึกษา ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ทัดดาว ลิ้มพะสุต. 2543. แบบแผนการเลี้ยงดูบุตรและสัมพันธภาพในครอบครัว. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ทิพย์สุดา นิลสินธพ. 2522. ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรมกับการอบรมเลี้ยงดู
เด็กก่อนวัยเรียนในเขตกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เถียรชัย เอี่ยมวรเมธ. 2539. พจนานุกรมไทย ฉบับอธิบาย 2 ภาษา. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์อักษรพิทยา.

นพมาศ อีรเวดิน. 2534. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นรา สมประสงค์. 2520. ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่น กับพ่อแม่และ
การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นฤมล สิริพันธุ์. 2533. ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับ
ตนเองลำดับการเกิด เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมกล้าแสดงออก
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นาฏสุคนธ์ อุเงิน. 2543. เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดพะเยา.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นาคยา ภัทรแสงไทย. 2524. ยุทธศาสตร์การสอนเพื่อพัฒนาค่านิยม. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

นิตยา ศุภภักดี และเพ็ญศรี พิชัยสินธ. ม.ป.ป. การพัฒนาครอบครัว. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ.

นิยม บุญมี. 2530. ครอบครัวสัมพันธ์. มหาสารคาม: ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม.

บุญนำ ชัยธีระพันธุ์กุล. 2541. รายงานผลการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา
ในศูนย์กลาง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. กรุงเทพฯ : คณะคหกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.

บุญเรียง ขจรศิลป์. 2530. วิธีการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ฟิสิกส์เซ็นเตอร์การพิมพ์.

ปนัดดา พังงา. 2537. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู นิสัยในการเรียน และแบบการคิด
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ประณต เล็กสวัสดิ์. 2517. ความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูเด็ก การพึ่งผู้อื่นพฤติกรรม
ด้านความเป็นผู้นำ ความรู้สึกกับมิตรชอบ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประทีป จินี. 2540. เอกสารประกอบการสอน วิชา การวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับ
พฤติกรรม. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
(อัดสำเนา).

ประพจน์ บุญมี. 2544. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตเมืองและชนบท
จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ประสาธ อิศรปริดา. 2523. จิตวิทยาเด็กวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เรือนแก้ว.

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. 2523. รายงานผลการวิจัย ค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชน
ไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประสิทธิ์ ทองอุ่น. 2542. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ :
เวิร์ดเวฟเอ็ดดูเคชั่น.

ปฟ้าณี จิตวิวัฒนา. 2544. มนุษย์กับสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
เกษตรศาสตร์.

ปานแก้ว จันทราชัยโชติ. 2540. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุน
ทางสังคม การบรรลุลงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่น ในภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ปิยะธิดา เหลืองอรุณ. 2540. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทาง
สังคม การบรรลุลงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่น ในภาค
ตะวันออก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

พญา พุทธมัย. 2544. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมทางชยะของ
เยาวชนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พนัส หันนาคินทร์. 2521. การสอนค่านิยม. พิษณุโลก : โครงการตำรา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก.

พรทิพย์ ศิริภัทราชัย. 2539. พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และ
โรงเรียนบดินทรเดชา(สิงห์เตน). วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พรทิพา หอมจันทร์. 2528. การขัดเกลาทางสังคมของครอบครัวในชุมชนแออัดของกรุงเทพฯ.

วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรพรรณ จันทรง. 2541. การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับการปรับตัวทางสังคม
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด.

วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พรรณปพร เอกพัฒน์. ม.ป.ป. สถาบันครอบครัวมุมมองของนักสวัสดิการสังคม. กรุงเทพฯ:
สมาคมนักสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย.

พลนุช พุ่มไสว. 2543. การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พวงทอง นิลยิ้ม. 2537. บทบาทของผู้ใหญ่ในครอบครัวในการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านการเล่น
และของเล่นเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพเด็กปฐมวัย ศึกษาเฉพาะกรณีบ้านเก่า
อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัทธพงศ์ มนต์ไธสง. 2531. การศึกษาความรู้และความต้องการด้านเนื้อหาเพศศึกษาของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พัทยา สายหู. 2516. โลกสมมติ. กรุงเทพฯ: ศักดิ์สยาม.

พิรวัชร เวียงคำ. 2543. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพชีวิตของวัยรุ่น. รายงานวิจัย
หลักสูตรปริญญาามหาบัณฑิต วิทยาลัยคริสเตียน.

เพ็ญแข ประจันปัจฉิณ และอ้อมเดือน สดมณี. 2529. ค่านิยมของชาวชนบทไทย : ค่านิยม
ทางวัฒนธรรมกับค่านิยมทางระเบียบประเพณี. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ไพฑูรย์ เครือแก้ว ณ ลำพูน. 2518. ลักษณะสังคมไทย. กรุงเทพฯ : บริษัทบพิตร.

มงคล หวังสุขใจ และชมพู โกดิรัมย์. 2540. สังคมวิทยาเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :
ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ฝ่ายเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

- มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. สำนักวิจัยแอมบิโพล. 2545 (1 พฤษภาคม).สำรวจกิจกรรมของ
เยาวชนที่กระทำในช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนและศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความโน้มเอียง
ในการขายบริการทางเพศของเยาวชน. มติชน : 18.
- มาริสา รัฐปัตย์. 2532. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มีชัย สายอร่าม. 2530. เอกสารประกอบการเรียนวิชา สังคมวิทยาเบื้องต้น. ภาควิชา
สังคมวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครุฑนครราชสีมา.
(อัตลัาเนา).
- เมธาวี อุดมธรรมานภาพ และคณะ. 2544. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ :
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- ยุทธ ศักดิ์เดชยนต์. 2517,2522. สังคมศาสตร์ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสังคมมนุษย์.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โยธิน ศันสนยุทธ และจุมล พูลภัทรชีวิน. 2529. จิตวิทยาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- รติชน พิทยสร์. 2543. การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ.
- ธนี วารินทร์. 2531. การศึกษาลักษณะความเป็นชาย ลักษณะความเป็นหญิง กับการอบรม
เลี้ยงดู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัตน พุ่มสวรรค์. 2544. คำนิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรีสถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 6.
กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- ราตรี พัฒนรังสรรค์. 2544. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ :
คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.
- รุ่งเรือง เลิศคุณิจ. 2544. ทศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อการมีสัมพันธ์ทางเพศ. ภาคนิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เรียบ ศรีทอง. 2542. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ : เวิร์ดเวฟ
เอ็ดดูเคชั่น.
- วัฒนา สาระขวัญ. 2545. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้น

มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตเมืองและชนบท
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วัฒนา อติโชติ. 2540. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคม
การบรรลุลงานตามขั้นพัฒนาการและพฤติกรรมพลเมืองดีของวัยรุ่น ในภาคกลาง.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วันทนีย์ วาสิกะสิน. 2526. ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วันทนีย์ วาสิกะสิน และคณะ. 2537. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัลลภ ตั้งคนานุรักษ์. 2546 (16 มกราคม). ปีแห่งการพัฒนาเยาวชน. มติชน : 6.

วิเชียร ทองนุช. 2521. ศึกษาเปรียบเทียบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษและการให้
เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูและภูมิหลังทางสังคมต่างกัน.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิยดา มาโนช. 2535. รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่าง
เพศการเลือกคู่ครอง และการสมรสของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
เขต 7 ราชบุรี. กรุงเทพฯ : ฝ่ายอนามัยโรงเรียน ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ เขต 7 ราชบุรี
กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข.

วิริยะ สว่างโชติ. 2545. ชีวิตชายขอบ: ตัวตนกับความหมาย. กรุงเทพฯ :
ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.

วิรัตน์ ชันพันธ์. 2544. ความคิดเห็นของข้าราชการครูเกี่ยวกับการพัฒนาระดับคุณภาพตาม
เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู : ศึกษาเฉพาะกรณีเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร. วิทยา
นิพนธ์ สังคมวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศรีสุดา โภคา. 2541. พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย เพื่อ
ป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ศักดิ์ไทย สุทธิจบวร. 2542. จิตวิทยาสังคม ทฤษฎีและปฏิบัติการ. พิมพ์ครั้งที่ 4.
คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสกลนคร.

- ศิริมา พงศ์คำ. 2541. ความรู้และแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ใน
จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิริวรรณ ทิมวงศ์. 2532. อิทธิพลของสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวชนชั้นล่าง
ที่มีลักษณะอำนาจนิยมในสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริอร นพกิจ. 2545. เอกลักษณะแห่งตน การอบรมเลี้ยงดู และจิตลักษณะบางประการของ
นักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติและนักเรียนที่มีพฤติกรรมเป็นปัญหา.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2543. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ : ทิพย์วิสุทธิ.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ และคณะ. 2522. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ชัยศิริการพิมพ์.
- สมคิด อัสระวัฒน์. 2541. ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของคนไทยในชนบท ซึ่งมีผลต่อการ
เรียนรู้ด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ : ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- _____. 2542. ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กของคนไทย ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วย
ตนเอง. (กรุงเทพฯ): ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมบัติ มหารศ. 2524. การสอนคำนิยาม. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม.
- สร้อยวลัย สุขดา. 2543. การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาใน
มหาวิทยาลัยของรัฐ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สากล จริยวิทยานนท์. 2528. สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : โปรเฟสชั่นแนล.
- ลาวัตรี ทยานศิลป์. 2541. อิทธิพลของครอบครัวต่อความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่น.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สำนักงานส่งเสริมและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ. 2544. นโยบาย
เยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว(พ.ศ. 2545 - 2554).
กรุงเทพฯ : เอ็น พี กราฟฟิค ดีไซน์.

- _____. 2545. แผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหาด็กและเยาวชนมั่วสุมและประพฤติตนไม่เหมาะสม. กรุงเทพฯ : สำนักงานส่งเสริมและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ.
- สีบพงษ์ ไชยพรรค. 2530. การยอมรับการคุมกำเนิดของกลุ่มวัยรุ่นในสถาบันอาชีวศึกษา กรณีศึกษาเฉพาะเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุชา จันทร์อม. 2529. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ สุทธิจิระพันธ์. 2543. ความคิดเห็นของข้าราชการครู เกี่ยวกับการพัฒนาระดับคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู : ศึกษากรณีเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2544. เพศศึกษาระดับประถม : วัยแรกเริ่ม. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ.
- สุนทรี ไคมิน และสนิท สมัครการ. 2522. รายงานวิจัยเรื่อง ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย : เครื่องมือในสำรวจวัด. สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุพัตรา สุภาพ. 2531. ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. 2541. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภัททา ปิณฑะแพทย์. 2542. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา และการแนะแนว สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- สุภาพร อธิวรกุล. 2541. พฤติกรรมการเลี้ยงดูของบิดามารดาในเรื่องเพศ ศึกษาเฉพาะกรณี : นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุนน อมรวิวัฒน์ และคณะ. 2534. รายงานการวิจัย การอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีไทย. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัยฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. 2544. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวภา เบ็ญจพันธุ์ทวี. 2540. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและสัมพันธภาพในครอบครัวกับเอกลักษณ์แห่งตนของเด็กวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โสภา ชูพิกุลชัย. 2518. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อดุลย์ เทพิกัน. 2544. ทักษะคติของวัยรุ่นหญิงเกี่ยวกับเพศในเขตเตาปูน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อนงค์ ชีระพันธุ์ และคณะ. 2544. รายงานการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของ
วัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วารสาร
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. 19(2). มกราคม – มีนาคม : 26.

อมราวดี ณ อุบล. 2544. สุขภาพจิตของนักเรียนที่มีลักษณะครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู และ
สัมพันธภาพในครอบครัวต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อรชุนา พุ่มสวัสดิ์. 2539. การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการ
การอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรอนงค์ ทรงสกุล. 2544. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสับสนุน, มโนภาพแห่ง
ตนและการสนับสนุนทางสังคมกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.

อังสนา สีนากกร. 2542. การศึกษาทักษะและทรัพยากรการจัดการโครงการลาออกก่อนเกษียณ
อายุ ปี พ.ศ. 2541 ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย. ภาคนิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

อัญมณี สมด้ว. 2544. ศึกษาการศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรม
สั่งสอนลูกเรื่องทางเพศและการคบเพื่อนทางเพศ : ศึกษาเฉพาะครอบครัวของ
นักเรียนหญิงในโรงเรียนบางละมุง จ.ชลบุรี. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

อานนท์ อาภาภิรม. 2514. แนวคำบรรยายและตัวอย่างคำถาม สังคมวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ :
บำรุงนุกุลกิจ.

_____. 2525. สังคม วัฒนธรรม และประเพณีไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

อุทัย หิรัญโต. 2522. หลักสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

อุษณา เจริญไวย. 2536. เอกสารคำสอนวิชา 1051104 จิตวิทยาวัยรุ่น. ภาควิชาจิตวิทยาและการ
แนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันราชภัฏเลย. (อัดสำเนา)

เอื้ออารี แจ่มผล. 2533. ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- Ferrante, Joan. 1995. **Sociology : A Global Perspective**. California : International Thomson Publishing.
- Light, Donald. 1989. **Sociology**. 5th ed. New York : Alfred A. Knopf.
- Macionis, John J. 1998. **Society the Basics**. 4th ed. N.J. : Prentice - Hall.
- Oskamp, Stuart. 1977. **Attitudes and Opinions**. N.J. : Prentice - Hall.
- Philips, Bernard S. 1979. **Sociology, from Concepts to Practice**. New York : McGraw - Hill.
- Rokeach, Milton. 1973. **The Nature of Human Values**. New York : The free Press.
- Schaefer, Richard T. 1998. **Sociology**. 6th ed. New York : McGraw-Hill.
- Sites, Paul. 1975. **Control and Constraint**. New York: Macmillan Publishing Co.
- Spencer, Metta. 1985. **Foundations of Modern Sociology**. N.J. : Prentice - Hall.
- Stark, Rodney. 1994. **Sociology**. 5th ed. California : Wadsworth.
- Tischler, Henry L. 1983. **Introduction to Sociology**. New York : CBS College Publishing.
- Vander Zander, James Wilfrid. 1993. **Sociology, the Core**. New York : McGraw - Hill.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายสมบุญ จิตธาวิชัย
ประวัติการศึกษา	สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543
ที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 54/5 ซอยทองหล่อ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร